

KRALJICE LJUBAVNIH ROMANA

knjiga deseta

Naslov izvornika

Ten Things I Love About You

Copyright © 2010 by Julie Cotler Pottinger

Copyright za hrvatsko izdanje © Mozaik knjiga d.o.o., 2012.

Urednik

Zoran Maljković

Nakladnik

Mozaik knjiga

Za nakladnika

Bojan Vidmar

Glavni urednik

Zoran Maljković

Grafički urednik

Ivica Jandrijević

Oblikovanje naslovnice

Marija Morić

Fotografija na naslovnici

© ***Ilina Simeonova/Trevillion***

Tisak

Denona, Zagreb, ožujak 2012.

ISBN 978-953-14-1095-3

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu

Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 797372.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ovoga izdanja ne smije se, ni u cijelosti ni djelomično, reproducirati, pohraniti ili prenositi ni u kojem elektronskom obliku, mehaničkim fotokopiranjem, snimanjem ili drugačije bez vlasnikova prethodnog dopuštenja.

JULIA QUINN

*Deset stvari koje
volim kod tebe*

Sa engleskoga prevela
Silvija Čolić

Mozaik knjiga

*Mojim čitateljima.
Bez vas, ne bih radila
najbolji posao na svijetu.*

*Također i Paulu,
iz istog razloga.*

Obiteljski odnosi nikada nisu jednostavni

Annabel Winslow imala je djeda koji je o njezinoj majci govorio kao o 'onoj glupači koja se udala za onog prokletog blesana', i baku čiji su moralni nazori bili prilično rastezljivi.

Sebastian Grey imao je rođake koji bi ga rado vidjeli oženjenog i strica koji bi ga najradije vidio u lijesu.

Srećom, sudbina se pobrinula da se susretnu.

PROLOG

NEKOLIKO GODINA PRIJE

Nije mogao zaspati.

Ništa novo. Reklo bi se da se dosad već trebao navići na to.

Ali nije. Svake večeri Sebastian Grey zatvorio bi oči očekujući da će zaspati. Zašto i ne bi? Naposljetku, bio je savršeno zdrav, savršeno sretan, savršeno normalan. Nije postojao nijedan razlog zbog kojeg ne bi mogao zaspati.

Ali nije mogao.

Barem ne uvijek. Katkad - iako nije imao pojma zašto - čim bi spustio glavu na jastuk, zapao bi u blaženi san. U ostalim prigodama meškoljio se i prevrtao po postelji pa ustao, čitao i popio šalicu čaja, nakon čega bi se vratio u krevet gdje bi se nastavio meškoljiti i prevrtati. Kad bi mu dodijalo, ponovo bi ustao i određeno vrijeme proveo zureći kroz prozor, pa opet legao, meškoljio se, prevrtao pa ustao, igrao pikado i zatim se ponovo vratio u krevet, gdje se nastavio meškoljiti i prevrtati sve dok naposljetku ne bi odustao i otvorenih očiju čekao svitanje.

Vidio je mnoga svitanja. Zapravo, Sebastian se dotad već smatrao pravim znalцем po pitanju svitanja u Velikoj Britaniji.

Deset stvari koje volim kod tebe

Naravno, prije ili poslije nastupila bi iscrpljenost i katkad, nakon svitanja, napokon bi zaspao, u krevetu ili u fotelji, a u pojedinim, ne baš ugodnim prigodama, i lica oslonjena o prozorsko staklo. To se, doduše, nije događalo svakodnevno, no dovoljno često da dođe na glas kao ljenčina, što ga je iskreno nasmijavalo. Ništa mu nije bilo draže od ustajanja u rano jutro, a pravo rečeno, nema obroka koji bi se mogao mjeriti s obilnim engleskim doručkom.

I tako mu nije preostalo drugo nego nositi se s time kako najbolje znade i umije. S vremenom, usvojio je naviku odlaziti na doručak svom bratiću Harryju, djelomice stoga što je Harryjeva domaćica vraški dobro kuhala, no više od svega zato što se to pretvorilo u običaj, i Harry bi se zacijelo zabrinuo kad se ne bi pojavio kod njega. Što je značilo da se devet od deset puta Sebastian *mora* pojaviti na doručku. A to je pak značilo da se mora probuditi do pola sedam ujutro. Što je imalo svojih prednosti, jer po logici stvari uvečer bi trebao biti umorniji nego prethodne večeri. Što bi naposljetku trebalo značiti da će uvečer, kada se sruči u postelju, napokon moći zaspati čim sklopi oči.

Teoretski.

Ne, to doista nije pošteno, pomislio je. Jer noćas svejedno nije mogao zaspati. Doduše, katkad bi to upalilo. Sve u svemu, spavao je malo bolje. Ali ne noćas.

Ustao je i pošao do prozora pa naslonio čelo na hladno staklo. Osjećaj hladnoće uskoro se proširio cijelim njegovim tijelom. Na određeni način, prilično mu se svidio. Zapravo, bilo je to nešto doista posebno. Na

trenutak je postao svjestan svoje ljudskosti. Ako osjeća hladnoću, pouzdano nije mrtav. Ako osjeća hladnoću, zacijelo nije neranjiv. Ako osjeća hladnoću, mora da...

Kiselo se osmjehnuvši odmakao se od prozora. Hladno mu je jer je vani hladno. I to je sve.

Čudio se što ne kiši. Te večeri, kada je došao kući, izgledalo je kao da će kišiti. Postao je prilično dobar u predviđanju vremena na kontinentu.

Vjerojatno će uskoro početi kišiti.

Odvukao se nasred sobe pa široko zijevnuo. Možda bi se trebao primiti čitanja. Od toga bi mu se katkad prispavalo. Naravno, pospanost nije bila rješenje problema. Često je bio jezivo pospan i svejedno ne bi mogao zaspati. Zatvorio bi oči, namjestio glavu na jastuk upravo kako treba i... Ništa.

Samo bi ležao, čekajući, čekajući, čekajući. Pokušao je isprazniti glavu od svih misli, jer zacijelo je to bio osnovni preduvjet. Prazna ploča. Cisto platno. Kada bi mogao potonuti u ništavilo, zacijelo bi zaspao. Bio je siguran u to.

Ali to jednostavno nije djelovalo. Jer svaki puta kada bi Sebastian Grey pokušao potonuti u ništavilo, ratne slike izronile bi na površinu.

Sve je ponovo bilo tu. Slike i prizori koje bi najradije zaboravio. Koje više nikada u životu nije želio vidjeti.

I zato mu ni noćas nije preostalo drugo nego ponovo otvoriti oči. Kad se sve skupa uzme u obzir, bilo mu je draže pogledom kružiti po starim poznatim stvarima, počevši od kreveta prekrivenog zelenim pokrivačem,

Deset stvari koje volim kod tebe

preko zastora boje starog zlata, sve do starog pisaćeg stola.

Naravno, i te noći vladala je mrtva tišina. Tijekom dana, mogli su se čuti uobičajeni gradski zvuči, no u tom djelu grada noću je uvijek bilo tiho. Sebastian je uživao u tišini. Volio je oslušivati vjetar. Ili cvrkut ptica. Bili su to doista lijepi zvuči. Svakako ugodniji za uho od neprestane paljbe na ratištu.

Reklo bi se da svatko može zaspati u takvoj blaženoj tišini.

Ponovo je zijevnuo.

Možda će ipak čitati. Tog popodneva uzeo je nekoliko knjiga iz Harryjeve zbirke. Doduše, nije se imalo bog zna što za odabrati. Harry je volio francusku i rusku literaturu, a budući da je dobro svladao oba jezika, nije imao poteškoća u čitanju, za razliku od Sebastiana, koji ih nikada nije naučio kako treba. Čitanje literature na stranom jeziku bilo mu je jednostavno prenaporno. A on se želio samo zabaviti.

Napokon, to i jest ono što čovjek očekuje kad uzme knjigu u ruke.

Kada bi *on* napisao knjigu, bila bi uzbudljiva, s mnoštvom prevrata i pokojim izgubljenim životom. No nikada ne bi umro nitko od glavnih junaka. To je uistinu deprimirajuće.

Priča bi morala biti romantična. I povezana s mnogo opasnih situacija. To je odlična kombinacija.

Možda bi u nju trebalo ukomponirati i malo egzotike, ali umjereno. Sebastian je iskreno sumnjao da većina autora provodi istraživanje kako treba. Nedavno je čitao

roman čija je radnja bila smještena u harem. Iako je Seb tu zamisao držao zanimljivom...

Vrlo zanimljivom.

... bio je siguran da autor nije imao blagog pojma o tome o čemu je pisao. Osobno, volio je pustolovne romane, u čemu se nije razlikovao od većine ljudi, ali doista mu je bilo teško zamisliti kako je odvažnom Englezu, glavnom junaku, uspjelo pobjeći kroz prozor posluživši se zmijom kao konopcem.

A da stvar bude gora, autor se čak nije sjetio spomenuti kakvom se zmijom njegov junak poslužio za silazak na zemlju.

Doista, on sam mogao bi to znatno bolje napraviti.

Kad bi on pisao roman, radnju bi smjestio u Englesku. I u njegovom romanu sigurno ne bi bilo nikakvih zmija.

A junak zacijelo ne bi bio neki glupi kicoš u otmjenom odijelu. Kad bi on pisao roman, glavni lik doista bi bio junačina.

S tajanstvenom prošlošću. To bi stvorilo napetost.

Naravno, morao bi imati i junakinju. Volio je čitati knjige s glavnim ženskim likovima. Mogao bi oslikati jedan. Kako biste nazvao? Nekim uobičajenim imenom. Možda Joan. Ne, to ime oduvijek mu zvuči pomalo muškobanjasto. Mary? Anne?

Da, Anne. To je dobro ime. Definitivno dobro zvuči. No nitko je ne bi zvao Anne. Kad bi on pisao knjigu, junakinja bi bila sama na svijetu, bez obitelji. Ne bi imala nikoga tko bi je mogao zvati imenom. Morao bi joj pronaći i prikladno prezime. Nešto što se lako izgovara. Nešto ugodno uhu.

Deset stvari koje volim kod tebe

Sainsbury.

Trenutak je razmišljao o tome. Sainsbury. Iz nekog njemu posve nedokučivog razloga, to ime podsjećalo ga je na sir.

No to je zapravo bilo u redu. Volio je sir.

Anne Sainsbury. Zvuči odlično. Anne Sainsbury. Gospođica Sainsbury. Gospođica Sainsbury i...

Itko?

Tko bi bio glavni muški lik? Bi li možda trebao biti čovjek od karijere? Ili kakav plemić? Hm, o plemstvu i plemićkom načinu života nedvojbeno je znao i više nego dovoljno da bez problema oslika lik nekakvog lorda.

Ali to je bilo dosadno. Kad bi on pisao roman, bila bi to vraški dobra priča.

Glavni lik mogao bi biti vojnik. I o tome je znao podosta. Možda satnik? Gospođica Sainsbury i tajanstveni satnik?

Zaboga, ne. Ne treba pretjerivati sa skladom. Čak i njemu to zvuči previše sladunjavo.

Možda general? Ne, generali su previše zaposleni. Doista, većina njih neprestano jurca amo-tamo. Kad bi uopće imao volje pozabaviti se tom vrstom ljudi, mogao bi pisati i o kakvom vojvodi.

A bojnika? Taj čin je dovoljno visok da podrazumijeva autoritet i moć. Morao bi biti iz dobre obitelji, netko tko ima novca ali nije pretjerano imućan. Primjerice, mlađi sin. Mlađi sinovi u pravilu se moraju boriti za svoje mjesto u svijetu.

Gospođica Sainsbury i tajanstveni bojnika. Da, ako ikada napiše roman, tako će ga nazvati.

Ali, naravno, neće ga napisati. Zijevnuo je. Otkud mu vremena za takvo što? Svrnuo je pogled na svoj mali pisaći stol na čijoj površini je stajala samo šalica hladnog čaja. Nije bio siguran bi li uopće u ladici pronašao komad čista papira.

Noć je već bila na izmaku. Trebao bi se vratiti u postelju. Možda uspije uhvatiti nekoliko sati sna prije nego što pođe k Harryju.

Pogledao je kroz prozor.

Blistave zrake izlazećeg sunca poigravale su se na staklu.

Trenutak je razmišljao o tome. Sviđalo mu se kako zvuči.

Blistave zrake izlazećeg sunca poigravale su se na staklu.

Ne, to je previše nejasno. Netko bi mogao pomisliti da je dočekao zoru s čašom konjaka u ruci.

Blistave zrake izlazećeg sunca poigravale su se na staklu prozora.

To je već bilo znatno bolje. No prekratko. Trebalo bi to malo proširiti.

Blistave zrake izlazećeg sunca poigravale su se na staklu prozora sobe u kojoj je gospođica Anne Sainsbury, ležala skutrena ispod tankog pokrivača, pitajući se gdje će tog dana pronaći novac za hranu.

Deset stvari koje volim kod tebe

Zvučalo je doista dobro. I sam bi želio znati što se dogodilo gospođici Sainsbury. Zacijelo bi mogao smisliti nastavak.

Čvrsto je zagrizao donju usnicu. Možda bi to trebao odmah zapisati. I dodijeliti joj psa.

Sjeo je za pisaći stol. Papir. Treba mu papir. I tinta. Negdje u ladicama mora biti papira i tinte.

Blistave zrake izlazećeg sunca poigravale su se na staklu prozora sobe u kojoj je gospođica Anne Sainsbury ležala skutrena ispod tankog pokrivača, pitajući se gdje će tog dana pronaći novac za hranu. Svrnuvši pogled na psa koji je mirno ležao tik do njezine postelje, znala je kako je kucnuo čas da donese konačnu odluku. Budućnost njezine braće i sestara ovisila je o tome.

Vidi ti to. Bio je to cijeli mali ulomak. A napisao ga je u tili čas. Podigao je pogled i dugi trenutak zagledao se kroz prozor. Blistave zrake izlazećeg sunca još uvijek su se poigravale na staklu prozora.

Blistave zrake izlazećeg sunca poigravale su se na staklu prozora njegove sobe, a Sebastian Grey osjećao se posve ispunjenim.

PRVO POGLAVLJE

MAYFAIR, LONDON

PROLJEĆE 1822.

Ključ svakog uspješnog braka je u tome, da muškarac u širokom luku zaobiđe tuđe žene - izjavio je lord Vickers, tonom propovjednika na nedjeljnoj misi.

U normalnim okolnostima gospođicu Annabel Winslow propovijed poput te ne bi ni najmanje zanimala, no budući da je bila u izravnoj vezi s njezinom budućnošću, i to zbog najmanje deset razloga, slušala je, iako ne s posebnim oduševljenjem.

Prvo: Lord Vickers bio je njezin djed, otac njezine majke. **Drugo:** Žena s kojom je bio u braku bila je njezina baka. **Treće:** Upravo je njezina baka bila ta, koja je nedavno odlučila stati na kraj njezinu dotad posve mirnu i sretnu životu u Gloucestershireu i dovući je ovamo, tvrdeći kako je 'treba dovesti u red i udati'. **Četvrto,** i jednako važno bilo je sljedeće: Lord Vickers upravo je razgovarao s lordom Newburyjem. **Peto:** On je jednom već bio sretno oženjen. **Šesto:** Žena mu je umrla i sada je bio udovac. **Sedmo:** Sin mu je preminuo prošle godine, bez da je iza sebe ostavio nasljednika.

Sedmo je značilo da lord Newbury traži novu ženu. **Osmo:** U vezi s tim došao je do zaključka kako ne bi imao

ništa protiv naći se u rodbinskoj vezi s Vickersima.

Deveto: U vezi s tim bacio je oko na Annabel. **Deseto:** Između ostalog i zato što je imala široke kukove.

Dovraga, sedmo se dvaput ponavlja.

Annabel je tiho uzdahnula, jer to je bilo najviše što si je mogla dopustiti učiniti u društvu, iako bi najradije utonula u stolicu. Zaista je bilo potpuno nevažno je li stavki naposljetku bilo deset ili jedanaest. Ono što jest bilo važno, bili su njezini široki kukovi, a po svemu sudeći, lord Newbury o njima je počeo ozbiljno razmišljati kao o prikladnoj kolijevci u kojoj će se njegov budući nasljednik sasvim lijepo ljuljati devet mjeseci prije svog dolaska na svijet.

- Najstarija od osmero djece, kažeš - promrmljao je lord Newbury, pozorno se zagledavši u nju.

Pozorno? Ne, to zacijelo nije bila prava riječ. Izgledao je kao da bi se svakog trenutka mogao početi oblizivati.

Obuzeta nelagodnom, Annabel je svrnula pogled na svoju sestričnu, lady Louisu MacCann. Tog popodneva Louisa joj je došla u posjet i prije no što se lord Newbury iznebuha pojavio na vratima, provele su malo vremena u ugodnom razgovoru. Izraz Louisina lica bio je savršeno miran, kao i uvijek u svim društvenim prigodama, no Annabel je opazila kako je na trenutak razrogačila oči.

Ako Louisa nije uspjela prikriti zgranutost, bit će da je Annabel u velikoj nevolji. Louisa je, naime, bila poznata po besprijekornom vladanju u svim društvenim situacijama.

- I, sva su bila jaka i zdrava kad su se rodila - ponosno je rekao lord Vickers, pa podigao čašu u ime nijeme zdravice svojoj najstarijoj kćeri, plodnoj Frances Vickers Winslow, o kojoj je - Annabel se toga nije mogla ne prisjetiti - u pravilu govorio kao o onoj glupači koja se udala za onog prokletog blesana'.

Lord Vickers nije se mogao pomiriti s činjenicom da se njegova kći udala za gospodina iz provincije ograničenih sredstava. Koliko je Annabel bilo poznato, njezin djed nikada nije promijenio mišljenje o njezinu ocu.

U drugu ruku, Louisina majka udala se za mlađeg sina vojvode od Fenniwicka jedva tri mjeseca prije nego što je vojvodin stariji sin pao iz sedla jogunastog pastuha i slomio svoj plemeniti vrat. Po riječima lorda Vickersa bila je to vraški dobra stvar.

Za Louisinu majku, svakako jest, što se ne bi moglo reći za preminulog nasljednika. Ni za konja.

Stoga nije bilo neobično što se Annabel i Louisa nisu često vidale prije tog proljeća. Winslowi, koji su se sa svojim brojnim potomstvom tiskali u premaloj kući imali su malo toga zajedničkog s McCannovima, koji su dio godine boravili u svojoj londonskoj palači, a dio u drevnom dvorcu u Škotskoj.

- Annabelin otac imao je ukupno devetero braće i sestara - rekao je lord Vickers.

Annabel se na trenutak pozorno zagledala u njega. To što je upravo rekao bilo je najbliže što bi se moglo smatrati komplimentom na račun njezina pokojna oca.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Doista? - upitao je lord Newbury i s očitim oduševljenjem kratko pogledao Annabel. Čvrsto stisnutih usnica Annabel je sklopila ruke u krilu, pitajući se što bi mogla učiniti da skrene razgovor od teme o svojoj potencijalnoj plodnosti.

- Naravno - odvratio je lord Vickers. - A mi smo imali sedmero - dodao je pa nehajno odmahnuo rukom, izigravajući skromnost.

- Čini se da si doista u širokom luku zaobilazio tuđe žene - nasmijao se lord Newbury.

Annabel je osjetila stezanje u prsima. Kad bi se lord Newbury nasmijao, zapravo, kad bi uopće otvorio usta, čeljust mu je jezivo podrhtavala. Upravo poput hladetine koju su je u djetinjstvu silili jesti, tvrdeći da je zdrava. Za mladu djevojku poput nje pogled na njegovu čeljust bio je dovoljan da na određeno vrijeme izgubi volju za jelom.

Hm, možda bi doista trebala prestati jesti. Koliko bi potrajalo da joj se kukovi suze na širinu neprikladnu za rađanje?

- Razmisli o tome - rekao je lord Vickers, blago pljesnuvši prijatelja po ramenu.

- Razmislit ću - odvratio je lord Newbury. - U to možeš biti siguran - dodao je, zagledavši se u Annabel svojim vodnjikavo plavim očima.

- Razmišljanje je precijenjeno - rekla je lady Vickers pa podigla čašu šerija i naglo ispila sadržaj.

- Zaboravljaš da sama ne donosiš nagle odluke, Margaret - rekao je lord Newbury.

- O njezinim odlukama dalo bi se pričati - promrmljao je lord Vickers.

- Govorim o gospodi - rekla je lady Vickers, ignorirajući suprugovu upadicu. - Dama mora razmišljati.

- U tome se ne bih složio s tobom - odvratio je Newbury. - Moja pokojna Margaret sudržavala se od iznošenja vlastita mišljenja. Odlično smo se slagali.

- Drugim riječima, nije ti se petljala u život - rekao je lord Vickers.

- Kao što sam rekao, odlično smo se slagali.

Annabel je ponovo svrnula pogled na Louisu, koja je mirno sjedila u stolici do njezine. Njezina sestrična, brineta uskih ramena i blijedozelenih očiju, bila je sitna i graciozna poput porculanske lutke. Annabel se uz nju uvijek osjećala poput nakaze. Kosa joj je, za razliku od Louisine bila tamna i valovita, a ten takav da bi u tili čas pocrnjela ako se na vrijeme ne bi maknula sa sunca. Usto, imala je tijelo koje je privlačilo neželjenu pozornost otkad je navršila dvanaest.

Ali nikad - nikad dosad ta pozornost nije bila toliko neželjena. Lord Newbury zurio je u nju kao u kolačić koji bi najradije zagrizao.

Trudeći se oponašati Louisu, Annabel je navukla na lice nedokučivi izraz. Baka joj je uvijek predbacivala da je suviše temperamentna. - Zaboga - zgražala bi se - prestani se otvoreno osmjehivati. Stječe se dojam kako znaš nešto o *onim* stvarima. Gospodi se ne sviđaju dame koje znaju nešto o tome. Barem ne kao supruge.

Deset stvari koje volim kod tebe

Nakon toga lady Vickers najčešće bi popila gutljaj šerija prije nego što bi nastavila. - Nakon što se udaš, smiješ se ponašati kako želiš. Čak i s pokojim gospodinom koji nije tvoj muž.

Ako Annabel o tim stvarima prije i nije znala sve što je trebala, u međuvremenu je pouzdano saznala. Primjerice, saznala je kako barem troje Vickersovih potomaka nisu njegova djeca. Postalo je očito da njezina baka, izuzev što se izražava poput djevojčure, ima i vrlo rastezljive stavove po pitanju morala.

Gloucestershire joj je odjednom djelovao poput mjesta iz bajke. Sve u Londonu bilo je toliko... blještavo. Naravno, ne doslovce. Zapravo, London je bio pretežno siv, kao da je čađa i prašina prekrila površinski sjaj. Annabel nije bila sigurna zašto ga doživljava blještavim. Možda zato što ovdje ništa nije djelovalo obično. Ili prirodno. U stvari, ljudi su ovdje bili prilično izvještačeni.

Žudjela je za običnom čašom mlijeka. Imala je osjećaj kako bi joj i gutljaj običnog svježeg mlijeka istog trenutka pomogao da se ponovo osjeća dobro u vlastitoj koži. Mrzila je usiljenost i nikada u životu nije imala potrebe visoko dizati nos. Naposljetku, bila je na glasu kao Winslowica koja uvijek zadrijema u crkvi.

Ovdje su vladala drugačija pravila, a svaki novi dan proveden u prijestolnici, donosio bi pokoje neugodno iznenađenje.

I tako već punih mjesec dana. Mjesec dana! A još uvijek je imala osjećaj kao da tapka u mraku, nikada

sigurna je li učinila štogod pogrešno ili izjavila štogod neprikladno.

Iz dna duše mrzila je takav način života.

Kod kuće, osjećala se opušteno. Nije se uvijek ponašala kako treba, ali time se nije opterećivala. U Londonu si takvo što nije mogla dopustiti. Gore od svega, svatko je svakoga poznao. Ako i nije, svi su o svima znali sve. Najčešće ju je proganjao osjećaj kako svi ti ljudi dijele tajnu koja je njoj iz nekog razloga uskraćena. Svaki razgovor imao je neko skriveno, dublje značenje. A ona, osim što je bila na glasu kao Winslowica koja uvijek zadrijema u crkvi, također je bila čuvena po tome što uvijek govori što joj je na umu, srcu i jeziku. Naposljetku je ispalo kako se ne usudi ni zucnuti iz straha da ne kaže nešto pogrešno.

I osramoti se.

Ili osramoti nekog drugog.

Nije mogla podnijeti tu pomisao. Jednostavno nije mogla podnijeti pomisao da će svojim ponašanjem naposljetku potvrditi djedovo mišljenje kako je njezina majka doista bila glupača koja se udala za prokletog blesana, pa iz te kombinacije i ne može nastati drugo nego obična tuka.

Doista, svakog božjeg dana imala je stotinu prilika od sebe napraviti budalu. Bilo je iscrpljujuće neprestano se truditi izbjeći ih.

Kada je lord od Newburyja ustao i oprostio se, Annabel se uljudno naklonila, trudeći se ne obraćati pozornost na način na koji se zabuljio u njezino poprsje. Djed je

Deset stvari koje volim kod tebe

također ustao i pošao ga ispratiti, ostavljajući dame u salonu.

- Tvoja majka zacijelo bi bila zadovoljna - rekla je lady Vickers.

- U vezi s čim? - upitala je Annabel.

Baka joj je uputila pogled koji se mogao protumačiti kao mješavina skepse i dosade.

- U vezi s lordom. Kada sam odlučila dovesti te ovamo nisam ni sanjala da ćemo upecati nešto više od baruna. Kakve li sreće što je očajan.

Annabel se kiselo osmjehnula. Doista, kakve li sreće postati predmetom žudnje jednog očajnika.

- Šeri? - upitala je baka.

Annabel je odmahнула glavom.

- Louisa? - upitala je lady Vickers svrnuvši pogled na drugu unuku koja je također odmah odmahнула glavom.

- Istina, nije naročito privlačan - rekla je lady Vickers. - Ali, u mladosti je bio zgodan pa ne moraš strahovati da će ti djeca biti ružna.

- Drago mi je što to čujem - odvrtila je Annabel slabašno se osmjehnuvši.

- Nekoliko mojih prijateljica bacilo je oko na njega ali on se zapalio za Margaret Kitson.

- Tvojih prijateljica - promrmljala je Annabel. Vršnjakinje njezine bake željele su se udati za lorda Newburyja. Vršnjakinje njezine *bake* željele su za muža muškarca koji se želio vjenčati s *njom*.

Zaboga.

- Neće dugo živjeti - nastavila je baka. - Što bi više mogla poželjeti?

- Mislim da bih ipak rado popila čašicu šerija - izjavila je Annabel.

- Annabel - zgranula se Louise zaprepašteno je pogledavši.

Lady Vickers šutke je kimnula i natočila još čašicu šerija. - Nećemo reći djedu - rekla je, pruživši joj čašu. - On smatra da žene mlađe od trideset ne bi smjele piti alkoholna pića.

Annabel je popila velik gutljaj. U grlu je osjetila žarenje, no nekim čudom, uspjela se suzdržati da ne zakašlje. Kod kuće joj nije bilo dozvoljeno piti šeri, barem ne prije večere. Ali ovdje, *sada*, bilo joj je neophodno potrebno ohrabrenje.

- Lady Vickers - začuo se batlerov glas - rekli ste mi da vas podsjetim kada dođe vrijeme za odlazak na sjedjeljku gospođe Marston.

- U redu - mrzovoljno je uzdahnula lady Vickers, pa ustala. - Ona je dosadno staro klepetalo ali umije pripremiti odličnu zakusku.

Annabel i Louisa također su ustale, pričekale da izađe iz sobe pa ponovo sjele.

- Nebesa, što se *dogodilo* dok sam bila odsutna? - upitala je Louisa.

Annabel je duboko uzdahnula. - Pretpostavljam da misliš na lorda Newburyja?

- Bila sam u Brightonu samo četiri dana - rekla je Louisa pa hitro pogledala prema vratima ne bi li se

Deset stvari koje volim kod tebe

uvjerala kako se nitko ne mota u blizini. -I odjednom čujem kako se on želi vjenčati *s tobom* - uzbuđeno je prošaputala.

- Nije to izričito naglasio - tiho je odvrtila Annabel, više se pokušavajući utješiti nego što je tako doista mislila. Sudeći po pozornosti koju joj je lord Newbury poklanjao posljednja četiri dana, ne bi se čudila da do kraja tjedna pođe u Canterbury ishoditi dozvolu za vjenčanje.

- Znaš li štogod o njegovoj prošlosti? - upitala je Louisa.

- Mislim da znam - odvrtila je Annabel. - Barem dio.

Zacijelo ni približno poput Louise. Prošlo je već dvije godine od Louisina ulaska u društvo, a ona je doista pripadala tom svijetu i dobro se u njemu snalazila. Doduše, obje su imale djeda koji je bio plemić, no za razliku od Louise, Annabel je bila kći gospodina iz provincije. Kako se mogla mjeriti s Louisom koja je svako proljeće i ljeto provodila u Londonu? Njezina majka - Annabelina tetka Joan - preminula je prije nekoliko godina ali vojvoda od Fenniwicka imao je nekoliko sestara, a sve su bile na istaknutim društvenim položajima. Louisa možda i jest bila plaha, i zacijelo je bila posljednja osoba od koje bi čovjek očekivao da će se baviti širenjem tračeva i naklapanja ali pouzdano je znala *sve*.

- Očajnički mu je potrebna žena - rekla je Louisa.

Annabel je, naizgled hladnokrvno slegnula ramenima. - I meni je očajnički potreban muž.

- Ne *toliko* očajnički.

Annabel se to nije potrudila opovrći, no bilo je savršeno jasno da, ukoliko se uskoro bogato ne uda, samo nebo zna što će biti s njezinom obitelji. Nikada nisu imali puno, no dok je njezin otac bio živ, uspijevali su nekako spojiti kraj s krajem. Nije bila sigurna kako su se dokopali novca za školovanje njezine braće - no sva četvorica bila su tamo gdje su i trebala biti - na Eatonu, gdje su mogli dobiti gosposko obrazovanje. Annabel nipošto nije željela preuzeti krivnju za njihov prekid školovanja.

- Njegova žena je umrla, ah, ne znam točno kada, ali već dugo je udovac - nastavila je Louisa. - No, budući da je imao savršeno zdravog sina, to nije bilo osobito važno. Njegov sin imao je dvije kćeri. Žena mu očito nije bila neplodna.

Annabel je kimnula pitajući se zašto bi uvijek žena trebala biti neplodna. Zašto to ne bi mogao biti i muškarac?

- Ali, njegov sin naposljetku je umro. Mislim da je pao s konja.

Annabel je to već bilo poznato, no bila je uvjerena da Louisa zna znatno više od nje. - Zar nema nikog drugog tko bi ga naslijedio? Sigurno ima brata ili nekog drugog rođaka? - raspitivala se.

- Ima nećaka - složila se Louisa. - Sebastiana Greyja. Ali ne može ga smisliti.

- Zašto?

- Ne znam - odvratila je Louisa slegnuvši ramenima. - Nitko o tome ništa ne zna. Možda je ljubomorani na njega?

Deset stvari koje volim kod tebe

Gospodin Grey je strašno zgodan. Žene mu se jednostavno bacaju pred noge.

- To bih doista voljela vidjeti - osmjehnula se Annabel, zamišljajući plavokosog Adonisa, mišićavog poprsja sapetog u uskom prsluku, kako se probija kroz more izbezumljenih žena, koje pred njim padaju na koljenja i povlače ga za nogavice ili hvataju za gležnjeve...

- Annabel!

Naglo se prenuvši Annabel je vidjela kako je Louisa mrzovoljno promatra. - Annabel, ovo je doista važno - ozbiljnim tonom ju je upozorila.

Obuzeta iznenadnim osjećajem zahvalnosti, pa čak i ljubavi, Annabel je hitro kimnula. Tek nedavno zbližila se sa sestričnom, no ubrzo su postale prave prijateljice i znala je da će Louisa učiniti sve što je u njezinoj moći da je spasi nesretnog braka.

Nažalost, Louisina moć u toj stvari bila je prilično ograničena. Usto, Louisa nije mogla znati što znači biti najstarija kći, niti je mogla shvatiti težinu tereta stavljen na njezina leđa. Kako bi joj Annabel uopće mogla objasniti da jednostavno mora pomoći svojoj siromašnoj obitelji.

- Slušaj što ti pokušavam reći - preklinjala je Louisa. - Sin mu je umro prije jedva godinu dana. Možeš li zamisliti da je krenuo u potragu za novom ženom prije nego što se taj jadnik ohladio u grobu?

- I dosad je još nije našao?

Louisa je odmahнула glavom. - Zamalo se vjenčao s Mariel Willingham.

- S kim? - blijedo ju je pogledala Annabel, sigurna da nije nikada čula to ime.

- Upravo tako. Nisi čula za nju. Umrla je.

Annabel je začuđeno podigla obrve. Bio je to zaista neobično hladnokrvan način iznošenja tako tragične vijesti.

- Dva dana prije vjenčanja jako se nahladila.

- I umrla je dva dana nakon što se nahladila? - zgranuto je upitala Annabel. Tema je bila uistinu morbidna, no kako bilo da bilo, morala je znati.

- Ne. Kada se razboljela, lord Newbury inzistirao je da se vjenčanje odgodi. Rekao je kako je to za njezino dobro i kako nema potrebe da ustaje iz postelje i odlazi u crkvu, no svi su znali kako se zapravo želi uvjeriti da je dovoljno zdrava za rađanje.

- A zatim?

- A zatim je umrla. Nakon približno dva tjedna. Doista tužna priča. Bila je prilično draga i ljubazna osoba - rekla je Louisa, zdvojno odmahnuvši glavom. - No za lorda Newburyja to se pokazalo sretnom okolnošću. Naime, da su se vjenčali, morao bi pričekati još godinu dana od njezine smrti da pođe u potragu za novom ženom.

- Koliko je naposljetku čekao? - upitala je Annabel, strahujući od odgovora.

- Jedva dva tjedna. Iskreno, mislim da ne bi ni toliko, ali znao je da mu nitko neće oprostiti ako odmah krene u potragu za novom kandidatkinjom - rekla je Louisa pa spustila pogled na Annabelin šeri. - Rado bih popila šalicu čaja - dodala je.

Deset stvari koje volim kod tebe

Ne želeći je prekidati u govoru Annabel je ustala i zvoncem pozvala slugu.

- Po povratku u London počeo je udvarati lady Frances Sefton.

- Sefton - promrmljala je Annabel. Ime joj je bilo poznato ali nije ga mogla povezati s osobom.

- Jest - živahno je kimnula Louisa. - Njezin otac je grof od Bromptona - rekla je i povjerljivo se nagnula prema Annabel. - Ona je treće od devetero djece.

- Bože moj!

- Mariel je bila najstarija od samo četvero, no ona... - nastavila je Louisa pa zašutjela, ne znajući kako bi uljudno izrekla ostatak.

- Zacijelo je bila građena poput mene - zaključila je Annabel. Louisa je hitro kimnula.

Annabel se kiselo osmjehnula. - Pretpostavljam da se tebe nije potrudio dvaput pogledati.

Louisa, svjesna svojih jedva četrdeset i sedam kilograma, nehajno je slegnula ramenima. - Naravno da nije - odvrtila je. - Hvala nebesima - dodala je[^] obuzeta jednim od svojih rijetkih ispada drskosti.

- Što se dogodilo s lady Frances? - upitala je Annabel.

- Pobjegla je. Sa *slugom*.

- Nebesa. Mora da su već prije bili u vezi. Sumnjam da bi pobjegla sa slugom samo da izbjegne vjenčanje s lordom.

- Tebi takvo što ne bi palo na pamet?

- Ne bi - odvrtila je Annabel. - To se ne može nazvati razumnim rješenjem.

- Ne bih rekla da je Frances razmišljala o razumnom rješenju. Mislim da nije mogla podnijeti pomisao da se uda za tog... za tog...

- Razumijem. Ne moraš se truditi pronaći izraz.

Louisa je s olakšanjem kimnula.

- Ako se nije željela udati za lorda Newburyja - nastavila je Annabel - ne znači da je baš morala pobjeći sa slugom. Naravno, osim ako nije bila zaljubljena u njega. To je onda posve druga priča.

- Ovako ili onako, zbrisala je u Škotsku i otad nitko o njoj više nije čuo ni riječ. Kako bilo, prošlogodišnja sezona društvenih okupljanja je završila, a lord Newbury nije našao pogodnu novu suprugu i tako se morao strpjeti do ove. U društvu se takvo što znatno lakše postiže. Usto - dodala je - ako u međuvremenu i jest bacio oko na neku ženu, teško da bih o tome išta znala. On živi u Hampshireu.

Za razliku od Louise, koja je zimu provela u Škotskoj, smrzavajući se u hladnom dvorcu.

- I tako je ponovo došao u London - zaključila je Annabel.

- Jest, a budući da je izgubio cijelu godinu u potrazi, mora na brzinu nekoga pronaći - rekla je Louisa i zagledala se u svoju sestričnu, s izrazom sažaljenja u očima. - Ako je doista bacio oko na tebe, neće dugo oklijevati s prosidbom.

Annabel je znala da je to savršeno točno. Ako je lord Newbury zaprosi, teško će si moći priuštiti odbiti ga. Baka i djed već su zdušno podupirali mogućnost njihova

braka. Majka bi joj dopustila da odbije, no ona nije bila tu, nego stotinjak milja dalje. Unatoč tomu, Annabel je mogla točno zamisliti izraz njezina lica. Zacijelo bi joj rekla da se ne mora udati za lorda, a na njezinu licu Annabel bi vidjela ljubav ali i zabrinutosti. U posljednje vrijeme njezina majka često je bila zabrinuta. Prve godine po smrti njezina oca, bila je tužna, no sada je bila samo zabrinuta. Annabel je bila uvjerena da joj zbog neprestanih novčanih briga jednostavno nije preostalo vremena za tugu.

Lord Newbury bi u slučaju da se doista želi vjenčati s njom, njezinoj obitelji mogao uvelike i olakšati brige oko novca. Njezina majka mogla bi napokon odahnuti kada bi znala da će imati čime platiti školarinu svojim sinovima. I da će njezine kćeri dobiti dobar miraz.

Kako bilo, Annabel je odlučila da neće pristati udati se za njega sve dok ne dobije jamstvo da će Newbury pomoći njezinoj obitelji. I to ne samo usmeno. Zahtijevat će da se sve stavi na papir.

Ipak, biti će bolje ne trčati pred rudo. Nije ju još zaprosio. A ona još nije odlučila hoće li pristati. Ili možda jest?

DRUGO POGLAVLJE

SLJEDEĆEG JUTRA

- Newbury je bacio oko na novu udavaču.

Sebastian Grey polako je otvorio jedno oko i pogledao bratića Edwarda, koji je sjedio preko puta njega i jeo mesnu pitu od čijeg mirisa se Sebastinu dizao želudac. Glava mu je pucala (prethodne večeri popio je previše šampanjca), a zahvaljujući tomu, svjetlo mu je prilično smetalo.

Zatvorio je oko.

- Mislim da bi ovoga puta moglo biti ozbiljno - rekao je Edward.

- Bilo je ozbiljno i zadnja tri puta - odvratio je Sebastian čvrsto zatvorenih očiju.

- Hm, da - složio se Edward. - Mora se priznati da ga sreća nije osobito poslužila. Jedna je umrla, a druga pobjegla. Što je ono bilo s trećom?

- Prije no što ju je stigao odvesti pred oltar, pokazalo se da je trudna.

Edward se kratko nasmijao. - Možda ju je ipak trebao oženiti. Na kraju krajeva, barem se uvjerio da je plodna.

- Sumnjam da bi na njegovu mjestu itko drugačije postupio - odvratio je Sebastian pa podigao svoje duge

noge na sofu, pokušavajući se udobnije namjestiti. Bezuspješno, jer bila je prekratka. Napokon ih je prebacio preko naslona za ruke. - Teško mi je uopće zamisliti takvo što - dodao je.

Nekoliko trenutaka razmišljao je o svom stricu, a zatim se primorao izbaciti ga iz glave. Kad god bi pomislio na Newburyja raspoloženje bi mu se naglo pogoršalo, a glava ga je i bez toga previše boljela. Njih dvojica oduvijek su imali čudan odnos, ali prije smrti njegova bratića Geoffreyja, to je bilo posve sporedno. Onog trenutka kada je postalo jasno da Geoffreyjeva udovica nije trudna i da bi u skladu s tim Sebastian mogao postati nasljednikom lordovske titule, Newbury je pohitao u London u potragu za novom ženom, izjavivši kako će prije umrijeti nego dopustiti da ga Sebastian naslijedi.

Pritom je, dakako, propustio opaziti kako to što je rekao nema blage veze s logikom.

Sebastian se tako našao u prilično apsurdnoj situaciji. Ako lord pronade ženu i dobije sina - a sam Bog zna da to pokušava - Sebastian će i dalje ostati samo jedan naočiti londonski gospodin bez titule.

U drugu ruku, pokaže li se da je Newbury nesposoban za razmnožavanje, ili, gore od toga, dobije li kćeri, Sebastian će naslijediti četiri kuće, gomilu novca i jedno od najstarijih imanja u zemlji.

U skladu s tim, londonske dame i gospoda nisu bili posve sigurni kako bi se odnosili prema njemu. Je li Sebastian pogodna lovina za udaju ili samo još jedan od

lovaca na neku bogatu udavaču? Bilo je nemoguće dokučiti.

U stvari, bilo je to nadasve smiješno. Barem po Sebastianovu mišljenju.

Ipak, nitko nije bio spreman riskirati. Što ako ipak postane lord? Stoga su ga redovito pozivali na sve zabave i društvena okupljanja, a on se redovito odazivao, što nekome poput njega, tko je volio dobru hranu, dobro glazbu i dobro društvo nije naročito teško palo. Gdje god bi se pojavio, jato udavača neprestano je cvrkutalo i lepršalo oko njega. Dakako, bilo je tu i iskusnih dama u vječnoj potrazi za zabavom...

I sve bi u pravilu bacile oko na njega. To što je bio naočit, pružalo mu je veliku prednost. Usto, bio je na glasu kao maštovit ljubavnik. No to što će možda postati lord od Newburyja...

To ga je činilo neodoljivim.

Kako god, tog trenutka, s jezivom glavoboljom i mučninom, Sebastian se nije osjećao ni najmanje neodoljivim. U stvari, nije mu bilo ni do čega. Čak i kad bi se Afrodita spustila sa stropa ravno pred njegove noge, izvaljena na paperjastom oblačiću i pokrivena samo nekolicinom strateški raspoređenih cvjetova, najvjerojatnije bi se izbljuvao pred njezine noge.

Ne, ne, na njezinu tijelu ne bi smjelo biti strateški raspoređenih cvjetova. Jer, ako bi tog trenutka morao dokazivati svoje ljubavničko umijeće, čak i božica poput nje morala bi biti posve naga.

Svejedno, i tada bi se izbljuvao pred njezine noge.

Deset stvari koje volim kod tebe

Zijevnuo je pa premjestio težinu na lijevi bok. Bi li možda mogao zaspati? Prethodne noći loše je spavao (zbog šampanjca), jednako kao i noć prije (bez osobitog razloga), a sofa u kojoj je upravo ležao bila je jednako pogodna za spavanje kao i bilo što drugo. Sve dok je oči držao zatvorenima, jutarnje svjetlo nije mu naročito smetalo, a izuzev zvuka Edwardova žvakanja, vladala je potpuna tišina.

Njegovo žvakanje.

Nevjerojatno, ali što se više trudio ne obraćati pozornost na taj zvuk, činio mu se sve glasnijim.

A o smradu da se i ne govori. Mesna pita. Može li ikome, s imalo mozga u glavi, pasti na pamet jesti mesnu pitu pred osobom kojoj je zlo?

Glasno je zastenjao.

- Nešto si rekao? - upitao je Edward.
- Mesna pita - promrmljao je Sebastian.
- Želiš li komadić?
- Zaboga, Edwarde!

Iako nije otvorio oči, znao je da je njegov bratić nehajno slegnuo ramenima. Postalo je savršeno jasno kako nema namjeru sažaliti se nad njim.

Dakle, Newbury ganja novu rasplodnu kobilu. Pa što onda? To ga ne bi trebalo čuditi. I nije, ali radilo se o tome da...

O tome da...

Prokletstvo. Nije mogao dokučiti o čemu se zapravo radi. No o nečemu se zacijelo radi.

- Tko je nova kandidatkinja? - upitao je, jer nije baš da je bio posve nezainteresiran.

Slijedio je dugi trenutak tišine, budući da je Edward vjerojatno morao progutati zalogaj prije no što odgovori. - Vickersova unuka - napokon je rekao.

Sebastiana to nije osobito začudilo. Lord Vickers imao je hrpu unučadi. Obzirom na činjenicu da su on i njegova žena imali valjda petnaestero djece, to nije bilo nimalo čudno. - Pala joj je žlica u med - promrmljao je.

- Jesi li je vidio? - raspitivao se Edward.

- A ti? - upitao je Seb umjesto odgovora, jer tek je nedavno došao u grad. Ako se cura ove godine prvi put pojavila u društvu, ne bi je stigao upoznati.

- Seoska cura. Toliko bujna da čak i ptičice cvrkuću o njezinoj plodnosti.

Dovraga, za takvo što isplatilo se otvoriti oko. Zapravo, oba. - Ptičice? - polako je ponovio. - Zaboga, Edwarde!

Činilo mi se kao dobra poredba - odvratio je Edward slegnuvši ramenima.

Kratko zastenjavi Sebastian se podigao u sjedeći položaj. Točnije, u malo manje ležeći. - Dakle, Newbury je samo po izgledu te seoske djevice zaključio da će biti plodna?

Edward je ponovo slegnuo ramenima. - A po čemu drugome? Njezini kukovi... - započeo je pa zacakljenih očiju rukama ocrtao zamamnu liniju. - A grudi...

Ocrtavajući obrise njezinih grudi, kratko se stresao. Vidjevši koliko je zanesen, Sebastian se uplašio da će siroti momak svršiti ako se ubrzo ne sabere.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Saberi se, Edwarde - upozorio ga je. - Uprljat ćeš Olivii novi naslonjač ako nastaviš.

Edward mu je dobio zlovoljan pogled pa nastavio jesti mesnu štrucu. Kao i obično, sjedili su u salonu Edwardova starijeg brata, Harryja Valentinea i lady Olivie, njegove supruge. Svi zajedno živjeli su u istoj kući, kamo je Sebastian svakog jutra dolazio na doručak. Harryjeva kuharica nedavno je doradila svoj recept za kuhana jaja, a rezultat je bio odličan (sada ih je prelijevala s više maslaca; po Sebastianovu mišljenju, maslac u pravilu znatno doprinosi kvaliteti okusa). Cijelog tjedna nijednom nije propustio doručak u La Časa de Valentine.

Usto, volio je jesti u društvu.

Harry i Olivia, koji, uzgred, nisu bili Španjolci (Sebastian se jednostavno šalio prozvavši kuću La Casa de Valentine), povukli su se na selo, na dva tjedna, vjerojatno iz razloga da pobjegnu od Sebastiana i Edwarda. Naravno, njih dvojica odmah su počeli voditi uobičajen momački život, što je uključivalo spavanje do podneva, objedovanje u salonu i postavljanje ploče za pikado na vrata sobe za goste.

Sebastian je, što se toga tiče, bio u velikoj prednosti, s četrnaest dobivenih partija naprama tri.

Zapravo, rezultat je po Edwarda mogao biti i gori. Šesnaest naprama jedan. No bilo mu je doista teško gledati kako neprestano gubi, pa mu je morao pustiti da dobije te jadne tri partije. To je stvari činilo napetijima. Ipak, Edward je bio takva šeptrlja da se Sebastian doista morao jako potruditi da izgubi. No uspio je, a da stvar

bude bolja, Edward nijednog trenutka nije posumnjao da mu je pustio.

Prve večeri kada ne budu imali pametnija posla, odigrat će osamnaestu partiju. Naravno, doći će k Edwardu i odigrati je. Doista, katkad mu se činilo da se već preselio k njemu. Tješio se da je to zato što netko mora imati na oku mladića poput njega, ali istina je bila da...

Nije želio razmišljati o tome. Ne sad. To je barem bila istina.

Zijevnuo je. Nebesa, doista je bio umoran. Dovraga, zašto je morao toliko piti prethodne večeri? Već godinama se nije tako napio. No pošao je u postelju ranije nego inače i nije mogao zaspati, pa je ustao i pokušao pisati, ali ni to nije mogao jer...

Dovraga, jednostavno nije mogao i to ga je prokletu živciralo. Nije mogao pronaći prave riječi niti je imao pojma kako bi nastavio. I tako je njegova sirota junakinja ostala ležati skrivena pod krevetom na kojem je ležao glavni junak. Bila je to najškakljivija scena kojom se ikad pozabavio. Netko bi mogao pomisliti kako će s time lako izaći na kraj. Pikanterije poput te, nekome poput njega zacijelo nisu bile nepoznate.

Ali ne. Gospođica Spencer još uvijek je bila pod krevetom, njezin Škot na krevetu, a Sebastian nije bio nimalo bliže kraju dvanaestog poglavlja, nego prošlog tjedna.

Nakon dva sata sjedenja za pisačim stolom i buljenja u prazan komad papira, napokon je odustao. Budući da nije mogao ni spavati ni pisati, jednostavno se obukao i pošao u klub.

Deset stvari koje volim kod tebe

A tamo se šampanjac točio u potocima. Netko je nešto slavio, i bilo bi neuljudno da je odbio popiti s njima čašu ili dvije. Ili nekoliko njih. No društvo je bilo doista dobro, osobito ako je riječ o damama. Doduše, nije mu baš bilo posve jasno što dame rade u muškom klubu.

Pravo rečeno, možda i nisu bile tamo. Nego negdje drugdje. Nije bio posve siguran kamo je pošao kad je izašao iz kluba.

Zaboga, doista je prestar za budalaštine poput tih.

- Možda će ga odbiti - rekao je Edward.

- O čemu ti to?

- Vickersova unuka. Možda će odbiti Newburyja.

Sebastian se zavalio u sofu i prstima pritisnuo sljepoočnice.

- Neće ga odbiti.

- Mislio sam da je ne poznaješ.

- I ne poznajem je. No Vickersovima je sigurno stalo do rodbinske veze s Newburyjem. Odavno su prijatelji a Newbury je imućan. Osim ako joj otac nije izuzetno meka srca, cura će se morati pokoriti djedovoj i bakinoj želji. Hm, kad smo već kod toga... - rekao je, zamišljeno podigavši obrve u pokušaju razbistravanja svog uspavanog uma - ako je riječ o Fenniwickovoj maloj, odbit će ga.

- Otkud bi *ti* to mogao znati?

Seb je slegnuo ramenima. - Znam štošta, iako o tome ne pričam - odvratio je. Pretežno je samo promatrao. Bilo je uistinu nevjerovatno što sve čovjek može saznati o nekome ako ga pažljivo promatra. I ako sluša što se

uokolo priča. I ako djeluje toliko prokleta površno, da ljudi u njegovu društvu posve zaborave da ima mozak.

Doista, Sebastiana je rijetko tko uzimao za ozbiljno, a njemu se sviđalo da tako i ostane.

- Ipak, ne može se raditi o Fenniwickovoj kćeri - malo zatim je dodao, prisjetivši se koliko je sićušna i tanušna. Toliko tanušna da je s boka izgledala poput grančice. - Ona nema grudi.

Zadnji komadić mesne pite nestao je u Edwardovim ustima. Miris je, nažalost, ostao. - Ne bih rekao da o tome možeš suditi na temelju osobnog iskustva - izjavio je.

- Savršeno sam sposoban jednim pogledom procijeniti ženske obline - rekao je Sebastian i osvrnuo se po prostoriji, pogledom tražeći kakvo bezalkoholno piće. Čaj. Čaj bi mu mogao pomoći. Njegova baka uvijek je govorila da je čaj drugo po redu najbolje piće. Odmah iza votke.

- Hm, ako pristane, možeš se oprostiti s nasljedstvom - rekao je Edward promatrajući kako Sebastian ustaje da pozvoni batleru.

Pozvonivši, ponovo se odvukao do sofe i iznemoglo se sručio u nju. - Nikada i nije bilo moje.

- No moglo bi biti - rekao je Edward pozorno se zagledavši u njega. - Mogao bi ga naslijediti. Za razliku od mene. Ja sam vjerojatno tridesetdeveti po redu u nasljednoj liniji. No ti... ti bijednog dana mogao postati novi lord Newbury.

Sebastian je uzdahnulo, trudeći se potisnuti gorčinu. *Newbury* je bilo ime koje je pripadalo njegovu stricu,

prekrupnom i prebučnom čovjeku, jeziva zadaha i još goreg temperamenta. Bilo mu je teško zamisliti da bi se ikada mogao odazivati na to ime. - Iskreno rečeno, Edwarde - rekao je, pogledavši bratića ravno u oči - doista me nije briga hoću li ga naslijediti ili ne.

- Nije moguće da tako misliš.

- Ipak je tako - promrmljao je Seb.

Dugi trenutak Edward je zurio u njega, kao da se pita je li sišao s uma.

Sebastian se hladnokrvno ispružio na sofi pa ponovo zatvorio oči, odlučivši držati ih zatvorenima dok ne stigne čaj. - Ne kažem da ne bih cijenio određeni komfor koji bih time stekao - rekao je. - Ali, trideset godina živim bez njega, od čega dvadeset devet bez imalo šanse da ću ga ikada steći.

- Komfor - začuđeno je ponovio Edward. - *Komfor?*

Seb je slegnuo ramenima. - Nalazim novac prilično komfornim.

- *Komfornim* - zapeo je Edward. - Samo tebi može pasti na pamet novac nazvati komfornim.

Sebastian je slegnuo ramenima i nastavio drijemati. Ionako je većinu vremena provodio spavajući na mahove u naslonjačima, sofama i bilo gdje, osim u vlastitoj postelji. Ipak, unatoč trudu da izbacii iz glave najnovije glasine o svom stricu, nije mogao prestati razmišljati o njima.

Doista mu nije stalo hoće li naslijediti stričevu titulu i novac. Znao je da ljudima nije lako povjerovati u to, ali bila je to čista istina. Ako Newbury doista oženi

Vickersovu unuku i zatim dobije sina... što ga briga? U tom slučaju, neće naslijediti njegovu lordovsku titulu. Kako bilo, nije se namjeravao živcirati zbog gubitka nečega što mu nikada nije pripadalo.

- U većini slučajeva ljudi znaju da će naslijediti lordovsku titulu. Nasljednik je u pravilu jedan. I ako ga netko ne ubije, on je taj koji sve nasljeđuje - glasno je izgovorio, prilično podsmješljivim tonom.

- O čemu, zaboga, govoriš?

- Nije li to posve očito? - promrmljao je Seb.

- Je li ti prešlo u naviku filozofirati nakon što previše popiješ?

- Bolje ti je da šutiš, klinče - odvratio je Seb. Često ga je zvao kincem, no sve dok je to činio u četiri oka, Edward za to nije osobito mario.

Stoga se samo kratko nasmijao.

- Ne prekidaj me u govoru - upozorio ga je Sebastian. - Htio sam reći da, ako nasljednik postoji, sve je savršeno jasno.

- Reci mi nešto što ne znam - odvratio je Edward, iako nije imao namjeru biti ironičan. Pravo rečeno, pitao se kamo uopće vodi taj razgovor.

Sebastian se pravio kako nije čuo njegovu upadicu. - Dakle, nasljednik u pravilu očekuje nasljedstvo osim ako se ne dogodi ovo ili ono. U mom slučaju, to znači da ću postati nasljednikom jedino ako se Newburyju ne uspije naprtiti na tu siroticu širokih kukova i bujnih grudi.

Edward je čeznutljivo uzdahnuo.

- Prekini - rekao je Seb.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Da si je vidio, sve bi ti bilo jasno.

Zvučao je toliko uspaljeno da je Seb jednostavno morao otvoriti oči i pogledati ga. - Doista ti je hitno potrebna žena.

Edward je slegnuo ramenima. - Pošalji mi neku od svojih bivših. Nemam ništa protiv tvojih ostataka.

Zavrijedio je bolje od toga, no Sebastian ionako nije namjeravao udovoljiti njegovoj želji pa se suzdržao od komentara. - Doista mi treba čaj - uzdahnuo je.

- Rekao bih da ti treba nešto jače od toga.

Seb je upitno podigao obrve.

- Čini se da si prilično živčan zahvaljujući novom razvoju situacije - objasnio je Edward.

Sebastian je trenutak razmišljao o tome. - Ne, nisam živčan. No priznajem da sam pomalo zlovoljan.

Edward je šutke posegnuo za novinama i nakon toga u sobi je nastala mrtva tišina. Budući da nije znao što bi drugo, Sebastian se zagledao kroz prozor na suprotnom zidu. Oduvijek je imao dobar vid, a sada ga je koristio za promatranje dama koje su šetale ulicom. Određeno vrijeme zabavljao se time, ne razmišljajući o ničem posebnom. Činilo se da je te sezone u modi ažurno plava boja. Dobar izbor, ako se njega pita. Ta boja izgledala je dobro na većini žena. Što se tiče sukanja, nije mogao odlučiti sviđa li mu se njihov kroj ili ne. Djelovale su prilično kruto i stožasto. Svakako atraktivno, no muškarac koji bi ih želio podići mogao bi se s time prilično namučiti.

- Čaj - viknuo je Edward prenuvši ga iz razmišljanja. Ušavši u salon, služavka je mirno spustila poslužavnik na stol između njih, pa izašla. Dugi trenutak dva krupna muškarca, krupnih ruku, bez riječi su zurila u krhki porculanski servis.

- Gdje je naša draga Olivia kada je čovjek treba? - rekao je Sebastian.

Edward se glasno nasmijao. - Čim je ugledam reći ću joj da cijeniš njezino umijeće točenja čaja u šalice.

- To je zacijelo jedan od dobrih razloga da si čovjek pronađe ženu - rekao je Sebastian zagledavši se u mali vrč s mlijekom. - Bi li i ti popio šalicu?

Edward je šutke odmahnuo glavom.

Sebastian je usuo u šalicu malo mlijeka pa hitro dodao čaj, zaključivši kako previše žudi za gutljajem tamne vruće tekućine da bi se opterećivao razmišljanjem o pravilnoj proceduri. Uzevši šalicu u ruke duboko je udahnuo opojan miris. Bilo je doista nevjerojatno kako se već od samog mirisa čaja bura u njegovu želucu naglo utišala.

Možda bi trebao poći u Indiju. Obećanu zemlju. Zemlju čaja.

Srknuvši gutljaj, trenutak je uživao u blaženom okusu. Savršeno. Jednostavno savršeno. - Jesi li ikada razmišljao o putovanju u Indiju? - upitao je Edwarda.

Edward ga je začuđeno pogledao preko ruba novina. Bila je to doista nagla promjena teme, no u drugu ruku, uz Sebastiana je navikao na iznenađenja. - Nisam - odvratio je. - Tamo je prevruće za moj ukus.

Deset stvari koje volim kod tebe

Seb se s time morao složiti. - Vjerojatno si u pravu.

- A ima i malarije - dodao je Edward. - Jednom sam vidio čovjeka s malarijom - nastavio je, kratko se stresavši. - Vjeruj mi, ne biste želio dobiti.

Sebastian je vidio ljude zaražene malarijom tijekom rata u Portugalu i Španjolskoj i po tom pitanju posve se slagao s Edwardom.

Usto, u inozemstvu bi bilo teško nastaviti karijeru pisca iz sjene. Njegov prvi roman, *Gospođica Samsbury i tajanstveni bojničnik*, postigao je zavidan uspjeh. Takav, da je nakon toga morao napisati *Gospođicu Davenport i crnog markiza*, pa *Gospođicu Truesdale i šutljivog gospodina*, a naposljetku i najveću uspješnicu, *Gospođicu Butterivorth i ludog baruna*.

Naravno, sve to objavio je pod pseudonimom. Jer, sazna li se da piše ljubavne romane...

Trenutak je razmišljao o tome. Što bi bilo kada bi se saznalo? Uštogljeni pripadnici društva zacijelo bi ga sasjekli na komade, no time bi mu naposljetku vjerojatno napravili odličnu reklamu. Posljedice bi bile fantastične. Tjednima ne bi morao jesti kod kuće.

No bilo bi previše zamorna zapitkivanja. I ljudi bi zacijelo tražili da napiše *njihove* priče. A to bi pak bilo nadasve dosadno.

Volio je imati svoje male tajne. Tajne o kojima nitko ništa nije znao, pa čak ni članovi njegove najuže obitelji. Ako su se i pitali odakle mu sredstva za život, držali su to za sebe. Harry je vjerojatno mislio da živi od majčina

novca. I da svakog jutra doručkuje kod njih zato da bi uštedio na hrani.

Usto, Harryju se nisu sviđali njegovi romani. Prevodio ih je na ruski (i za to dobivao gomilu novca, vjerojatno više nego Sebastian za rukopis), ali nisu mu se sviđali. Mislio je da su glupi. Neprestano je to ponavljao, a Sebastian nije imao srca reći mu da je Sarah Gorely zapravo Sebastian Grey, njegov rođeni bratić.

Nije želio da Harryju zbog toga bude neugodno.

Sebastian je polako pio čaj zagledan u Edwarda koji je i dalje buljio u novine. Ako bi se malo nagnuo, mogao bi pročitati članke na stražnjoj stranici. Oduvijek je imao oštar vid.

Ipak, ne dovoljno oštar za *Times*. Slova su u njemu uistinu jezivo sitna. No barem je pokušao. Ako već ništa drugo, naslovi su barem bili tiskani krupnijim slovima, pa se bacio na čitanje naslova.

Edward je polako spustio novine i pogledao ga. -
Dosađuješ li se?

Seb je popio posljednji gutljaj čaja. - Jezivo. A ti?

- Menije dosadilo što neprestano zuriš u mene.

- Je li? - osmjehnuo se Seb. - Veseli me što to čujem.

Edward je nestrpljivo odmahnuo glavom i pružio mu novine. - U redu. Uzmi ih ako je to ono što želiš.

- Ni u ludilu. Jučer sam se jedva izvukao iz razgovora s lordom Worthom o novim porezima. Čitanje o tome dosadnije je nego rezanje noktiju grickalicom.

Edward je dugi trenutak zurio u njega. - Odakle samo izvlačiš te gluposti? Na dobrom si putu da posve prolupaš.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Samo na dobrom putu? - promrmljao je Seb.
- Nastojim biti uljudan.
- Ah, ne moraš se truditi.
- Očito i ne moram.
- Jednog dana pretvorit ćeš se u prilično otužnog starog momka, klinče - rekao je Sebastian nakon stoje dovoljno dugo šutio da ostavi Edwarda u uvjerenju kako je razgovor završen.
- Poput tebe?
- Ja sam barem zanimljiv - s osmijehom je odvratio Sebastian. Nije bio siguran je li to zbog čaja ili prepucavanja s bratićem, no znatno se bolje osjećao. Glava ga je i dalje boljela ali sada je barem bio siguran da se neće izbljupati na sag. - Planiraš li večeras doći na zabavu lady Trowbridge?
- U Hampsteadu? - upitao je Edward.
- Seb je kimnuo i natočio si još jednu šalicu čaja.
- Najvjerojatnije. Ionako ne znam što bih drugo. A ti?
- Naravno. Dogovorio sam sastanak lady Cellars u parku iza kuće.
- U parku?
- Volim prirodu - promrmljao je Sebastian. - Moram samo smisliti kako ću iz kuće izaći s dekom a da to nitko ne opazi.
- Čini se da uživanje u prirodi ima i poneki nedostatak.
- Donekle. Nemam ništa protiv pustolovine na svježem zraku sve dok ne ležim na vlažnoj travi ili na koprivama.
- Pa, ako će se itko snaći, onda si to ti - rekao je Edward i ustao.

- Seb ga je začuđeno pogledao. - Kamo ćeš? - pomalo razočarano je upitao.

- Na sastanak s Hobby.

- Ah - uzdahnuo je Sebastian. U tom slučaju, nije ga mogao nagovarati da ostane. Ne bi bilo u redu razočarati Hobby. I Sebastian je ipak bio gospodin koji nikada ne bi stao između prijatelja i njegove fufice.

- Hoćeš li me čekati? - upitao je Edward zastavši na dovratku. - Ili namjeravaš poći kući?

- Vjerojatno ću ostati - odvratio je Sebastian pa ispio čaj i ponovo se zavalio u sofu. Jedva je otkucalo podne i nije morao žuriti kući spremi se za večerašnju zabavu kod lady Trowbridge.

Edward je kratko kimnuo pa izašao. Istog trenutka Sebastian je sklopio oči i pokušao zaspati. Desetak minuta kasnije, odustao je i zgrabio novine.

Prokletstvo. Sada kada je ostao sam, više mu se nije spavalo.

TREĆE POGLAVLJE

KASNIJE TE VEČERI

Ne može se udati za njega. Nebesa, jednostavno ne može.

Annabel je kao sumanuta jurila mračnim hodnikom, ne znajući kamo ide niti je marila za to. Pokušala je izvršiti svoju dužnost. Pokušala se ponašati kako se pristoji. No nije mogla. Jednostavno joj je pozlilo. Želudac joj se digao i žudjela je za malo svježeg zraka.

Njezina baka tvrdila je da se neizostavno moraju pojaviti na velikoj zabavi koju lady Trowbridge jednom godišnje priređuje u svojoj kući u Hampsteadu. Louisa joj je poslije objasnila kako je Hampstead izvan grada, a nakon što je saznala da je kuća lady Trowbridge okružena predivnim vrtom iza kojega se nalazi čuveni hampsteadski park, Annabel je s veseljem iščekivala izlazak. Po Louisinim riječima, lady Trowbridge je obećala da će, budu li joj to vremenski uvjeti dopustili, staviti baklje u vrt, pa će se uzvanici moći zabavljati i vani.

No prije nego što je Annabel stigla izaći u vrt, lord Newbury presreo ju je u plesnoj dvorani. Uljudno mu se naklonila i osmjehnula, pretvarajući se kako je počašćena njegovom pozornošću. Cijelo vrijeme trudila se ponašati

kako se pristoji. Dvaput se odazvala njegovom pozivu na ples i nije rekla ni riječ kad joj je stao na nogu.

Čak ni kada mu je ruka skliznula na njezinu stražnjicu.

Poslije, stojeći s njim po strani, s čašom limunade u ruci, pokušala je započeti bilo kakav suvisli razgovor, iskreno se nadajući da bi ga nešto - bilo što - moglo zanimati više od buljenja u njezine grudi.

Zatim ju je nekako (još uvijek joj nije bilo jasno kako) uspio izvesti iz plesne dvorane. Rekao je nešto o nekom prijatelju kojem treba prenijeti nekakvu poruku ili takvo što, i prije nego što se snašla, našla se pritisnuta uz zid usred mračnog hodnika.

- Tako mi svega - zastenjao je, obujmivši joj grudi svojim debelim dlanovima - veće su čak i od mojih ruku.

- Lorde Newbury - zavapila je Annabel - molim vas, prestanite...

- Obujmi me nogama - zapovjedio je, pritisnuvši usnice na njezine.

- Što? - nerazgovjetno je promrmljala, budući da nije mogla doći do daha.

Rokćući poput krmka jače ju je stisnuo uz zid. Osjetivši kako je pritišće svojim napetim udom, Annabel se zgranula. Jednom rukom uhvatio ju je za stražnjicu pa zgrabio njezino bedro, pokušavajući je natjerati da podigne nogu. - Digni haljinu. Želim vidjeti koliko možeš raširiti noge.

- Ne - bez daha izgovorila je Annabel. - Molim vas, gospodine, pustite me. Nije u redu...

Deset stvari koje volim kod tebe

- Čedna si poput opatice, a imaš tijelo bludnice - promrmljao je i uštinuo je za bradavicu preko tanke tkanine njezine haljine. - Savršena kombinacija.

Annabel je osjetila kako je preplavljuje panika. Umjela se nositi s nadobudnim udvaračima, ali nijedan od njih nikada nije dospio toliko daleko. To zacijelo nije bilo ponašanje koje bi očekivala, poglavito ne od čovjeka za kojeg bi se, po svemu sudeći, trebala udati.

Znači li to da lord Newbury očekuje da mu se poda? I to prije nego što ju je zaprosio?

To jednostavno nije moguće. Čak ni lordu poput njega, naviklom da dobije sve što poželi, zacijelo nije ni na kraj pameti ugroziti ugled jedne mlade dame.

- Lorde Newbury - odlučno je izgovorila. - Pustite me. Odmah.

Tiho se nasmijao i pokušao je još jednom poljubiti.

Iz usta mu se širio oduran zadah, a osjetivši kako svojim debelim prstima gnječi njezino tijelo, jednostavno joj je pozlilo. Bio je neopisivo ljigav. To je bilo gore od njezinih najgorih očekivanja. Znala je da neće biti ljubavi ili romantike, ali ovako nešto... nebesa, sam bog zna što je očekivala, ali zacijelo ne da je taj gnjusni čovjek pritisne uz zid usred neke nepoznate kuće.

Tako će, dakle, izgledati njezin budući život. Ne, to jednostavno ne može biti istina.

Nije znala gdje i kako je pronašla snagu - naposljetku, težio je najmanje sto pedeset kila - ali, nekako je uspjela ugurati ruke između njihovih tijela i odgurnuti ga od sebe.

Zateturao je unazad pa kratko opsovao kad se zaletio u stolić i zamalo pao na debelu stražnjicu. Prije nego što je uspio uspostaviti ravnotežu, Annabel je visoko podigla rub haljine i potrčala niz hodnik. Nije imala pojma je li pošao za njom. Bez osvrtnja protrčala je kroz širom otvorena francuska vrata i trenutak potom našla se u stražnjem vrtu.

Pokušavajući doći do daha, oslonila se o kamenu ogradu. Srce joj je luđački lupalo, a osjetivši dodir hladnog noćnog zraka na znojem orošenom dekolteu, kratko je zadrhtala.

Osjećala se prljavom. Ne iznutra. Njezina savjest bila je čista; nije si imala što predbacivati. Nego izvana, tamo gdje ju je lord Newbury dodirivao svojim ljigavim prstima.

Kad bi se barem mogla okupati. Kad bi barem mogla utonuti u vruću kupku i velikim komadom sapuna sprati sa sebe svako sjećanje na njegove dodire. Bradavica za koju ju je uštino još uvijek je nelagodno bridjela. Ne, nije ju boljela. Ništa je nije boljelo, no to što je Newbury činio jednostavno nije bilo onako kako bi trebalo biti. Cijelo njezino tijelo bunilo se protiv tog osjećaja. Nije joj nanio nikakvu bol, ali način na koji ju je dodirivao bio je oduran. Sprijeda, vrt je bio rasvijetljen bakljama, no straga je bilo mračno. Taj dio imanja očito nije bio predviđen za zabavu. Ne bi se ovdje smjela zadržavati. To je barem bilo potpuno jasno, no nije se mogla primorati da se vrati u kuću. Ne još.

Nedaleko, ugledala je kamenu klupu pa krenula prema njoj. Čim je sjela počela je Newburyja krstiti svim

Deset stvari koje volim kod tebe

mogućim pogrđnim imenima. Bio je to rječnik kojim se katkad služila kod kuće, a ujedno i nešto što je bilo posve nezamislivo izgovoriti u londonskom društvu.

Kao ni prstima pokazati rogove. Bile su to stvari koje je katkad činila naganjajući se s braćom i sestrama, no ovdje, takvo što izazvalo bi javnu sablazan.

Nebesa, kako joj je nedostajao dom! Njezin krevet, njezin pas i omiljena pita od šljiva.

Nedostajala joj je majka, kao i otac, a više od svega nedostajalo joj je čvrsto tlo pod nogama. U Gloucestershireu je bila na svom terenu. Zнала je što drugi očekuju od nje i što ona može očekivati od njih.

Očekuje li previše ako i ovdje želi znati na čemu je? To zacijelo nije nerazumna želja.

Pogledala je u nebo, pokušavajući odrediti sazviježđa. Previše svjetla dolazilo je iz kuće da bi takvo što bilo moguće, no pokoja zvijezda titrala je tu i tamo.

Morale su se nadmetati sa svjetlom koje je stvorio čovjek, da bi na zemlju donijele radost svoga sjaja.

To se jednostavno činilo nepoštenim.

- Pet minuta - glasno je izgovorila. Za pet minuta vratit će se na zabavu. Za pet minuta uspostaviti će neophodnu ravnotežu. Za pet minuta bit će u stanju vratiti osmijeh na lice i primorati se uljudno ponašati prema čovjeku koji je upravo grubo nasrnuo na nju.

Za pet minuta pokušat će samu sebe uvjeriti da se može udati za njega.

A uz malo sreće, za deset minuta u tome će i uspjeti.

No u međuvremenu, imala je još četiri minute samo za sebe.

Cijele četiri minute.

A možda i ne.

Začuvši tihe glasove osvrnula se prema kući i ugledala dvije siluete, mušku i žensku, kako upravo prolaze kroz francuska vrata i hitaju u mračan vrt. Nezadovoljno je uzdahnula i namrštila se. Sigurno su se iskrali iz kuće na tajni ljubavni sastanak. Nije bilo drugog objašnjenja. Ako su odlučili izaći kroz ta vrata, u taj dio vrta, očito nisu željeli biti viđeni.

U svakom slučaju, Annabel im nije htjela pokvariti sastanak.

Hitro je ustala, odlučivši se vratiti u kuću zaobilaznim putem, no par je toliko brzo napredovao prema mjestu na kojem je stajala da joj nije preostalo drugo nego povući se dublje u sjenu. Stoga, umjesto naprijed, pohitala je nazad, ne baš trčecim korakom ali svakako žurnim, sve dok nije stigla do živice koja je imanje dijelila od parka. Pomisao na skrivanje u žbunju nije joj se osobito svidjela, pa je hitro produžila lijevo, prema mjestu na kojem je ugledala otvor koji je očito služio kao izlaz u park.

Park. Golem, predivan, veličanstven prostor koji je bio sve što London nije bio.

To zacijelo nije mjesto na kojem bi trebala biti. Nipošto. Louisa bi se zgranula nad tom pomišlju. A djed bi iskočio iz kože od bijesa. Baka bi...

Hm, što se bake tiče, ona bi vjerojatno prasnula u smijeh. No Annabel je dotad već shvatila kako se u

Deset stvari koje volim kod tebe

izgradnji vlastitih moralnih temelja ne bi trebala ugledati na baku.

Kako bilo, u živici bi morao postojati još neki otvor kojim se može vratiti u vrt. Imanje je bilo veliko i sigurno ih ima još. No u međuvremenu...

Osvrnula se oko sebe, uživajući u prizoru. Bilo je doista nevjerovatno da tako velik otvoren prostor postoji nedaleko Londona. Bio je mračan i djelovao je pomalo zastrašujuće, no zrak je ovdje bio jednako svjež kao u Gloucestershireu. Toliko čist i oštar da je odjednom postala svjesna koliko joj je nedostajao od prvog dana boravka u smrdljivom Londonu. Od svakog udara osjetila bi štipanje u plućima.

Osjećala se kao u raj.

Pogledala je u nebo, nadajući se da će ovdje zvijezde biti vidljivije. Nisu, ne osobito, no svejedno je zadržala pogled na nebu. Zagledavši se u tanak mjesec srp zakoračila je korak unazad.

Bila je to jedna od onih noći koje bi se lako mogle nazvati čarobnima, kada joj ne bi udvarao čovjek dovoljno star da joj bude djed. I da su joj dopustili da odjene crvenu haljinu, koja je znatno više odgovarala njezinoj osobnosti od blijedo ružičaste oprave koju je večeras imala na sebi.

Noć bi uistinu bila čarobna kad bi neki princ izronio iz magle i zamolio je za ples uz šuštanje vjetra u granama drveća. Jest, tada bi to bila čarobna noć.

No, nije bilo magle, ni princa koji bi izronio iz nje. Postojao je samo oduran starac koji joj je želio činiti

odurne stvari. A po svemu sudeći, naposljetku će mu to morati i dopustiti.

Tripot u životu dobila je poljubac. Prvi put, od Johnnija Methama, koji je sada zahtijevao da ga zove John, no kada je kao osmogodišnjak pritisnuo usnice o njezine, bio je definitivno Johnny.

Drugi poljubac dobila je na prvoslavnoj proslavi, prije tri godine, od Lawrencea Fenstona. Pao je mrak, a netko je stavio rum u obje posude punča i tako su naposljetku svi prisutni bili pomalo pijani. Kad ju je Lawrence poljubio, Annabel se nije usprotivila, no kada joj je pokušao ugurati jezik u usta, prilično se iznenadila i prasnula u smijeh.

Nije si mogla pomoći. To je *doista* bilo komično.

Lawrence, očito, nije tako mislio. Začuvši njezin smijeh hitro je ustuknuo. Ponos mu je bio previše povrijeđen da bi nastavio. Ostatak godine nije s njom progovorio ni riječ, a zatim je otišao u Bristol odakle se nakon određenog vremena vratio s budućom mladenkom - curom koja je bila sve što Annabel nije, niti je za time čeznula, odnosno, mala, slatka praznoglava plavuša.

Treći poljubac dobila je večeras, kad ju je lord Newbury pritisnuo uz zid i prikovao svoje masne usnice uz njezine.

Odjednom, Lawrenceov pokušaj ljubljena jezikom više joj se nije činio tako smiješnim.

Lord Newbury učinio je isto, pokušavajući ugurati jezik između njezinih usnica, no toliko je čvrsto stisnula zube da se uplašila kako će joj čeljust puknuti. A zatim ga je gurnula od sebe i pobjegla. Bježanje je za nju oduvijek

Deset stvari koje volim kod tebe

bilo ravno kukavičluku, no obzirom na situaciju odjednom je shvatila kako je strateško povlačenje bio nadasve mudar postupak, unatoč tomu što se našla usred pustog parka. A to što se zbog ljubavnog para u vrtu nije mogla vratiti u plesnu dvoranu, bilo je gotovo komično.

Gotovo.

Visoko podignute glave, kao opijena nastavila je koračati unazad. Kakve li noći! Ne, nije bila ni najmanje čarobna. Kako bi mogla biti kad... -Uh!

Zapela je o nešto i spotaknula se. Zaboga, je li to nečija noga? Ugledavši obris muškog tijela pri sablasnom svjetlu mjesečine, na trenutak je pomislila da je naletjela na mrtvaca.

To bi, sve u svemu, bila poželjnija varijanta. Mrtav bi čovjek u svakom pogledu nanio manju štetu njezinu ugledu nego živ.

Sebastian je po prirodi bio strpljiv i nije imao ništa protiv da se u plesnu dvoranu vrati dvadesetak minuta nakon Elizabeth. Za razliku od njega, slađahna lady Cellars morala je misliti na svoju reputaciju. Doduše, njihova veza nije bila posebno tajna. Elizabeth je bila mlada i lijepa, a svog supruga je dotad već usrećila s dva sina. Nakon što je obavila svoju dužnost odlučila se zabavljati, čemu se i nije bilo osobito za čuditi jer govorkalo se da lorda Cellarsa znatno više od nje, zanima njegov tajnik.

U skladu s tim, nitko nije očekivao da će mu biti vjerna.
Nitko

No dojam uspješnog braka ipak se morao održati, i Sebastian je stoga ispružen na deki (koju mu je spretni

poslužitelj na izlazu kriomice gurnuo u ruke), čekao da prođe dovoljno vremena prije nego što se i sam vrati u kuću. Nije imao ništa protiv ležanja na deki i promatranja noćnog neba. Bilo je doista prekrasno.

S vremena na vrijeme, iz smjera kuće dopirao je zvuk glazbe pomiješan s hućanjem vjetra, no sve u svemu, bilo je neobično tiho. Elizabeth nije bila naročito sklona pustolovinama i stoga se nisu našli daleko od imanja Trowbridge. Ipak, ma koliko kuća bila blizu, na trenutke se osjećao kao da je sam na svijetu.

Čudno, ali to mu se prilično sviđjelo.

Nije uvijek uživao u samoći. Zapravo, gotovo nikad nije. No u boravku vani, na otvorenom, bilo je nešto očaravajuće. Na neki način, to ga je podsjetilo na noći koje je tijekom rata proveo spavajući pod krošnjama.

Mrzio je te noći.

To doista nije imalo smisla. Kako je moguće da mu bilo što vezano uz rat može djelovati ugodno? No tog trenutka ništa od onoga što mu je prolazilo kroz glavu ionako nije imalo nikakva smisla. Po svemu sudeći, ne bi se time trebao zamarati.

Zatvorio je oči. Tamne sjene zaplesale su pod njegovim kopcima, različite od boje noćnog neba. Mrak ima toliko nijansi. Bilo je to neobično, možda i pomalo uznemirujuće. Ali...

- Uh!

Osjetivši udarac na potkoljenici naglo je otvorio oči i ugledao žensko stvorenje kako pada ravno na stražnjicu.

Točno nasred njegova pokrivača.

Osmjehnuo se.

Deset stvari koje volim kod tebe

Po svemu sudeći, bogovi su mu još uvijek skloni.

- Dobra večer - rekao je, podigavši se u sjedeći položaj. Djevojka nije rekla ni riječ, možda i zato što nije mogla shvatiti kako je završila na stražnjici. Sudeći po njezinu ubrzanu disanju mora da se prilično prepala. Dugi trenutak promatrao je kako se pokušava osoviti na noge, što se nije pokazalo nimalo jednostavnim. Teren je bio neravan pa joj nije iz prve uspjelo uspostaviti ravnotežu.

Nagnuvši glavu u stranu, otvoreno ju je odmjerio od glave do pete, pa zaključio kako bi mu pametnije bilo ostati hladan i nezainteresiran. Nije djelovala poput zavodnice. Usto, bila je u haljini djevičanske nijanse. Nije se radilo o tome da ne bi mogao zavesti djevicu. Jasno da bi mogao, no odavno je odlučio da se time neće baviti. Jednostavno nije imao volje time se zamarati. Po njegovu mišljenju, djevice je trebalo previše nagovarati da pristanu na odnos. Nijedna od njih ne bi olako pristala usred noći naći se s muškarcem na livadi. Čak i najveća glupača dobro bi razmislila prije nego što učini takvo što.

Osim ako...

Osim ako više nije djevica. To bi moglo biti zanimljivo. Možda je nespretna mlada dama pošla na sastanak s ljubavnikom. Mora da se gospodin o kojem je riječ prvi put pokazao prilično dobrim, ako se ponovo želi sastati s njim. Sebastian je u više navrata čuo kako rijetko koja djevojka uživa prvi put.

Njegovo iskustvo po tom pitanju bilo je ograničeno. Sve žene s kojima je spavao u zadnje vrijeme, izgubile su djevičanstvo sa svojim supruzima. Koji su u pravilu bili

loši ljubavnici. U protivnom vjerojatno ne bi tražile njegove usluge.

U svakom slučaju, neovisno o njegovu naglo probuđenom zanimanju, vjerojatnost da je mlada dama na putu da se sastane s ljubavnikom, bila je doista mala. Djevičanstvo je bila cijenjena roba i mladim neudanim djevojkama njime je bilo dopušteno trgovati. Općenito, nisu ga bile spremne olako protraćiti.

Dakle, što bi ona mogla tražiti ovdje? Posve sama? Osmjehnuo se. Volio je zagonetke, gotovo kao i melodramu.

- Mogu li vam ikako pomoći? - upitao je, ne obazirajući se na činjenicu što mu nije odgovorila na pozdrav.

- Ne, hvala - odvratila je, pa hitro odmahnula glavom i poravnala haljinu. - Oprostite. Moram poći. Doista ne bih smjela... - dodala je, pa slegnula ramenima i progutala knedlu.

Poznaje li ga? Po njezinu ponašanju činilo se da ga poznaje. Ili mu je možda na licu jednostavno pisalo da je razvratnik i zato je željela što prije pobjeći od njega. Kao od nekoga s kim ne bi rado ostala nasamo.

Nije ju mogao zbog toga osuđivati.

Jedno je barem bilo sigurno - on *nju* nije poznavao. Dobro je pamtiio lica, a njezino nipošto ne bi zaboravio. Bila je lijepa i djelovala je nesputano, kao da više pripada divljini nego uglađenom londonskom društvu. Kosa joj je bila tamna, a sudeći po nekoliko neposlušnih pramenova koji su pobjegli iz inače uredne punđe na vrhu njezine glave, vjerojatno i prilično kovrčava. Unatoč očitoj

Deset stvari koje volim kod tebe

nelagodi djelovala je nestašno, poput nekog kome nije teško prasnuti u glasan i neobuzdan smijeh.

Više od svega djelovala je... *toplo*.

Na trenutak je ostao zatečen vlastitim zaključcima. Nije se mogao sjetiti da je ikada ikojoj ženskoj osobi pripisao niz pridjeva poput tih, a kamoli potpunoj neznanki. No djelovala je toplo i znao je da bi joj i osmijeh bio topao.

A u postelji... i tamo bi zacijelo bila topla.

Nije baš da mu je takvo što bilo na umu. Zračila je toplinom ali na nedužan, djevičanski način.

Što je značilo da je došavši ovamo, znatno prešla dopuštenu granicu.

Ne, nije ga zanimala. Nimalo. Nije mogao biti čak ni prijatelj s nekom djevicom. Jer, netko bi mogao nešto pogrešno razumjeti ili bi se neka djevojka mogla preračunati u očekivanjima, a tada bi došlo do beskonačnog međusobnog razjašnjavanja. U tren oka našao bi se u nekoj lovačkoj kolibi usred Škotske. Bijeg bi bio jedino rješenje dok se skandal ne stiša.

Znao je što mora učiniti. Ono što je u takvim situacijama uvijek činio.

Dakle, gospodin poput njega *trebao bi* ustati, pokazati joj smjer kojim će se najbrže vratiti u kuću i potom zaboraviti na cijelu tu priču.

Trebao bi, ali to onda ne bi bilo ni najmanje zabavno.

ČETVRTO POGLAVLJE

Kad joj je mrtvac poželio dobru večer, Annabel se morala suočiti s tužnom činjenicom da nije ni približno mrtav koliko je očekivala.

Naravno, ako je riječ o *njemu*, bilo joj je drago što se pokazalo da je živ, no što se *nje* tiče, bilo bi znatno podesnije da nije.

Nebesa, pomislila je, večeras joj je još samo to trebalo.

Čim se uspjela podići na noge, poravnala je haljinu i uljudno odbila njegovu pomoć, trudeći se ne osramotiti više nego što već jest.

- Kako to da se mlada djevojka poput vas noću našla sama u parku? - uljudno je upitao muškarac, kao da je zastao da popriča s njom pred crkvom, usred gomile pristojnih ljudi.

Dugi trenutak zurila je u njega. Bez riječi uzvratilo joj je pogled, opušteno ležeći na deki. Na deki?

To nije mirisalo na dobro.

- Zašto vas to zanima? - automatski je odvrtila. Začuvši vlastiti glas, zaključila je kako mora da je posve sišla s uma. Jednostavno ga je trebala obići i požuriti nazad u kuću. Ili ga preskočiti. Učiniti bilo što, samo ne dopustiti da je uvuče u razgovor. Čak i da pri povratku naleti na ljubavni par u vrtu, to bi znatno manje škodilo

Deset stvari koje volim kod tebe

njezinu ugledu nego da je ulove u razgovoru s nepoznatim muškarcem u parku.

Ipak, ako je i razmišljao o tome bi li je zaskočio, nije se činilo da mu se to naročito žuri učiniti. - Znatizeljan sam - odvratio je, nehajno slegnuvši ramenima.

Ponovo se zagledala u njega. Nije joj djelovao poznato, no bio je mrak. Možda su se ipak upoznali? Obraćao joj se kao da se poznaju. - Poznajemo li se? - upitala je.

- Ne bih rekao - odvratio je, zagonetno se osmjehnuvši.

- Mislite li da bismo se trebali upoznati?

- Nipošto - odlučno je odvratio i glasno se nasmijao. - Ali to ne znači da ne možemo nakratko porazgovarati.

Sudeći po tome, nije bilo teško zaključiti da je rođeni zavodnik. Što ga je - Annabel je toga bila potpuno svjesna - činilo posve neprikladnim za druženje s jednom mladom neudanom damom. Hitro je svrnula pogled prema kući. Morala bi poći. Bilo je krajnje vrijeme da se udalji.

- Ne grizem - rekao je. - Nemate razloga biti zabrinuti da ću vam učiniti ikakvo zlo - rekao je pa sjeo i potapšao deku. - Sjednite.

- Radije bih stajala - odvratila je. Što je značilo da ipak nije posve sišla s uma. Barem se nadala da nije.

- Jeste li sigurni da ne želite sjesti? - upitao je, šarmantno joj se osmjehnuvši. - Bilo bi vam znatno udobnije.

Kako da ne, pomislila je Annabel. Odmahnuvši glavom, nervozno se nasmijala pa hitro osvrnula oko sebe, nadajući se da u blizini nema nikoga tko bije čuo.

- Bježite li od nekog? - upitao je.

Annabel je kimnula i ponovo se kratko osvrnula oko sebe.

- Svakome se to katkad dogodi - rekao je, tonom punim razumijevanja.

- Znači li to da ste i vi pobjegli od nekog?

- Ne baš - odvratio je, slegnuvši ramenima. - Zapravo, moj je sastanak završio.

Annabel se svim silama trudila djelovati nezainteresirano. Bezuspješno. I protiv svoje volje začuđeno je podigla obrve.

Dugi trenutak šutke ju je promatrao, usana izvijenih u osmijeh. Ipak, u njegovu izrazu nije bilo ničeg nadmenog ni pokvarenog. Annabel je kratko zadrhtala, obuzeta iznenadnim uzbuđenjem.

- Mogao bih vam reći i s kim sam se sastao, no sumnjam da bi takvo što bilo pristojno - promrmljao je.

Te večeri ništa nije bilo pristojno. Teško da bi moglo biti gore.

- Ne bih želio ispasti drskim - tiho je nastavio - no, po boji vaše haljine zaključujem da ste još djevojka.

Annabel je hitro kimnula.

- Što znači da vam ni u kojem slučaju ne bih smio reći da sam se sastao s damom koja nije moja supruga.

Oh, sada bi se vjerojatno *trebala* zgranuti. Jest, doista bi trebala. Ali nije mogla. Bio je previše *šarmantan*. Netko poput njega mogao se s time nekažnjeno izvući. Smiješio se, kao da dijele neku zajedničku, nadasve komičnu tajnu. Nije si mogla pomoći. Osjećaj da pripada njegovu klubu, skupini, bilo čemu, prilično joj se svidio.

Deset stvari koje volim kod tebe

Bio je jednostavno karizmatičan i Annabel ni na trenutak nije posumnjala da je u vrijeme dok je studirao na Eatonu ili na nekom drugom uglednom sveučilištu bio mladić s kojim su se svi željeli družiti.

Pojedini ljudi jednostavno posjeduju urođeni magnetizam.

- Od koga ste pobjegli? - upitao je. - Od nekog previše vatrenog udvarača? To bi objasnilo kako ste se našli ovdje. U takvim situacijama trebali biste pronaći spas u gomili ljudi. To bi bilo znatno bolje za vaš ugled.

- Ne mogu vam reći od koga - promrmljala je.

- Jasno da ne možete - složio se. - Bilo bi to krajnje indiskretno. No kada bih znao, imali bismo se čemu smijati.

Annabel je čvrsto stisnula usnice, trudeći se da ne prasne u smijeh.

- Pretpostavljate li da će vas tražiti?

- Vjerojatno - odvrtila je. Iskreno je sumnjala da bi lord Newbury mogao lako prijeći preko toga. Ponos mu je bio previše povrijeđen. - Mislim da neće proći puno vremena prije no što se baci u potragu.

Sebastian je kimnuo. - Dakle, pobjegli ste od njega. Zanimljiv zaplet.

- Zaplet? - rekla je Annabel zakolutavši očima. - Ne bih to tako nazvala. Vjerujte mi, to nije knjiga koju bi itko želio čitati.

Nasmijao se, pa ponovo potapšao deku. - Sjednite. Ne mogu dopustiti da stojite dok ja ležim. To se protivi svim mojim gospodskim načelima.

Annabel se ovoga puta potrudila visoko podići obrve. - U tom slučaju, možda biste *vi* trebali ustati.

- Ah, ne, ni slučajno - usprotivio se. - Ne mislite li kako bi to bilo previše službeno i ukočeno?

- Budući da se ne poznajemo, takvo što bi se i očekivalo.

- Ali, *ne* - pobunio se. - Naš susret otpočetak je krenuo naopako.

- Tada bismo se valjda trebali vratiti na početak. Bih li se trebala predstaviti?

- Nipošto - dramatično je izjavio. - Ni slučajno mi ne pokušavajte reći tko ste. Mogla bi me početi peći savjest što vas zadržavam, a to je posljednje što želim.

- Znači, imate savjest?

- Nažalost, da.

Annabel je odahnula. Očito nema namjeru iskoristiti situaciju tako da se baci na nju, za razliku od lorda Newburyja, koji je upravo to i učinio. Nažalost, morala se vratiti na zabavu. Jer, bio on savjestan ili ne, gospodin s kojim je upravo razgovarala nije bio jedan od onih s kojim bi djevojka poput nje smjela biti sama. U to je barem bila potpuno sigurna.

Ponovo je pomislila na lorda Newburyja. Koji je, uzgred, bio gospodin u čijem bi se društvu upravo trebala nalaziti.

Bez riječi sjela je na deku.

- Dobra odluka - rekao je Sebastian.

- Neću se dugo zadržati - promrmljala je. - Sjest ću samo nakratko.

Deset stvari koje volim kod tebe

Naravno.

- Ne zbog vas - hitro je dodala. Nije željela da pomisli kako želi ostati zbog njega.

- Nego?

- Ne mogu se vratiti putem kojim sam došla - rekla je, mahnuvši rukom prema vrtu. - Tamo su žena i muškarac koji...

- Uživaju u samoći?

- Upravo tako. '

- I zato ste došli ovamo?

- Nisam ih željela omesti.

- Zanimljivo - zamišljeno je rekao. - Bilo bi još zanimljivije da je riječ o dva muškarca - s osmijehom je dodao.

Annabel ga je zgranuto pogledala, iako nije bila ni približno toliko zgranuta koliko bi trebala biti. Doista je čudno kako taj muškarac djeluje na nju, pomislila je. Osjećala se opijenom, a njegove šaljive dosjetke nisu joj ni najmanje smetale.

- Ili o dvije žene - nastavio je. - *To* bih doista volio vidjeti.

Nagonski je spustila glavu, pokušavajući prikriti rumenilo, pa shvatila kako je to prilično glupo od nje. U mraku ionako nije mogao ništa vidjeti.

Ili možda jest. Djelovao je poput muškarca koji bi takvo što mogao nanjušiti. I vidjeti rumenilo na djevojčinu licu čak i pri svjetlosti zvijezda.

Bio je jedan od onih muškaraca koji žene poznaju u dušu.

- Pretpostavljam da se niste potrudili pozornije ih osmotriti - rekao je. - Taj zaljubljeni par - dodao je, pogledavši prema vrtu.

Annabel je odmahнула glavom. - Željela sam se što prije udaljiti.

- Naravno. Vrlo ste pažljivi. Ipak, šteta što niste. Kada bih znao tko su, vjerujem da bih mogao zaključiti koliko dugo će ostati tamo.

- Doista?

- Nisu svi muškarci jednako dorasli situaciji - samouvjeren je izjavio.

- Je li to nešto u što bih trebala biti upućena? - smjelo je upitala.

- Ukoliko ste mudri, pretvarat ćete se da o tome ništa ne znate - rekao je i osmjehnuo se, na način koji ju je ostavio bez daha.

Osmijeh mu je bio širok i prekrasan, a zubi savršeno bijeli i zdravi, po čemu je bilo očito da redovito posjećuje zubara.

Bilo je to proketo nepošteno. Ona je imala čak dva pokvarena kutnjaka. Zubar je rekao da ih može popraviti, no kada je pokušao, pobjegla je glavom bez obzira.

No ovaj muškarac imao je osmijeh kojim je mogao zabljesnuti cijelu prostoriju. Što je, sve u svemu, bila doista glupa pomisao, obzirom na činjenicu da su bili u parku. Usto, bio je mrak.

Ipak, Annabel je imala osjećaj kako je sve oko nje zatreperilo i zasvjetlucalo.

Deset stvari koje volim kod tebe

A možda je ipak pila punč iz krive posude. Jedna je bila namijenjena mladim damama, a druga ostalima, i bila je sigurna kako nije pogriješila. Valjda nije. Ili ipak jest? Pila je punč iz desne posude. Za koju je Louisa rekla da je namijenjena mladim damama. Ilije rekla da ne treba piti iz desne posude? Više nije bila sigurna.

Što je, tu je. Šanse da je pila punč iz prave posude iznosile su pedeset posto.

- Poznajete li sve uzvanike? - upitala je, jer *željela* je znati koliko je dobro upućen u stvari. Naposljetku, on je započeo tu temu.

- Molim? - zbunjeno je upitao.

- Rekli ste da biste voljeli znati tko je u vrtu - objasnila je. - Poznajete li sve prisutne ili samo one koji se neprikladno ponašaju?

Glasno se nasmijao. - Ne, ne poznajem sve uzvanike. No nažalost, dovoljno dobro poznajem londonsko društvo da me više ništa ne bi iznenadilo.

Prisjetivši se pojedinih žena i muškaraca koje je upoznala zadnjih tjedana, Annabel se morala složiti. - Moram priznati da razumijem vašu malodušnost.

- Prilično ste inteligentni i pronicljivi - rekao je. - To je nešto što najviše cijenim kod žena.

To je nedvojbeno zvučalo poput udvaranja. Annabel se svim silama trudila prikriti koliko je uzbuđena i zanesena. S tom kosom, boje orahova ulja, bio je nevjerojatno naočit. Usto, bio je dječaćki neobuzdan na način koji sva mlada gospoda teže postići, no počesto s jadnim rezultatom. Njegovo lice bilo je... ah, Annabell nije bila

osobito vješta na riječima i nikada nije mogla dobro opisati kako netko izgleda. No njegovo lice, iako ne posve pravilnih crta, bilo je jednostavno savršeno.

- Doista mi je drago što ste savjesni - prošaputala je.

Dugi trenutak zagledao se u nju, a po izrazu njegovih očiju, shvatila je da se odlično zabavlja. - Zašto? - upitao je.

Osjetila je da rumeni, i ovoga puta, bila je sigurna da je to vidio. *Što bi mu sada trebala odgovoriti? Drago mi je što ste savjesni, jer kad biste me slučajno poželjeli poljubiti, vjerujem da bih vam dopustila?*

Bio je sve ono što lord Newbury nije bio. Mlad, zgodan i duhovit. Izazovan i u skladu s tim, opasan. Ukratko, muškarac kojega bi svaka mlada dama morala zaobići u širokom luku, ali potajice sanja o njemu. No barem na nekoliko minuta, bio je samo njezin.

Nekoliko minuta. To je sve što će si dopustiti. Samo nekoliko minuta.

- Jeste li tek počeli izlaziti u društvo? - opušteno je upitao, nakon što je shvatio da mu neće odgovoriti na prethodno pitanje.

Annabel je šutke kimnula.

- Nadam se da se dobro zabavljate.

- Kako kad.

- To vam doista vjerujem - s osmijehom je odvratio. - Nadam se da se barem ovog trenutka zabavljate.

Annabelino srce počelo je jače kucati. - U pravu ste - rekla je, jedva prepoznajući vlastiti glas. Doista bih

Deset stvari koje volim kod tebe

morala poraditi na svom izražavanju i naučiti voditi šakaljive razgovore poput ovoga.

- Veseli me što to čujem - odvratio je, pa nagnuo glavu u stranu i zagledao se u njezino lice. - Smatram se dobrim domaćinom i to je nešto čime se doista ponosim. Dobar domaćin uvijek će nastojati ugoditi svom gostu.

- Želite li reći da ste se nastanili u parku? - upitala je Annabel, zamalo prasnuvši u smijeh.

- Naravno da ne - s osmijehom je odvratio. - Previše cijenim udobnost, no mislim da bi bilo nadasve lijepo ovdje dočekati svitanje.

- Vjerojatno biste ga prespavali, čak i kad biste ostali ovdje.

- Sumnjam - zamišljeno je odvratio, zagledavši se u daljinu. - Poslije bih zacijelo zaspao, ali ne u zoru. Jutarnja svjetlost je *drugačija*. Šteta ju je propustiti.

Rado bi ga upitala što je mislio pod tim, ali nije znala kako. Djelovao je kao da je u mislima otplovio negdje daleko, i nije ga željela ometati. Stoga se samo upitno zagledala u njega, znajući da će, ako je pogleda, vidjeti neizrečeno pitanje u njezinim očima.

Nije je pogledao. Ali, nakon minutu ili dvije, ponovo je progovorio. - Svitanja su predivna. Crvenkasta. Treperava. Dokle pogled seže, sve je obavijeno maglom koja se lagano podiže sa zemlje. Svaka travka, svaki list, kupa se u sunčevu svjetlu - tiho je rekao. - Sve.

Annabel je ostala bez daha. Zvučao je sjetno i čeznutljivo. Poželjela je ostati ovdje i zajedno s njim promatrati izlazak sunca.

- Volio bih se okupati u toj svjetlosti - promrmljao je. - Bez ijednog komada odjeće.

Bila je to prilično sablažnjiva izjava, no Annabel je znala da to nije rekao zato da bi se poigravao s njom ili vidio koliko daleko može ići prije nego što se uspaniči i pobjegne. Dotad su se šalili i pomalo je ispitivao teren, no ovo...

To je bilo nešto sasvim drugačije.

- Mora da ste pjesnik - s osmijehom je odvrtila, jer unatoč nelagodi morala je priznati da njegove riječi zvuče nadasve lijepo.

Kratko se nasmijao. - Bilo bi lijepo da jesam. Ali nisam - rekao je, polako odmahnuvši glavom. Annabel je shvatila da je trenutak čarolije prošao. Gdjegod da je nakratko otplovio, ponovo se vratio. Opet je bio isti stari vraški privlačan šarmer.

Tip muškarca kojeg bi svaka djevojka poželjela uz sebe.

A ona mu čak nije znala ni ime.

I bolje je tako, zaključila je. Dobro je što se ne poznaju. Kad bi znao tko je ona, zacijelo bi se sažalio nad njezinom sudbinom. Nad činjenicom da je primorana udati se za lorda Newburyja. Smatrao bi je jadnicom, a možda bi pomislio i da to čini samo zbog novca. Što je, naposljetku, bilo savršeno točno.

Spustila se na deku, oslonivši se o lakat. Bila je to jedna od njezinih najdražih poza. Znala je da londonsko društvo takvo što ne bi nikada odobrilo, no tako se osjećala udobno i stoga trenutačno nije marila za to. Osvrnuvši se

Deset stvari koje volim kod tebe

uokolo, shvatila je kako ne može točno odrediti strane svijeta. Gleda li upravo prema zapadu ili prema istoku? Nikada nije putovala na istok a po svemu sudeći i neće. Lord Newbury nije djelovao poput osobe koja bi uživala u putovanjima. Sve što ga je zanimalo, bila je njezina sposobnost rađanja. Iskreno je dvojila da bi joj dopustio ikamo putovati bez njega.

Između ostalog, oduvijek je željela poći u Rim. Najvjerojatnije ga nikada neće vidjeti. Da se lord Newbury nije zagrijao za njezine široke kukove, možda bi i imala šanse, no ovako, preostalo joj je zaboraviti na to.

Sažalivši se nad sobom, nakratko je zatvorila oči. Sudbina joj je bila zapečaćena. Doduše, mogla bi se i predomisliti. Mogla bi, no nije se željela zavaravati. Razuman dio njezina uma već je donio konačnu odluku.

Dakle, stvar je bila riješena. Udat će se za lorda Newburyja ako je zaprosi. Učinit će to, ma koliko joj pomisao na brak s njim bila odbojna.

Razočarano je uzdahnula. Nikada neće vidjeti Rim. A na nešto poput romantične ljubavne priče, ne smije čak ni pomisliti. No osigurat će život svojoj obitelji. A sudeći po bakinim riječima, Newbury ionako neće predugo živjeti. Bila je to zla, nemoralna pomisao, no Annabel se uhvatila za nju, kao za slamku spasa.

- Izgledate kao da ste obuzeti teškim mislima - blago je rekao Sebastian.

Annabel je šutke kimnula.

- O čemu razmišljate?

Annabel se tužno osmjehnula. - O koje čemu.

- O stvarima koje ćete morati učiniti? - upitao je, iako je zvučalo više kao tvrdnja.

Dugi trenutak Annabel je šutjela. - Ne - napokon je odvrtila. - Prije bi se reklo da razmišljam o stvarima koje nikada neću moći učiniti.

- Razumijem - odvratio je pa nakratko zašutio. - Žao mi je - dodao je.

Trudeći se potisnuti suze, pogledala ga je ravno u oči. - Jeste li ikada bili u Rimu? - naglo je upitala. - Znam da je to šašavo pitanje. Ne znam tko ste, niti to želim znati, barem ne večeras. Ipak, voljela bih znati jeste li bili u Rimu.

- Nisam - odvratio je, odmahnuvši glavom. - A vi?

- Ne.

- No bio sam u Parizu - rekao je. - I u Madridu.

- Kao vojnik? - nagađala je. Jer, kojim drugim povodom bi se mogao naći u gradovima poput tih?

Sebastian je slegnuo ramenima. - To zacijelo nije najbolji način putovanja svijetom, no rezultat je isti.

- Ja sam najdalje stigla dovdje - rekla je Annabel.

- Dovdje? - upitao je, pa pogledom okružio okolicu. - Do ovoga parka?

- Upravo tako - priznala je. - Mislim da je Hampstead malo dalje od mog doma nego London. A možda i nije.

- Je li to uopće važno?

- Zapravo, nije - odlučno je odvrtila i odjednom shvatila kako doista tako misli. Navlastito čuđenje, to joj se jednostavno više nije činilo važnim.

Iako bi možda trebalo biti.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ako je tako, neću se prepirati s vama. Zvučite kao osoba koja stoji iza svojih riječi. Čini ste da ste prilično samouvjereni.

- Volim biti samouvjerena - s osmijehom je odvrátila.

- Kao i svi - odvratio je, slegnuvši ramenima.

- Možda. No to ne uspijeva svakome - hrabro je dodala.

- Neki ljudi misle kako ne treba biti pretjerano samouvjeren.

- Neki?

- Ah, ja ne mislim tako - hitro je dodao. - Ali ima ih koji tako misle.

Glasno se nasmijala. Neiskvareno. Od srca. Zvučalo je prekrasno.

Sebastian se oduševljeno osmjehnuo. - Dakle, pretpostavljam da putovanje u Rim pripada popisu stvari koje nikada nećete moći učiniti? - malo zatim je upitao.

- Jest - odvrátila je, pokušavajući se približiti. Odjednom, to joj se više nije činilo toliko tragičnim. Ne nakon takve provale smijeha.

- Čuo sam da su ulice tamo prilično prljave - rekao je, gledajući je ravno u oči.

Spustila je pogled na njegovo rame. - Doista?

- Jest. Priča se da Talijani čekaju kišu da ih opere.

Annabel je podigla pogled. Sebastian se osmjehnuo. Dugi trenutak bez riječi zurili su jedno u drugo. - Ljudi svašta pričaju - tiho je prozborila.

- Tako sam čuo - jedva čujno je odvratio.

Njegove oči... ah, njegove oči. Od njegova pogleda ostala je bez daha. I zbog onoga što je vidjela u njegovim

očima. Ne, to zacijelo nije bila strast. Ni žudnja. Nego nešto drugo... nešto što nije mogla objasniti. Pogled mu je bio topao i nekako... urotnički.

Srce joj se iznenada stegnulo od tuge. Jer, dok je gledala u njegove oči, u oči tog privlačnog muškarca, znala je da se mora oprostiti sa svojim snovima. Sve u što će ubuduće gledati, biti će slinavo i mlohavo lice lorda Newburyja. I umjesto glasnog, zavodljivog smijeha tog neznanca slušat će Newburyjevo nadmeno i podrugljivo smijuljenje. Pomislivši na to, gotovo se rasplakala od jada.

Ovaj trenutak... i svaki poput tog...

Nikada se neće ponoviti.

- Morala bih poći - prošaputala je.

- Jest, morali biste - jednako tiho je odvratio.

Nije se ni pomakla. Jednostavno se nije mogla primorati da ustane.

Napokon, on je bio taj koji je ustao. Jer Sebastian je ipak bio gospodin. Ne samo na riječima, nego i na djelu. Prihvatila je njegovu ispruženu ruku pa ustala, podigla glavu i pogledala ga ravno u oči. Odjednom, točno je znala što je čeka u njezinu budućem životu.

I što će sve izgubiti.

- Biste li me poljubili? - jedva čujno je prošaputala.

PETO POGLAVLJE

Bilo je stotinu razloga zbog kojih Sebastian ne bi trebao učiniti to što je mlada dama od njega tražila i samo jedan, zbog kojeg bi trebao.

Zbog želje da je poljubi.

Dotad nije čak ni shvatio da to želi. Jasno, nije mu promaklo da je lijepa, pa i prilično putena, na očaravajuće nesvjestan način. Ali, bile su to stvari koje je uvijek opazao na ženama. Za nekoga poput njega bilo je to posve normalno, baš poput komentara o vremenu. Opaziti kako *Lydia Smithstone ima neobično privlačnu donju usnicu* nije bilo naročito različito od opažanja kako će se, *sudeći po oblaku koji se upravo približava, uskoro vjerojatno spustiti pljusak.*

Barem njemu.

Ali, kada ju je primio za ruku da joj pomogne ustati, nešto se dogodilo. Srce mu je jače zakucalo i na trenutak je ostao bez daha. A kad mu je uplovila u naručje, tako čarobno lijepa...

U redu, nije baš da mu je uplovila u naručje. Kad je ustala, ostala je stajati uz njega. Blizu njega, ali ni približno u njegovu naručju.

Osjećao se razoružanim.

- Poljubite me - prošaputala je, a Sebastian je pomislio da će mu srce iskočiti iz grudi. Toliko jako je lupalo.

Vrhovima prstiju dodirnuo je njezine usnice i zatim je pomilovao po obrazu. Pogled joj je bio pun iščekivanja.

Uostalom, kao i njegov. Što god da je vidio u njezinim očima, ispunilo ga je neopisivom nježnošću. I čežnjom.

Čežnja. Nije se mogao sjetiti kad je posljednji put osjetio nešto imalo nalik čežnji.

I zato ju je želio poljubiti. Svim srcem je to želio.

Nije se osjećao uspaljenim. Ne, ali nešto unutar njega - možda srce ili duša - je izgaralo od želje da je poljubi.

Nije znao njezino ime, ni bilo što drugo o njoj, izuzev da sanja o odlasku u Rim i da miriše na ljubičice.

A zatim je saznao da njezin poljubac ima okus kreme od vanilije. To je bilo ono što je pomislio kada je vrhom jezika dotakao meku unutrašnjost njezine gornje usnice. Znao je da to neće nikada zaboraviti.

Koliko žena je dosad poljubio? Previše, da bi ih mogao točno prebrojati. Ljubio je ženska stvorenja znatno prije no što je saznao da bi išta drugo mogao raditi s njima, i do dana današnjeg, nije prestao. Kao momak u Hampshireu, kao vojnik u Španjolskoj i kao londonski zavodnik... oduvijek je žene nalazio neodoljivima. I pamtio je svaku od njih. Svaku. Previše je volio seks i trenutke užitka koje su mu pružile, da bi dopustio da se bilo koja od njih izgubi u magli zaborava.

No ovo je bilo drugačije. Nije se radilo samo o jednoj od žena koju neće zaboraviti. Nego o trenutku. O osjećaju koji je imao držeći je u naručju, o mirisu njezine kože, o okusu, dodiru i tom malom tihom jecaju koji se oteo s njezinih usana kad ju je poljubio.

Deset stvari koje volim kod tebe

Pamtit će temperaturu zraka, smjer vjetra i kut pod kojim su srebrne mjeseeve zrake pale na livadu.

Nije se usudio produbiti poljubac. Bila je nevinna. Doduše, prilično pametna, prava mala mudrica, ali ipak nevinna. Bio je spreman staviti ruku u vatru da se nije ljubila više od dvaput u životu. I zato ju je poljubio na način o kojem mlade djevojke sanjaju. Blago. Nježno. Lagano je spustio usnice na njezine i vrhom jezika dotakao njezin. Tek toliko. Nimalo zločesto ni poročno.

I to će morati biti dovoljno. Postojale su stvari koje si jedan gospodin jednostavno nije mogao dopustiti, ma koliko trenutak bio čaroban. I stoga, iako s velikim žaljenjem, prekinuo je poljubac.

Doduše, čela su im se još uvijek gotovo dodirivala.

Osmjehnuo se.

Osjećao se sretnim.

A tada je začuo njezin glas. - Je li to sve? - upitala je.

Na trenutak, ostao je savršeno miran. - Molim?

- Očekivala sam nešto više od toga - odvrtila je. Nije zvučala drsko. Ni provokativno. Samo zbunjeno.

- Zamalo je prasnuo u smijeh, no znao je da to nipošto ne smije učiniti. Bila je doista zbunjena i nije ju želio uvrijediti. Čvrsto je stisnuo usnice i potrudio se ostati ozbiljan, što obzirom na situaciju nije bilo nimalo lako i jednostavno.

- Bilo je lijepo - rekla je, tonom kao da ga pokušava uvjeriti kako je to dobro izveo.

Sebastian se ugrizao za jezik. U protivnom se doista ne bi uspio suzdržati.

- Doista - nastavila je, osmjehnuvši mu se na način na koji bi se netko osmjehnuo djetetu, kad bi ga pokušao uvjeriti da je sve u redu, iako nije.

Zaustio je da izgovori njezino ime, a zatim se prisjetio da ga ne zna.

Naglo je podigao ruku, dajući joj do znanja da zašuti. *Dosta*, govorio je njegov pokret. *Ne telim više čuti ni riječ.*

Upitno je podigla obrve.

- Ne, to nije sve - rekao je.

Zaustila je da progovori, no hitro je položio prst na njezine usnice. - Ne, to doista nije sve - ponovio je i ovoga puta, poljubio je kako treba.

Gladno. Pohotno. Kao da je se ne može zasititi. Čvrsto ju je objmio i priljubio uz sebe, tako da može osjetiti svaku njezinu zamamnu oblinu.

Doista je bila zamamna. Štoviše, *raskošna*. Imala je tijelo žene rođene za ljubav. Predivno zaobljeno, toplo i stvoreno za milovanje. Bila je od onih žena u čijem naručju bi muškarac najradije do vijeka ostao. Od onih pred kojima bi bez i trunke žaljenja položio oružje i oprostio se sa zdravim razumom.

Bila je od onih žena koje muškarac ne napušta usred noći. Meka i topla poput mekog i toplog jastuka i pokrivača, sve u jednom.

Bila je poput sirene. Prava mala napasnica. Izazovna krasotica, a ipak nevinna i bezazlena. Nije imala pojma što čini. Dovraga, vjerojatno nije imala pojma ni što *on* čini.

Deset stvari koje volim kod tebe

A ipak, bio je dovoljan samo jedan njezin osmijeh i uzdah, da bi posve izgubio razum.

Želio ju je. Potpuno. Cijelim bićem žudio je za njom i da se iz smjera kuće iznenada nije začuo glasan razuzdan smijeh, samo nebo zna što bi se dogodilo.

Kako bilo, njegova djeva bajna se trgnula pa naglo okrenula glavu prema kući, napeto oslušujući.

Sebastianu je to bilo dovoljno da se pribere. Barem djelomice. I stoga ju je gurnuo od sebe, grublje nego što je želio, pa oslonio ruke o kukove i duboko udahnuo.

- Znala sam da *ono* nije bilo sve - zadivljeno je prošaputala.

Bez riječi ju je pogledao. Pundža navrh njezine glave pomalo je olabavjela, a usnice su joj nabubrile, kao da ju je ujela pčela.

Svatko tko se ikada ljubio, mogao bi pogoditi što je upravo činila.

- Morali biste dovesti kosu u red - rekao je, i odjednom postao svjestan kako je to zacijelo najgluplje što je ikada rekao poslije prvog poljupca. No nije bio posve pri sebi. Duh i stil ipak zahtijevaju prisutnost uma.

Nebesa, to ni u snu ne bi očekivao.

- Ah - izgovorila je pa hitro podigla ruke i pokušala zagladiti kosu. - Žao mi je.

Nije se imala zbog čega ispričavati, no Sebastian je bio previše zauzet pokušajem da se sastane sa samim sobom, da bi joj to rekao.

- To se nije smjelo dogoditi - napokon je izgovorio. Zato što je to bila istina. I zato što to nije bilo nalik

njegovu uobičajenu ponašanju. On nije tip muškaraca koji bi udvarao mladoj neudanoj djevojci. Nikada to nije činio.

I nigdje, uključujući i plesnu dvoranu dupkom punu ljudi, a kamoli ne nasamo. To je bilo nešto što jednostavno nije činio.

I stoga, bio je prilično ljut na sebe. Najradije bi iskočio iz vlastite kože od bijesa. Taj osjećaj dosad mu je bio posve nepoznat. Umio se sažaliti nad sobom i nerijetko je zbivao šale na vlastiti račun, a o tome koliko je sam sebi znao ići na živce, mogao bi i knjigu napisati. No ljutnja na samog sebe bila mu je posve nepoznata.

Da ga nije zamolila da je poljubi i da se pritom nije zagledala u njega tim beskrajno čeznutljivim pogledom, ne bi to nikada učinio. Znao je da je to prokleta jadan izgovor. No, ako već ništa drugo, barem si nije mogao predbacivati da je on bio taj koji je preuzeo inicijativu. Što je ipak bilo donekle utješno.

Samo donekle. Jer uz sve svoje mane, Sebastian nije bio lažljivac.

- Oprostite što sam to tražila od vas - kruto je izgovorila.

Grom i pakao, pomislio je Sebastian. - Trebao sam vas odbiti - nimalo nježno je odvratio.

- Ali, niste. Očito sam se pokazala neodoljivom - promrmljala je.

Dugi trenutak oštro se zagledao u nju. Jest, bila je neodoljiva. Imala je tijelo božice i osmijeh zavodljive sirene. Čak i sad, svim silama se trudio da je ne uzme u naručje, baci je na zemlju i obaspe poljupcima.

Deset stvari koje volim kod tebe

Naglo je odmahnuo glavom. Ne, to nije bilo ono o čemu bi sada trebao razmišljati.

- Molim vas, idite - rekla je.

- Nakon vas - odvratio je, kratko se naklonivši.

- Nemam namjeru ući u vrt prije vas - rekla je, zgranuto ga pogledavši.

- Ne možete očekivati od mene da odem i ostavim vas samu u parku.

Slegnula je ramenima i oslonila ruke na kukove. - Zašto ne? Napokon, poljubili ste me, iako me uopće ne poznajete.

- Kao ni vi mene - obrecnuo se.

Po načinu na koji ga je prostrijelila pogledom, znao je da ju je uspio razljutiti. Trenutak je likovao zbog toga. Rezultat je sada bio neriješen. Jedan-jedan. No kvragu i to! Uživao je u verbalnom nadmetanju, no zaboga, ovo nije bilo nikakvo vraško *natjecanje*.

Beskonačno dugi trenutak zurili su jedno u drugo i Sebastian nije bio siguran bi li se sada trebao predstaviti. Ili pričekati da ona to učini?

Činilo se da se ona pita isto.

Ipak, bez riječi nastavila je zuriti u njega.

- Suprotno dojmu koji ste možda stekli o meni, ipak sam gospodin - napokon je progovorio, jer napokon, netko od njih trebao bi se ponašati poput odrasle osobe, a to je po svemu sudeći, bio on. -I stoga vas ne mogu ostaviti samu u ovoj divljini.

- Zovete ovo divljinom? - upitala je, začuđeno podigavši obrve.

- Prokletstvo, počela ga je živcirati. Po svemu sudeći, kad hoće, zna biti prilično naporna i svojeglava.

- Oprostite - rekao je, odlučivši zadržati samokontrolu i ponašati se u skladu sa svojim načelima. - Pogrešno sam se izrazio - dodao je, uljudno se osmjehnuvši.

- Što ako je onaj par... - naglo je izgovorila pa mahnula u smjeru vrta.

Sebastian je nestrpljivo uzdahnuo. Daje bio sam - kao što je i trebao biti - jednostavno bi prošao pokraj njih i pretvarao se da ih ne vidi. Svatko tko se tamo našao s osobom s kojom nije u zakonitoj vezi, na tome bi mu bio nadasve zahvalan.

Bilo je to točno ono što se i očekivalo od njega.

No nije mogao isto učiniti s mladom neudanom damom pokraj sebe.

- Dosad su već zacijelo otišli - rekao je, pa prišao otvoru u živici i kratko zavirio kroz njega. - Ako i nisu, jednostavno pognite glavu i prođite - dodao je kada se vratio.

- Čini se da u tome imate prilično iskustva - zaključila je Annabel.

- Doista - priznao je Sebastian.

- Jasno - protisnula je Annabel kroz čvrsto stisnute zube. Toliko čvrsto stisnute, da je Sebastian pomislio kako bi, da je stajao bliže, zacijelo mogao čuti kako njima škrguće.

- Vjerojatno bih se trebala smatrati sretnicom - dodala je. - Dobila sam poduku o ljubljenju od profesionalca.

- Blago vama.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Jeste li uvijek ovako bezobrazni s ženama?
- Gotovo nikad - bez razmišljanja je odvratio.

Opazivši kako je naglo udahnula, najradije bi sam sebi raspalio jedan dobar šamar. Unatoč mladosti, znala je to dobro prikriti, no prije nego što je njezino lice poprimilo izraz zgražanja, preko njega je prešao val povrijeđenosti.

- Želio sam reći - započeo je pa zašutio, boreći se sa željom da počne urlati od muke. - U stvari, kad sam vas... Ne. Zapravo, htio sam reći, kad ste tražili da vas...

Bez riječi gledala je u njega, pogledom punim iščekivanja. Nije imao pojma što bi rekao. I dok je stajao tamo, zureći u nju poput zadnjeg idiota, odjednom je shvatio kako postoji barem deset razloga zbog kojih je cijela ova situacija u najmanju ruku suluda.

Prvo: nije imao pojma što bi joj rekao. **Drugo:** to je doista bio problem, jer nikad dosad s tim nije imao problema. **Treće:** poglavito kada se radilo o ženama. **Četvrto:** s njima je uvijek lako izlazio na kraj. Napokon, bio je rječit, a inspiracija ga dosad nije ostavila na cjedilu. **Peto:** nikad u životu nije uvrijedio ženu, osim ako to nije zavrijedila. **Šesto:** ova djevojka to nije zavrijedila. **Sedmo:** dakle, morao bi se ispričati. **Osmo:** nije imao pojma kako bi to učinio.

Jasno, ukoliko se nije ponašao kako treba, a nije, morao bi se ispričati. To je bio temelj uljudna ponašanja. Sebastian je oduvijek držao do stvari poput tih i stoga je na sebe bio prilično ponosan. Jest, ali...

Deveto: doista nije imao pojma što bi rekao. **Deseto:** jer, iz nekog nepoznatog razloga, pred njom se osjećao poput zadnje budale.

Poput zadnje budale.

Nije mu išlo u glavu kako itko na svijetu može to izdržati. Tu napetu tišinu. Taj napeti pogled. Bilo je to doista neizdržljivo.

- Tražili ste da vas poljubim - rekao je, iako je trebao reći nešto drugo.

Po načinu na koji je naglo udahнула, shvatio je da je trebao početi od onoga što je mislio pod brojem sedam.

- Pokušavate li reći da sam ja kriva što... - u dahu je izgovorila pa ljutito stisnula usnice. - Dakle, to je stvarno nevjerojatno! - dodala je, kad je Sebastian već pomislio da je završila.

- Nisam rekao da ste krivi - odvratio je. - Samo pokušavam istaknuti da ste vi željeli da vas poljubim. Udovoljio sam vam i...

I što? Što je bilo to što je želio istaknuti? Nebesa, nije mogao smisliti nijednu običnu rečenicu, a kamoli je izgovoriti.

- Jeste li svjesni da sam mogao iskoristiti situaciju u koju ste me doveli? - kruto je nastavio. Zaboga, osjećao se poput vraškog popa na propovjedaonici.

- Kako to mislite?

Dovraga, nije valjda baš *toliko* naivna? Dugi trenutak pozorno se zagledao u nju. - Očito je kako nemate pojma što sam sve *mogao* učiniti, a nisam - rekao je. - Mogao sam...

Deset stvari koje volim kod tebe

- Što? - obrecnula se. - Što?

Odlučio je držati jezik za zubima. Točnije, pregristi ga. Ni u kojem slučaju nije joj namjeravao reći što je sve *želio* činiti s njom.

S njom. S Gospođicom Bezimenom.

I bolje je tako. Najbolje da i ostane bezimena.

- Zaboga, kako vam je ime?

Nije mogao vjerovati da je to izgovorio.

- Čini se da vam je prilično stalo da to saznate - odbrusila je.

- Budite ljubazni i recite mi svoje *ime* - promrsio je.

- Prije nego što saznam vaše?

Ispustio je zrak iz pluća, dugim ojađenim uzdahom, pa prstima nestrpljivo promrsio kosu. - Jesam li to umislio ili smo prije desetak minuta doista razgovarali kao dvoje pristojnih ljudi? - zapanjeno je upitao. Zaustila je da odgovori no prekinuo ju je. - Ne, ne - nastavio je, ne trudeći se prikriti prizvuk ironije u svom glasu. - Bio je to i više nego uljudan razgovor. Usudio bih se nazvati ga čak i ugodnim.

Pogled joj je postao malo blaži, ali ni blizu točke popuštanja.

- Nisam vas trebala zamoliti da me poljubite - rekla je.

Nije mu promaklo kako to nipošto nije bila isprika. I bilo mu je drago što nije.

- Zacijelo razumijete kako će nam oboma biti znatno manje neugodno ako se upoznamo sada, a ne u nekoj drugoj prigodi - tiho je izgovorio pa svrnulo pogled na njezine ruke. Nisu podrhtavale, niti je nokte zabola u

dlanove. Ruke uvijek odaju ljude. Ako netko lomi prste, nije teško zaključiti da je na rubu očajanja, no to se može vidjeti i po čvrsto stisnutim šakama.

U njezinu slučaju, napetost se mogla vidjeti po tome što je prstima čvrsto stisnula materijal svoje haljine. Dakle, bila je nervozna. Ipak, uspjela je zadržati dostojanstveno držanje. Sebastianu je bilo jasno da se boji, a znao je i zašto. Njegov ugled nije bio ugrožen. Ona nije mogla učiniti ništa čime bi ga ukaljala. Za razliku od njega, koji je njezin ugled mogao zauvijek uništiti samo s nekoliko nehajno izrečenih rečenica u društvu. Zbog stvari poput tih dosad je već nebrojeno puta zaključio kako je sretan što se nije rodio kao žensko čeljade.

- Ja sam Sebastian Grey - rekao je, uljudno se naklonivši. - Počaćen sam što ste mi dopustili da uživam u vašem društvu, gospođice...

Annabel je naglo udahнула pa jednako naglo probljedjela. Izgledala je kao da će joj pozliti.

- Možda nisam na najboljem glasu, ali uvjeravam vas da nisam ni približno tako loš, kako ste možda pomislili - ironično je izjavio.

- Ne bih smjela biti ovdje s vama - panično je prošaputala.

- To smo već ustanovili.

- Sebastian Grey. Zaboga! *Sebastian Grey*.

Dugi trenutak znatiželjno ju je promatrao. Njezina reakcija pomalo mu je išla na živce, ali takvo što moglo se i očekivati. Ipak, pretjerala je. Nije baš toliko loš. - Uvjeravam vas da nemam namjeru ukaljati vaš ugled.

Deset stvari koje volim kod tebe

Možete biti sigurni da od mene nitko neće čuti ni riječ o našem susretu - rekao je, ponovivši rečenicu koju je dotad već nebrojeno puta izgovorio.

- To vam doista vjerujem - rekla je, pa upropastila cijelu stvar tako što je prasnula u kratak neobuzdan smijeh. - Netko poput vas ne bi to nikada učinio. Sebastian Grey - dodala je, pa kratko svrnula pogled na nebo, kao da se pita što je bogu skrivila. - Sebastian Grey - ponovila je.

- Dakle, upozorili su vas na mene?

- O, da - odbrusila je. - Itekako jesu - dodala je i napeto ga pogledala ravno u oči. - Moram ići. Odmah.

- Ako se ne varam, to sam vam i sam predložio - promrmljao je.

Pogledavši prema vrtu, kratko se namrštila pri pomisli na ljubavnike u strastvenom zagrljaju. - Pogni glavu. I prođi - promrsila je govoreći samoj sebi.

- Pojedini ljudi cijelog života se drže tog gesla - veselo je komentirao Sebastian.

Oštro se zagledala u njega, očito se pitajući je li sišao s uma. Ovo zacijelo nije bio najbolji trenutak za šalu. Sebastian je mirno slegnuo ramenima. Nije se imao namjeru ispričavati. Napokon se osjećao dobro u vlastitoj koži. Zašto se ne bi šalio? U tome nema ničeg lošeg.

- Je li to i vaše životno geslo? - upitala je.

- Naravno da ne. Takvo što bilo bi previše dosadno za moj ukus. Ne mislite li da je život zanimljiviji ako se čovjek suoči s izazovima?

Dugi trenutak blijedo je zurila u njega, pa naglo odmahнула glavom. - Odlazim - rekla je.

I otišla je. Spuštene glave nestala je iza živice.

Bez da mu je rekla svoje ime.

ŠESTO POGLAVLJE

SLJEDEĆEG POPODNEVA

- Danas si nevjerojatno šutljiva - rekla je Louisa.

Annabel se slabašno osmjehnula. Njih dvije s Louisinim psom izašle su prošetati Hyde parkom, u pratnji Louisine tetke. Teoretski, jer lady Cosgrove zastala je da popriča s nekim svojim znancima. Iako se nisu makle izvan dosega njezina oka, barem ih više nije mogla čuti.

- Pomalo sam umorna - rekla je Annabel. - Zabava je bila prilično uzbudljiva i nisam mogla zaspati - objasnila je. To nije bila potpuna istina, ali ni laž. Satima je ležala budna u postelji, pokušavajući svesti račune i izvesti određene zaključke.

Naravno, zatvorenih očiju. Nije željela buljiti u strop. Nikada to nije činila. Iz principa. Ako bi si dopustila buljiti u strop, bilo bi to isto kao da je priznala da ne može zaspati.

Ipak, otvorenih ili zatvorenih očiju, nije mogla pobjeći od onoga što je učinila.

I to sa Sebastianom Greyjem.

Sebastianom Greyjem.

Njegovo ime muklo je odzvanjalo u njezinoj glavi. Na popisu muškaraca s kojima se nipošto ne bi smjela ljubiti,

poput kralja, lorda od Liverpoola ili dimnjačara, on je zacijelo bio pri vrhu.

Najvjerojatnije čak i prije dimnjačara.

U početku, nije znala mnogo o njemu, osim da je mogući nasljednik lorda Newburyja i da se njih dvojica ne podnose. No onog trenutka kada se saznalo da je Newbury bacio oko na nju, odjednom se činilo kako joj svatko ima nešto za reći o lordu i njegovom nećaku.

U redu, ne baš svatko, budući da je većina ljudi iz londonskog društva na nju gledala kao na zadnju rupu na svirali, ali stekla je dojam kako svatko koga je dobila prigodu osobno upoznati, ima potrebu izraziti svoje mišljenje o tome.

Govorili su da je vrlo naočit (nećak, ne lord).

Govorili su da je poznati zavodnik (jasno, nećak).

Govorili su kako najvjerojatnije nema novca, budući da učestalo objедуje kod svojih rođaka (naravno, i to se odnosilo na nećaka, jer Annabel bi pozelenjela od muke ako bi se nakon njezine udaje za lorda Newburyja ispostavilo da je siromašan).

Annabel je kratko nakon stresnog susreta s gospodinom Greyjem napustila zabavu. On je, po svemu sudeći ostao, jer Louisa cijelog prijepodneva nije mogla prestati pričati o njemu. Bit će da je na nju ostavio prilično jak dojam.

Gospodin Grey ovo, gospodin Grey ono. Nije se mogla prestati čuditi što ga Annabel nije zapazila. Na njezin upit kako je to moguće, samo je nehajno slegnula ramenima. Louisa je nakon toga nastavila ćeretati o njegovom osmijehu i njegovim sivim očima, što je držala čudesno slatkom podudarnošću. Naravno, nije propustila reći kako

Deset stvari koje volim kod tebe

su svi opazili da je napustio plesnu dvoranu s jednom od udatih žena.

Annabel to nije ni najmanje iznenadilo. Bila je savršeno svjesna kako Sebastian Grey održava veze s udatim ženama i prije nego što je naletjela na njega.

Ipak, imala je osjećaj da je riječ o *drugačijoj* udatoj ženi. Ona zbog koje je donio pokrivač u park, očito je pazila na svoju

Prstima je pritisnula sljepoočnice. Glava ju je prilično boljela. Očito je previše razmišljala. I to o glupostima. Ako već mora čime zaposliti mozak, ne bi li bilo bolje da razmišlja o nečemu korisnome? Primjerice, o novom propisu o zaštiti životinja. Ili o pomaganju siromasima. Baka je cijeli tjedan naklapala o tome, i stoga ne može reći kako nije nimalo upućena.

- Boli te glava? - upitala je Louisa, pa ne čekajući odgovor svrnula pogled na Fredericka, svog lovačkog psa, baseta, koji je, ugledavši u daljini još jednog kućnog ljubimca, počeo glasno lajati. - Frederick! - viknula je kada ju je snažno povukao.

Ukopao se na mjestu, iako nije bilo posve jasno je li to učinio zbog Louisine naredbe ili zato što je bio previše iscrpljen upornim natezanjem vodilice. Pravo rečeno, djelovao je toliko iznureno da se Annabel ne bi iznenadila da se srušio na zemlju.

- Mislim da mu netko ponovo kradom da je kobasice - promrmljala je Louisa.

Annabel je hitro pogledala u stranu.

- Annabel!

- Bio je gladan - opravdavala se Annabel.

Louisa je duboko uzdahnula.

- Što mogu, kada tako dobro glumi - rekla je Annabel slegnuvši ramenima.

Louisa je zdvojno odmahnula glavom. Vjerojatno je i zakolotala očima, no Annabel nije mogla tvrditi da je to vidjela, jer spustila je pogled na Fredericka koji je lijeno zijevnuo i oblizao se.

- Bio bi odličan varalica - zamišljeno je zaključila. - Na kartama. Kad bi mogao kartati.

Louisa ju je pogledala, jednim od onih pogleda koji su govorili više od riječi. Prava je šteta što se njima služi samo u užem krugu obitelji, pomislila je Annabel.

- Zacijelo bi te pobijedio - rekla je.

- To se baš ne bi moglo nazvati komplimentom - odvratila je Louisa.

Bila je to čista istina. Što se kartanja tiče, Louisa je bila beznadežan slučaj. Annabel se doista trudila naučiti je, no radilo se o piquetu, bridgeu ili vingt-et-unu, Louisa je katastrofalno loše kartala. Za osobu koja je u javnosti umjela tako dobro prikrivati emocije, bilo je neobično zanimljivo vidjeti paletu ljutih izraza koji su se mijenjali na njezinu licu. Ipak, Annabel je i dalje kartala s njom, naprosto zato što ju je cijela ta situacija zabavljala.

I usput se divila Louisinoj upornosti.

Ponovo je svrnula pogled na Fredericka koji se nakon približno pola minute stajanja toliko umorio da je morao sjesti. - Doista mi nedostaje moj pas - uzdahnula je.

Deset stvari koje volim kod tebe

Louisa je bacila kratak pogled na tetku koja je još uvijek živahno razgovarala s poznanicima.

- Kako si ga ono nazvala?

- Miš.

- To je zbilja bilo ružno od tebe.

- Nazvati ga Miš?

- Lovačkog psa poput njega?

- Bilo bi ružno da sam ga nazvala Kornjača.

- Frederick! - povikala je Louisa i pohitala mu iz usta izvaditi nešto što je upravo pokušavao prožvakati. O čemu god da se radilo, Annabel to radije ne bi saznala.

- U svakom slučaju, Mišje bolje ime za psa nego Frederick - nastavila je. - Zaboga, tako se zove jedan od moje braće.

- Pusti - oštro je uzviknula Louisa pokušavajući Fredericku izvući već napola pojedenu kost iz gubice, pa preko ramena pogledala Annabel. - Jasno da otmjeni pas poput hrta zaslužuje neko dostojanstvenije ime.

- Misliš da zna da je otmjen?

Louisa je visoko uzdigla obrve. Baš poput prave vojvodine kćeri. - Psi općenito zaslužuju dobiti pristojno ime.

- Odnosi li se to i na mačke?

Louisa je prezirno otpuhнула. - Mačke su nešto posve drugo. One love *miševe*.

Annabel je zaustila da upita kakve to veze ima s imenom, ali nije stigla jer Louisa ju je naglo zgrabila za podlakticu. - Annabel! - uzbuđeno je prošaputala.

- Što je? - upitala je Annabel, pokušavajući se osloboditi njezina čvrsta stiska.

- Tamo - jedva čujno je nastavila Louisa, diskretno mahnuvši glavom ulijevo, što naposljetku nije ispalo ni najmanje diskretno. - *Sebastian Grey* - dodala je.

Annabel je čula da se ljudima srce može spustiti u pete, ali do tog trenutka nije znala što se pod time točno podrazumijeva. Zapravo, neki organi u njezinu tijelu odjednom su zauzeli čudne položaje. Srce joj se spustilo u pete, a mozak je odletio negdje preko granice.

- Idemo - rekla je. - Molim te.

- Ne želiš ga upoznati? - zaprepastila se Louisa.

- Ne - odsječno je odvratila Annabel i pritom je nije bilo briga što zvuči poput očajnice. Sve što je željela bilo je da se što prije udalje.

- Mora da se šališ - odvratila je Louisa. - Nisi Znatiželjna?

- Nisam. Ni najmanje. U stvari, jasno da sam znatiželjna ali ako ga već moram upoznati, ne želim da to bude ovdje.

Louisa je dugi trenutak blijedo gledala u nju. - Nego gdje?

- Ah... ja... sada jednostavno nisam spremna za to. Ovo baš nije... najbolji trenutak - promucala je Annabel.

- Vjerojatno si u pravu - zamišljeno je odvratila Louisa.

- Bogu hvala.

- Vjerojatno će pomisliti kako se želiš udati za njegovog strica i procijeniti te u skladu s tim.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Upravo tako - hitro se složila Annabel, hvatajući se za njezin zaključak kao za slamku spasa.

- A možda bi te mogao i pokušati odgovoriti od te zamisli.

Annabel je nervozno pogledala prema mjestu gdje je stajao gospodin Grey. Naravno, učinila je to na diskretan način, jedva okrenuvši glavu. Ili je tako barem mislila. Kad bi se uspjela udaljiti prije nego što je ugleda...

- Jasno, to je ono što bi i trebao učiniti. Ta zamisao doista je suluda - nastavila je Louisa. - Neovisno o njegovoj tituli i bogatstvu, nijedna mlada dama ne bi trebala pristati na udaju za tog starca.

- Nisam još ni na što pristala - odvrtila je Annabel. - Molim te, idemo - dodala je, glasa ispunjena panikom.

- Moramo pričekati moju tetku - odvrtila je Louise i osvrnula se. - Gdje li se samo izgubila?

- *Louisa!*

- *Zaboga, što ti je?*

Annabel je hitro spustila pogled na svoje drhtave ruke. Ne može to učiniti. Ne još. Ne može se oči u oči susresti s muškarcem s kojim se ljubila i za kojeg se slučajno ispostavilo da je mogući nasljednik čovjeka s kojim se nije željela ljubiti, a za kojeg će se vjerojatno udati. A ako se uda za čovjeka s kojim se nije željela ljubiti, morat će mu osigurati nasljednika koji će automatski lišiti nasljedstva muškarca s kojim se željela ljubiti.

O da, zahvaljujući tomu zacijelo će se nadasve veseliti da je upozna.

Znala je da će prije ili poslije morati proći kroz formalnosti upoznavanja s gospodinom Greyjem. To se jednostavno neće moći izbjeći. No mora li to biti baš sada? Zaslužila je dobiti malo vremena za pripremu.

Nije znala da je takva kukavica. Ne, nije kukavica. Svatko tko ima imalo pameti u glavi, postupio bi isto. A vjerojatno i polovica prolupanih.

- Annabel, čemu tolika žurba? - razdražljivo je upitala Louisa.

Annabel je panično pokušavala smisliti razlog. Jer istina je bila da Louisa nije mogla reći istinu. Jednostavno nije, i stoga je samo nijemo stajala, pitajući se kako će se izvući iz škripca u koji je upala.

Kako bilo, trenutak panike zamijenio je trenutak još gore panike. Jer uskoro je postalo jasno da se *neće* izvući iz škripca. Dama koja je stajala s gospodinom Greyjem prepoznala je Louisu i veselo joj mahnula.

Kao i Louisa njoj.

- Louisa! - oštro je prošaputala Annabel.

Ne mogu se pretvarati da je nisam vidjela - šapatom je odvrtila Louisa. - To je lady Olivia Valentine, kći grofa od Rudlanda. Prošle godine udala se za bratića gospodina Greyja.

Annabel je promuklo uzdahnula.

- Mislila sam da je još uvijek na selu - rekla je Louisa. - Mora da se upravo vratila - dodala je i pozorno se zagledala u Annabel. - Nemoj da te zavara njezin izgled. Vrlo je draga i ljubazna.

Deset stvari koje volim kod tebe

Annabel nije bila sigurna je li više zgranuta ili zbunjena. Nemoj da te zavara njezin izgled? Što bi to, pobogu, trebalo značiti?

- Vrlo je lijepa - objasnila je Louisa.

- Zaboga, što bi to...

- Htjela sam reći... - započela je Louisa pa zašutjela, odjednom shvativši kako trenutačno nema riječi kojima bi opisala kako je lady Olivia divna osoba. - Vidjet ćeš - završila je.

Srećom, lady Olivia hodala je polako. Ipak, Annabel je ocijenila kako njoj i njezinu pratitelju neće trebati više od petnaestak sekundi da im se pridruže.

- Ne govori im ništa o meni i lordu Newburyju - hitro je prošaputala.

- Nije li ti palo na pamet da to već ionako svi znaju? - upitala je Louisa, začuđeno je pogledavši.

- Otkud znaš? - odvratila je Annabel. - Možda i ne svi.

- Naravno da ne svi, ali od svih ljudi na ovome svijetu gospodin Grey je posljednja osoba za koju bi se očekivalo da takvo što ne zna.

- Ipak, možda ne zna kako se zovem. Svi o meni govore kao o jednoj od Vickersovih cura.

To se nije moglo zaniijekati. Annabel je u društvu bila predstavljena kao unuka lorda i lady Vickers i stoga, nitko nije imao pojma tko joj je otac, ni kako se ona zapravo preziva. Što je, po mišljenju njezina djeda, bilo posve u redu, jer da je njegova kći bila pri sebi, nikada se ne bi udala za Winslowa.

- Sigurna sam kako svi znaju da sam i ja njihova unuka
- rekla je Louisa, nervozno se namrštivši.

Annabel ju je panično zgrabila za ruku. - U tom slučaju, nemoj im reći da smo sestrične.

- Zaboga, ne mogu to zanijekati!

- Zašto ne?

Louisa ju je blijedo pogledala. - Ne znam - zbunjeno je odvratila. - Takvo što jednostavno se ne pristoji.

- Nije važno. Samo učini kako sam ti rekla. Molim te!

- U redu - odvratila je Louisa, slegnuvši ramenima. - Ali, zbilja se čudno ponašaš. Kao da nisi pri sebi.

Annabel se s time nipošto ne bi složila, no vremena za prepirku nije bilo. Po njezinu mišljenju, obzirom na ono što se noćas dogodilo, bilo bi *čudno* da je pri sebi.

SEDMO POGLAVLJE

PRIJE NEKOLIKO MINUTA

- Prava je šteta što si se udala za mog bratića - promrmljao je Sebastian povukavši Oliviu dalje od hrpe konjske balege koju je netko propustio maknuti sa staze. - Bila bi mi savršena žena.

Olivia je upitno podigla svoje savršeno oblikovane obrve. - Zato što ti dopuštam da svako jutro doručuješ u našoj kući?

- Ah, ne možeš mi to uskratiti - s osmijehom je odvratio Sebastian. - Činio sam to i davno prije nego što si ti stupila na scenu.

- I zato što nisam podigla galamu zbog tri tuceta rupa od pikada na vratima sobe za goste?

- Za to možeš okriviti Edwarda. Ja savršeno gađam.

- Ipak, Sebastiane, jasno ti je da sam ja bila ta koja je obnovila kuću.

- Znam, znam. Pravo je čudo što si sve učinila u zadnjih godinu dana. Iskreno, čudim se da si i htjela doći tamo živjeti. Nisi li osjetila potrebu malo se udaljiti od svojih roditelja?

Nakon vjenčanja, Olivia je uselila k Harryju, u kuću koja se nalazila tik do kuće njezinih roditelja. Mogli su

jedni drugima mahati kroz prozore. Sebastianu se to činilo prilično komičnim.

- Volim svoje roditelje - rekla je Olivia.

Sebastian je odmahnuo glavom. - To mi doista zvuči prilično neobično.

Olivia ga je iznenađeno pogledala. - Poznato mi je da su Harryjevi roditelji bili... - rekla je pa lagano odmahнула glavom. - Nije važno. Ali nisam znala da su i tvoji bili tako grozni.

- I nisu. Ali, ne bi me veselila pomisao da živim blizu njih - objasnio je. - Osobito ne uz oca, budući da je mrtav.

Olivia je zakolutila očima. - Nije li te strah da ćeš na sebe navući Božji gnjev?

- Kasno je za takvo što - promrmljao je Sebastian.

- Mislim da bi se morao oženiti - zaključila je Olivia pozorno se zagledavši u njega.

- Nastaviš li me gnjaviti mogao bih zaključiti da i nisi toliko savršena.

- Nemam pojma čime sam uopće zaslužila da me smatraš savršenom.

- Prvo i osnovno, time što me nikad dosad nisi nagovarala na ženidbu.

- Nemam ti se namjeru zbog toga ispričati.

Sebastian je kimnuo, davši joj do znanja kako to nije ni očekivao. - I zato što se nikada ne zgražavaš nad mojim riječima i postupcima.

- Ah, jasno da se zgražavam - rekla je Olivia. - Samo to dobro prikrivam.

Deset stvari koje volim kod tebe

Nekoliko trenutaka nastavili su hodati u tišini. - Ipak, doista bi se *morao* oženiti - ustrajala je Olivia.

- Jesam li ikada rekao da neću? Po čemu si uopće zaključila da izbjegavam brak?

Olivia je slegnula ramenima. - Valjda po tome što se dosad još nisi oženio.

- Samo zato što još nisam pronašao savršenu ženu - rekao je, zabljesnuvši je osmijehom. - Nažalost, Harry te se uspio dočepati prije mene.

- Moram li te podsjetiti kako bi bilo bolje da se oženiš prije nego što se tvoj stric pobrine za novog nasljednika?

Sebastian je odglumio zgranutost. - Dakle, Olivia, nisam imao pojma da si tako koristoljubiva.

- I jesam.

- U duši sam kockar - s uzdahom je odvratio Sebastian.

- I jesi - složila se Olivia, toliko vatreno da se Sebastian zamalo prepao. - Doista, rođeni si kockar. Ne možeš živjeti bez uzbuđenja i...

- Ne pretjeruj s komplimentima.

Olivia je zanemarila njegovu upadicu. - Vjeruj mi, nema te mlade dame koja bi radije bila u braku s tvojim stricem nego s tobom.

- Rekoh ti, ne pretjeruj s komplimentima.

- Ali, ako dobije nasljednika, ostat ćeš bez ičega. Dakle, što misliš, bi li bile spremne riskirati s tobom? S naočitim vragolanom koji će možda postati lord ili ugodno popunjenim starcem koji to već jest?

- Nikad dosad nisam čuo da je itko mog strica počastio ljepšim opisom.

- Ima onih koje će doći do zaključka kako je bolji vrabac u ruci nego golub na grani, ali ne sve. Potonje će biti spremne riskirati ukoliko zaključče kako bi uz malo sreće i strpljenja mogle dobiti i naočitog vragolana i titulu.

- Po tvojim riječima, ženski spol zvuči doista neodoljivo.

Olivia je nehajno slegnula ramenima. - Ne mogu se svi oženiti iz ljubavi - rekla je, no vidjevši kako je Sebastian zakolutao očima, hitro ga je potapšala po ruci. - No, ti bi to morao učiniti. Ne zaslužuješ manje od toga.

- Ali Olivia, uvjeravam te da ne bježim od braka - promrmljao je Sebastian. - Samo tražim savršenu ženu.

Umjesto odgovora, kiselu mu se osmjehnula.

- Uzgred, gdje je savršeni muž savršene žene? - upitao je, odvučavši je od druge smrdljive hrpice, ovoga puta pasje. - Ili, zašto si tražila da ti jutros pravim društvo u šetnji? Naravno, osim potrebe da me izvijestiš o tome kako bih se trebao oženiti?

- Harry nema vremena za šetnju. Zadnjih tjedan dana jedva je digao glavu od posla. A meni je potrebno malo svježeg zraka - rekla je i potapšala se po lagano zaobljenom trbuščiću, očitim znakom da čeka prinovu.

- Još uvijek radi na prijevodu romana Sarah Gorely? - nehajno je upitao Sebastian.

Olivia je zaustila da odgovori, no glasan prasak odjeknuo je parkom.

- Dovraga, što je to? - povikao je Sebastian. Nebesa, nalazili su se vraškom *parku*, usred bijela dana! Naglo je

Deset stvari koje volim kod tebe

pogledao ulijevo pa udesno. Mrzio se osjećati poput vraške lisice usred sezone lova, no nije si mogao pomoći. Srce mu je lupalo kao da će iskočiti iz grudi, a zvuk ispaljenog metka još uvijek je prejako odjekivao u njegovim ušima i...

- Sebastiane - blago je rekla Olivia. - *Sebastiane* - trenutak potom je ponovila.

- Što je?

- Pusti me.

Vidjevši kako joj se lice bolno zgrčilo, shvatio je kako je prejako stisnuo njezinu podlakticu. Istog trenutka maknuo je ruku.

- Oprosti - promrmljao je. - Nisam bio svjestan što činim.

Slabašno se osmjehnula i protrljala bolno mjesto. - Sve je u redu.

Naravno, nije bilo u redu, ali Sebastian nije imao volje raspravljati o tome.

U parku se ovih dana održava nekakvo natjecanje u gađanju. Tako sam barem jutros čula od Edwarda.

Sebastian je zlovoljno odmahnuo glavom. Natjecanje u gađanju usred Hyde parka, i k tomu u doba dana kada je u njemu najviše šetača. Pripadnici muškog spola uistinu znaju biti nevjerojatno glupi.

- Jesi li dobro? - upitala je Olivia.

Zbunjeno ju je pogledao. O čemu, zaboga, govori?

- Taj pucanj prilično te uznemirio - objasnila je.

- Sve je u redu - rekao je.

- Ne bih rekla da...

- Sve je u redu - oštro je ponovio i istog trenutka shvatio kako Olivia doista nije zavrijedila da joj se obraća tim tonom. - Nakratko sam ostao zatečen - znatno blaže je dodao.

To je barem bila čista istina.

Mogao bi cijeli dan mirno sjediti i slušati čak i topovsku paljbu, ako bi to bilo nešto što bi očekivao čuti. Dovraga, vjerojatno bi mogao i spavati uz nju, pod uvjetom da bi uopće uspio zaspati. Radilo se samo o tome da ga je taj zvuk iznenadio. *Mrzio je* takva iznenađenja.

Napokon, zlovoljno je pomislio, znao je o čemu govori. U ratu je bio *Senor snajperist*. Onaj koji iznenađuje druge, a ne oni njega.

Senor snajperist? Možda bi doista trebao uzeti lekcije iz španjolskog.

- Sebastiane?

Pogledavši Oliviu opazio je kako ga još uvijek promatra s izvjesnom zabrinutošću u očima. Pitao se pati li i Harry od sličnih problema. Lupa li mu srce jednako jako na svaki neočekivani zvuk? Harry nikada nije govorio o tome, no s druge strane, ni Sebastian njemu nije o tome govorio.

Bila je blesava tema za razmišljanje.

- Dobro sam - rekao je, ovoga puta znatno primjerenijim tonom. - Kao što sam rekao, iznenadio sam se i to je sve.

Zvuk ispaljenog metka ponovo se začuo iz daljine, no ovoga puta Sebastian nije ni trepnuo. - Eto - rekao je. - Vidiš da je sve u redu. Nego, gdje smo ono stali?

Deset stvari koje volim kod tebe

- Pojma nemam - priznala je Olivia.

Sebastian se na trenutak zamislio, ali nije se mogao sjetiti.

- Ah da, pričali smo o Gorelyčinoj knjizi - prisjetila se Olivia. - Pitao si me radi li Harry još uvijek na prijevodu.

- Tako je - kimnuo je Sebastian. Doista je smiješno kako je to mogao zaboraviti. - Kako mu ide?

- Kako se čini, prilično dobro - rekla je Olivia slegnuvši ramenima. - Cijelo vrijeme prigovara tekstu, ali rekla bih da mu se ipak sviđa.

Sebastian je odjednom živnuo. - Doista?

- Pa, nije baš da je lud za tim knjigama. I dalje misli da su očajne. Ali izgleda da ih voli prevoditi. Sigurno znatno više nego službene ratne dokumente.

- Možda bi ih mogao prevesti i na francuski - odvratio je Sebastian. Nije baš da mu je stalo do toga, ali...

Olivia se na trenutak zamislila. - Možda i hoće. Ne znam je li ikada isto djelo prevodio na dva jezika ali pretpostavljam da bi takvo što držao prilično izazovnim.

- Moram priznati da mu se divim - promrmljao je Sebastian. - Doista je pametan.

- Istina - složila se Olivia. - Čudim se što nas dvoje imamo o čemu razgovarati. Ja... ah! Ne osvrći se, ali netko pokazuje na tebe.

- Nadam se da je riječ o ženi?

Olivia je zakolotala očima. - Uvijek je riječ o nekoj ženi, Sebastiane. A ovo je... ako se ne varam, lady Louisa McCann.

- Tko?

- Kéi vojvode od Fennicka. Slatka je.

Sebastian se na trenutak zamislio. - Ona koja je ravna kao daska?

- Stvarno umiješ baratati riječima.

Sebastian se široko osmjehnuo. - Zar ne?

- Budi milostiv prema njoj - zamolila ga je Olivia.

Sebastian je odglumio zgranutost. - Milostiv? Što bi to trebalo značiti?

- Tvoj šarm znade biti prilično ubojit.

- Ne mogu si pomoći ali to mi zvuči više poput komplimenta, nego kritike.

Olivia se ponovo kiselo osmjehnula.

- Smijem li se sada okrenuti? - upitao je, jer postalo mu je naporno pretvarati se kako ne zna da netko bulji u njega.

Kada se polako okrenuo, Sebastianu je bilo drago što Olivia više ne može u potpunosti vidjeti izraz njegova lica. Jer kad je vidio s kim je Louisa u društvu...

Držao je sebe profesionalcem u prikrivanju emocija, no i to je imalo svojih granica.

- Poznaješ li je? - upitala je Olivia.

Ne skidajući pogled s ljepotice kovrčave kose i prekrasnih ružičastih usnica, Sebastian je polako odmahnuo glavom. - Ne bih rekao - promrmljao je.

- Mora da je nova u društvu - rekla je Olivia, pa slegnula ramenima i uhvatila Sebastiana pod ruku. Trenutak potom, polako su krenuli u susret mladim damama.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ah, lady Louisa, drago mi je što vas ponovo vidim - s osmijehom je izgovorila Olivia.

Louisa joj je jednako ljubazno uzvratila pozdrav, no Sebastian nije obraćao pozornost na njih. Bio je zauzet promatranjem mlade dame u Louisinu društvu, koja se tvrdoglavo trudila izbjeći njegov pogled.

Unatoč tome, nastavio ju je uporno promatrati, tek toliko da joj situaciju učini još nelagodnijom.

- Poznajete li gospodina Greyja, bratića mog supruga?
- upitala je Olivia Louisu.

- Mislim da smo se susreli nekom prigodom - odvratila je Louisa.

- Naravno - osmjehnula se Olivia.-Mora da sam luda kad sam pomislila da niste - dodala je, pa vragolasto pogledala Sebastiana. - Vjerojatno nema mlade dame koju još nisi upoznao, zar ne?

- Gotovo da i nema - suho je odvratio.

- Ah, oprostite mi na nesmotrenosti - hitro je izgovorila Louisa. - Smijem li vam predstaviti moju... - započela je i naglo se zakašljala. - Oprostite. Ovdje doista ima previše prašine - dodala je pa svrnula pogled na Annabel. - Lady Olivia, gospodine Grey, dopustite da vam predstavim gospođicu Winslow.

- Drago mi je što sam vas upoznala, gospođice Winslow - rekla je Olivia. - Zacijelo ste tek nedavno došli u London?

Annabel se uljudno naklonila. - U pravu ste. Tek nedavno sam stigla.

Sebastian se osmjehnuo, tiho ponovio njezino ime pa poljubio vrhove njezinih prstiju, samo zato jer ju je želio zbuniti. U trenucima poput ovih bio je sretan zbog svoje zavodničke reputacije. Olivia će sljedeći put dobro promisliti prije nego što ga počne provocirati.

Kao što je i očekivao, gospođica Winslow naglo je porumenjela. Pri danjem svjetlu bila je još privlačnija, zaključio je Sebastian, duboko se zagledavši u njezine sive oči. S takvim očima i tamnom kovrčavom kosom, izgledala je poput Španjolke. Na obrazima je imala i nekoliko sitnih pjega. Ako se njega pita, izgledale su neodoljivo. Bez njih, njezino lice ne bi bilo ni upola toliko zanimljivo.

Svidjela mu se i njezina smaragdno zelena dnevna haljina. U svakom slučaju, ta boja znatno joj je bolje pristajala od pastelne nijanse koju je nosila noćas.

Ipak, znao je da mora prestati zuriti u nju. Naposljetku, tu je bila i njezina prijateljica. Bilo bi krajnje neuljudno kad biste nastavio ignorirati. Nevoljko, svrnuo je pogled na Louisu. - Lady Louisa - rekao je i uljudno se naklonio. - Veselim se što vas vidim. Bojim se da vas nisam često vidio u zadnje vrijeme...

- Čini se da je ova sezona neuobičajeno živahna - rekla je Olivia. - Gomile ljudi stalno se okupljaju na balovima i zabavama. Nije lako susresti nekog u takvoj gužvi - dodala je, osmjehnuvši se Louisi. - Svi ti izlasci pomalo su me umorili. Stoga smo se moj suprug i ja odlučili na dva tjedna povući na selo. Tko ne bi poželio malo mira?

- Bili ste na selu? - uljudno je upitala Louisa.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Jest, u Hampshireu. Moj suprug zaključio je kako se ovdje ne može usredotočiti na svoj rad.

- Vjerojatno mojom krivnjom - rekao je Sebastian.

- Ne očekuj da ću to zaniijekati - s osmijehom je priznala Olivia. - Umiješ unijeti nemir u svakodnevnicu.

- To je jedna od osobina kojima se dičim - nehajno je odvratio Sebastian.

Olivia je zakolotala očima. - Ne obraćajte pozornost na njega - rekla je i okrenula se prema mladim damama pa nastavila s uobičajenim razgovorom o svemu i svačemu i ničemu konkretnom.

Sebastian je naglo zašutio. Tu rečenicu iz Oliviiinih usta dotad je čuo već nebrojeno puta. *Ne obraćajte pozornost na njega.*

Ipak, ovo je bio prvi put da ga je njezina primjedba zasmerala.

- Nadam se da se dobro zabavljate u Londonu, gospođice Winslow - rekla je Olivia.

Sebastian je istog trenutka svrnuo pogled na mladu damu i obdario je širokim osmijehom. Jedva je čekao da čuje što će odgovoriti.

- Ah, da - rekla je Annabel. - Prilično je uzbudljivo.

- Uzbudljivo - promrmljao je Sebastian. - Zanimljiv izbor riječi.

Annabel mu je uputila kratak paničan pogled. Sebastian se kratko osmjehnuo.

- Lady Olivia, namjeravate li ovoga puta dulje ostati u gradu? - upitala je Louisa.

- Rado bih ostala, no to naposljetku ovisi o tome hoće li se moj suprug uspjeti usredotočiti na svoj rad uz tolika ometanja.

- Na čemu Harry trenutačno radi? - upitao je Sebastian, budući da dosad nije imao prilike s Oliviom porazgovarati o tome. - Pokušao sam jutros razgovarati s njim ali rekao je da nema namjeru gubiti vrijeme na razgovore sa mnom - objasnio je. - Netko bi mogao pomisliti da sam mu antipatičan - dodao je, svrnuvši pogled na mlade dame.

Louisa se kratko nasmijala. Gospođica Winslow zadržala je ledeni izraz lica.

Olivia je samo zakolutala očima. - Moj suprug je prevoditelj - objasnila je mladim damama. - Upravo prevodi jedan ljubavni roman na ruski.

- Doista? - upitala je gospođica Winslow, a po zvuku njezina glasa Sebastianu se učinilo da je iskreno zainteresirana.

- Koji roman?

- *Gospođicu Truesdale i šutljivog gospodina* od Sarah Gorely. Jeste li ga možda pročitali?

Gospođica Winslow odmahнула je glavom, no Louisa je zamalo poskočila od oduševljenja. - Pa to je zaista fantastično!

Olivia ju je začuđeno pogledala. - Dakle, pročitali ste ga?

- Ah ne... želim reći, ne još - odvrtila je Louisa. - No pročitala sam sve ostale njezine romane. Ne mogu shvatiti kako mi je ovaj mogao promaći.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Dakle, ljubiteljica ste njezinih romana - zaključio je Sebastian. Doista je uživao kad bi takvo što čuo.

- O, da - rekla je Louisa. - Bila sam uvjerena da sam pročitala sve što je napisala. Ne mogu vam opisati koliko me veseli što sa saznala da postoji još jedan.

- Iskreno, meni baš nije najbolje sjela - rekla je Olivia.

- Doista? - upitao je Sebastian.

Olivia se blago osmjehnula. - Sebastian je također veliki ljubitelj njezinih romana - objasnila je mladim damama.

- Prava je majstorica u stvaranju zapleta - rekla je Louisa.

- Po mom mišljenju, katkad u njima i pretjeruje - odvrtila je Olivia.

- Ali, zahvaljujući tomu njezini romani i jesu zabavni - rekla je Louisa.

- Što ti se nije svidjelo u *Gospođici Truesdale*? - upitao je Sebastian Oliviu. Znao je da ne bi trebao ustrajati na toj temi, ali nije si mogao pomoći. Još od trenutka kada je prvi put spomenula kako joj ide na živce što prečesto piše '*sve u svemu*', pokušavao ju je uvjeriti da su Gorelyčine knjige ipak dobre.

Naravno, nije znala da je to on.

No, doista je prečesto koristio te riječi. Zapravo, nakon njezine kritike odlučio ih je potpuno izbaciti iz svog jezičnog blaga.

Kako bilo, Olivia je nehajno slegnula ramenima. - Radnja je previše razvučena - rekla je. - I s mnoštvom nepotrebnih pojedinosti.

Sebastian je zamišljeno kimnuo. - Donekle se slažem - priznao je. - To zacijelo nije njezin najbolji roman.

Morao je priznati da ni sam nikada nije bio u potpunosti zadovoljan tim rukopisom. Ipak, ni slučajno nije bio toliko loš, koliko je Olivia tvrdila.

Nije joj baš najbolje sjeo. Kako da ne!

Olivia ne bi prepoznala dobru knjigu ni da je njome tresne posred glave.

OSMO POGLAVLJE

Annabel je trebalo manje od sekunde da bi shvatila kako se Louisa nije šalila nazvavši Oliviu ljepoticom. Na trenutak je ostala zaslijepljena njezinim blještavim osmijehom. Plavokosa, mliječno bijele puti, visokih jagodičnih kostiju i čarobno plavih očiju, bila je prava krasotica.

Uglavnom, bila je toliko lijepa da se Annabel morala doista potruditi da je istog trenutka ne zamrzi zbog toga.

A da stvar bude gora (kao da već nije bilo dovoljno loše što se morala oči u oči susresti s njim), gospodin Grey duboko se naklonio i poljubio joj ruku.

Bila je to prava katastrofa.

Izvan sebe od zaprepaštenja, Annabel je promucala nešto što bi u društvenoj zajednici kamenog doba možda i moglo proći kao pozdrav. Nakratko je podigla pogled, jer čak i nekome poput nje bilo je savršeno jasno da tijekom upoznavanja ne može cijelo vrijeme zuriti u zemlju, no to se pokazalo velikom pogreškom. Naime, ispostavilo se da gospodin Grey pri svjetlosti dana izgleda još privlačnije nego pod mjesecinom.

Zaboga, doista ne bi trebao šetati uokolo s Oliviom. Gledajući ih, ljudi bi mogli oslijepiti.

Nakon što ih vidi, čovjek se jednostavno ne može oduprijeti želji da se u suzama baci u postelju. Tko se ne bi osjećao jadno?

Annabel se trudila usredotočiti na razgovor, no to se pokazalo nemogućim. Bila je previše uspaničena. I previše smetena pogledom na lijepo oblikovane ruke gospodina Greya. I na njegove prekrasne usnice. Doista se trudila ne gledati ih, no iako nije izravno zurila u njih, vidjela ih je. A o baršunastom zvuku njegova glasa, dok je pričao o... nečemu, da se i ne govori.

Ah da, o knjigama. Razgovarali su o knjigama.

Odlučila je držati jezik za zubima. Nije čitala knjigu o kojoj su pričali, a usto, zaključila je kako će biti bolje da govori što je manje moguće. Svako toliko, gospodin Grey kratko bije pogledao i bilo bi doista suludo kad bi mu pružila povod da joj se izravno obrati.

Ipak, njezin pokušaj da ostane nezamijećena neslavno je propao kad se osmjehnuo i izravno joj se obratio. - A vi, gospođice Winslow? - upitao je. - Jeste li čitali koju od Gorelyčinih knjiga?

- Nažalost, nisam.

- Ah, to svakako moraš nadoknaditi - uzbuđeno je rekla Louisa. - Sigurna sam da će ti se svidjeti. Još danas ćemo otići do knjižare i kupiti neku od njih. Posudila bih ti svoje, ali nemam ih u Londonu.

- Imate li cijeli komplet, lady Louisa? - upitao je gospodin Grey.

- Naravno, sve osim *Gospođice Truesdale i šutljivog gospodina*. No nju ću još danas potražiti u knjižari -

Deset stvari koje volim kod tebe

odvratila je, pa svrnula pogled na Annabel. - Što večeras imamo na rasporedu? Što god bilo, nadam se da to možemo izbjeći. Sve što želim jest šalica čaja i dobra knjiga.

- Mislim da bismo trebali ići u Operu - odvratila je Annabel. Louisina obitelj imala je jednu od najboljih loža u londonskoj Kraljevskoj operi i Annabel je s veseljem iščekivala taj izlazak.

- Doista? - odvratila je Louisa ne skrivajući razočaranje.

- Radije biste ostali kod kuće i čitali? - upitao je gospodin Grey.

- Naravno. Vi ne biste?

Annabel je iznenađeno pogledala sestričnu. Ponašala se doista neobično. Bilo je u najmanju ruku čudno da se plaha i suzdržana djevojka poput nje, upustila u živahnu raspravu o ljubavnim romanima s ozloglašanim londonskim neženjom.

- To vjerojatno ovisi o operi koja je na repertoaru - nehajno je odvratio gospodin Grey. - I knjizi.

-Dakle, izbor je između Čarobne frule i Gospođice Truesdale - rekla je Louisa.

- Čarobna frula? - uzviknula je Olivia. - Propustila sam je pogledati prošle sezone. Moram se pobrinuti da se to ne ponovi.

- Ako bi se radilo o *Figarovu piru*, izabrao bih *Gospođicu Truesdale* - rekao je gospodin Grey. - Ali, *Čarobna frula* ipak bi dobila prednost. To je predivna

opera. Ima u njoj nešto uzvišeno. U stanju je čovjeku zagrijati srce.

- Želite reći da je srce drapajuća? - tiho je upitala Annabel.

- Što ste rekli, gospođice Winslow? - upitao je. Annabelino grlo naglo se stisnulo. Nedužno se osmjehivao, no mogla je čuti natruhu izazova u njegovu glasu. Nije o tome mogla razgovarati s njim, to je barem bilo sigurno. Jer o tome nije imala pojma.

- Ne poznajem tu operu - priznala je.

- Zaista? - začudila se lady Olivia. - Ali, kako je to moguće?

- Nažalost, u Gloucestershireu se rijetko izvode opere.

- U tom slučaju, morate poći u Operu - zaključila je Olivia.

- *Čarobna frula* nije nešto što biste mogli propustiti.

- Namjeravala sam poći večeras - odvrtila je Annabel.

- Zajedno s lady Louisom. Njezini su me pozvali da im se pridružim.

- Ali, oстане li ona kod kuće, nećete moći poći - mudro je zaključila Olivia i svrnula pogled na Louisu. - Morat ćete odgoditi čitanje te knjige do sutrašnjeg dana. Ne možete dopustiti da gospođica Winslow propusti *Čarobnu frulu*.

- Biste li nam se pridružili? - upitala je Louisa.

- Annabel ju je poželjela zadaviti.

- Spomenuli ste da vam je promakla prošle sezone - nastavila je Louisa. - Imamo doista veliku ložu. U njoj se uvijek nađe pokoje prazno mjesto.

Deset stvari koje volim kod tebe

Lice lady Olivie ozarilo se od sreće. - To je doista ljubazno od vas. Voljela bih doći.

- Naravno, poziv se odnosi i na vas, gospodine Grey - rekla je Louisa.

Annabel je zaključila da će je definitivno zadaviti. I to sporo i bolno.

- Doista sam oduševljen vašim pozivom, lady Louisa - odvratio je. - No morate mi dopustiti da vam poklonim *Gospođicu Truesdale i šutljivog gospodina*. To je najmanje što mogu učiniti da vam se odužim za ljubaznost.

- Vrlo ste ljubazni ali to doista ne mogu prihvatiti - rekla je Louisa, a Annabel se mogla okladiti da je začula prizvuk razočaranja u njezinu glasu.

- Poslat ću nekoga da vam je dostavi još ovog popodneva - ustrajao je gospodin Grey. - Tako da je odmah možete početi čitati.

- U tom slučaju, od srca vam zahvaljujem gospodine Grey - promrmljala je Louisa. I porumenjela. *Porumenjela!*

Annabel se istinski zgranula.

Usto, naglo ju je obuzela ljubomora. Znala je da je to glupo, no što je, tu je.

- Smijem li doći sa suprugom? - upitala je lady Olivia. - Zadnje vrijeme pretvorio se u pustinjaka, no možda bismo ga mogli nagovoriti da pode s nama u Operu. Arija kraljice noći je jedna od njegovih najdražih.

- Uvijek izazove ovacije - rekao je gospodin Grey. - Tko bi tomu odolio?

- Naravno, poziv se odnosi i na vašeg supruga - odvrtila je Louisa. - Rado bih upoznala osobu koja radi tako fascinantno posao.

- Moram priznati da sam ljubomoran na njega - promrmljao je gospodin Grey.

- Na Harryja? - iznenađeno je upitala lady Olivia.

- Ima li ljepšeg posla od toga da čovjek po cijele dane čita romane?

- I to dobre - dodala je Louisa.

Lady Olivia se nasmijala. - Ipak, radi malo više od pukog čitanja - rekla je. - Prevodi ih na ruski. To je ipak nešto drugo.

- Tričarija - odvratio je gospodin Grey. - I ti to zoveš nekim poslom?

- Prevođenje na ruski? - rekla je Annabel. - To ne zvuči baš tako jednostavno.

Gospodin Grey dugi trenutak zagledao se u nju. - Meni ne zvuči naročito komplicirano - tiho je odvratio.

Annabel je opazila da Louisa i lady Olivia više ne obraćaju pozornost na njih. Živahno su razgovarale, kao da ih nema. I tako je ispalo da je Annabel ostala prepuštena na milost i nemilost gospodinu Greyju. Ne baš potpuno, ali ipak.

- Kako vam je ime, gospođice Winslow? - tiho je upitao.

- Annabel - kratko je odvrtila, ne trudeći se zvučati posebno ljubazno.

- Annabel - ponovio je. - Rekao bih da vam pristaje. No kako bih ja to mogao znati?

Deset stvari koje volim kod tebe

Annabel je čvrsto stisnula usnice. Najradije bi propala u zemlju od nelagode.

- Budući da vas uopće ne poznajem - s osmijehom je dodao.

Annabeline usnice ostale su čvrsto zatvorene. Nije se usudila ispustiti ni glasa.

Po svemu sudeći, uživao je u njezinoj nelagodi. Kratko se naklonio, poput svakog savršeno odgojenog engleskog gospodina. - Ne mogu vam opisati koliko se veselim što ću vas večeras ponovo vidjeti.

- Doista?

Kratko se nasmijao. - Ne zvučite osobito oduševljeno. Prije bi se reklo, prilično kiselo.

- Kiselo? - hladno je ponovila. - Doista?

Slegnuo je ramenima. - Jesam li vam doista toliko antipatičan?

Annabel je prestrašeno pogledala Louisu i lady Oliviu.

- Ne bojte su, nisu čule što sam rekao.

- Otkud znate?

Svrnuo je pogled na dame koje su upravo čučnule pokraj Fredericka. - Nije li očito da ih pas zanima znatno više od nas? - odvratio je. - Da mi je znati, kako će Olivia ustati? Mislim, u tom stanju... - zamišljeno je dodao.

- Ne brinite, ustat će - odvrtila je Annabel.

Sebastian ju je upitno pogledao.

- Nije u visokoj trudnoći.

- Od osobe poput vas ne bih očekivao da bude upućena u stvari poput tih. Stekao sam dojam kako niste naročito iskusni...

- Najstarija sam od osmero djece - naglo je izgovorila Annabel. - Imala sam prilike vidjeti majku dok je bila trudna.

- To mi nije palo na um - priznao je. - Mrzim kada se to dogodi.

Annabel bi dosta bilo draže da joj je odbojan. Doista. No uz njegov šarmantan osmijeh i opušteno držanje, takvo što činilo se nemogućim. - Zašto ste prihvatili Louisin poziv u Operu? - upitala je.

Blijedo ju je pogledao iako je znala da mu mozak radi znatno bolje nego njezin. - Nitko normalan ne bi odbio ponudu da gleda operu iz Fennickove lože - odvratio je, kao da se to samo po sebi razumije. - Ne pruža mi se često takva prilika.

Sudeći po onome što je Annabel usput čula od Louisine tetke, bila je to istina.

- Usto, želio sam vas usrećiti - nastavio je. Izgledali ste prilično jadno.

Annabel ga je prostrijelila pogledom.

- Doista - ustrajao je. - To je moja najnovija misija.

- Najnovija?

- Od današnjeg dana - rekao je, slegnuvši ramenima.

- Možda ćete se predomisliti do večeri.

- Zacijelo ne prije no što izađem iz Opere - s osmijehom je odvratio ne obazirući se na njezin zlovoljan pogled. - Hajde, gospođice Winslow, pokažite malo smisla za humor.

Annabel bi najradije vriskala od muke. Ne, taj razgovor nije bio ni najmanje duhovit. Zbog toliko razloga da ih je

Deset stvari koje volim kod tebe

bilo nemoguće nabrojiti. Zbog toliko razloga da je to bilo gotovo duhovito.

- Nemate razloga biti zabrinuti - tiho je izgovorio.

Hitro ga je pogledala. Djelovao je ozbiljno. Ne svečano ozbiljno ali svakako staloženo. Jednostavno... ozbiljno.

- Neću nikome ništa reći - obećao je.

Iz nekog razloga, vjerovala je da je iskren. - Hvala - tiho je odvrtila.

Kratko se naklonio i ponovo joj poljubio ruku. - Nema na čemu. Moram priznati da ovaj utorak ne bi bio ni upola toliko lijep, da vas nisam sreo.

- Danas je srijeda.

- Doista? Uvijek pobrkam dane u tjednu. To mi je jedina mana. Annabel se morala primorati da se glasno ne nasmije. Nije željela privući Louisinu i Oliviiu pozornost. Njih dvije još uvijek su veselo čavrljale, ne obazirući se na nju i gospodina Greyja.

- Osmjehnuli ste se.

- Varate se.

- Ne varam se. Osmjehnuli ste se. Kutovi usana su vam se podigli.

- Naravno da nisu.

Široko se osmjehnuo. - Jesu. Upravo se smiješite. Prokletstvo, bio je u pravu. Smiješila se. Uspio ju je nasmijati - ili barem - natjerati je da se osmjehne. I za to mu je trebalo manje od minute.

Nebesa, nikada joj neće biti jasno kako joj je moglo pasti na pamet da ga zamoli da je poljubi.

- Annabel!

Začuvši Louisin glas s olakšanjem se okrenula prema njoj.

- Moja tetka nam domahuje - rekla je Louisa. Pogledavši preko travnjaka Annabel je ugledala lady Cosgrove kako napeto zuri u njih.

- Čini se da joj se ne sviđa što razgovarate sa mnom - rekao je gospodin Grey. - Unatoč prisutnosti lady Olivie. Očekivao bih da će je to umiriti.

- Očito *nisam* osoba od povjerenja - rekla je Olivia. Annabel je zaprepašteno zinula.

- Naravno da jeste osoba od povjerenja - šapnula joj je Louisa. - Samo što... ah, nije važno.

Ponovo ista stara stvar! Svatko je znao sve o svakome. Osim nje.

Umorno je uzdahnula. Zapravo, nije, jer takvo što bilo bi krajnje neuljudno. No željela je umorno uzdahnuti. Unutar sebe osjećala se kao da je umorno uzdahnula.

Lady Cosgrove požurila je prema njima i istog trenutka posesivno posegnula za Louisinom rukom. - Lady Olivia - rekla je, pozdravivši je kratkim naklonom glave. - Gospodine Grey.

Gospodin Grey uzvratilo je pozdrav uljudno kimnuvši, a lady Olivia izvela je savršeno graciozan naklon.

- Pozvala sam lady Oliviu i gospodina Greyja da nam se večeras pridruže u Operi - rekla je Louisa.

- Naravno - uljudno je odvrtila lady Cosgrove. - Lady Olivia, prenesite moje pozdrave svojoj majci. Odavno je nisam vidjela.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Prilično se nahladila - odvrtila je Olivia. - No sad joj je već dobro. Sigurna sam da bi se razveselila kad biste je posjetili.

- Svakako ću to uskoro učiniti.

Annabel je začuđeno promatrala izraz lica lady Cosgrove. Nakon što je kratko pozdravila gospodina Greyja, nije ga više ni pogledala, niti mu uputila i jednu riječ. Bilo je to doista zanimljivo. Unatoč mogućnosti da naslijedi lordovsku titulu, gospodin Grey očito nije bio osoba o kojoj bi Louisina tetka imala visoko mišljenje.

Morat će upitati Louisu o tome. Naravno, nakon što je sporo i bolno zadavi zato što ga je pozvala u Operu.

Kako bilo, nije više mogla razmišljati o tome, jer lady Cosgrove preuzela je palicu i pobrinula se za hitro opraštanje. Sudeći po tomu koliko je potezao uzicu, Fredericku se također žurilo obaviti neodgodiv posao u obližnjem grmlju.

- Doviđenja do večeras, gospođice Winslow - rekao je gospodin Grey i ponovo joj poljubio ruku.

Osjetivši lepršavi dodir njegovih usnica na nadlanici, Annabel je kratko zadrhtala. - Do večeras, gospodine Grey - odvrtila je.

Gledajući ga kako se udaljava morala je priznati da se ne može sjetiti kad se zadnji put nečemu toliko veselila kao večerašnjem odlasku u Operu.

DEVETO POGLAVLJE

Sebastian se prilično iznenadio kada je shvatio kako se veseli večerašnjem odlasku u Operu. Daleko od toga da nije bio ljubitelj opere, jer bio je. Čarobnu frulu dosad je vidio već toliko puta da bi ariju kraljice noći mogao i otpjevati ako bi trebalo.

Što je bio još jedan od njegovih beskorisnih talenata.

U stvari, nije mogao shvatiti zašto je diljem Velike Britanije ta opera stalno na repertoaru. Možda zato što Englezi tvrdoglavo odbijaju učiti strane jezike. Po njegovu mišljenju, znatno je zanimljivije gledati komedije nego tragedije. Naposljetku, ljepše se smijati nego plakati.

Ali, ma koliko želio vidjeti operu iz Fennickove lože, više od svega želio je vidjeti *nju*.

Gospođicu Winslow.

Gospođicu Annabel Winslow.

Annabel.

Svidjelo mu se njezino ime. Zvučalo je poput imena mlade pastirice. Djevojke koja miriše na travu. Nije poznao mnogo žena koje bi to smatrale komplimentom, no iz nekog razloga, imao je osjećaj da bi gospođici Winslow takva uporedba godila.

Izuzev toga, nije znao gotovo ništa o njoj. Osim da se druži s vojvodinom kćeri. Svaka djevojka koja teži

usponu na društvenoj ljestvici, mudro bi postupila izabравši takvu prijateljicu, no Sebastian je stekao dojam da su njih dvije doista bliske.

Što je bio još jedan bod u njezinu korist. Sebastian je prezirao osobe koje glume prijateljstvo da bi na temelju toga izvukle korist.

Također, znao je da ima neželjenog prosca. No to nije bilo nimalo neobično; većina lijepih mladih dama imala je sreću ili nesreću dobiti pokojeg neželjenog prosca. Ono što je bilo doista zanimljivo, bilo je *to* da je pobjegla od njega. Iz čega bi se moglo zaključiti da joj je odvratano.

A možda je jednostavno bila budalasta.

Ili se on pokazao prilično napasnim.

Ili je ona bila previše sramežljiva.

Vozeći se prema Operi Sebastian je pomislio kako bi to mogla biti zanimljiva tema za njegovu novu knjigu. Kad bi odlučio napisati još jedan roman (što će možda i učiniti, naravno, pod uobičajenim pseudonimom), kako bi osmislio radnju? Proscac bi morao biti doista gnusan. Vrlo imućan, možda osoba s titulom - netko tko može vršiti pritisak na djevojku iz siromašne obitelji. Doduše, nije imao pojma je li gospođica Winslow iz siromašne obitelji, no zaplet bi time dobio na zanimljivosti.

Primjerice, taj tip mogao bje tijekom zabave odvući u neki mračan kut i tamo nasrnuti na nju. Ne, to ipak ne bi išlo. Roman ne može započeti s takvom dramom. Bilo bi prerano. Usto, ljudi ne vole čitati o ružnim stvarima niti o tome kako mlada dama bježi od napasnog udvarača. Sve što žele je štivo u kojem će čitati tračeve o takvim događajima.

Tako je barem njegov izdavač neprestano tvrdio.

U redu, ako djevojka ne može imati napasnog udvarača, možda bi na neki način mogla biti ucijenjena. Ta zamisao prilično mu se sviđjela. Često se služio ucjenom kao okosnicom priče.

- Gospodine!

Sebastian se trgnuo i pogledao kroz prozor. Nije ni opazio da su stigli pred Operu. Rekao je Harryju da on i Olivia ne moraju dolaziti po njega i unajmio kočiju, budući da nažalost nije imao vlastitu. Želio je golupčiče ostaviti malo nasamo.

Bio je siguran da će mu Harry na tome biti zahvalan.

Izašao je iz kočije, platio vožnju i ušao u Operu. Iako je uranio, u predvorju je već bilo podosta ljudi koji su se motali uokolo i čavrljali jedni s drugima, pokazujući se u svojim blistavim izdanjima.

Polako se počeo probijati kroz gužvu, svako malo zastajkujući da s nekim izmjeni riječ ili dvije. I da se usput osmjehne ponekoj dami, jer to se od nekog poput njega jednostavno očekivalo. Ugođaj je te večeri bio prilično dobar. Svi su djelovali vrlo vedro i opušteno, no tada, kada je već stigao do podnožja stuba...

Ugledao je svog strica.

Ukopao se na mjestu, jedva se suzdržavši da ne zastenje od muke. Nije mogao shvatiti zastoje uopće iznenađen što ga vidi. Bilo je za očekivati da će lord od Newburyja doći u Operu, poglavito ako je u potrazi za novom životnom družicom. Ipak, činilo mu se krajnje nepravednim što se njegov stric morao pojaviti ovdje da bi mu pokvario raspoloženje.

Deset stvari koje volim kod tebe

Jasno, da je ikako mogao, zaobišao bi ga u velikom luku. Naravno, ne iz kukavičluka. Svatko normalan učinio bi isto u želji da izbjegne neželjeni susret.

Nažalost, ovoga puta takvo što bilo je nemoguće izvesti. Newbury ga je vidio, a Sebastian je bio siguran da zna da je i on njega vidio. Usto, nekoliko muškaraca koji su stajali nedaleko od njih vidjeli su da su se njih dvojica vidjeli, pa iako Sebastian zaobilaženje Newburyja u širokom luku nije smatrao kukavičkim postupkom, bio je svjestan da bi ljudi na temelju takvog postupka mogli upravo to zaključiti.

Nažalost, nije mogao reći kako mu nije stalo do tuđeg mišljenja. Prokletstvo, ne može dopustiti da pola Londona naklapa o tome kako se boji svog strica.

I zato, budući da ga više nije mogao zaobići u širokom luku, promijenio je taktiku i uputio se ravno prema njemu.

- Striče - rekao je, kratko se naklonivši.

Iznenaden time što mu je Sebastian ipak prišao, iako je bio siguran da će ga zaobići, Newbury se namrštio i kratko mu kimnuo pa promrmljao nerazgovjetan pozdrav. Očito se nije mogao primorati da preko usta prevali njegovo ime.

- Drago mi je što te vidim. Kao u uvijek - rekao je Sebastian, široko se osmjehnuvši. - Nisam imao pojma da voliš operu - dodao je, i prije nego što je Newbury stigao zaškrgutati zubima, kratko mu se naklonio i produžio prema stubama.

Sve u svemu, susret je prošao odlično. No najbolje od svega tek se imalo dogoditi. Sebastian je znao da će stric

pozelenjeti od muke kad ga ugleda u Fenniwickovoj loži. Newbury je bio jeziv snob i iskočit će iz kože od jada što Sebastian sjedi na boljem mjestu.

Doduše, kad ga je lady Louisa pozvala, to mu nije bilo ni na kraj pameti, no tko bi se bunio protiv dodatne pogodnosti?

Ušavši u ložu, vidio je da su lady Louisa i gospođica Winslow već stigle, zajedno s lady Cosgrove i lady Wimbledon, koje su, ako ga je sjećanje dobro služilo, bile sestre vojvode od Fenniwicka. On pak, nije bio prisutan, unatoč njegovu imenu na loži.

Lady Louisa sjedila je u srednjem redu, između svojih tetaka, za razliku od gospođice Winslow koja je sprijeda sjedila sama. Nesumnjivo, tetke su odlučile obraniti nećakinju od njegova zloglasnog utjecaja.

Osmjehnuo se. Tim bolje, pomislio je, pogledavši usamljenu ljepoticu u svjetlo zelenoj svilenoj opravi. Izgledala je predivno.

- Gospodine Grey - veselo je zacvrkutala Louisa.

- Lady Louisa, lady Cosgrove, lady Wimbledon - rekao je Sebastian i uljudno se naklonio pa svrnuo pogled na Annabel. - Gospođice Winslow - dodao je, široko se osmjehnuvši.

- Gospodine Grey - tiho je izgovorila, a unatoč oskudnom svjetlu, Sebastian je na svoje zadovoljstvo opazio da je blago porumenjela.

Također, na svoje zadovoljstvo shvatio je kako je došao dovoljno rano da može izabrati gdje će sjediti. Sprijeda, uz gospođicu Winslow, u sredini, do namrštene lady

Deset stvari koje volim kod tebe

Wimbledon ili straga, posve sam, barem dok ne pristignu ostali.

- Ne mogu dopustiti da gospođica Winslow sjedi sama - rekao je i hitro zauzeo sjedalo do njezina.

- Gospodine Grey - rekla je. - Mislila sam da ćete doći sa svojim bratićem i njegovom suprugom.

- Rekao sam im da ne moraju dolaziti po mene - odvratio je i okrenuo se u sjedalu u namjeri da lady Louisu uključi u razgovor. - Budući da im nije usput - dodao je.

- To je doista bilo vrlo ljubazno od vas - rekla je lady Louisa.

- Nipošto - lagao je. - U tom slučaju, poslali bi kočiju po mene i morao bih se spremati sat vremena ranije.

Lady Louisa koketno se nasmijala pa naglo raširila oči, kao da se odjednom nečega prisjetila. - Ah! Moram vam zahvaliti na knjizi.

- Bilo mi je zadovoljstvo - promrmljao je.

- Kakvoj knjizi? - upitala je jedna od tetki.

- Poslao bih i vama jednu - rekao je Sebastian, svrnuvši pogled na Annabel, dok je Louisa tetkama objašnjavala o čemu je riječ. - Ali ne znam gdje stanujete.

Annabel se nelagodno promeškolljila. - To doista nije potrebno. Sigurna sam da će mi je Louisa posuditi čim je pročita.

- Nipošto - rekla je Louisa, nagnuvši se prema njima. - Ovaj primjerak nemam namjeru nikome posuđivati. Autorica ga je osobno potpisala.

- Poklonili ste Louisi knjigu s autoričnim potpisom? - začudila se lady Cosgrove. - Gdje ste li je samo pronašli?

- Poslužila me sreća u nekoj knjižari - rekao je Sebastian slegnuvši ramenima. - Pomislio sam da bi lady Louisa voljela imati takav primjerak u svojoj kolekciji.

- Ne mogu vam opisati koliko sam se razveselila - oduševljeno je rekla Louisa. - To je jedan od najljepših poklona koji sam ikada u životu dobila.

- Moraš mi je pokazati - rekla je lady Wimbledon Louisi. - Gorelyca pripada mojim najomiljenijim autorima. Ta žena doista je neobično maštovita.

Sebastian se nije mogao načuditi čeznutljivim uzdasima koje su izazivale njegove knjige. Očito, bilo je to najbolje što sije netko poput njega bez problema mogao priuštiti pokloniti nekoj ženi. Pa, kad to već ima tako dobru prođu, čemu ne nastaviti s tim?

- Jesenas sam naletio na cijeli potpisani komplet - rekao je, prilično zadovoljan svojom investicijom u budućnost. Dakle, još triput moći će razveseliti dame takvim poklonom. Naravno, to bi se moglo pokazati vrlo pogodnim sredstvom za zbližavanje.

- Ne osjećam se ugodno znajući da ste zbog mene oskvrnuli svoj komplet - promrmljala je Louisa, iskreno se nadajući da će joj reći kako se time ne treba zamarati.

- Ne zamarajte se time - odvratio je. - To je najmanje što sam mogao učiniti da vam se odužim za ljubaznost - dodao je, pa svrnuo pogled na gospođicu Winslow. - Doista je lijepo što vam se pružila prilika da pogledate *Čarobnu frulu* iz lože vojvode od Fenniwicka.

- Moram priznati da me to iskreno veseli - odvrtila je.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Toliko, da vam ne smeta što ja sjedim pokraj vas? - tiho je upitao.

- U pravu ste, ne smeta mi - rekla je, a Sebastianu nije promaklo kako pokušava prikriti osmijeh.

- Čudim se, budući da sam na glasu kao veliki šarmer - s osmijehom je odvratio.

- Je li to istina?

- To da sam veliki šarmer?

- Ne - rekla je, ponovo pokušavajući prikriti osmijeh. - Nego da ljudi o vama tako govore?

- Ah, to! Jest, tu i tamo može se takvo što načuti. Izuzev u obiteljskom krugu. Tamo nisam naročito popularan.

Ovoga puta nije se trudila prikriti osmijeh. Sebastian je sam sebi čestitao na uspjehu.

- Naravno, oni su uvjereni da živim samo zato da bi ih živcirao - dodao je. - Misle da sam prilično razmažen.

Nasmijala se. - Sigurno niste najstarije dijete u obitelji.

- Na temelju čega ste to zaključili?

- Po osobnom iskustvu. Najstarije dijete nikada nije razmaženo.

- Je li? Dakle, ipak nismo razmaženi?

Iznenađeno ga je pogledala. - Želite li reći da *jeste* najstarije dijete?

- Zapravo, jedino, na razočaranje mojih sirotih roditelja.

- Ah, u tom slučaju, sve je savršeno jasno.

Tome, doista, nije mogao odoljeti. - Nastavite - izazvao ju je.

Pogledala ga je ravno u oči, pomalo oholo, no zaključio je da mu se taj izraz prilično sviđa.

- Dakle - samouvjereno je započela tonom koji bi mu, da to u međuvremenu nije saznao, jasno dao do znanja kako govori s položaja autoriteta najstarijeg djeteta u obitelji. - Budući da ste jedinac, nikada niste dobili priliku naučiti išta dijeliti s drugima. Sve ste dobili na tanjuru i nizašto se niste morali boriti.

- Išao sam u školu - blago je odvratio. - Jasno da sam se morao boriti za prestiž.

- To nije isto - rekla je, odmahnuvši rukom.

Dugi trenutak blijedo se zagledao u nju. - Nije?

- Nije - odvrtila je, bez da je trepnula okom.

- I to je vaš jedini argument? Sigurno imate još neki?

Kratko je razmislila pa odlučno odmahнула glavom. - Nemam - rekla je. - Bih li ga možda trebala imati? - trenutak zatim je dodala.

- Očito ne. No sretna je okolnost što ste se rodili kao najstarije dijete. Time ste dobili priliku prebiti na mrtvo ime svu svoju mlađu braću i sestre.

Začudeno je raširila oči i glasno se nasmijala, na način koji se ne bi očekivao od jedne mlade dame. Gospođica Winslow očito se nije trudila izigravati profinjenost.

I to mu se neopisivo svidjelo.

- U životu nisam istukla nikog tko to nije zaslužio - rekla je, trudeći se uozbiljiti.

- Ali, gospođice Winslow, mogu li vam doista vjerovati? - upitao je, glumeći zabrinutost. - Imajte u vidu da smo se tek upoznali - s osmijehom je dodao.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Istina, ne možete - s osmijehom je odvratila.

Sebastian je osjetio kako mu srce lupa jače nego što bi trebalo.

No, ni uz najbolju volju nije mogao skinuti pogled s neopisivo privlačnih jamica na njezinim obrazima. Ni s usnica. Bile su predivne, pune i ružičaste. Nakon što ih je ugledao pri danjem svjetlu, nije mogao prestati misliti na njih. Želio ju je ponovo poljubiti. Bi li ovoga puta bilo drugačije, sada kada je bio potpuno svjestan njezine ljepote?

Bi li bilo drugačije, sada kada je znao njezino ime?

Pokušavajući razbistriti um, polako je odmahnuo glavom. Jest, odjednom je shvatio. Jest, bilo bi drugačije.

Bolje.

No nije više mogao razmišljati o tome, budući da su se Olivia i Harry napokon pojavili u loži. Dok su se pozdravljali, Sebastianu nisu promakli njezini rumeni obrazi i pomalo neuredna frizura. Kako bilo, par koji se nipošto ne bi mogao nazvati mladencima, iako se tako ponašao, odlučio je zauzeti sjedala odostraga.

Zadovoljan njihovom odlukom, Sebastian se ponovo spustio u sjedalo. Naravno, on i gospođica Winslow nisu bili sami, u loži ih je ukupno bilo sedmero, ne računajući stotine ljudi u Operi, no njih dvoje sjedili su sami u svom redu, i to mu je trenutačno bilo dovoljno za sreću.

Dugi trenutak postrance ju je promatrao. Uzbuđenim pogledom gledala je sve oko sebe, kao da nastoji upamtiti svaku sitnicu. Sebastian se nije mogao sjetiti kada je zadnji put u nečijim očima vidio toliko iščekivanja. Po povratku iz rata nastanio se u Londonu i imao je osjećaj

kako je nakon svih zabava, opera i društvenih okupljanja, jednostavno oguglao na sve. Naravno, uživao je u izlascima ali već odavno nije osjetio ništa poput iščekivanja.

Sve dok Annabel nije svrnula pogled na njega i osmjehnula se.

Tada se prisjetio tog osjećaja.

DESETO POGLAVLJE

Kada su se svjetla u Kraljevskoj Operi počela prigušivati, Annabel je nakratko zadržala dah. Otkad je stigla u London, s veseljem je iščekivala odlazak u Operu i jedva je čekala da o tome napiše dugo pismo svojim sestrama. Ali sada, kada se zastor polako podigao otkrivajući neobično oskudnu scenografiju, shvatila je da se ne radi samo o njezinoj želji da predstava bude spektakularna. *Morala* je biti.

Jer ako ne bude onakva kakvu je očekivala - dovoljno bajkovita i očaravajuća - Annabel neće moći prestati razmišljati o gospodinu koji je sjedio do nje. O gospodinu čija je blizina bila dovoljna da počne treperiti iznutra.

Bilo je dovoljno da je samo pogleda, i počela bi treperiti. Nije je morao čak ni dotaknuti. To je bila loša vijest. Vrlo, vrlo loša.

- Je li vam poznata radnja?

Osjetivši njegov topao dah na svom uhu, ponovo je zatreperila. Kimanjem glave potvrdila je da jest, iako je, pravo rečeno, samo letimično pogledala program koji joj je Louisa, po dolasku u Operu gurnula u ruke, kazavši joj da je izvedba na njemačkom i da neće ništa razumjeti ako ne pročita barem kratki sadržaj. - Djelomice - prošaputala je. - Samo okvirno.

- Ovo je Tamino - rekao je, uprijevši prst u mladića koji je upravo stupio na scenu. - Glavni junak.

Annabel je kimnula pa naglo udahnula kada se golemo zmijurina pojavila na pozornici i počela se prijeteći uvijati. - Zaboga, kako su *to* izveli? - zadivljeno je promrmljala.

No prije nego što je gospodin Grey uspio izreći svoje mišljenje o tome, Tamino se onesvijestio od straha.

- Nikada mi nije djelovao poput nekog junaka - rekao je gospodin Grey.

Annabel ga je kratko pogledala.

Slegnuo je ramenima. - Junak se ne bi smio onesvijestiti na prvoj stranici.

- Prvoj stranici?

- U prvoj sceni - ispravio se.

Kimanjem glave Annabel je potvrdila da se slaže, a zatim joj je pozornost privukao mladić u neobičnom odijelu od šarenog perja, koji je upravo stupio na scenu zajedno s tri dame koje su po kratkom postupku ubile zmiju. - Ove tri se sigurno ne mogu nazvati kukavicama - tiho je promrmljala.

Osjetila je kako se gospodin Grey osmjehnuo. *Osjetila* je njegov osmijeh. Nije imala pojma kako je to moguće, no kad ga je krajičkom oka pogledala, vidjela je da je bila u pravu. Gledao je ravno na pozornicu, no kutovi usnica bili su mu neznatno podignuti. Osmjehivao se.

Nakratko je ostala bez daha. U polumraku kazališta, njegov osmijeh djelovao je jednako privlačno i poznato kao i onaj koji je prethodne noći na njegovu licu vidjela

pod svjetlom mjesečine u parku. Zaboga, je li moguće da je to bilo jučer? Imala je osjećaj da je od trenutka kada su se sreli u Hampsteadu, prošlo puno više vremena. Sve je odjednom bilo drugačije. Osjećala se posve drugačije i bilo je doista teško zamisliti da se ta promjena u njoj dogodila u samo jednom danu.

Malo zatim, ponovo ga je pogledala. Prestao se osmjehivati a lice mu je poprimalo napet, usredotočen izraz. A tada...

Polako je okrenuo glavu prema njoj.

Malo je nedostajalo da hitro skrene pogled. No, nije. Umjesto toga, osmjehnula se. Bio je to malen osmijeh, ali ipak osmijeh.

Gospodin Grey također se osmjehnuo.

Obuzeta nelagodnom, naglo je spustila pogled. Nebesa, doista ne bi smjela očajnikati s njim. Bila je to opasna igra, jedna od onih koju si sigurno ne može dopustiti. Bila je svjesna da to ne vodi nikamo. Doista jest. Ali nije si mogla pomoći. Sebastian Grey bio je jednostavno previše izazovan, previše zanimljiv, previše *zarazan*. Izgledao je poput dječaka koji odbija odrasti. Uz njega se osjećala...

Osjećala se drugačijom. Posebno. Zacijelo ne poput osobe čija je jedina životna svrha rađati djecu muškarcu kojega će joj djed i baka odabrati za supruga.

Polako je okrenula glavu prema pozornici. Neće o tome sada razmišljati. Ne sada. Ovo bi trebala biti posebna noć. Prekrasna.

- Sada će se on zaljubiti u Paminu - prošaputao je gospodin Grey.

Ovoga puta nije ga pogledala. Nije se usudila ponoviti tu pogrešku. - Tamino? - tiho je upitala.

- Kraljičine dame pokazat će mu sliku njezine kćeri, Pamine. Čim baci pogled na nju, smjesta će se zaljubiti u djevojku na slici.

Annabel se nagnula prema ogradi, kao da očekuje da će sa svog mjesta iz lože moći vidjeti Paminin portret. Znala je da je riječ o bajci, ali doista, ako se Tamino u Paminu zaljubio samo pri pogledu na njezinu sliku, mora da je slikar bio izuzetno nadaren.

- Uvijek sam se pitao tko je slikar - rekao je gospodin Grey. - Mora da je bio izuzetno nadaren.

Annabel ga je zgranuto pogledala.

- Što je? - zbunjeno je upitao.

- Ništa - smeteno je odvratila. - Samo... i ja sam pomislila isto.

Ponovo se osmjehnuo, no ovoga puta, drugačije. Gotovo kao da je... ali ne, to ipak ne može biti istina. To nikako ne može biti osmijeh čovjeka koji je prepoznao svoju srodnu dušu. Jer njih dvoje nikako ne mogu biti srodne duše. Annabel se takvo što nije usudila ni pomisliti. Bilo bi to nepodnošljivo.

Odlučivši kako bi trebala uživati u operi više nego u upadicama gospodina Greyja, svrnula je pogled na pozornicu. Istina, radnja je bila skroz naskroz uvrnuta, no glazba je bila predivna i bilo bi šteta ne uživati u njoj.

Svako malo, gospodin Grey sagnuo bi se do njezina uha i prošaputao poneko objašnjenje, čime joj je uvelike olakšao praćenje zbivanja na pozornici. Čim bi krajičkom

Deset stvari koje volim kod tebe

oka opazila da se pomaknuo, znala je da će na uhu osjetiti njegov vrući dah i srce bi joj počelo luđački lupati. Zatim bi začula njegove jedva čujno izgovorene riječi, najčešće dovitljive upadice. Nije ni čudo što se ni uz najbolju volju nije mogla prestati osmjehivati.

Doista, bio je to najljepši način za praćenje opere koji je Annabel mogla zamisliti.

- Ovo je završni prizor - rekao je, kada se na sceni počela odvijati neka vrsta kaznenog postupka.

- Završni? - začudila se Annabel. Kako je to moguće? Junak i junakinja nisu se čak ni susreli.

- Prvog čina - objasnio je.

- Ah, jasno - kimnula je pa svrnula na pozornicu. Malo zatim, Tamino i Pamina napokon su se susreli. Čim su se ugledali, pali su jedno drugome u naručje...

- ... nakon čega su ih odmah razdvojili.

- Hm, čini se da ova ljubavna priča nema osobite šanse za opstanak. Razdvojili su ih prije nego što su se stigli dvaput pogledati - rekla je Annabel nakon što se zastor spustio na pozornicu.

- Čini se da sumnjate u moć ljubavi - rekao je gospodin Grey.

- Morate priznati da je to što se on zaljubio u nju istog trenutka kad ju je vidio na slici, doista pomalo pretjerano. Kao i to što se ona zaljubila u njega samo zato što... - zbunjeno ga je pogledala. - Zaboga, zašto se uopće ona zaljubila u njega?

- Zato jer joj je Papageno rekao da će je Tamino spasiti - rekla je Louisa, nagnuvši se prema njima.

- Ah, da - odvrtila je Annabel zakolutavši očima. - Zaljubila se u njega jer joj je čovjek odjeven u šareno perje rekao da će je spasiti mladić kojega nikada nije vidjela.

- Ne vjerujete u ljubav na prvi pogled, gospođice Winslow? - upitao je gospodin Grey.

- Nisam rekla da ne vjerujem.

- Dakle, vjerujete?

- Ne mogu reći da vjerujem, ni da ne vjerujem - odvrtila je, odbivši povjerovati kako su mu oči doista nakratko zabljesnule. -Jaje nisam doživjela, ali to ne znači da ne postoji. Usto, ovdje se ne radi o ljubavi na prvi pogled. Kako bi se moglo raditi o tome, kada ona njega uopće *nije* vidjela?

- Teško da bih se mogao suprotstaviti logičnom zaključku poput tog - promrmljao je.

- Jasno da ne biste.

Kratko se nasmijao pa pogledao odostraga. - Čini se da su Olivia i Harry izašli.

Annabel se također osvrnula. - Nadam se da joj nije pozlilo.

- Ah, možete biti sigurni da joj *nije* pozlilo - ironično je odvratio.

Zbog načina na koji je to izrekao Annabel je naglo porumenjela. Doduše, nije bila posve sigurna što je to trebalo značiti, ali zacijelo se radilo o nečem nepristojnom.

Deset stvari koje volim kod tebe

Mora da je opazio njezino rumenilo jer kratko se nasmijao i zagledao se u nju opasno dubokim pogledom, kao da je poznaje u dušu, ili bi je želio upoznati ili...

- Annabel - naglo je izgovorila Louisa. - Bi li sa mnom pošla u toalet?

Naravno - odvrtila je Annabel, pa ustala, unatoč tomu što nije osjećala potrebu za odlaskom na to mjesto. No ako je išta naučila otkad je stigla u London, naučila je da ne smije odbiti damu koja od nje zatraži da zajedno pođu u toalet. Doduše, nije imala pojma zašto ne smije, no jednom kad je to učinila, upozorili su je da je takvo što nedopustivo.

Gospodin Grey također je ustao. - Čekat ću vas ovdje - rekao je i kratko se naklonio.

Annabel je kimnula i pošla za Louisom. Jedva što su zakoračile iz lože, Louisa ju je čvrsto zgrabila za nadlakticu. - O čemu si cijelo vrijeme pričala s njim? - napeto je prošaputala.

- S gospodinom Greyjom?

- Naravno, a s kim drugim? Cijelo vrijeme ste se smijuljili i došaptavali. Vidjela sam! Glave su vam cijelo vrijeme bile priljubljene.

- Naravno da nisu!

- Jasno da jesu. Jesi li možda zaboravila gdje sjediš? Svi su to mogli vidjeti.

Annabel je osjetila kako je preplavljuje nemir. - Što misliš pod tim?

Louisa se napeto osvrnula oko sebe. Muškarci u otmjenim odijelima i žene u raskošnim večernjim

haljinama počeli su polako izlaziti iz loža. Ovo doista nije bilo najbolje mjesto za razgovor. - Ne znam je li lord Newbury večeras u Operi ali i ako nije, uskoro će čuti sve o tome.

Annabel je progutala knedlu. Nije imala namjeru ugroziti mogućnost braka s lordom, no unatoč tomu...

Čini se da je upravo to učinila.

- Iskreno rečeno, briga me što će lord Newbury o tome misliti - nastavila je Louisa, pa provukla ruku ispod njezine. - Poznato ti je kako iz sveg srca želim da cijela ta suluda zamisao o vašem braku propadne - tiho je dodala.

- U tom slučaju...

- Ali moraš misliti na baku i djeda - prekinula ju je Louisa. - Na Vickersove. Iskočit će iz kože ako pomisle kako si to namjerno učinila da bi natjerala lorda Newburyja da odustane od prosidbe.

- Ali ja...

- Što bi drugo mogli pomisliti? - u dahu je izgovorila Louisa pa naglo spustila ton nakon što je opazila kako ih ljudi u prolazu znatiželjno pogledavaju. - Napokon, radi se o *Sebastianu Greyju*, Annabel.

- Jasno mi je o kome se radi - odbrusila je Annabel, sretna što je napokon uspjela doći do riječi. - No ti si ta koja je očijukala s njim otkad je ušao u ložu.

Louisa je zaprepašteno pogledala, no po svemu sudeći, uspjela se brzo pribitati. - Nebesa, ljubomorna si! - s osmijehom je zaključila.

- Naravno da nisam!

Deset stvari koje volim kod tebe

- Jesi - ustrajala je Louisa. - Pa to je doista prekrasno - veselo je izjavila. - U stvari, to je prava katastrofa - predomislila se. - Prekrasna katastrofa - završila je, napokon se odlučivši za konačnu verziju.

- Louisa! - začuđeno je izgovorila Annabel, odjednom obuzeta željom da protrlja oči ne bi li se uvjerila kako je mlada dama kraj nje, doista Louisa, njezina inače sramežljiva sestrična.

- Šuti. Slušaj - hitro je izgovorila Louisa i nervozno se osvrnula oko sebe pa povukla Annabel prema dubokoj niši u kojoj je bio prozor urešen teškim baršunastim zastorima. Tu će imati malo više mira. - Moraš poći kući.

- Što? Zašto?

- Odmah. Ne smiješ se vratiti u ložu. U protivnom ćeš izazvati skandal.

- Nebesa! Kakav skandal? Samo sam razgovarala s njim!

Louisa ju je čvrsto uhvatila za ramena i zagledala joj se ravno u oči. - I to je i više nego dovoljno da krenu naklapanja o vama. Vjeruj mi.

Vidjevši njezin smrtno ozbiljan pogled, Annabel je kimnula. Ako Louisa tvrdi da mora poći kući, zacijelo je u pravu. Naposljetku, ona je ta koja londonsko društvo poznaje znatno bolje od nje. I odlično se snalazi u njegovim mutnim vodama.

- Uz malo sreće, tijekom drugog čina naći će drugu žrtvu za ogovaranje, pa će do kraja večeri zaboraviti na tebe. Pođi kući, a ja ću gospodinu Greyju reći da si otišla jer se ne osjećaš dobro i da...

- Što je? - upitala je Annabel vidjevši njezin paničan pogled.

Louisa je polako odmahнула glavom. - Nemam pojma kako ću ga uvjeriti da ostane. I to do kraja predstave. Ako i on napusti ložu, svi će pomisliti da ste otišli zajedno.

Annabel je naglo probljedjela.

- Smislit ću nešto - rekla je Louisa, slegnuvši ramenima. - Ne brini.

- Jesi li sigurna? - nesigurno je upitala Annabel. Louisa nije bila poznata po snalažljivosti u kritičnim situacijama.

- Jasno da jesam - odvrtila je, tonom kao da pokušava samu sebe uvjeriti u to. - Napokon, s njim je znatno lakše razgovarati nego s većinom drugih muškaraca.

- I sama sam to opazila - rekla je Annabel slabašno se osmjehnuvši.

Louisa je uzdahnula. - To ti doista vjerujem. U redu, znači, ti ideš kući a ja...

Annabel je strpljivo čekala da Louisa završi rečenicu.

- A ja idem s tobom - odlučno je izjavila.

Annabel se blijedo zagledala u nju.

- Ako odemo zajedno, nitko ništa neće posumnjati. Čak ni u slučaju da gospodin Grey nakon toga napusti kazalište - rekla je, široko se osmjehnuvši. - U to barem možeš biti posve sigurna. Moja reputacija je besprijeekorna.

Prije nego što se Annabel stigla raspitati o *svojoj* reputaciji, Louisa je ponudila odgovor. - Ti si im potpuna nepoznanica. Ne znaju ništa o tebi. No ako je riječ o

Deset stvari koje volim kod tebe

meni... nitko ni u snu ne bi pomislio da bih mogla biti upletena u neku intrigu.

- Želiš li reći da bi za to mogli imati povod? - oprezno je upitala Annabel.

- Ne - rekla je Louisa, odlučno odmahnuvši glavom. - Nikada nisam učinila ništa što se ne pristoji.

No kada su zakoračile u hodnik, Annabel se mogla zakleti da je čula kako je Louisa prošaputala 'nažalost'.

Tri sata kasnije, Sebastian se uputio prema svom klubu, još uvijek prilično mrzovoljan zbog načina na koji se večer u Operi pretvorila u katastrofu. Kako je čuo, gospođica Winslow tijekom pauze otišla je kući s isprikom da se ne osjeća dobro. Lady Louisa navodno je inzistirala da je otprati.

Naravno da nije povjerovao ni riječi od toga. Gospođica Winslow osjećala se nadasve dobro i zacijelo joj nije naglo pozlilo. Izuzev ako ju je kakav gubavac zaskočio na izlasku iz toaleta, ironično je pomislio.

Lady Cosgrove i lady Wimbledon, oslobođene dužnosti pratilja, također su odlučile poći kući, ostavljajući goste same u loži. Olivia je istog trenutka sjela do njega, spustila program na stolicu do svoje i rekla mu kako je Harry zastao da popriča s nekim u predvorju i da će im se uskoro pridružiti.

Sebastian bi također pošao kući prije početka drugog čina, no shvativši što smjera, Olivia je počela odlučno zahtijevati da ostane, pa mu nije preostalo drugo nego pomiriti se sa sudbinom. Sve što je želio bilo je sjesti za svoj pisaći stol i pisati (zamisao o gubavcu koji plaši

dame na izlasku iz toaleta bila je doista odlična). No zahvaljujući Olivii, to se pokazalo nemogućim.

- Ako sada odeš, svi će pomisliti da si dogovorio sastanak s gospođicom Winslow. Neću dopustiti da sirota djevojka zbog tebe dođe na loš glas - u dahu je izgovorila, tek što je sjela.

- Ali, otišla je s lady Louisom - pobunio se Sebastian. - Ne misliš valjda da bi itko mogao pomisliti da smo se ona i ja s tom daskom dogovorili za *menage a trois*?

- S tom daskom?

- Kao da ne znaš što mislim o njoj - promrmljao je, slegnuvši ramenima.

- Svi će pomisliti da je to obična smicalica - ustrajala je Olivia. - Ugled lady Louise je neupitan, ali tvoj nije, a po načinu na koji si očijukao s gospođicom Winslow tijekom prvog čina...

- Samo sam *pričao* s njom.

- O čemu se radi? - upitao je Harry, ušavši u ložu.

- Ni o čemu - u isti glas izgovorili su Olivia i Sebastian, pa skupili noge da propuste Harryja do njegova sjedala.

- Gdje su ostali? - upitao je Harry, osvrnuvši se oko sebe. Izgledao je kao da se jedva suzdržava da ne počne zijevati.

- Gospođica Winslow otišla je kući jer se ne osjeća dobro, a lady Louisa poslala ju je otpratiti - rekla je Olivia. - Tetke su nakon toga također otišle kući.

Harry je slegnuo ramenima pa posegnuo za programom i zadubio se u njega. Opera ga je znatno više zanimala od ogovaranja.

Deset stvari koje volim kod tebe

Svrnuvši pogled na Oliviu, Sebastian je opazio kako ga još uvijek oštro promatra. - Misliš li se dovijeka ljutiti na mene?

- Doista bi trebao razmisliti o svom ponašanju - ispod glasa je odvrtila.

Sebastian je kratko pogledao Harryja. I dalje je bio zadubljen u program.

Što je, poznavajući njega, značilo da mu nije promakla nijedna jedina riječ.

No napokon, što ga briga sluša li Harry njihov razgovor ili ne? Ponovo je svrnuo pogled na Oliviu. - Otkad si postala dušobrižnica gospođice Winslow?

- Nisam njezina dušobrižnica - odvrtila je Olivia, slađano slegnuvši ramenima. - Ali djevojka je tek odnedavno u Londonu i jasno je da je ranjiva. Srećom, lady Louisa bila je dovoljno mudra da joj kaže kako se pod hitno mora udaljiti.

- Otkud znaš da joj je lady Louisa to rekla?

- Ah, Sebastiane - rekla je, pogledavši ga poput malog djeteta. - Kako to uopće možeš pitati?

- Tu se doista nije imalo što za dodati. Priča je, dakle, bila završena. Barem do trenutka kada je ušao u klub. Što je bilo isto kao da je ušao u pakao.

JEDANAESTO POGLAVLJE

- Prokleti izrode!

Općenito, Sebastian je bio oprezan tip, obdaren brzim refleksima i zdravim smislom za samoodržanje, no nažalost, tog trenutka njegov um bio je zauzet drugim stvarima - poput razmišljanja o obliku usnica gospođice Winslow - i stoga, kada je ušao u klub, nije obraćao pozornost ni na što.

Tako da nije vidio svog strica.

Odnosno, njegovu šaku.

- Dovraga!

Snaga udarca odbacila je Sebastiana o zid, zbog čega mu je rame samo malo manje nastradalo od oka, koje je već vjerojatno pomodrijelo.

- Od trenutka kada si se rodio - pjenio se stric - znao sam da ćeš biti nemoralan i nediscipliniran, što se naposljetku pokazalo i točnim, ali *to* što si sada učinio...

To što je sada učinio? Što?

- To je doista previše - nastavio je stric, glasa koji je podrhtavao od bijesa - čak i za tebe.

Od trenutka kada sam se rodio - ogorčeno je pomislio Seb. *Od trenutka kada sam se rodio*. Pa, Newbury je u pravu, barem što se toga tiče. Otkad pamti, stric ga nije podnosio. Sve što je ikada mogao čuti od njega, bile su uvrede. Uvijek se trudio poniziti ga. Sebastianu je trebalo

vremena da shvati kako za to postoji dobar razlog. Newbury nije mogao smisliti njegova oca, odnosno, svog jedanaest mjeseci mlađeg brata. Adolphus Grey bio je visok, atletski građen i u svakom pogledu znatno zgodniji od svog starijeg brata. Vjerojatno i pametniji, iako je Sebastian morao priznati da njegov otac nije bio od onih koji su voljeli zagrijati stolicu.

Što se toga tiče, Newbury nije mogao smisliti ni njegovu majku. Smatrao je da je nedostojna njihove obitelji.

Sebastian je, dakle, bio prokleti izrod.

S vremenom, naučio je živjeti s tim. Jednostavno se s time pomirio. Doista jest. Nije mu osobito stalo. O stricu je jednostavno razmišljao kao o nužnom zlu. O nečemu poput velikog insekta. Naposljetku, za obranu od jedne i druge napasti mogla se primijeniti ista metoda: izbjegavaj, a pokaže li se to nemogućim, klepni ga.

Ipak, ništa od toga nije mu nikada rekao, pa ni sad. Znao je da to ne bi imalo nikakva smisla. Umjesto toga, ustao je, nejasno svjestan publike koja se počela okupljati oko njih. - Prokletstvo, o čemu govoriš?

- O gospođici Vickers - prosiktao je stric.

- O kome? - smeteno je upitao Sebastian, pokušavajući shvatiti o čemu njegov stric blebeće. Dovraga, oko ga je *proketo* boljelo. Vraška modrica sigurno će se vidjeti tjednima. Tko bi rekao da ta stara vreća ima takav udarac?

- Ona nije Vickersica - dobacio je netko iz skupine.

Sebastian je maknuo ruku s oka pa oprezno zaškiljio. Dovraga. Pogled mu je bio prilično mutan. Što je njegovu

stricu nedostajalo u snazi, očito je nadoknađivao masom, jer nje je barem imao u izobilju.

Skupina muškaraca napeto je zurila u njih, pretpostavljajući da slijedi tučnjava, što se, dakako, neće dogoditi. Sebastian ne bi nikada udario strica, ma koliko on to zaslužio. Jer, kad bi ga samo jednom udario, toliko bi u tome uživao da više ne bi mogao prestati dok ga ne bi prebio na mrtvo ime. Što, naposljetku, ne bi bilo pametno.

Usto, on nije osoba koja lako gubi živce. Svima je to poznato, a ukoliko nije, trebalo bi biti.

- Tko bi, pobogu, trebala biti ta gospođica Vickers? - upitao je, izazovno odmjerivši strica.

- Nije Vickersica - ponovo je rekao jedan od okupljene gospode. - Njezina majka je iz te obitelji, a djevojka nosi prezime po ocu.

- Winslow - ljutito je izgovorio lord. - Gospođica Winslow.

I protiv svoje volje, Sebastian je stisnuo šaku. Prsti su ga doista svrbjeli. - I, što u vezi s njom? - upitao je, suzbivši želju da ga odalami.

- Usuđuješ se pretvarati da ne znaš?

- Zašto bih se pretvarao? - odvratio je Sebastian slegnuvši ramenima što je nehajnije mogao.

- Uskoro će ti postati strinom, dragi nećaće - odbrusio je Newbury prostrijelivši ga pogledom.

Sebastian je na trenutak ostao bez daha. Oslonivši se o zid, u mislima je zahvalio arhitektu koji ga je tamo postavio.

Deset stvari koje volim kod tebe

Annabel Winslow je unuka lorda Vickersa. Dakle, ona je bila ta sočna djeva kojoj je Newbury udvarao. Toliko bujna da čak i ptičice cvrkuću o njezinoj plodnosti.

No sada je barem sve bilo jasno. Cijelo vrijeme se pitao kako je moguće da su seoska djevojka i vojvodina kći tako dobre prijateljice. Naravno da jesu, kada su sestrične.

Odjednom, prisjetio se razgovara s bratićem, onog o njezinim širokim kukovima i bujnim grudima. Jest, doista je bila zanosna. Prisjetivši se Edwardova pogleda kad je pričao o njoj...

Odjednom mu se digao tlak. Htio ne htio, morat će Edwarda prvom prilikom raspaliti posred te njegove uspaljene njuške. Obzirom na godine, nema smisla da raspali strica, no ovo će biti *fair play*.

Gospođica Annabel Winslow doista je bila pravi kolačić. A njegov stric namjeravao se vjenčati s njom.

- Odsad pa nadalje držat ćeš se podalje od nje - prijeteći je izgovorio Newbury.

Sebastian nije rekao ni riječ. Rado bi mu odbrusio, no inspiracija ga je napustila. Pa je radije šutio. I bolje je tako, zaključio je.

- Osim ako se slučajno ne predomislim, obzirom na njezinu upitnu sposobnost prosuđivanja.

Sebastian se usredotočio na disanje, budući da se opasno ubrzalo.

- Možda si mlad i zgodan - nastavio je Newbury - noja imam titulu. I zato, proklet bio ako ti dopustim da staviš i prst na nju.

- Ionako me ne zanima - rekao je Seb, slegnuvši ramenima.

- Jasno da te zanima - odbrusio je Newbury.

- Ne, ne zanima me - nehajno je odvratio Sebastian. U međuvremenu se skoro sasvim pribrao. Doista je čudno kako trunka oholosti i ledeni stav može pomoći čovjeku da se sabere. - Želim ti da što prije posiješ novog nasljednika. Cijela ta stvar ionako je vraški komična.

Newbury se još jače zarumenio od bijesa, iako je Sebastian to držao nemogućim. - Kako se usuđuješ to nazvati komičnim? Radi se o nasljedniku moje titule i imetka!

Sebastian je zamalo ponovo slegnuo ramenima, no predomislio se i umjesto toga nehajno se zagledao u nokte na svojim prstima. - Zato jer jest komično - hladnokrvno je odvratio. - Ti si jedna obična stara budala.

To je ipak bilo malo previše. U redu, puno previše. Barem ako je suditi po nizu nerazgovjetnih riječi koje je Newbury zajedno s pljuvačkom i sadržajem čaše, istresao ravno u njegovo lice. Doduše, u čaši je bilo samo nekoliko kapi, no dovoljno da mu popraska nos i oči. Kako god bilo, osjećao se poput šmrkavca kojem je neophodno potrebna maramica. Odjednom ga je preplavio silan bijes. Pravo rečeno, Sebastian nikad u životu nije bio toliko srdit, niti si je takvo što dopustio. Čak ni u ratu. Uvijek mu je uspijevalo smiriti navalu strasti ili želju za osvetom. Bio je snajperist, istreniran da se neprijatelja riješi iz daljine, hladne glave i promišljeno.

Deset stvari koje volim kod tebe

Činio je što se od njega očekivalo, ali bez uplitanja osjećaja.

No ovoga puta srce mu je luđački lupalo. U ušima mu je zujalo od navale krvi u mozak, a mišići su mu se napeli od žudnje za osvetom. Unatoč ne baš bistrom umu, začuo je kako su muškarci okupljeni oko njega i Newburyja kolektivno duboko udahnuli, sigurni da će svjedočiti opakoj odmazdi.

I jest, odmazda je doista uslijedila. Ali ne šakom. Takvo što Sebastian ne bi nikada učinio.

- Iz poštovanja prema tvojim godinama i staračkoj iznemoglosti, neću te udariti - ledenim tonom je izjavio i okrenuo se, u namjeri da se udalji. Ipak, srdžba je bila prevelika da bi na tome ostalo. U pola koraka je zastao, okrenuo se i odmjerio strica od glave do pete. - Usto, znam da žudiš za sinom - dodao je, svojim uobičajeno nehajnim tonom. - Ako te oborim, za što mi je potreban samo jedan udarac na pravo mjesto... - rekao je, pa sažaljivo odmahnuo glavom. - Ah, u tom slučaju nisam siguran da ćeš moći postati ocem. Tvoja muškost mogla bi biti nepopravljivo oštećena.

Dugi trenutak nastupila je mrtva tišina. Newbury se zatim bahato nasmijao, no Sebastian se više nije obazirao na njega. Jednostavno se okrenuo i izašao iz kluba.

Jer tako je bilo lakše.

Ujutro, cijeli grad brujaio je o tome.

Prve svrake pojavile su se na vratima kuće Vickersovih u skandaloznih deset sati ujutro. Annabel je netom ustala i

spustila se u salon; otkad je stigla u London, postalo je nemoguće ranije se izvući iz postelje. Začuvši kako je dvije kontese žele vidjeti, bila je toliko iznenađena da joj nije palo na pamet reći batleru kako još nije spremna za posjete.

- Gospođice Winslow! - nabusito je uskliknula lady Westfield čim je nogom stupila u salon.

Annabel je istog trenutka ustala i naklonila se njoj i njezinoj pratilji, lady Challis.

- Gdje je vaša baka? - neljubazno je upitala lady Westfield, usana stisnutih u ravnu crtu. Po njezinu držanju dalo se zaključiti da je nanjušila aferu. Nije se čak ni trudila djelovati ugodno.

- Još nije ustala - odvratila je Annabel. Koliko je njoj bilo poznato, Westfieldica je bila dobra prijateljica njezine bake. Ili samo prijateljica. Ili manje od toga. Možda su samo razgovarale, kada bi se slučajno susrele.

Ipak, poznavale su se, pa se to valjda računa, zaključila je Annabel.

- Tada vjerojatno još uvijek ništa ne zna - rekla je lady Challis, koja je bila barem dvadeset pet godina mlađa od svoje družice, ali zato ništa manje nabusita i zajedljiva.

- Što točno moja baka ne zna, gospođo?

- Ne pokušavajte se praviti ludom, draga djevojko.

- I ne pravim se - odvratila je Annabel, začuđeno pogledavajući jednu pa drugu. Izgledale su poput uvrijeđenih svetica. O čemu, zaboga, govore? Nije moguće da ih je to što je u loži razgovarala s gospodinom

Greyjem toliko ogorčilo? Napokon, samo su *razgovarali*. K tomu, poslušala je Louisu i otišla kući tijekom pauze.

- Prilično ste drski kad se usuđujete poigravati s nećakom pred nosom njegova strica - rekla je lady Challis.

- Ja... ah... ne razumijem o čemu govorite - promucala je Annabel. Jasno da je razumjela.

- Prekinite s tom glupošću, i to odmah - oštro je izjavila lady Westfield. - Neovisno o tome što se vaša majka udala za onog groznog čovjeka, vi ste jedna od Vickersovih unuka. I zacijelo imate dovoljno pameti da prekinete s ovakvim igrama.

Annabel je progutala knedlu.

- Lord Newbury je izvan sebe od bijesa - prosiktala je lady Westfield. - Iskreno rečeno, ne mogu ga zbog toga okrivljavati.

- Ništa mu ne dugujem - odvrtila je Annabel, žaleći što ne zvuči znatno odlučnije. -I nisam znala da...

- Imate li pojma koliko biste trebali biti počašćeni time što se uopće zainteresirao za vas?

Annabel je otvorila pa zatvorila usta. Pa još jednom. Osjećala se poput zadnje glupače. Poput ribe na suhom. Poput mutave mule. Kod kuće, u poznatom okruženju, zacijelo bi se snašla. Znala bi uzvratiti istom mjerom i to bez oklijevanja. Doduše, tamo nikada ne bi došla u situaciju suočiti se s dvije srdite kontese koje su ledenim pogledom zurile u nju, visoko podignutih nosova.

Bilo je to dovoljno da djevojka poput nje osjeti slabost u nogama. Najradije bi sjela, kad bi si takvo što mogla dopustiti u prisutnosti dvije starije dame.

- Nije ni čudo što je morao poduzeti određene mjere za zaštitu svoje reputacije - rekla je lady Challis.

- Lord Newbury? - upitala je Annabel.

- Naravno, a tko drugi? Njegov nećak ne mari za svoju reputaciju niti je ikada mario.

Ipak, Annabel je iz nekog razloga bila sigurna da to nije istina. Gospodin Grey bio je na glasu kao vragolan, ali nije bio ni približno toliko neodgovoran koliko se mislilo. Imala je osjećaj da mu je prilično stalo do časti i časnog ponašanja.

No, možda je njezina predodžba o njemu bila previše romantična. Uostalom, koliko dobro ga poznaje?

Uopće ga ne poznaje. Prekjučer ga je vidjela prvi put u životu. Prije samo dva dana! Nebesa, doista bi bilo vrijeme da se urazumi. I to što prije. Najbolje odmah.

- Što je lord Newbury učinio? - zabrinuto je upitala.

- Obranio je svoju čast, kao što bi svaki častan čovjek i učinio - neodređeno je odvrtila lady Westfield, ostavivši Annabel u nedoumici. - Gdje je vaša baka? - ponovo je upitala i ostrim pogledom okružila salon, kao da očekuje da će je možda pronaći skrivenu iza neke fotelje. - Netko bi je morao probuditi. Ne radi se o nekoj sitnici.

U mjesec dana od Annabelina dolaska u London, njezina baka je samo dvaput ustala prije nego što je odzvonilo podne. Oba puta stvar se završila prilično loše.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Smijemo je probuditi samo ako je riječ o nečemu doista važnom - objasnila je.

- Želite li reći da je ovo nevažno? - Ljutito je uzvignula lady Westfield. - Učinite što vam je rečeno, draga djevojko!

- Annabel se u prvi trenutak trgnula kao da je dobila šamar. *Naravno, gospođo. Odmah, gospodo* - zamalo je automatski izustila, no umjesto toga podigla je glavu i odlučno pogledala Westfieldicu ravno u oči.

- Neću je probuditi - odbrusila je. -I radije se potrudite sniziti ton, inače ćete je sami probuditi - drsko je dodala, što je bilo jednako kao da ju je nogom raspalila u plemenitu stražnjicu.

- Radije dvaput promislite prije nego što mi se ponovo obratite tim tonom, gospođice Winslow - uvrijeđeno je prosiktala lady Westfield.

- Uz dužno poštovanje, gospođo, vjerujem kako moju baku dovoljno dugo i dovoljno dobro poznajete da biste znali kako nije preporučljivo buditi je prije podneva. Zacijelo je ne želite uznemiriti.

Kontesa je nesigurno pogledala prijateljicu koja joj je uzvratila jednako nesigurnim pogledom.

- Poručite joj da smo je tražile - polako je odvrtila, naglasivši svaki slog.

- Hoću - obećala je Annabel i naklonila se, dovoljno uljudno ali nipošto ponizno.

Nebesa, kad li je samo naučila sve te istančane razlike u naklonu? Mora da je u međuvremenu upila u sebe više toga nego što je bila svjesna.

Dvije dame bez riječi su se okrenule i udaljile, no jedva što se Annabel stigla sručiti u sofu, batler je najavio još dvoje posjetitelja: lady Twombley i gospodina Grimstona.

Annabel je osjetila kako je preplavljuje panika. Površno je poznavala taj par, no i predobro je znala tko su. Po Louisinim riječima, bio je to par najvećih, najokrutnijih i najpodmuklijih tračera u čitavom londonskom društvu.

Hitro je ustala, pokušavajući zaustaviti batlera prije no što izađe i pozove ih u salon, no bilo je prekasno. Budući da je pristala primiti prijašnje posjetiteljice, batler je pretpostavio da je 'kod kuće' za svakoga. No tu ionako nije bilo puno pomoći, budući da se posjetiteljima već s ulaznih vrata pružao solidan pogled na salon. Već su je vidjeli, uostalom, kao i ona njih.

- Veselim se što vas vidim gospođice Winslow - rekla je lady Twombley graciozno uštavši u salon u svojoj šuštavoj haljini od ružičastog muslina. Plave kose i zelenih očiju, bila je prilično naočita, no za razliku od lady Olivie Valentine koja je osim ljepote bila izuzetno ljubazna i duhovita, lady Twombley djelovala je licemjerno i prepredeno.

- Lijepo od vas što ste svratili, lady Twombley - odvratila je Annabel uljudno se naklonivši.

Lady Twombley mahnula je rukom prema svom pratitelju. - Pretpostavljam da poznajete gospodina Grimstona, mog dragog prijatelja.

Deset stvari koje volim kod tebe

Annabel je kimnula. - Mislim da smo se jednom prigodom poznali.

- Na balu kod Motramovih - rekao je gospodin Grimston.

- Naravno - promrmljala je Annabel, pitajući se kako mu je to uspjelo zapamtiti. Ona se ni uz najbolju volju ne bi sjetila.

- Kada je riječ o mladim damama, Basil se uvijek može pouzdati u svoju memoriju - zacvrkutala je lady Twombley. - Mora se priznati da ima dobar ukus.

- Za žene? - upitala je Annabel.

- Općenito - odvratio je gospodin Grimston, prezirno se ogledavši oko sebe.

Annabel bi voljela zamjeriti mu na tome, no morala se složiti - tko god da je uređivao salon, poprilično je pretjerao s ljubičastom bojom.

- Izgledate prilično smireno - zaključila je lady Twombley i udobno se smjestila u sofuu, iako joj Annabel nije ponudila da sjedne.

- Naravno. Bih li možda trebala biti uznemirena? - upitala je, pa sjela preko puta nje.

- Nebesa! - razrogačenih očiju uzviknula je lady Twombley pa hitro položila ruku na srce. - Pa vi ništa ne znate! Ah, Basile, ona još ne zna!

- Što? - upitala je Annabel, iako, pravo rečeno, nije bila sigurna bi li to uopće željela saznati. Ako je lady Twombley bila toliko uzbuđena, sigurno se nije radilo o dobroj vijesti.

- Na vašem mjestu, cijeli dan ne bih bila sposobna ustati iz postelje - odvrtila je lady Twombley.

Annabel je svrnula pogled na gospodina Grimstona, očekujući da će joj on objasniti o čemu se zapravo radi, no i dalje se osvrtao oko sebe, s izrazom lica kao da se beskrajno dosađuje.

- Kakve li uvrede! - uzdahnula je lady Twombley. - Doista strašno.

Annabel ju je zamalo upitala tko ju je uvrijedio i čime, ali odlučila je pregristi jezik.

- Basil je sve vidio - rekla je lady Twombley, mahnuvši rukom prema prijatelju.

Annabel je hitro svrnula pogled na Basila koji je nehajno slegnuo ramenima. - Istina - priznao je. - Sve sam vidio.

- Što se dogodilo? - upitala je Annabel, odjednom obuzeta panikom.

Zadovoljna količinom njezine uznemirenosti, lady Twombley napokon se smilovala. - Lord Newbury napao je gospodina Greyja.

Annabel je naglo probljedjela. - Što? Ali, to nije moguće - zaprepašteno je izgovorila. Gospodin Grey bio je mlad i jak. A lord Newbury... nije. Nijedno od toga.

- Udario ga je šakom u oko - hladnokrvno je rekao gospodin Grimston, kao da je to svakodnevna pojava.

- Zaboga! - zgranula se Annabel, rukama pokrivši usta. - Je li s njim sve u redu?

- Čini se da jest - odvratio je gospodin Grimston.

Deset stvari koje volim kod tebe

Annabel je naizmjenice pogledavala jedno pa drugo. Prokletstvo, očito su je namjeravali primorati da ih nastavi zapitkivati. - I, što se dogodilo nakon toga? - upitala je, ne trudeći se prikriti mrzovolju.

- Pale su uvrede sjedne i s druge strane - rekao je gospodin Grimston pa uljudno pokrio usta, prikrivajući zijevanje. - A zatim je lord Newbury istresao piće u lice gospodina Greyja.

- Da mi je to bilo vidjeti - uzdahnula je lady Twombly. - Ionako to ne bismo mogli spriječiti - dodala je, vidjevši Annabelin zgranuti pogled.

- Je li ga gospodin Grey nakon toga udario? - upitala je Annabel gospodina Grimstona i na vlastiti užas odjednom shvatila kako bi se tome doista veselila. Nije uživala u pomisli da jedna osoba nanosi bol drugoj, ali...

Pomisao da je netko lorda Newburyja oborio na pod nije joj bila ni najmanje odbojna. Nakon onoga što joj je pokušao učiniti...

Morala se uistinu potruditi prikriti izraz zadovoljstva koji se nakon te pomisli pojavio na njezinom licu.

- Nije - rekao je gospodin Grimston. - Svi su se tome prilično iznenadili. Izuzev mene, naravno - dodao je, slegnuvši ramenima.

- Pravi je nevaljalac - rekla je lady Twombly, povjerljivo se nagnuvši prema Annabel. - Ali nije brzoplet, ako razumijete što želim reći.

- Ne - nestrpljivo je odvrtila Annabel. - Ne razumijem što želite reći.

- Svejedno ga je udario - rekao je gospodin Grimston. - Ne šakom, iako je to nesumnjivo mogao. Nego riječima. Doveo je u pitanje njegovu muškost.

Annabel je na trenutak ostala bez daha.

Lady Twombley se nasmijala.

- Onako kako ja gledam na to - nastavio je gospodin Grimston - to je bio puno jači udarac.

Konačno više ne mora izvlačiti riječi iz njega, pomislila je Annabel, promatrajući izraz njegova lica. Po sjaju njegovih očiju reklo bi se kako nema šanse da će poželjeti zadržati mišljenje za sebe.

- Vrlo je vjerojatno - nastavio je, zadovoljan pozornošću koju je izazvao - da će se lord Newbury htjeti odmah vjenčati s vama. Budući da je izazvan, morat će obraniti svoju čast, a jedini način da to učini jest da što prije poore svoju plodnu oranicu i posije sjeme u nju.

Vidjevši kako ju je gospodin Grimston polako odmjerio od glave do pete, pozlilo joj je.

- Izgledate kao jedna od onih žena koje će brzo zatrudnjati - zaključio je.

- Doista - kimanjem glave potvrdila je lady Twombley.

- Mislim da ste doista pretjerali - kruto je odvratila Annabel.

- A možda od toga neće biti ništa - nastavio je gospodin Grimston. - Ako vas gospodin Grey odluči zvesti...

- Što?

- Misliš li da je to zaista moguće, Basile? - uzbuđeno je upitala lady Twombley.

Deset stvari koje volim kod tebe

Polako se okrenuo prema njoj i pogledao je ravno u oči.

- Naravno. Ima li boljeg načina da se osveti svom stricu?

- Morat ću vas zamoliti da odete - rekla je Annabel.

- A postoji i treća mogućnost - rekla je lady Twombley, ne obazirući se na Annabelin pokušaj izbacivanja.

Gospodin Grimston pretvorio se u uho. - Doista?

- Naravno - odvrtila je, nehajno slegnuvši ramenima. - Lord bi se mogao osvrnuti i za nekom drugom. Gospođica Winslow nije jedina djevojka u Londonu. Nakon onoga što se prethodne večeri dogodilo u Operi, nitko ga ne bi osuđivao.

- Ništa se nije dogodilo u Operi - odbrusila je Annabel.

Lady Twombley sažaljivo ju je pogledala. - Nije važno je li se štogod dogodilo ili ne. To vam je zacijelo poznato?

- Nastavi, Cressida - rekao je gospodin Grimston.

Milostivo je kimnula, odlučivši mu udovoljiti. - Dakle, ako lord Newbury odabere neku drugu, gospodin Grey više neće imati nikakva razloga udvarati gospođici Winslow.

- I što s tim? - upitala je Annabel iako je znala da ne bi trebala.

Oboje su se istog trenutka blijedo zagledali u nju. - Postat ćete izopćenicom - trenutak potom odvrtila je lady Twombley, kao da se to samo po sebi razumije.

Annabel je dugi trenutak bez riječi zurila u njih. Nije da ne bi imala što reći, ali jedva je mogla vjerovati da su se ti ljudi doista usudili doći u njezinu kuću - u stvari, u kuću njezine bake i djeda, no i njezinu, barem za vrijeme dok je

boravila u Londonu - i otvoreno je uvrijediti. A to što su vjerojatno bili u pravu, stvar je činilo još gorom.

- Žao nam je ako smo vam donijeli loše vijesti - rekla je lady Twombley.

- Mislim da biste sada zaista morali poći - rekla je Annabel pa odlučno ustala. Znatno više bi uživala da im je jednostavno rekla neka se gube, no bila je i više nego svjesna da njezin ugled sada visi o koncu kojeg je to dvoje jezivih ljudi moglo prerezati kad god se sjeti.

- Naravno - rekla je lady Twombley pa ustala. - Jasno mi je da ste uznemireni.

- Doista, ne čudim se što ste porumenjeli - dodao je gospodin Grimston. - No možda samo izgledate rumeniji u toj haljini boje burgundca. Bilo bi bolje kad biste ubuduće birali plave tonove.

- Razmislit ću o tome - promrsila je Annabel.

- Svakako to učinite, gospođice Winslow - rekla je lady Twombley uputivši se prema vratima. - Kao što sam vam već spomenula, Basil ima dobar ukus. Doista dobar.

I zatim su izašli.

Zamalo.

Bili su već u predvorju kad je Annabel začula glas svoje bake. Nebesa, pomislila je, pogledavši na sat - tek je pola jedanaest! Tako joj svega na svijetu, što je lady Vickers moglo istjerati iz postelje u taj, za nju, rani jutarnji sat?

Narednih desetak minuta Annabel je stojeći uz dovratnik slušala kako Grimston i lady Twombley prenose njezinoj baki detaljni izvještaj o najnovijim zbivanjima. Kakve li radosti, ogorčeno je pomislila, čuti sve to još

Deset stvari koje volim kod tebe

jednom. Od prve do zadnje pojedinosti. Naposljetku, ulazna vrata su se otvorila i zatvorila i minutu kasnije lady Vickers ušla je u salon.

- Hitno mi treba piće - rekla je - a i tebi.

Annabel joj nije proturječila.

- Napornog li para - uzdahnula je baka pa usula u sebe čašicu konjaka, ponovo je napunila, srknula gutljaj i napunila čašicu za Annabel. - Ali k vragu, u pravu su. U lijepu si se kašu uvalila, draga moja.

- Annabel je srknula konjak. U pola jedanaest ujutro. Što bi njezina majka rekla na to?

- Luda djevojko. Gdje ti je bila pamet? - rekla je baka, polako odmahujući glavom.

Annabel se ponadala da je to retoričko pitanje.

- Vjerojatno ne znaš drugačije - zaključila je lady Vickers pa odlučno spustila čašu na stolic i sjela u svoju omiljenu fotelju. - Srećom lord je moj dobar prijatelj. Ništa još nije izgubljeno.

Annabel je šutke kimnula i istodobno poželjela...

Poželjela...

Da se dogodi nešto. Bilo što. Ali za promjenu, nešto dobro.

- Hvala nebesima što je Judkins bio dovoljno mudar da me upozori na tvoje jutarnje posjetitelje - nastavila je baka. - Zapamti, Annabel, nije važno za kakvog ćeš se muškaraca udati, ali dobar butler vrijedi zlata koliko je težak.

Annabel doista nije imala pojma što bi rekla na to.

Lady Vickers popila je još gutljaj konjaka. - Rekao mi je da su Rebecca i Winfried već svratile prije ove dvije svrake.

Zaključivši kako se to vjerojatno odnosi na Westfieldicu i Challisicu Annabel je kimnula.

- To je tek početak - rekla je baka, pažljivo se zagledavši u nju. - Preplavit će nas. Doslovce. Biti će ti bolje da se pripremiš na to i dočekaš ih kako se pristoji.

Annabel je osjetila kako joj se želudac naglo zgrčio. - Ne bi li Judkins mogao reći da nas nema?

Lady Vickers umorno je uzdahnula. - Ne, ne bi mogao reći da nas nema. Sama si se uvalila u tu kašu i sama ćeš se iz nje izvući. I to poput dame. Što znači da ćeš visoko podignute glave dočekati svoje goste i zapamtiti svaku izrečenu riječ, tako da poslije možemo još jednom sve podrobno razmotriti.

Annabel se bez riječi sručila u stolicu. Trenutak potom, kada je Judkins ušao i najavio novi par posjetitelja, ustala je. - Radije popij taj konjak - rekla je baka. - Trebat će ti.

DVANAESTO POGLAVLJE

TRI DANA KASNIJE

- Ako se ne potruđiš popraviti štetu koju si načinio, nikad više s tobom neću progovoriti ni riječ.

Podigavši pogled sjaja na svom tanjuru, Sebastian se prilično iznenadio vidjevši kako je Olivia srdita. Žena njegova bratića nije se često ljutila i stoga, bio je to prizor za pamćenje.

Iako, kad se sve skupa uzme u obzir, bilo bi mu draže gledati je u drugačijem izdanju.

Svrnuo je pogled na Harryja koji je mrtvo hladno slegnuo ramenima i nastavio čitati novine. Očito je došao do zaključka da se to ne odnosi na njega.

Srknuvši gutljaj čaja blijedo se zagledao u Oliviu. - Govoriš li meni? - začuđeno je upitao.

- Harry! - uzviknula je, nestrpljivo uzdahnuvši. No njezin suprug odlučno je odmahnuo glavom. Nije se čak potrudio ni podići pogled s novina.

Oliviiine oči prijeteći su se suzile. Seb je pomislio kako večeras ne bi rado bio u njegovoj koži, kada se nađu nasamo u njihovoj spavaonici.

Jer bio je siguran da će ga oderati.

- Sebastiane! - ljutito je nastavila Olivia. - Slušaš li što ti govorim?

Začudeno se zagledao u nju. - Naravno. Kao i uvijek. Znaš da nikada ne bih propustio ni jednu tvoju riječ.

Naglo je ustala od stola pa sjela u stolicu do njegove.

- Ne želiš doručkovati? - blago je upitao.

- Jesti ću poslije. Prije svega...

- Rado ću isprazniti tvoj tanjur - rekao je. - Iako, i sama znaš da ne bi trebala preskakati obroke. U tvom stanju...

- Moje stanje je posljednje što bi te trebalo zabrinjavati - odbrusila je, pa odlučno uperila u njega svoj dugi otmjeni kažiprst. - Sjedi.

Seb je zbunjeno slegnuo ramenima. - Ali, već sjedim.

- Htio si ustati.

Seb je sažaljivo pogledao Harryja. - Bogme, nije ti lako s njom. Kako je uopće podnosiš?

Harry je napokon podigao pogled s novina. - Zadužila me nekim stvarima - promrmljao je, dvosmisleno se osmjehnuvši.

- Harry! - užasnuto je uzviknula Olivia.

Na vlastito zadovoljstvo, Sebastian je opazio da je porumenjela.

- U redu - pomirljivo je izjavio. - O čemu se radi?

- O gospođici Winslow.

Dakle, radi se o *gospođici Winslow*. Sebastian se trudio da se *ne namrgodili* pomisli na nju. Što je bilo prilično ironično ako se uzme u obzir da se prethodna dva dana neprestano mrgodio trudeći se *ne misliti* na nju. -I, što te muči u vezi s njom?

Deset stvari koje volim kod tebe

- Propustio si mi spomenuti da joj tvoj stric udvara.
- Nisam imao pojma o tome - mrzovoljno je odvratio. Mrzovoljno? Tako to ipak neće ići. Morat će zauzdati vlastite osjećaje. I jasno joj dati do znanja da ga cijela ta priča ni najmanje ne zanima.

Dugi trenutak Olivia ga je bez riječi promatrala. - U tom slučaju, ne čudim se što se ljutiš na nju - napokon je zaključila.

- U krivu si. Nimalo se ne ljutim - nehajno je odvratio. Olivia ga je začuđeno pogledala. - Ne ljutiš se?
- Zašto bih se time opterećivao? Imam pametnija posla od gubljenja vremena na takve gluposti - rekao je, hladnokrvno slegnuvši ramenima.
- Doista? - začudila se Olivia, pa hitro pročistila grlo. - Hoću reći, jasno da imaš pametnija posla, ali moraš priznati...

Sebastian je pomislio kako je doista sit ovakvih iritantnih niskih udaraca. Neprestano ih je dobivao, no bilo mu je lakše ne osvrutati se na njih. Ipak, nije moguće da Olivia zbilja misli kako provodi dane hvatajući zjake po zraku?

- Sebastiane? Slušaš li što ti govorim?
Široko se osmjehnuo. - Naravno - slagao je.
Olivia je nestrpljivo uzdahnula. - U redu, ne ljutiš se na nju. Iako, ako mene pitaš, imao bi se prava ljutiti. Ipak...
- Kad bi se ti morala udati za mog strica - prekinuo ju je Sebastian - ne bi li se prije toga poželjela malo provešeliti? Nije da se hvalim, ali ne može se poreći da sam znatno zanimljiviji od njega.

- Mora se priznati da je u pravu - rekao je Harry.

Olivia ga je namršteno pogledala. - Mislila sam da te naš razgovor ne zanima.

- I ne zanima me - odvratio je. - Ali imam uši.

- Zbilja mi nije jasno kako ga podnosiš - promrmljao je Sebastian.

- Zbog izvjesnih zasluga - kroz stisnute zube procijedila je Olivia.

Ipak, Sebastian je bio prilično siguran da te večeri Harry neće uživati u povlasticama.

- Eto, kao što vidiš, nema nikakvih problema - rekao je Sebastian Olivii. - Oprostio sam joj. Istina, trebala mi je reći, ali mogu shvatiti zašto je šutjela. Sumnjam da bi itko na njezinu mjestu postupio drugačije.

Trenutak je nastupila mrtva tišina. - Vrlo si velikodušan - napokon je rekla Olivia.

Sebastian je slegnuo ramenima. - Nisam zlopamtilo, niti se hranim mržnjom. Za razliku od Newburyja. Ne bi bio ni upola toliko debeo da me toliko ne mrzi - rekao je i mirno nastavio s doručkom, siguran da tome čak ni Olivia nema što prigovoriti.

Uspjela je zadržati jezik za zubima cijelih deset sekundi. - Drago mi je što čujem da ne misliš loše o njoj. Jer kako stvari stoje, bio bi red da joj pomogneš. Nakon scene koju si napravio u klubu...

- Što? - viknuo je Sebastian jedva se suzdržavši da ne pljesne dlanovima po stolu. - Čekaj malo! Ja nisam napravio nikakvu scenu! Ako već moraš nekoga prozivati zbog toga, potraži mog strica.

Deset stvari koje volim kod tebe

- U redu, oprosti - hitro se ispričala Olivia. Po izrazu njezina lica Sebastian je zaključio kako joj je doista žao što se zaletjela. -Jasno, ne okrivljujem te zbog toga. To je u potpunosti njegova krivica. Ipak, rezultat je isti. Zahvaljujući tomu, gospođica Winslow našla se u nevolji, a nitko osim tebe ne može joj pomoći da se izvuče.

Sebastian je uzeo još jedan zalogaj, polako ga prožvakao pa otro usta ubrusom. Mogao bi navesti najmanje deset stvari zbog kojih Olivia nipošto nije bila u pravu. Mogao bi, no netko poput njega nikada se ne bi nadmetao sa srditom ženom. Za takvo što bio je preveliki gospodin. Ipak, bilo ih je najmanje deset.

Prvo: gospođica Winslow nije bila ni u kakvoj nevolji. **Drugo:** i to iz jednostavnog razloga što je bila na najboljem putu da postane ženom jednog lorda. **Treće:** čime će u svakom pogledu biti na dobitku, izuzev činjenice što ugled i prestiž dolaze u paketu s Newburyjem, što se ne može smatrati nekim dobitkom. **Četvrto:** obzirom na tamnu modricu na njegovu oku, žrtva je bio on, a ne ona. **Peto:** a o poniženju koje je doživio kad mu je Newbury sasuo piće u lice, da se i ne govori. **Šesto:** i sve to samo zato što gospođica Winslow nije smatrala pogodnim kazati mu da joj njegov stric udvara. **Sedmo:** unatoč tome što je prokletu dobro znala u kakvom su srodstvu. **Osmo:** u protivnom se one večeri u parku ne bi zamalo onesvijestila kad joj se predstavio. **Deveto:** U skladu s navedenim, što se tiče Oliviiina mišljenja kako je on jedina osoba koja bi gospođici Winslow mogla pomoći da se izvuče iz nevolje, nije

postojao ni jedan jedini razlog zbog kojega bi to učinio.

Deseto: niti je smatrao da bi ga se to uopće trebalo ticati.

- Dakle? - ustrajala je Olivia. - Imaš li možda štogod protiv?

- Kad već pitaš, našlo bi se nekoliko sitnica - mirno je odvratio i nastavio jesti. Podigavši pogled vidio je kako je Olivia rukama toliko čvrsto stisnula rub stola, da su joj zglavci na prstima pobijeljeli. Po izrazu njezina lica mogao je zaključiti da je na rubu sloma živaca.

- Pazi da ne prevrneš šalicu - promrmljao je.

- Harry! - povikala je.

Harry je polako spustio novine. - Ukoliko želiš moje mišljenje, moram te izvijestiti da nemam što za reći. Sumnjam da bih uopće prepoznao gospođicu Winslow, čak i da se sudarim s njom na ulici.

- Nebesa, sjedio si s njom u istoj loži - zgranula se Olivia.

Harry je nehajno slegnuo ramenima. - Možda bih prepoznao njezin zatiljak. To je sve što sam vidio.

Sebastian se kratko nasmijao pa naglo uozbiljio. Olivia to očito *nije* smatrala smiješnim. - U redu - pomirljivo je rekao. - Objasni mi zbog čega misliš da je sve to moja krivica i što bih trebao učiniti da joj pomognem?

Dugi trenutak Olivia je pozorno zurila u njega. - Drago mi je što pitaš.

Pokušavajući prikriti smijeh, Harry se naglo zakašljao. Sebastian se ponadao da će se ugušiti.

- Imaš li uopće ikakva pojma što se priča o gospođici Winslow? - upitala je Olivia.

Deset stvari koje volim kod tebe

Budući da je Sebastian zadnja dva dana proveo zatvoren u kući, radeći na tome da gospođicu Spencer izvuče ispod kreveta Škota koji je spavao na krevetu, nije mogao reći da o tome ima ikakva pojava.

- Dakle? - ustrajala je Olivia.

- Nemam - priznao je.

- Priča se - započela je Olivia nagnuvši se prema njemu s takvim izrazom lica da je Sebastian zamalo ustuknuo - da je samo pitanje vremena kada ćeš je zavesti.

- Ništa novo - odvratio je Sebastian. - Nije prva o kojoj kruže takve glasine.

- To nipošto nije isto - promrsila je Olivia. - Gospođica Winslow nije jedna od tvojih veselih udovica.

- Obožavam vesele udovice - rekao je Sebastian samo da bi joj još više digao tlak.

- Priča se da ćeš je iskoristiti samo da bi naudio stricu - odlučno je nastavila Olivia.

- Možeš biti sigurna da mi takvo što nije ni na kraj pameti - odvratio je Sebastian. - Uvjeren sam da će ubrzo to svima postati savršeno jasno. Kao što znaš, nisam je čak ni pokušao posjetiti.

Niti je to namjeravao. Jest, sviđala mu se. I naravno, proveo je duge sate maštajući o tome kako bje rado prikovao uz krevet. No čak ni u primisli nije namjeravao provesti to u praksi. Bila je to puka fantazija i ništa više od toga. Oprostio joj je ludost koju je počinila, ali nije se želio s njom i nadalje viđati. Što se njega tiče, ako je Newbury želi, može je slobodno uzeti.

U osnovi, to je bilo ono što je zatim rekao Olivii, iako znatno suptilnije. Doduše, ako je očekivao da će je time umiriti, prevario se.

- Stvar je u tome što je Newbury više *ne želi* - srdito je odvrtila prostrijelivši ga pogledom. - U tome i jest problem!

- Za koga? - sumnjičavo je upitao. - Na njezinu mjestu, držao bih to odličnim ishodom.

- Nisi na njezinu mjestu! I to samo zato što si se pukom srećom rodio kao muško. U protivnom bi znao o čemu govorim.

- Bogu hvala na tome - s osmijehom je odvratio. Harry se očito slagao s tim, budući da je tripot pokucao o stol.

Olivia ih je obojicu odmjerila dugim mrkim pogledom. - Da si žena, shvatio bi kakva je to katastrofa. Lord Newbury nakon vašeg sukoba nijednom joj nije otišao u posjet.

- Doista? - iznenadio se Sebastian.

- Doista. A znaš li možda tko joj je umjesto njega došao u posjet?

- Ne znam - odvratio je, budući da ni na trenutak nije posumnjao kako bi ga mogla ostaviti u neznanju.

- Svi ostali. Svi do jednoga!

- Mora da je u njezinu salonu bila prilična gužva - promrmljao je.

- Sebastian! Je li ti uopće jasno tko se sve tamo mogao pojaviti?

Zamalo je odgovorio no predomislio se, odlučivši kako će biti pametnije ovoga puta držati jezik za zubima.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Primjerice, Cressida Twombly - prosiktala je Olivia.
- I to tripot! Kao i Basil Grimston.
- Tripot? - začudio se Sebastian. - Nebesa, kako si *to* uspjela saznati?
- Imam načina saznati sve što me zanima - odlučno je odvratila Olivia.

Sebastian u to nije ni najmanje sumnjao. Daje bila u gradu prije nego što su gospođicu Winslow upoznali u parku, ništa od ovoga ne bi se dogodilo. Olivia bi znala da je Annabel Winslow sestrična lady Louise. Vjerojatno bi znala i kada joj je rođendan i koja je njezina omiljena boja. I pouzdano bi znala da je njegov stric bacio oko na nju.

A Sebastian bi tada na vrijeme saznao da se mora držati podalje od nje. To što ju je one večeri poljubio na mjesecini bila bi samo jedna mala slatka uspomena. Nikada ne bi opazio da se smaragdno zelena boja njezine haljine savršeno slaže s bojom njezinih blistavih sivih očiju. Niti bi prihvatio poziv u Operu. U tom slučaju ne bi sjedio do nje i saznao kako im se po glavi motaju čudnovato iste misli. Ni da ne može mirno sjediti. Kao ni to da ima običaj zagristi donju usnicu kada se trudi usredotočiti na nešto.

A ni to da miriše na ljubičice.

Da je na vrijeme saznao tko je ona, nijedan od tih malih, prokleta nepotrebnih detalja ne bi zujao u njegovoj glavi poput roja dosadnih pčela. I tada bi imao dovoljno mira za razmišljanje o pametnijim stvarima. Poput analize najboljih udaraca u kriketu. Ili o dubljem značenju

Shakespeareova soneta 'O tugo! Donosi li mi moja muza sreću ili nesreću?', kojeg bi se zadnjih godinu dana često prisjetio.

- Svi se zabavljaju na njezin račun - rekla je Olivia. - To doista nije u redu. Nije to ničim zavrijedila.

- Kao ni ja - odvratio je Sebastian.

- Ali, ti za razliku od nje nisi bespomoćan. Možeš *nešto* učiniti.

- O tugo! Jesam li zbog toga sretan ili nesretan? - promrmljao je.

- Što? - nestrpljivo je upitala Olivia.

Sebastian je nehajno odmahnuo rukom. Nije imalo smisla gubiti vrijeme na objašnjavanje. Umjesto toga, pažljivo se zagledao u Oliviu. - Što bi željela da učinim?

- Otiđi joj u posjet.

Sebastian je svrnulo pogled na Harryja koji se još uvijek pretvarao kako čita novine. - Nije li tvoja žena maločas rekla kako su svi uvjereni da namjeravam zavesti gospođicu Winslow?

- Jest - odvratio je Harry.

- Nebesa - uzviknula je Olivia dovoljno glasno da popucaju stakla na prozorima. - Ne mogu vjerovati da ste toliko glupi!

Sudeći po tome kako su obojica bez riječi zurila u nju, bila je to čista istina.

- Kako stvari *upravo* stoje, izgleda da ste je i ti i Newbury odbacili. On je očito ne želi, a ni ti se ne pojavljuješ! Pokušajte zamisliti što ljudi o tome misle! Ili što šapuću na društvenim okupljanjima.

Deset stvari koje volim kod tebe

Sebastianu to nije bilo teško zamisliti. Mogao se okladiti kako većina ljudi misli da je gospođica Winslow prilično pretjerala kad je došla na pomisao da se može poigravati s njegovim stricem. Usto, ništa im nije bilo draže nego vidjeti kako mlada nadobudna dama podrezanih krila pada na niske grane.

- Ljudi je sada posjećuju jer su znatiželjni - nastavila je Olivia. - I zato jer uživaju u njezinoj nesreći - dodala je, znakovito ih pogledavši. - No zapamti jedno, Sebastiane. Kad sve ovo prođe, svi će joj okrenuti leđa. Osim ako ti ne postupiš kako treba, i to *odmah*.

- Ne misliš valjda da bih je trebao zaprositi? - zgranuto je upitao. Gospođica Winslow bila je doista čarobna, ali ni u jednom trenutku nije mu palo na pamet kako bije mogao zaprositi. Ne netko poput njega.

- Naravno da ne - rekla je Olivia. - Biti će dovoljno da je posjetiš. Tako će svi vidjeti kako je još uvijek poštuješ i smatraš je neodoljivom. I pripazi da ni u jednom trenutku ne dovedeš u pitanje njezin ugled. Ne pokušavaj je zavesti. Ni u primisli! U protivnom će doći na loš glas.

Sebastian je gotovo izustio jedan od svojih površnih komentara, no osjetivši kako ga preplavljuje gorčina, zatvorio je usta. Dugi trenutak je šutio pa polako odmahnuo glavom. - Bi li mi objasnila kako je to moguće? - napokon je upitao. - Kako je moguće da svi ti ljudi, koji me poznaju već godinama, a neki od njih i desetljećima, misle da bih mogao zavesti nevino mlado stvorenje samo da bih se osvetio svom stricu?

Olivia je šutjela kao zalivena. Harry također, no barem se prestao pretvarati da čita novine.

Sebastian je duboko uzdahnuo. - To je doista dobro pitanje - ljutito je nastavio. - Jesam li ikada ičim zaslužio takvo mišljenje? Reci mi, što sam učinio da dođem na glas kao osoba koja ima tako niske i prljave motive? Jer, moram priznati da ne znam. Je li ti slučajno poznato da nikad u životu nisam bio u postelji s djevicom? - upitao je, zagledavši se duboko u Oliviiine oči. - Čak ni kao mladić.

- Sebastiane, sada bi uistinu bilo dosta - tiho ga je upozorio Harry.

- Je li? - odvratio je Sebastian. - Oprosti, ali ne bih se s time složio. Jer, ne mogu se ne upitati što ljudi misle da ću učiniti s gospođicom Winslow nakon što je zavedem? Hoću li je odbaciti? Ili učiniti nešto gore od toga? Možda misle i da bih je mogao zadaviti i baciti njezino tijelo u Temzu.

Dugi trenutak Olivia je bez riječi zurila u njega. Nikad dotad nije čula da je Sebastian povisio ton.

Nikad.

Kao ni Harry, a praktički su odrasli zajedno. No Harry svejedno nikada nije čuo da je Sebastian ikada povisio ton. Ni za vrijeme školovanja, ni u ratu.

- Sebastiane - tiho je rekla Olivia i blago položila ruku na njegovu.

Odgurnuo ju je. - Misliš li i ti tako o meni? - ledenim tonom je upitao.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Naravno da ne - hitro je odvrtila. - Ali, ja te poznajem i zato... kamo ideš? - začuđeno je dodala, vidjevši kako je ustao i požurio prema vratima.

- K gospođici Winslow - zajedljivo je dobacio preko ramena.

- Ne mogu dopustiti da se pojaviš kod nje u *takvom* raspoloženju - viknula je pa ustala i požurila za njim. Harry je također skočio iz stolice.

Sebastian je naglo zastao i okrenuo se.

- -Ja... ah... - promucala je Olivia pa upitno pogledala Harryja. Visoko podignutih obrva šutke joj je očima pokazao prema vratima, odgovorivši na njezino neizrečeno pitanje.

- Najbolje da pođem s tobom - tiho je rekla Olivia, položivši mu ruku na nadlakticu. - Zacijelo se slažeš da će to izgledati znatno prikladnije.

Sebastian je kratko kimnuo, iako, pravo rečeno, više nije znao što bi mislio. Ili ga jednostavno nije bilo briga za to.

TRINAESTO POGLAVLJE

- Konjak? - upitala je lady Vickers pruživši joj čašicu.

Annabel je odmahнула glavom. Nakon drugog dana dočekivanja i ispraćanja neželjenih posjetitelja, u društvu bake (koja bez propisne količine alkohola nije mogla podnijeti ustajanje prije podneva), shvatila je kako nije pametno piti išta osim čaja ili limunade, barem dok ne ruča. - Od toga me boli želudac - rekla je.

- Od toga? - upitala je baka, začuđeno se zagledavši u čašicu. - Čudno. Mene prilično smiruje.

Annabel je šutke kimnula. Što bi drugo? Od početka najezde posjetitelja provela je s bakom više vremena nego u čitavih mjesec dana. Kad joj je lady Vickers rekla da skandal prihvati poput dame, mislila je i na sebe, što je po svemu sudeći značilo da će joj neovisno o svemu, držati štangu.

Annabel je to shvatila kao najdirljiviji izraz ljubavi i privrženosti koji je od nje ikada doživjela.

- Jedno se ipak mora priznati - rekla je lady Vickers. - Cijeli taj cirkus doveo mi je na vrata prijatelje koje godinama nisam vidjela.

- Prijatelje? - upitala je Annabel, kiselo se osmjehnuvši.

Deset stvari koje volim kod tebe

- U redu, možda i bivše - složila se lady Vickers. - Ipak, prvog dana imali smo trideset tri posjete, drugog trideset devet, a jučer samo dvadeset šest.

Annabel je zinula od čuđenja. - Brojala si?

- Naravno da sam brojala. Što si ti radila?

- Ah... mirno sam sjedila i trudila se držati poput dame.

- Lady Vickers kratko se nasmijala. - Vjerojatno nisi očekivala da znam brojati više od deset.

Annabel je promucala nešto nerazumljivo i istodobno požalila što je odbila čašicu konjaka.

- Naravno, to nije sve - rekla je baka, nehajno odmahnuvši rukom. - Imam još mnoštvo skrivenih talenata.

Annabel je kimnula, iako nije bila sigurna da bi željela saznati za što je sve njezina baka nadarena. Ne, definitivno ne bi.

- Dama mora biti dobro upućena u štošta. To joj pruža veliku prednost - nastavila je lady Vickers. - *Vjeruj mi* - dodala je, pa popila gutljaj konjaka, zadovoljno uzdahnula, popila još jedan gutljaj i pažljivo se zagledala u unuku. - Kada se udaš, shvatit ćeš o čemu ti govorim.

Devedeset osam posjetitelja, pomislila je Annabel, nakon što se dovoljno pribrala da ih uspije zbrojiti. Devedeset osam znatiželjnika nahrupilo je ovamo kako bi se naslađivali najnovijim skandalom. I kako bi dobili materijal za daljnja govorkanja. Ili joj rekli što se sve uokolo naklapa.

Bilo je to doista jezivo.

Devedeset osam ljudi. I protiv svoje volje, Annabel je utonula u fotelju.

- Sjedi uspravno - oštro ju je upozorila baka.

Annabel je hitro poslušala. Ipak, možda ih nije bilo baš devedeset osam. Pojedini su svratili više no jednom. Lady Twombley došla je *triput*.

A gospodin Grey nijednom. Gdje je nestao? Po svemu sudeći, od sukoba u klubu, nitko ga nije vidio. Annabel je bila uvjerena da je to čista istina, budući da je devedeset i osmero ljudi tvrdilo isto.

Ipak, nije mogla reći da se ljuti na njega. U stvari, bila je ljuta na sebe. Jer, ništa od toga nije se dogodilo njegovom krivnjom. Trebala mu je reći da joj njegov stric udvara. Bila je svjesna da je *mogla* spriječiti skandal. A upravo to, bilo je najgore od svega. Već tri dana umirala je od stida. Osjećala se malenom i poniženom, a za to nije mogla okriviti nikog osim sebe. Da mu je rekla tko je, ako već ne čim joj se predstavio, onda najkasnije prilikom njihova susreta u Hyde parku...

- Gospođo Vickers, jedna dama i gospodin žele vas vidjeti - rekao je butler.

- Evo nam prvog para danas - suho je rekla baka. Ili podrugljivo? - Tko je na vratima, Judkinse?

- Lady Olivia Valentine i gospodin Grey.

- Dovraga, bilo je i vrijeme - promrmljala je lady Vickers. Pa glasno ponovila svoje mišljenje čim ih je ugledala na vratima salona. - Prokletstvo, bilo je krajnje vrijeme da se pojavite. Što ste dosad čekali?

Annabel je poželjela propasti u zemlju od srama.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Nažalost, nisam se dobro osjećao - bez ustezanja odvratio je gospodin Grey i kiselo se osmjehnuvši pokazao na svoje oko.

Na oko. Doista je grozno izgledalo. Bilo je poluzatvoreno i natečeno, okruženo velikom tamnom modricom. Annabel ni uz najbolju volju i trud nije uspjela prikriti zgražanje.

- Znam da me nije ugodno vidjeti u ovakvom izdanju - rekao je gospodin Grey, sagnuvši se da spusti poljubac na njezinu ruku.

- Gospodine Grey, iskreno mi je žao zbog vašeg oka - rekla je Annabel.

Sebastian se uspravio. - Ima to i svojih prednosti. Izgleda kao da vam stalno namigujem, zar ne?

Annabel se zamalo nasmijala, no predomislila se. - I to na prilično morbidan način - složila se.

- Zašto sam pomislio da bi vam se moglo svidjeti? - promrmljao je.

- Hajde, sjednite. Tamo - rekla je lady Vickers, pokazavši prema sofi. No kad su Annabel i gospodin Grey požurili izvršiti zahtjev, zakolutala je očima. - Ne ti - obratila se Annabel.

- On neka sjedne tamo. Ti ćeš sjediti ovdje - pokazala je prema fotelji preko puta, pa odmarširala prema vratima. - Judkinse - viknula je s dovratka - do daljnjeg, nismo kod kuće *ni za koga* - rekla je i odlučno zatvorila vrata.

Nakon što je napravila raspored sjedenja, bez oklijevanja prešla je na temu. - Pada li vam na pamet kako ćemo ovo riješiti? - upitala je, posve ignorirajući

gospodina Greyja. Umjesto toga, oštro se zagledala u Oliviu.

Lady Olivia staloženo je kimnula. Bilo je očito kako ne smatra da su dvoje glavnih krivaca sposobni konstruktivno riješiti skandal koji su sami zakuhali. - Zato smo i došli - mirno je odvrtila. - Gospodin Grey se grozi pomisli da bi ugled vaše unuke mogao biti upropašten. Naravno, neopisivo mu je žao zbog njegovog udjela u cijeloj toj neugodnoj priči.

- I treba mu biti - suho je odvrtila lady Vickers.

Annabel je kriomice pogledala gospodina Greyja. Na njezino olakšanje, izgledao je kao da ga sve to neopisivo zabavlja. A možda i kao da se pomalo dosađuje.

- Ipak, morate uzeti u obzir kako nije hotimice izazvao skandal - naglasila je lady Olivia. - Kao što nam je svima poznato, lord Newbury prvi je udario gospodina Greyja.

- *Jedini* koji je zadao ikakav udarac - istaknuo je gospodin Grey.

- -Jest - složila se lady Vickers - ali, tko bi ga mogao osuđivati? Bio je izvan sebe od šoka. Poznajem Newburyja još od mladosti i usuđujem se tvrditi da je izuzetno osjećajan i profinjen.

Annabel se jedva suzdržala da se ironično ne nasmije. Ponovo je kriomice pogledala gospodina Greyja, ne bi li provjerila misli li i on poput nje. Oči su mu bile jednako raširene kao i njezine, i ispunjene... panikom?

Panikom?

Usto, gutao je knedle.

Deset stvari koje volim kod tebe

- No, sada je brak između njega i moje unuke došao pod veliko pitanje - nastavila je lady Vickers pa teatralno uzdahnula. - A toliko smo željeli da se uda za lorda.

- *Uuuh!*

Annabel i lady Olivia začuđeno su pogledale gospodina Greyja. Ako ih uši nisu varale, to što su upravo čule bilo je stenanje. Sudeći po ukočenom osmijehu na njegovu licu, bio je prilično napet. Što je za nekoga poput njega bilo doista neobično. Daleko od toga da ga je Annabel dobro poznavala, no stekla je dojam da se rijetko osjeća nelagodno u vlastitoj koži. A sada se očito osjećao nelagodno.

Čak se počeo i meškoljiti.

Annabel je polako spustila pogled s njegova lica.

I ugledala ruku svoje bake na njegovu bedru. Visoko na njegovu bedru.

- Čaj! - uzviknula je i hitro skočila na noge. - Je li netko za čaj?

- Rado bih popio šalicu - sa zahvalnošću je rekao gospodin Grey, iskoristivši priliku da se odmakne od lady Vickers, koliko je mogao. Obzirom na širinu sofe, bilo je to samo nekoliko centimetara, no dovoljno da ga više ne može rukom dosegnuti, a da to svima ne postane očito.

- Obožavam čaj - zacvrkutala je Annabel hitajući prema užetu sa zvoncem. - A vi? Moja majka često govori kako se sve može riješiti uz šalicu čaja.

- Vrijedi i obrnuto - rekao je gospodin Grey. - Moglo bi se reći i da se ništa ne može riješiti bez šalice čaja.

- Uskoro ćemo saznati je li to točno - odvrtila je Annabel. - *Zaboga!* - uskliknula je, vidjevši kao se njezina baka ponovo primiče gospodinu Greyju. - Ah... čini se da se zvonce zaglavilo - hitro se snašla. - Gospodine Grey, biste li mi pomogli s tim? - upitala je pa oprezno podigla kraj užeta. Iskreno se nadala da zvonce neće zazvoniti u tom položaju.

Istog trenutka skočio je na noge. - Bit će mi zadovoljstvo. Ništa na svijetu nije mi draže nego pomoći dami u nevolji - s osmijehom je rekao, kratko pogledavši Oliviu i lady Vickers.

- Zato smo i došli - glatko je odvrtila Olivia.

- Pripazite da ga prejako ne povučete - rekla je Annabel dodavši mu uže. - Moglo bi puknuti.

- Ne brinite, pripazit ću - glasno je odvratio. - *Hvala* - šapatom je dodao, pretvarajući se da provjerava što nije u redu s užetom.

- Doista mi je žao zbog vašeg oka - tiho je rekla Annabel, opazivši da su lady Olivia i njezina baka nastavile razgovor.

- Ah, sve je u redu - blago je odvratio.

Annabel je progutala slinu. - Nadam se da ćete mi oprostiti što vam nisam ništa rekla. Znam da to nisam smjela prešutjeti.

Naizgled nehajno slegnuo je ramenima. - Kad bi moj stric meni udvarao, nisam siguran da bih to želio staviti na velika zvona.

Znala je da je želi nasmijati i voljela bi kad bi mu mogla udovoljiti, no osjećala se doista očajno. Najviše što je

uspjela bilo je kiselo se osmjehnuti. Zaustila je da mu kaže...

I zatvorila usta. Očito, kiseli osmijeh bio je njezin krajnji domet.

- Hoćete li se udati za njega? - upitao je gospodin Grey.

- Nije me zaprosio - odvrtila je, hitro spustivši pogled na vrhove svojih cipela.

- Ali hoće.

Annabel nije rekla ni riječ. Panično je željela promijeniti temu, ali nije znala kako bi to učinila, a da ne bude suviše očito. Nelagodno se premjestila s noge na nogu, pa svrnula pogled na sat, pa...

- Zato jer želi dobiti nasljednika - nastavio je gospodin Grey.

- Znam - tiho je odvrtila.

- I to što je prije moguće.

- Znam.

- Većina mladih dama bila bi počašćena njegovom, naklonošću.

Annabel je uzdahnula. - Znam - rekla je i napokon ga pogledala i osmjehnula se. No bio je to jedan od onih čudnih osmijeha od kojih se sastojalo tri četvrtine nervozna smijeha. Kad bi se smijala. Što nije. -I jesam... počašćena - procijedila je kroz stisnute usnice.

- U to ni najmanje ne sumnjam - promrmljao je.

Annabel se primorala prestati tapkati cipelom po podu. Bila je to navika koja je njezinu baku neopisivo živcirala. No bilo je uistinu *teško* mirno stajati kad nije bila sasvim pri sebi. - Nema smisla razgovarati o tome - hitro je

izgovorila. - Ionako me više ne posjećuje. Pretpostavljam da se predomislio u vezi našeg braka.

- Iskreno se nadam da vas to veseli - odvratio je gospodin Grey.

Annabel nije rekla ni riječ. Nije mogla. Jer, bio je u pravu.

Doista ju je veselilo. I više od toga. Pao joj je kamen sa srca. No zbog toga se osjećala prokleta krivom. Tim brakom poštjednja bi svoju obitelj mnogih nevolja. Ne bi smjela biti sretna što se neće udati za lorda. Nego očajna.

- Gospodine Grey - zapjevušila je lady Vickers, mahnuvši mu da priđe. - Biste li nam se pridružili?

- Svakako, gospođo - žurno je odvratio i prišao sofi. Ipak, ovoga puta ostao je stajati.

- Zaključile smo da biste trebali početi udvarati mojoj unuci - izjavila je lady Vickers.

Annabelino lice u trenu je postalo rumeno poput cikle. Daje ikako mogla, najradije bi se sakrila u mišju rupu. Ali, nije mogla. - Oh, bako, mora da se šališ - hitro je izgovorila, obuzeta panikom.

- Šali se - dodala je, svrnuvši pogled na gospodina Greyja.

- Ne šalim se - kratko je izjavila lady Vickers. - To je jedino rješenje.

- Nemoguće - usprotivila se Annabel, umirući od stida.

- Gospodine Grey, molim vas, nemojte misliti da...

- Nisam vam valjda toliko odbojan? - suho je upitao.

- Ne. Ne! Želim reći, naravno da niste, ali...

- Nadao sam se da nisam - promrmljao je.

Deset stvari koje volim kod tebe

Annabel je pogledom zatražila pomoć od lady Olivie i svoje bake, no činilo se da će joj molba ostati neuslišana.

- Ništa od ovoga nije se dogodilo vašom krivnjom - odlučno je izjavila.

- To doista nije važno - ljubazno je odvratio. - Ne mogu stajati po strani i pretvarati se kako me se to ne tiče. Imajte u vidu da sam ipak gospodin.

- Annabel je ponovo molećivo pogledala lady Oliviu, koja se na njezino razočaranje samo osmjehnula i s odobravanjem kimnula glavom.

- Naravno, ne radi se o *ozbiljnom* udvaranju - rekla je lady Vickers. - Biti će to samo predstava za javnost. Gospodine Grey, veselit ćemo se ako nam uskoro opet svratite u posjet. Ne bismo željeli da pomislite kako ovdje niste dobrodošli - objasnila je, značajno ga odmjerivši.

Annabel je napokon skupila dovoljno hrabrosti da ga pogleda. Izgledao je kao da će mu svakog trenutka pozliti.

- Molim vas, sjednite još malo pokraj mene - rekla je lady Vickers, potapšavši sofu. - Ne osjećam se ugodno dok stojite u mojoj kući.

- Ne! - viknula je Annabel prije nego što se stigla suzdržati.

- Ne? - začuđeno je upitala baka.

- Ne bi li bilo bolje da nas dvoje pođemo malo prošetati? - hitro je predložila Annabel.

- Prošetati? - začuđio se gospodin Grey. - Ah, da, naravno, trebali bismo malo prošetati.

- Jasno da biste trebali - složila se lady Olivia.

- Bilo bi šteta ostati kod kuće po tako lijepom vremenu
- rekla je Annabel.

- I ne pružiti ljudima prigodu da nas vide zajedno.
Tako će svi pomisliti da vam udvaram - dodao je
gospodin Grey pa hitro uzeo Annabel za ruku. - Bolje da
požurimo...

Ni on ni ona nisu progovorili ni riječ sve do trenutka
kada su se za njima zatvorila ulazna vrata. Gospodin Grey
tada ju je pogledao ravno u oči. - Hvala - rekao je. Bilo je
očito da je odahnuo.

- Nema na čemu - odvrtila je Annabel, veselo
zakoračivši prema pločniku. - Zadovoljstvo mi je pomoći
gospodinu u nevolji - s osmijehom je dodala.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Prije nego što je Sebastian stigao jednako britko odgovoriti, kućna vrata ponovo su se otvorila i Olivia je požurila na ulicu. Vidjevši je, Sebastian je upitno podigao obrve.

- Ja sam vaša pratilja - objasnila je. - Služavka gospođice Winslow ima slobodan dan - dodala je, prije nego što je Sebastian stigao zucnuti. - Dakle, ili ja ili lady Vickers.

- Ah, oduševljeni smo što smo dobili tebe - rekao je Sebastian.

- Što se *tamo* zapravo dogodilo? - zbunjeno je upitala Olivia.

Sebastian je kratko pogledao Annabel koja se odjednom pozorno zagledala u obližnji grm.

- Nešto poput noćne more. Ne mogu se primorati čak ni govoriti o tome - odvratio je.

Učinilo mu se da je čuo kako se gospođica Winslow zagrnula. Sviđao mu se njezin smisao za humor.

- U redu - rekla je Olivia, nehajno odmahnuvši rukom.
- Krenite. Ja ću vas polako slijediti, kao svaka uzorita pratilja.

- Možemo li ti vjerovati na riječ? - upitao je.

- Ne brini, ponašat ću se kako se pristoji - odvrtila je.

Sebastian bije rado podboo, ali nažalost, sve što mu je palo na pamet, Olivia je već mogla pročitati u Gorelyččinim romanima. Zato je slegnuo ramenima i okrenuo se prema gospođici Winslow. - Nema pojma što govori - kazao je. - Nikad dosad to nije činila.

- Nikad...? - zbunjeno je upitala Annabel, pogledavši Oliviu.

- Ne, nikada nije bila pratilja - tiho je izgovorio i poveo je niz ulicu. - Samo se pravi važna.

- Čula sam te!

- Naravno da jesi - osmjehnuo se, pa sagnuo do uha gospođice Winslow. - Morat ćemo se doista potruditi da je se riješimo - prošaputao je.

- Sebastiane!

- Ostani pozadi, Olivia - preko ramena je dobacio. - Kao što si i obećala.

- Ali ne, to doista nije u redu - usprotivila se gospođica Winslow. Kad bi napučila usnice, kao što je upravo učinila, izgledala je doista slađahno. Sebastian se uhvatio u razmišljanju kako bi se rado pozabavio pretvaranjem tog oblika u nešto znatno zamamnije. Ili zavodljivije.

- Hmmm? - promrmljao je.

- To nije isto kao da je djevojka izašla u pratnji tetke ili služavke - rekla je Annabel. - Lady Olivia, molim vas, morate nam se pridružiti.

- Ne bih rekla da bi se Sebastian složio s vama - odvrtila je Olivia, no Sebastian je opazio da je ipak ubrzala korak. - Ne brini - dodala je, svrnuvši pogled na njega. - Lady Vickers dala mi je svoje novine. Pronaći ću

neku klupu na kojoj ću ih moći u miru pročitati dok vas dvoje šćete parkom - objasnila je, pruživši mu novine. Oćito je željela da ih on ponese.

Sebastian ih je mirno uzeo i stavio pod ruku. Nikada se nije prepirao sa ženama osim ako to nije bilo apsolutno nužno.

Nastavili su hodati prema parku, ćavrljajući ni o ćem posebno. Kao što je i obećala, Olivia je odmah sjela na klupu i nastavila ih ignorirati. To jest, pretvarati se da ih ignorira.

- Hoćemo li prošetati stazom oko parka? - upitao je Sebastian gospoćicu Winslow. - Moćemo na ovo gledati kao na velik dnevni boravak. Ostat ćemo u dosegu njezina pogleda.

- To bi bilo lijepo - odvratila je Annabel, pa svrnula pogled na Oliviu koja se pozorno zagledala u novine.

- Ne brinite, svakog trenutka imat će nas na oku.

- Zaista? Ćini se da je zadubljena u novine.

- Ah, budite sigurni da je sposobna ćitati i istodobno pratiti svaki nać pokret. Jednako tako, vjerojatno bi mogla istodobno slikati i dirigitirati orkestrom - s osmijehom je izgovorio. - Koliko mi je poznato, žene mogu bez problema istodobno raditi nekoliko stvari.

- A mućkarci?

- Ah, mi nismo ni približno toliko spretni. Pravo je ćudo što moćemo istodobno hodati i prićati.

Annabel se nasmijala pa svrnula pogled na njegove noge. - Ćini se da vama to prilićno dobro uspijeva.

Pretvarao se da je iznenađen. - Tko bi rekao? Očito sam uspio nešto i naučiti.

Ponovo se nasmijala, privlačnim, grlenim zvukom. Osmjehnuo se, budući da je to bilo ono što je muškarac činio kad bi se dama nasmijala, i na trenutak zaboravio gdje je. Drveće, trava i sve ostalo jednostavno se zamaglilo i nestalo. Sve što je vidio bilo je njezino nasmiješeno lice i njezine slatke, pune, ružičaste usnice.

Odjednom, obuzela ga je lagana vrtoglavica. Ne, nije bio uspaljen, niti je žudio da je uzme u naručje. Ti osjećaji bili su mu poznati, no ovo je bilo nešto drugo. Možda uzbuđenje. Ili iščekivanje. Nije bio posve siguran što bi to moglo biti. No jedva što su zakoračili stazom, nije se mogao osloboditi osjećaja da kreće u susret nečemu drugačijem, spektakularnom.

Bio je to fantastičan osjećaj.

- Lijepo od vas što ste me izvukli na šetnju - rekao je, dok su se polako kretali u smjeru Stanhope Gatea. Vrijeme je bilo lijepo, gospođica Winslow očaravajuća, a Olivia je, kao što je i obećala, ostala sjediti na klupi.

Nije mogao zamisliti bolji način na koji bi proveo prijepodne.

Jedino čemu se mogao nadati, bilo je jednako dobro popodne. Kratko je pogledao u nebo. Do podneva je preostalo još dovoljno vremena.

- Žao mi je zbog neugodnosti koju vam je priredila moja baka - rekla je gospođica Winslow. Zvučala je prilično sućutno.

Deset stvari koje volim kod tebe

- No-no, nije li vam poznato da ne biste trebali spominjati takvo što?

Uzdahnula je. - Zaista? Ne smijem se ispričati za njezino ponašanje? - začudila se.

- Naravno da ne - s osmijehom je odvratio. - Od vas se očekuje da se pretvarate kako niste ništa vidjeli.

Annabel je u čudu odmahнула glavom. - Znači, trebala bih se pretvarati kako nisam vidjela da vas je uhvatila za... za...

Sebastian je kimnuo. Doista je uživao vidjeti kako se rumeni.

- A od mene se očekuje da se pretvaram kako nemam pojma o čemu govorite.

Dugi trenutak blijedo je zurila u njega pa polako odmahнула glavom. - Londonsko društvo je suludo. Tko li je samo smislio sva ta šašava pravila?

- Istina, pretežno su šašava - složio se.

- Dovoljno je vidjeti što mi se trenutačno događa. A zašto?

- U pravu ste. Sve je to glupo. Ali tako je, kako je. Ako se ispostavi da vas ni moj stric ni ja ne želimo, nitko vas drugi neće htjeti - rekao je, pokušavajući odglumiti suosjećanje.

- To još mogu i razumjeti - odvrtila je. - Iako je krajnje nepošteno.

- Slažem se - kimnuo je.

- Ipak, mogu to razumjeti - istaknula je. - Ono što ne mogu razumjeti jest gomila drugih gluposti. Na svakom koraku naletim na poneku.

- U pravu ste. Primjerice, upravo sada od nas se očekuje da cijelu ovu predstavu za javnost izvedemo kako treba.

- Nemam pojma o čemu govorite.

Zastao je i pogledao je ravno u oči. - Eto, moram zastati i pogledati vas ravno u oči.

- Molim?

- I to ovako - promrmljao je, pogledavši je s izrazom obožavanja.

Usnice su joj se razdvojile. Na trenutak, prestala je disati.

Svidjela mu se pomisao da *tako* djeluje na nju. Bilo je uistinu divno što je *može* ostaviti bez daha. Nebesa, doista je uživao u tome što tako lako *može pročitati* svaku ženu.

- Ne, ne - ukorio ju je - ne smijete me *tako* gledati.

Blijedo ga je pogledala. - O čemu, zaboga, govorite?

Povjerljivo se nagnuo prema njoj. - Ljudi nas gledaju.

Oči su joj se naglo raširile od čuđenja. Istog trenutka Sebastian je znao da joj je mozak napokon proradio. Hitro je pogledala lijevo pa desno pa svrnula pogled na njega. Bilo je i više nego očito da je zbunjena. Nije imala pojma što je upravo učinila.

- Loše se snalazite u svemu ovome - uzdahnuo je. - To je barem očito.

- Znam, nikako mi ne uspijeva ponašati se kako treba - priznala je.

- Ne smijete se tako napadno osvrutati - blago ju je upozorio. - Prisjetite se da smo u parku.

- Znam gdje smo - odvratila je, slegnuvši ramenima.

Deset stvari koje volim kod tebe

- No smetnuli ste s uma da je tu i hrpa ljudi koji nas poznaju.

Polako je svrnula pogled prema Rotten Rowu, gdje su dvije dame zastale da popričaju s druge dvije dame, pretvarajući se kako ne gledaju u njihovu smjeru.

- Nemojte tako otvoreno zuriti u njih - rekao je, pa uljudno kimnuo gospođi Brompton i njezinoj kćeri Camilli, koje su mu se zauzvrat u prolazu škрто osmjehnule na način *vidjeli smo vas, ali to ne znači da želimo porazgovarati s vama*.

Annabel se počela živcirati. Doista, bila je sita svih tih nijansi u ophođenju. Ipak, morala je samoj sebi čestitati što se uspjela suzdržati da ne zakoluta očima.

Umjesto toga, na lice je navukla preziran izraz. Ma koliko to bilo neuljudno.

- Izgledate kao da vas sve to prilično živcira - zaključio je.

- Nipošto - slagala je. Jasno da ju je živciralo.

- Vjerujem da znate zašto smo ovdje - podsjetio ju je.

- Jasno da znam - promrmljala je.

- I zacijelo znate kako će svi pozorno promatrati svaki vaš pokret.

Ponovo je uspješno suzbila želju da zakoluta očima. - Nažalost, i to mi je poznato.

- Varam li se ili ste doista ironični?

- Donekle - priznala je.

Na trenutak je pomislila da će prasnuti u smijeh. Ipak, nije to učinio. Odjednom je shvatila da je to tipično za njega. U svemu je pronalazio duhovitu stranu. Bio je

prirodno nadaren za to. Najvjerojatnije je upravo zahvaljujući tomu bio toliko omiljen u društvu. Djelovao je toliko sretno i opušteno da bi se ljudi najradije očešali o njega, u nadi da će se zaraziti. Sreća uistinu može biti zarazna, baš poput ospica ili kolere.

Jest, bio je toliko opušten i radostan, da je to bilo jednostavno zarazno.

Osmjehnula se. Od uha do uha. Jer drugačije nije mogla. I pogledala ga ravno u oči. Jer ni tome nije mogla odoljeti. Dugi trenutak znatiželjno se zagledao u nju, vjerojatno se pitajući što je smiješno, no...

- Nebesa, je li to netko upravo opalio iz pištolja? - upitala je Annabel, naglo odstupivši korak unazad.

Nije rekao ni riječ, no kada se pozornije zagledala u njega, vidjela je da je probljedio.

- Gospodine Grey - rekla je, položivši mu ruku na nadlakticu. - Je li vam dobro?

I dalje je šutio, a na vlastito zaprepaštenje, Annabel se zatekla kako ga odmjerava od glave do pete, kao da očekuje da će ugledati kao krvari, iako je znala da nije pogođen.

- Gospodine Grey - ponovo je izgovorila. Nikada ga nije vidjela takvog. Iako nije bila naročitoiskusna u tim stvarima, znala je da nešto nije u redu. Pogled mu je bio odsutan a lice posve ukočeno.

Stajao je kao ukopan, zureći negdje preko njezina ramena, no duhom je bio negdje drugdje.

- Gospodine Grey - ponovila je i lagano ga protresla, kao da ga želi probuditi. Naglo se trгнуvši nekoliko

Deset stvari koje volim kod tebe

trenutaka zurio je u nju kao da se trudi prepoznati je. - Oprostite - napokon je progovorio, polako odmahnuvši glavom.

Annabel je šutjela. Jer nije znala što bi mu rekla. Nije postojao ni jedan razlog zbog kojega bi se trebao ispričati.

- Prokletstvo, to glupo natjecanje još traje - promrmljao je.

Odlučila je da ga neće prekorigi zbog izbora riječi. - Tko se natječe? - umjesto toga je upitala.

- Nekakva hrpa idiota. I to usred Hyde parka - ljutito je odvratio. - Ne mogu vjerovati da itko može biti toliko glup.

Annabel je zaustila da odgovori pa zatvorila usta, naglo zaključivši kako je bolje šutjeti nego izreći neku glupost.

- I prošlog tjedna su to činili - promrmljao je.

- Vjerojatno je riječ o momcima - rekla je, nehajno slegnuvši ramenima. Iako ju je prasak na trenutak zatekao, nije se uplašila. Naposljetku, odrasla je na selu i zvuk pucnjave nije je mogao natjerati da zadršće ili probljedi. Takvo što imala je prilike često čuti. Ipak, netko tko je bio u ratu zacijelo...

Jest, mora da se radi upravo o tome. Otac njezina oca nakon povratka iz kolonijalnog rata, do posljednjeg dana svog života nije se mogao osloboditi navike trzanja na svaki glasan zvuk. No svi su se pretvarali da to ne opažaju. Na trenutak bi prestali razgovarati, a zatim nastavili, kao da se ništa nije dogodilo. Bilo je to nepisano pravilo u krugu njezine obitelji. Očito su držali da se tu ništa ne može učiniti.

No je li to baš tako?

Možda to i jest bilo najbolje za njih, no što je s djedom? Pogled mu je prečesto bio prazan. I nije se volio naći izvan kuće nakon što padne noć. Doduše, nitko od njih nije uživao u noćnim povratcima kući, no kada je trebalo, vraćali su se i po noći. Svi, izuzev njezina djeda. Nakon što bi se spustio mrak, više ne bi izlazio iz kuće. Iz bilo čije kuće. Ako se na vrijeme ne bi vratio kući, ostao bi prenoćiti tamo gdje se zatekao.

Odjednom, Annabel se počela pitati zašto nitko nikada nije pokušao s njim porazgovarati o tome.

Dugi trenutak zagledala se u gospodina Greyja. Čudno, ali obuzeo ju je osjećaj da ga sada znatno bolje poznaje.

Ipak, ne dovoljno dobro da bi mogla pokušati porazgovarati s njim o tome.

Spustio je pogled na nju i zaustio da progovori, no...

Ponovo se začuo glasan prasak.

- *Prokleti idioti!*

Annabel je zinula od čuda pa zatvorila usta i hitro se osvrnula oko sebe, provjeravajući je li ga tko čuo. Naravno, nije baš da se osobito zamarala eventualnim šaputanjima, ali...

- Oprostite - rekao je i dugim koracima odlučno se zaputio u smjeru pucnjave. Annabel ga je trenutak začuđeno promatrala pa požurila za njim.

- Kamo ste krenuli?

Nije odgovorio, a ako slučajno i jest, nije čula, budući da je bez osvrtnja produžio stazom. Nevažno, jer to je ionako bilo glupo pitanje. Napokon, bilo je savršeno jasno

da se uputio prema mjestu gdje se održavalo natjecanje u gađanju. Doduše, Annabel ni uz najbolju volju nije mogla dokučiti što time namjerava postići. Hoće li ih ukoriti? Zahtijevati da prestanu pucati? Bi li takvo što uopće mogao tražiti od njih? Ako se u parku održavalo natjecanje u gađanju, tko god da ga je organizirao, morao je dobiti dozvolu. Nije li to posve logično?

- Gospodine Grey-viknula je, pokušavajući ga stići, što se, sve u svemu, pokazalo nemogućim. Hodao je dvostruko brže od nje i ma koliko žurila, preostalo joj je samo kaskati za njim. Ipak, nije odustala, što je značilo da je do mjesta na kojem se održavalo natjecanje stigla prilično zadihana.

Nastavila je trčkarati za njim sve dok nije zastao pred skupinom od šest ili sedam mladića. Baš kao što je i pretpostavila, nijednom nije bilo više od dvadeset godina.

- Prokletstvo, što se ovdje događa? - oštro je upitao. Shvativši kako nije povisio ton, Annabel se začudila. Uzme li se u obzir da je bio prilično ljut, bilo je to u najmanju ruku čudno.

- Natječemo se u gađanju - odvratio je jedan od mladića, samodopadno se osmjehnuvši na onaj neopisivo iritantan način zbog kojeg bi Annabel uvijek poželjela zakolutati očima. - Ali, ne brinite - nastavio je. - Gađamo samo u metu i neće biti zalutalih metaka - objasnio je, mahnuvši rukom prema meti koja je stajala na drugom kraju livade.

- I dokad će to trajati? - ledenim tonom upitao je gospodin Grey.

- Sve dok nekome napokon ne uspije pogoditi središte.

Annabel se pozorno zagledala u metu. Kod kuće, često puta promatrala je mladiće kako se natječu u gađanju, no meta nije nikada bila postavljena tako daleko. A sudeći po tome kako su se klatarili, momci su podosta i popili. Što je značilo da bi se pucnjava mogla oduljiti.

- Želite li pokušati? - upitao je drugi mladić, pruživši mu pištolj.

Suho se osmjehnuo i bez riječi uzeo oružje. Prije nego što se Annabel stigla snaći, uperio je pištolj u smjeru mete i opalio. - Eto - rekao je, pruživši pištolj mladiću. - Riješili smo i taj problem. Možete se razići. - Ali...

- Nema više pucnjave - rekao je, pa svrnuo pogled na Annabel. - Hoćemo li nastaviti šetnju? - hladnokrvno je upitao.

Annabel je zbunjeno kimnula. Doduše, nije bila sigurna može li se to shvatiti kao potvrđan odgovor, budući da je nakon toga u nevjerici odmahнула glavom, vidjevši kako jedan od mladića koji je požurio provjeriti gdje je metak završio, upravo trči nazad, uzbuđeno mašući rukama. - Točno u središte - vikao je. - Točno u *prokleta* središte!

Annabel je zinula od čuđenja. Nebesa, pa nije si čak ni uzeo vremena naciljati metu. Barem nije izgledao kao da cilja.

- Kako vam je to uspjelo? - zadivljeno je upitao jedan od mladića.

- Biste li ponovo pokušali? - upitao je drugi.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Hvala, radije ne bih - uljudno je odvratio gospodin Grey. - Natjecanje je završilo. Ne zaboravite počistiti za sobom.

- Ali, nismo još završili - dobacio je prvi mladić, što je po Annabelinu mišljenju bilo i više nego nepromišljeno. Gospodin Grey zvučao je staloženo, no samo idiot propustio bi opaziti kako mu iz pogleda sijevaju munje.

- Postavit ćemo novu metu - nastavio je mladić. - Dozvoljeno nam je pucati do pola tri popodne. Vaš pogodak se ne računa. Niste prijavljeni kao natjecatelj.

- Ispričajte me na trenutak - blago je rekao gospodin Grey, svrnuvši pogled na Annabel, pa polako prišao jednom od mladića. - Bi li mi na trenutak posudio svoj pištolj? - uljudno je upitao.

Mladić je šutke kimnuo i predao mu oružje. Kao i prethodnog puta, gospodin Grey podigao je pištolj i bez oklijevanja pritisnuo okidač.

Drveno postolje na kojem je stajala meta, rasprsnulo se u komadiće i cijela konstrukcija s treskom se srušila na zemlju.

- Eto, sada ste doista završili - rekao je gospodin Grey, vrativši pištolj mladiću. - Želim vam ugodan dan - dodao je, pa prišao Annabel i položio joj ruku na lakat u namjeri da je povede s livade.

- U vojsci sam bio snajperist - rekao je, prije no što je stigla išta upitati.

Bez riječi je kimnula, sigurna da sada pouzdano zna kako su Francuzi izgubili rat. Kao opijena zurila je u mladiće okupljene oko porušene mete, pa svrnula pogled

na gospodina Greyja. Izgledao je posve opušteno. Iako je nejasno bila svjesna pritiska njegove ruke na svom laktu, nije se mogla primorati da krene. - To je bilo... to je doista...

- Ne zamarajte se time - rekao je. - To je obična tričarija.

- Ne bih se s time nipošto složila - odlučno se usprotivila. Nije izgledao kao da mu je stalo do komplimenta, no s druge strane, nije se mogla suzdržati da mu ne izrazi divljenje.

Nehajno je slegnuo ramenima. - Vjerojatno sam nadaren za gađanje.

- Doista jeste - složila se. -I to poprilično - dodala je. Voljela bi još jednom pogledati na livadu, no bilo joj je neugodno zuriti u tom smjeru, budući da se on nije nijednom osvrnuo.

- Jeste li za sladoled? - upitao je.

- Molim?

- Sladoled. Prilično je toplo i vjerojatno bi vam godilo osvježanje. Mogli bismo svratiti do Guntersa.

Zbunjena naglom promjenom teme, Annabel nije znala što bi odgovorila.

- Naravno, morat ćemo povesti i Oliviu, ali siguran sam da se u njezinu društvu nećete dosađivati - rekao je. - Usto, vjerojatno je gladna - zamišljeno je dodao. - Jutros je propustila doručak.

- Dakako - odvrtila je Annabel, iako nije imala pojma o čemu priča. No gledao je u nju kao da očekuje da se složila, pa se složila.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Odlično. Onda, idemo kod Guntersa - rekao je, uputivši joj jedan od svojih, sada joj već dobro poznatih neodoljivih osmijeha. Gledajući ga, poželjela se uštinuti za obraz, tek toliko da se uvjeri kako ne sanja. Ponašao se kao da se maločas nije ništa dogodilo.

- Volite li sladoled od naranče? - upitao je. - Od njega mi je možda draži samo sladoled od limuna, ali nemaju ga uvijek u ponudi.

- Volim - odvratila je, budući da ju je ponovo gledao kao da očekuje da se složi.

- A i čokolada je odlična - nastavio je.

- Volim i čokoladu.

I tako su, putem do slastičarnice, nastavili pričati ni o čemu posebno. Stigavši tamo, Annabel je brzo zaboravila događaj u parku. Gospodin Grey inzistirao je da od svake vrste uzmu po kuglicu, a Annabel nije željela ispasti neuljudnom i stoga je pristala kušati sve što je bilo u ponudi (izuzev sladoleda od ruže, koji nikada nije podnosila; ako se nju pita, ruže su za vazu a ne za jelo). A kad je lady Olivia izjavila da ne može smisliti sladoled od bergamonta, gospodin Grey nije se mogao suzdržati da joj ne stavi žlicu pod nos. Sve u svemu, Annabel se nije mogla prisjetiti kada se zadnji put toliko smijala.

Smijeh. Tako obična stvar. I tako divna.

PETNAESTO POGLAVLJE

DVA DANA KASNIJE

Dotad, Annabel je već plesala s lordom Rowtonom, čemu je slijedio ples s gospodinom Berbrookeom, čemu je slijedio ples s gospodinom Albensdaleom, čemu je slijedio ples s drugim gospodinom Berbrookeom, čemu je slijedio ples s gospodinom Cavenderom, pa ples s - vjerovali ili ne - ruskim princem, pa ples s gospodinom Harryjem Valentineom, pa ples s gospodinom St. Claireom, pa (ostala bi bez daha čim bi pomislila na to) ples s gospodinom Greyjem...

Suvišno za reći, no da dotad već nije upoznala prevrtljivost londonskog društva, to nije zacijelo začudilo. Nije mogla sa sigurnošću utvrditi koliko muškaraca ju je pozvalo na ples zato što ih je gospodin Grey to zamolio, a koliko zato jer su vidjeli da drugi to čine, no jedno je barem bilo jasno: postala je glavnom senzacijom. Barem tog tjedna, ako već ne i mjeseca.

Šetnja parkom s gospodinom Greyjem pokazala se uspješnom smicalicom za privlačenje pozornosti, kao i odlazak kod Guntersa. Svi koji su ih i trebali vidjeti, vidjeli su točno ono što je i trebalo, odnosno, kako se gospodin Grey prema njoj (po njegovim riječima) ponaša poput zaljubljene budale. Pobrinuo se da najveće tračerice

Deset stvari koje volim kod tebe

vide kako joj ljubi ruku i smije se njezinim šalama. Svi koji su im prišli kako bi nakratko porazgovarali s njima, mogli su vidjeti da je gleda s iskrenim obožavanjem (iako ne i požudno).

Tako je barem on rekao. To - da se trudi gledati je s obožavanjem ali ne i požudno, što bje zacijelo šokiralo, da nije dolazilo iz njegovih usta. Naravno, morala se tome nasmijati, što je, po njegovim riječima, bilo jedino pošteno, jer i on se neprekidno smijao njezinim šalama.

I tako su se zapravo, stalno smijali.

Istu predstavu ponovili su jučer i danas ujutro, kada su pošli na piknik s njegovim bratićem i lady Oliviom. Nakon toga gospodin Grey otpratio ju je kući, a njezina baka pritom ga je upozorila da se nipošto ne pojavljuje na balu kod Hartsideovih prije pola deset navečer. Vickersovi su se tamo dovezli petnaestak minuta kasnije, i kada je Annabel zakoračila u plesnu dvoranu, gospodin Grey je još uvijek stajao blizu ulaza, razgovarajući s muškarcem kojeg Annabel nije poznavala. Jasno, čim ju je ugledao, ispričao se i požurio joj u susret.

To što je na putu do nje morao kratko pozdraviti čak tri krasotice, nije joj izgledalo kao puka slučajnost.

Minutu ili dvije zatim, zamolio ju je za ples. Nakon toga plesala je s gospodinom s kojim je razgovarao, pa redom sa svima ostalima, od lorda Rowtona, preko oba Berbrookesa sve do ruskog princa. Nakon toga nije bila posve sigurna da bi željela proživjeti život kao najpopularnija djevojka u gradu, no što se jedne večeri tiče, morala je priznati da se odlično zabavlja.

Lady Twombley neprestano se motala u blizini, pršteći od muke i jada što ne može pronaći materijal za daljnja ogovaranja. Annabel je načula kako je lady Olivia spomenula Harryju kako joj Twombleyjica ne može oprostiti što je bliska sa Sebastianom, umjesto s njom.

- Jasno da bi se željela zblížiti s tobom - promrmljao je Harry. - Zamisli što bi sve mogla saznati.

Annabel je na temelju toga zaključila da lady Olivia mudro bira prijatelje.

- Annabel!

Osvrnuvši se, ugledala je Louisu kako joj uzbuđeno domahuje, pa požurila prema njoj.

- Izgledamo poput blizanki - rekla je, budući da su večeras obje nosile haljine boje kadulje.

Htjela ne htjela, Annabel se morala nasmijati. Doista, barem po tome, bile su nalik jedna drugoj kao jaje jajetu.

- Ipak - uzdahnula je Louisa - tebi ta boja znatno bolje pristaje. Izgledam grozno u njoj.

- Naravno da ne - odvratila je Annabel, iako je Louisa bila u pravu. Ta boja doista joj nije pristajala.

- Ne laži - rekla je Louisa. - Od svoje sestrične očekujem istinu.

- U redu. To definitivno nije tvoja boja.

- Ne postoji boja koja bi meni dobro pristajala.

- Jasno da postoji! - uskliknula je Annabel. Louisa je imala svjetlu put i u haljini boje kadulje, djelovala je još bljeđe. Zapravo, jezivo blijedo. - U plavoj haljini, koju si nosila one večeri u Operi, izgledala si vrlo privlačno.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Zaista? - upitala je Louisa, očiju punih nade. - I osjećala sam se *privlačnom*.

- Možda to i nema toliko veze s bojom, koliko sa samopouzdanjem - odvrtila je Annabel.

- Ne znam, ali boja kadulje očito te čini neodoljivom. Postala si zvijezdom večerašnjeg bala.

- To nema nikakve veze s bojom moje haljine - rekla je Annabel. - I sama to predobro znaš.

- Mora se priznati da se gospodin Grey doista potrudio.

- Doista jest.

Trenutak su stajale, promatrajući plesače. - Lijepo od njega što ti je pomogao - nastavila je Louisa. Annabel je šutke kimnula.

- Mislim, to je doista bilo *vrlo* lijepo od njega. Annabel se okrenula i upitno je pogledala.

- Želim reći kako to nije morao učiniti - objasnila je Louisa.

- Većina muškaraca ne bi.

Dugi trenutak Annabel se pažljivo zagledala u nju, pokušavajući otkriti skriveno značenje u njezinim riječima. No Louisa se na to nije obazirala. Visoko uzdignute glave pogledom je kružila po prostoriji, kao da očekuje u mnoštvu ugledati poznato lice.

A možda i ne. Možda je jednostavno gledala tko je sve prisutan.

- Njegov stric jezivo se ponio - tiho je nastavila. - To što je učinio, doista je neoprostivo. Pravo je čudo što mu gospodin Grey nije uzvratio udarac. Nitko mu to ne bi zamjerio.

Annabel je strpljivo čekala poantu. Objašnjenje. Naputak. Bilo što. Ne dobivši išta od toga, umorno je uzdahnula. - Molim te - rekla je. - Ne i ti.

Louisa ju je napokon pogledala. - Što bi to trebalo značiti? - zbunjeno je upitala.

- Upravo to se i ja cijelo vrijeme pitam - odvratila je Annabel.

- Zašto jednostavno ne kažeš što misliš? Prilično me zamara što neprestano moram tražiti skriveno značenje u riječima. Svi se izražavaju tako da ne kažu ništa i pritom od mene očekuju da čitam između redova.

- Ali, sve sam ti rekla - pobunila se Louisa. - Radi se o tome da se gospodin Grey ponio poput pravog gospodina. Nakon onoga što mu je stric priredio u klubu i cijelog skandala koji je iz toga nastao, bilo bi za očekivati da će oprati ruke od svega i ostaviti te da se snalaziš kako znaš i umiješ.

- Eto, to je ono što očekujem od tebe - rekla je Annabel, odahnuvši što je Louisa napokon uspjela bez uvijanja reći što misli, unatoč tomu što bi osobno, najradije zaobišla tu temu. - *To* je ono o čemu ti govorim. Mrzim zagonetke. Željela sam to čuti jasno i glasno.

- Što ste željeli čuti?

- Zgranuta, Annabel se hitro okrenula. - Gospodine Grey - prošaputala je - prepali ste me!

- Iskreno se kajem - odvratio je, šaljivo se naklonivši. Preko oka je nosio povez koji bi na većini muškaraca izgledao smiješno, ali ne i na njemu. Nekim čudom, s njim je izgledao još privlačnije, čak i pomalo opako. Kako

bilo, žene su to očito držale neodoljivim detaljem, budući da je u prolazu načula kako dvije dame šapuću da ne bi imale ništa protiv postati zarobljenicom *tog* pirata.

- Izgledate pomalo napeto - rekao je. - Umrijet ću od znatiželje ako mi ne kažete o čemu se radi.

Annabel nije vidjela ni jedan razlog zbog kojeg bi mu to zatajila. - O tome kako me zamara otkrivati o čemu ljudi zapravo govore.

- Ah - osmjehnuo se. - Vidio sam da ste plesali s princem Aleksejom. Ne zamarajte se njime. Nije još u potpunosti svladao naš jezik.

Louisa se glasno nasmijala.

Annabel ju je kratko prostrijelila pogledom. - Stvar je u tome što nitko ne govori ono što uistinu misli - rekla je, svrnuvši pogled na gospodina Greyja.

Dugi trenutak blijedo se zagledao u nju. - Očekivali ste da će biti drugačije? - mirno je upitao.

Louisa se ponovo glasno nasmijala. Netko od ljudi koji su stajali u blizini diskretno se nakašljao, budući da Louisa nije bila od onih dama koje se glasno smiju u javnosti.

- Osobno, volim se izražavati u zagonetkama - rekao je gospodin Grey.

Annabel je odjednom shvatila kako joj je srce u njegovoj blizini počelo jače lupati, što možda baš i nije bio najbolji znak. - Doista? - upitala je, svjesna kako teško prikriva podrhtavanje glasa.

Beskrajno dugi trenutak zagledao se u njezine oči. - Ne - napokon je odvratio.

Usnice su joj se razdvojile, ali nije rekla ni riječ. Prestala je čak i disati. Tog trenutka nešto se dogodilo između njih. Nešto neobično. I značajno.

- Mogu li... - polako je izgovorio. - Mogu li vas zamoliti za ples?

Posve omamljena, Annabel je polako kimnula.

Pružio joj je ruku a zatim se predomislio i podigao je, dajući joj znak da pričekaja. - Pričekajte trenutak - rekao je. - Odmah se vraćam.

Bez riječi gledala je kako prilazi dirigentu malog orkestra i nešto mu šapuće na uho.

- Annabel - oštro je prošaputala Louisa, pokušavajući je prizvati k svijesti.

Uspjelo je. Začuvši njezin glas, Annabel se preнула iz sanjarenja. Na trenutak je posve zaboravila gdje je. Na trenutak, sve oko nje zamaglilo se i nestalo. Ničeg nije bilo, ni njezine sestrične, ni drugih ljudi, ni plesne dvorane. Ničeg osim njega i nje.

- Već si plesala s njim - podsjetila ju je Louisa.

Annabel je kimnula. - Znam.

- Ljudi će početi pričati.

Annabel je nekoliko puta kratko trepnula, pokušavajući razbistriti pogled. - Nisu ni prestali pričati - odvrtila je.

Louisa je zaustila da odgovori, no predomislila se i umjesto toga široko se osmjehnula. - Annabel Winslow - tiho je rekla. - Izgleda da si se zaljubila.

- Jasno da nisam!

- O da, jesi.

- Uopće ga ne poznajem.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Čini se da ga dovoljno poznaješ.

Vidjevši kako se gospodin Grey uputio prema njima, odjednom ju je obuzela panika. - Louisa, prekini s tim glupostima. Sve je to samo predstava za javnost. Čini mi *uslugu* i to je sve.

Louisa je naoko popustljivo slegnula ramenima. - Ako ti tako kažeš.

- Louisa - prošaputala je Annabel, no njezina sestrična pretvarala se da je ne čuje. Osmjehnuvši se, pomakla se u stranu da napravi mjesta za gospodina Greyja.

- Slijedi valcer - rekao je, budući da je zamolio dirigenta da ga odsviraju.

Lagano se naklonio i ispružio ruku.

Zamalo ju je prihvatila. - Trebali biste plesati s Louisom - umjesto toga je izgovorila.

Začudoeno se zagledao u nju.

- Nakon toga, plesat ću s vama - tiho je dodala. - Molim vas.

Kratko se naklonio pa zamolio Louisu za ples. Promrmljala je ispriku, odmahnula glavom i očima pokazala u Annabelinu smjeru.

- Čini se da ćete ipak morati plesati sa mnom, gospođice Winslow - tiho je rekao.

Kimnula je i napokon prihvatila njegovu ispruženu ruku. Posvuda uokolo mogla je čuti šaputanje. Na sebi je osjetila znatiželjne poglede, no kad je podigla pogled i susrela njegov, sve oko nje ponovo se zamaglilo i nestalo. Njegov stric... govorkanja... ništa više nije bilo važno. Neće se na to obazirati.

Poveo ju je do sredine dvorane, a kada se okrenuo prema njoj i položio dlan na njezina leđa, kratko je zadržtala. Do tog trenutka nije razumjela zašto je valcer svojevremeno smatran sablažnjivim plesom.

No sada je to napokon shvatila.

Ne, tijela im nisu bila pripijena. Gospodin Grey držao se na propisnoj razdaljini od barem tridesetak centimetara, i nitko ne bi mogao pronaći nijednu zamjerku njihovu vladanju tijekom plesa. Ipak, Annabel je imala osjećaj kako se zrak između njih iznenada usijao od trenja njihovih tijela u pokretu. Kao da se odjednom našla usred neke blistave čarolije. Svakim udisajem upijala je u sebe neki nov, nepoznati osjećaj. Više od svega, postala je svjesna vlastita tijela i zamamna osjećaja kako lebdi nošena glazbom.

Osjećala se poput sirene. Poput božice. Podigavši pogled, vidjela je kako su mu oči ispunjene pritajenom strašću. I žudnjom. Shvatila je da je i on više nego svjestan blizine njezina tijela i to ju je još više omamilo.

Na trenutak je zatvorila oči, pokušavajući se primorati izbaciti iz glave takve besramne misli. Bile su to puke gluposti. Napokon, sve je to bila samo predstava za javnost. Plešući s njom, gospodin Grey želio je svima pokazati kako je smatra lijepom i poželjnom. Jer, bude li poželjna njemu, biti će i drugima. I stoga, ako je i na trenutak pomislila da žudi za njom, morala bi se pod hitno pribрати i razbistriti um. Gospodin Grey je častan i plemenit čovjek koji se trudi izvući je iz nevolje u koju je upala. Nekome poput njega, tko je tako dobro poznao društvenu scenu, nije bilo nimalo teško glumiti. Znao je

Deset stvari koje volim kod tebe

kako je treba gledati, da bi svi stekli dojam kako je opčaran njome.

- Zašto ste me zamolili da plešem s vašom sestričnom?
- upitao je. Glas mu je zvučao pomalo promuklo. Bilo je to doista neobično.

- Ne znam - odvrátila je. Jer doista nije znala. Ili si možda, jednostavno nije željela priznati da je bila prestravljena. - Večeras još nije plesala valcer.

Kimnuo je.

- Osim toga - nastavila je, trudeći se pripaziti na korak - tako biste se mogli malo odmoriti od cijele ove predstave. Kad biste plesali s Louisom, ne biste bili opterećeni...

- Čime? - upitao je.

Oblizala je usnice. Bile su suhe. - Zavođenjem - u hipu je izgovorila.

- Annabel - rekao je, iznenadivši je time što se usudio nazvati je imenom. - Nema muškarca koji bi, čim vas ugleda, bio sposoban razmišljati o ičem drugom osim o zavođenju.

Zaprepašteno ga je pogledala. Osjećala se kao da joj je zabio bodež ravno u srce. Lord Newbury želio ju je zbog njezinih raskošnih oblina, bujnih grudi i kukova koji su bih dovoljno široki za rađanje djece. A samo nebo zna da su je požudni muški pogledi oduvijek živcirali. Nikada joj nije uspjelo u potpunosti se navići na takvo što. No iz nekog razloga mislila je da je gospodin Grey... jednostavno drugačiji.

- Što bi značilo - tiho je nastavio - da zacijelo razmišljaju i o tome što bi dalje s vama.

- Odnosi li se to i na vas? - jedva čujno je upitala.

Nije odmah odgovorio. No trenutak potom, pogledao ju je na način kao da mu je odjednom sinulo kako bi takvo što možda i moglo doći u obzir. - Moglo bi se odnositi - priznao je.

Pozorno se zagledala u njega, pokušavajući njegove riječi prevesti u nešto razumljivo. Ni u jednom trenutku nije joj palo na pamet da ni on možda ne razumije, i da je jednako zbunjen uzajamnom privlačnošću koja im se dogodila.

A možda jednostavno nije mislio ništa. Pripadao je onoj rijetkoj vrsti muškaraca koji sa ženom mogu biti samo prijatelji. Možda se radilo samo o tome da je smatra zabavom. Možda je jednostavno došao do zaključka kako je zbog njihovih šala i razgovora vrijedilo dobiti šakom u oko, pa se zbog toga nastavio s njome družiti.

I to je možda bilo sve.

Kad je glazba prestala svirati, uljudno joj se naklonio, kao i ona njemu, i poveo je u stražnji dio dvorane, prema stolu gdje se služila limunada. Annabel mu je na tome bila iskreno zahvalna. Ne samo zato što je bila žedna, nego više od svega zbog toga što se željela nečim zaposliti, makar i pijuckanjem limunade. Jer bila je previše nervozna. Toliko, da ju je obuzela vrućina, a želudac joj se uznemirio, i ne bude li se uskoro usredotočila na nešto konkretno, iskočit će iz vlastite kože.

Uzela je čašu iz njegove ruke i zahvalno mu se nasmiješila. No tek što je uspjela popiti gutljaj, začula je kako ga netko doziva. Začudeno se okrenuvši, vidjela je damu od približno četrdeset godina kako žuri prema

Deset stvari koje volim kod tebe

njima. - Gospodine Grey! Gospodine Grey! - vikala je, uzbuđeno mu domahujući.

- Gospođu Carruthers - rekao je, uljudno se naklonivši
- drago mi je što vas vidim.

- Upravo sam čula nešto nevjerojatno - rekla je gospođa Carruthers.

Annabel se pripremila na neki jezivi novi trač koji se po svemu sudeći odnosi na nju, no gospođa Carruthers ponašala se kao da je nema.

- Lady Cosgrove upravo mi je rekla da posjedujete knjige s potpisom gospođe Gorely-bez daha je objasnila.

Samo to? Annabel je bila gotovo razočarana.

- Jest - potvrdio je gospodin Grey.

- Morate mi reći gdje ste ih našli. Ja sam njezina najveća obožavateljica i neću se smiriti dok svoju biblioteku ne oplemenim knjigom s njezinim potpisom.

- Hm, našao sam ih u nekoj knjižari u Oxfordu.

- U Oxfordu? - upitala je gospođa Carruthers, vidno razočarana.

- Mislim da se ne isplati gubiti vrijeme na odlazak u Oxford u potrazi za još kojim potpisanim primjerkom. Prodavač mi je rekao da je komplet koji sam kupio jedini koji je ikada imao u prodaji.

Gospođa Carruthers zamišljeno je napućila usnice. - Moram priznati da sam zaintrigirana - rekla je. - Pitam se, je li ona možda iz Oxforda. Možda je u braku s nekim profesorom.

- Postoji li tamo neki profesor koji se preziva Gorely? - upitala je Annabel.

Gospođa Carruthers blijedo se zagledala u nju, kao da joj je upravo sinulo da je gospodin Grey u društvu mlade dame.

- Oprostite - promrmljao je i na brzinu predstavio jednu drugoj.

- Dakle, postoji li tamo neki profesor Gorely? - ponovo je upitala Annabel. - Čini se da bi tako bilo najjednostavnije saznati je li udana za profesora.

- Sumnjam da je Gorely njezino pravo prezime - odvrtila je gospođa Carruthers. - Ne mogu zamisliti da bi jedna dama pisala ljubavne romane pod svojim pravim imenom.

- Ako ne piše pod svojim imenom, pitam se, ima li onda takav potpis ikakvu vrijednost? - ustrajala je Annabel.

Gospođa Carruthers na to nije rekla ni riječ.

- Usto, otkud znate kako se potpisuje? Ne poznajete njezin potpis, zar ne? Gledano na taj način, i ja bih se mogla potpisati na naslovnici.

Gospođa Carruthers i dalje je bez riječi zurila u nju, s izrazom lica koji je predstavljao mješavinu ljutnje i zgranutosti. Trenutak potom svrnula je pogled na gospodina Greyja. - Ako slučajno naletite na još koji potpisani komplet, molim vas, kupite ga za mene - rekla je.

- Sa zadovoljstvom ću to učiniti - obećao je.

Gospođa Carruthers je kimnula i udaljila se.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Mislim da nas dvije nikada nećemo postati osobito bliske - rekla je Annabel, promatrajući kako nestaje u gužvi.

- I meni se tako čini - odvratio je.

- Rekla bih da je moje pitanje u vezi vjerodostojnosti potpisa bilo posve na mjestu - rekla je, slegnuvši ramenima.

- Počinjem shvaćati zašto ste toliko opsjednuti time što nitko ne govori što uistinu misli - s osmijehom je odvratio.

- Ne bih rekla da sam opsjednuta time - usprotivila se.

Upitno je podigao obrve, što je, obzirom na povez koji je nosio preko oka, djelovalo pomalo čudno. U stvari, još izazovnije.

- Jasno da nisam - ustrajala je. - To je pitanje zdravog razuma. Pomislite samo koliko nesporazuma bi se moglo izbjeći kada bi ljudi jedno drugome u razgovoru odmah rekli što misle, umjesto da to kažu nekome koji će to onda reći nekome drugome i tako u nedogled.

- Pomiješali ste dvije posve različite stvari - odvratio je. - Uvijeni razgovor je jedno, a ogovaranje nešto posve drugo.

- Ali, ijedno i drugo proizlazi iz neiskrenosti.

Gospodin Grey polako je kimnuo pa još polakše ispustio zrak iz pluća. - Prilično ste oštri, gospođice Winslow.

- Ne mislim da sam pogriješila što sam gospođi Carruthers postavila određena pitanja - odbrusila je.

Ponovo je polako kimnuo. - Osobno, osvrnem li se na scenu koju mi je stric priredio, mislim da bi mi se više sviđalo da je neke stvari prešutio.

Annabel je progutala knedlu. Mrzila je osjećati se krivom, a bila je to tema koja joj zacijelo nije godila.

- Ipak, moram priznati da cijenim njegovu iskrenost. Barem načelno - rekao je, kiselo se osmjehnuvši. - Što se ishoda tiče, rekao bih da sam ipak privlačniji bez modrice na oku.

- Doista mi je žao zbog toga - rekla je, istodobno žaleći što ne može smisliti ikakvu pametniju ispriku. No ma koliko banalna, ova je barem bila istinita.

Nehajno je odmahnuo rukom. - Nije loše stjecati nova iskustva, makar i loša. To nas u konačnici ojača. Sada barem znam kakav je osjećaj dobiti udarac u lice.

- I to vas je ojačalo? - sumnjičavo je upitala.

Slegnuo je ramenima pa pogledom okružio prostoriju. - Ne možete govoriti o nečemu ako to niste osobno iskusili. Kako biste to inače nekome opisali?

Annabel je zaustila da ga upita zašto bi uopće ikome želio opisati kakav je osjećaj dobiti udarac u lice, no predomislila se i zatvorila usta.

- Usto - lepršavo je nastavio - da nema nesporazuma ostali bismo zakinuti za velika literarna djela.

Upitno ga je pogledala.

- Primjerice, što bi bilo s Romeom i Julijom?

- Bili bi živi.

- Slažem se, ali pomislite na čitatelje koji su uživali u toj tragediji.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Osobno, više volim komediju - s osmijehom je odvratila Annabel.

- Zaista? - upitao je, pogledavši je na način na koji bije redovito pogledao u situacijama kada bi želio istaknuti da u nečemu postoji dublje značenje. Bio je to izraz kojim se rijetko služio u društvu. Annabel je stekla dojam kako mu u društvenim prigodama ponajviše odgovara izigravati ne previše oštroomnog, ali zato nadasve uglađenog *bonvivana*. - Istina, zabavnije su, ali tragedije u nama pobuđuju izvjestan osjećaj uzvišenosti. Potiču nas da se zamislimo nad životom - rekao je, pa navukao na lice uobičajeno nehajnu masku. - Kakav bi to život bio ako bi sve u njemu bilo ružičasto? - upitao je, dramatično uzdahnuvši.

- Prilično dobar, ako vas zanima moje mišljenje - odvratila je, pomislivši na nimalo ružičaste trenutke u medvjedem zagrljaju lorda Newburyja. Ne bi imala ništa protiv da je ostala zakinuta za to iskustvo.

- Hm - umjesto odgovora je promrmljao.

- Možda biste trebali znati da sam proglašena Winslowicom koja uvijek govori sve što joj je na umu.

- Doista? - upitao je, pažljivo se zagledavši u nju. - S kim ste se natjecali za taj naslov?

- S ostalim članovima svoje obitelji.

Tiho se nasmijao.

- Osmero nas je - objasnila je. - U stvari, desetero, računamo li i roditelje. Točnije, devetero, otkad je otac umro, no to je svejedno dovoljno valjanih glasova.

- Žao mi je što ste izgubili oca - rekao je.

Šutke je kimnula, očekujući da će se morati boriti s poznatim stezanjem u grudima, ali to se ovoga puta nije dogodilo. - Bio je dobar čovjek - tiho je rekla.

Primio je to na znanje sućutno kimnuvši. - Jeste li osvojili još koji naslov?

- Jesam - bez ustezanja je priznala. - Prozvana sam i Winslowicom koja redovito zadrijema u crkvi.

Ovoga puta gospodin Grey nasmijao se na sav glas.

- Ljudi zure u nas - šapatom ga je upozorila Annabel.

- Nevažno - kratko je odvratio. - Takva pozornost može vam samo koristiti.

U pravu je, pomislila je Annabel kiselo se osmjehnuvši. Sve je to dio njihove predstave.

- Je li to sve? - upitao je. - Iako, sumnjam da išta može biti bolje od toga.

- Ponosim se i trećim osvojenim mjestom u kategoriji Winslowa koji trče brže od purana.

Tog puta nije se nasmijao, no Annabel je stekla dojam kako se morao prilično potruditi da se suzdrži. - Prava ste seoska djevojka - s osmijehom je rekao.

Kimnula je.

- Je li teško trčati brže od purana?

- Meni nije.

- Nastavite - zamolio ju je. - Pravo je osvježenje slušati vas.

- To vam doista vjerujem - odvrtila je. - To je zato što nemate braću i sestre.

- Polako postajem svjestan što sam sve time izgubio. Pomislite samo kakve sam sve titule mogao osvojiti.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Poput, Grey za kojeg se može očekivati da će završiti kao pirat? - s osmijskom je upitala.

- Radije kao gusar, ako nemate ništa protiv. To je ipak stepenicu više od pirata.

Annabel je zakolotala očima pa nastavila: - Grey za kojeg se može očekivati da će se usred noći izgubiti u parku?

- Ne budite toliko ironični. Cijelo vrijeme znao sam gdje sam. Više bi mi odgovaralo nešto poput, Grey, koji će najvjerojatnije pobijediti u pikadu.

- Ili, Grey koji će najvjerojatnije otvoriti knjižnicu s Gorelyčnim knjigama - predložila je.

Nasmijao se. - Možda prije, Grey, zbog kojeg će ljudi pobjeći iz Opere.

Annabel ga je začuđeno pogledala. - Nemojte mi reći da umijete pjevati opere!

- Jednom sam pokušao - ispod glasa je rekao. - Sumnjam da bi to bilo vrijedno ponoviti.

- Vjerojatno ne bi, ukoliko želite zadržati prijatelje - promrmljala je.

- Ili ih ne dovesti u opasnost da izgube sluh.

- Nasmijala se. Doista se osjećala ugodno u njegovu društvu.

- Znam! - odjednom je izjavila. - Grey, koji će najvjerojatnije postati piscem - slavodobitno je izjavila.

Lice mu je odjednom poprimalo ukočen izraz. - Otkud vam to? - upitao je, pozorno se zagledavši u nju.

- Ne znam - odvrtila je, zbunjena njegovom reakcijom. Nije stekla dojam da je ljutit, no bilo je doista

čudno što se odjednom tako uozbiljio. - Mislim da ste vješti s riječima. Prisjetite se, jednom sam već pomislila da ste pjesnik.

- Doista? Kada je to bilo?

- U parku, prije nego što ste mi se predstavili - objasnila je.

Na trenutak se duboko zamislio. - Ah, da - rekao je, polako kimnuvši glavom.

- I čini mi se da prilično uživete u dramatičnim zapletima. Poput onoga u Romeu i Juliji. Pretpostavljam da je to zbog ravnoteže, jer inače vodite prilično bezbrižan život.

- Netko mora biti i bezbrižan.

- Kakav ste vi sretnik - ironično je odvrtila.

- Trudim se biti.

- Ah, da - prisjetila se. - Tu je i Gorelyca.

- Što s njom?

- Niste li njezin veliki obožavatelj? Doista bih morala pročitati neku njezinu knjigu.

- Možda bih vam mogao pokloniti jedan od potpisanih primjeraka iz moje zbirke.

- Ah, ne, to doista nije potrebno. Morate ih sačuvati za istinske obožavateljice njezinih uradaka. Ja čak ni ne znam hoće li mi se svidjeti. Ako je suditi po lady Olivii, neće.

- Ali, vašoj sestrični se sviđaju - istaknuo je.

- Istina, ali Louisi se sviđaju i romani gospođe Radcliffe, koje osobno smatram jezivo lošima.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Romani gospođe Gorely neusporedivo su bolji od njezinih - odlučno je odvratio.

- Čitali ste i gospođu Radcliffe?

- Naravno. Zato i tvrdim da se ne može mjeriti s gospođom Gorely.

- Hm, čini se da ću morati pročitati neki njezin roman, pa sama prosuditi.

- U tom slučaju, dozvolite mi da vam poklonim jedan potpisani primjerak.

- Je li moguće da posjedujete više od jednog kompleta knjiga, kada si možete dopustiti tako olako ih poklanjati?

- začudila se. Nebesa, znala je da je obožavatelj, ali toliki?

Nehajno je slegnuo ramenima. - Imao sam cijeli komplet prije nego što sam naišao na onaj s autoričinim potpisom.

- Ah, jasno. To mi nije palo na pamet-priznala je. - U redu, recite mi koja vam se najviše sviđa, pa ću od nje početi.

Kratko je razmišljao pa polako odmahnuo glavom. - Teško da bih mogao odlučiti. Svaka je dobra na svoj način i sve mi se podjednako sviđaju.

Annabel je zamalo prasnula u smijeh. - Zvučite poput mojih roditelja. Kad god bismo ih pitali tko im je od nas djece najdraži, odgovorili bi da smo im svi podjednako dragi.

- Na određeni način, to i jest slično - promrmljao je.

- Mogli biste početi slaviti njihove rođendane, prema godini izdanja - predložila je, i dalje se trudeći da ne prasne u smijeh.

No njega to barem, očito nije mučilo.

Jer ostao je mrtvački ozbiljan. Čitavih pet dugih sekundi.

A zatim se ipak nasmijao. U redu, smijeh mu je zvučao pomalo napeto i došao je s čitavih pet sekundi zakašnjenja, što je za nekog poput njega bilo uistinu čudno, no nasmijao se.

- Uživajte li u našem otvorenom razgovoru, gospođice Winslow? - upitao je, očito u namjeri da promjeni temu.

- Naravno - odvratila je, šarmantno mu se osmjehnuvši.

- Možda biste mogli... - započeo je pa naglo zašutio.

- Što? - s osmijehom je upitala, no vidjevši kako nepomično zuri prema vratima, uozbiljila se. Shvativši kako nešto nije u redu, nervozno je oblizala usnice pa duboko udahnula i osvrnula se. Lord Newbury stajao je na ulazu u dvoranu.

- Izgleda prilično ljutito - prošaputala je.

- Zašto bi vas se to trebalo ticati? Niste njegova svojina - ledenim glasom odvratio je gospodin Grey.

- Niti vaša - tiho je odgovorila pa svrnula pogled na hodnik gdje se nalazio toalet. No prije nego što se stigla ispričati, gospodin Grey primio ju je za zapešće.

- Ne možete se tamo sakriti - rekao je. - Ako to učinite, svi će pomisliti da ste krivi.

Iz dna duše *mrzila* je biti tako uspaničena. - A možda će im biti dovoljan jedan pogled na izraz njegova lica da pomisle kako bi svaka djevojka s imalo mozga u glavi istog trenutka dala petama vjetra - odvratila je.

Deset stvari koje volim kod tebe

Naravno, znala je da nitko to neće pomisliti. Ni slučajno. Barem ako je suditi po tome kako su mu se ljudi micala s puta kada se počeo probijati prema njoj i gospodinu Greyju. I po brojnim glavama koje su se okrenule u njihovom smjeru. Dođe li do scene, nitko je ne želi propustiti.

- Ne bojte se, ostat ću uz vas - ispod glasa izgovorio je gospodin Grey.

Annabel je šutke kimnula. Bilo je doista zadivljujuće - a možda i zastrašujuće - koliko ju je ta spoznaja umirila.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

- Striče! - veselo je uskliknuo Sebastian budući da je već odavno shvatio kako je to najučinkovitiji ton za razgovor s njegovim stricem. - Drago mi je što te vidim. Iako, moram priznati da mi sve izgleda pomalo drugačije kad gledam samo jednim okom - s osmijehom je izgovorio. - Pa čak i ti.

Newbury je trenutak mrko zurio u njega pa svrnuo pogled na Annabel. - Drago mi je što vas vidim, gospođice Winslow - rekao je, kratko joj kimnuvši.

Annabel se duboko naklonila. - I meni također, gospodine.

- Mogu li vas zamoliti za idući ples? - upitao je.

Sudeći po tonu, to nije bila zamolba. Nego naredba. Sebastianu nije preostalo drugo nego napeto čekati njezin odgovor. Nadao se da će uljudno odbiti, no vidjevši kako je kimnula, nije se iznenadio. Bilo je to posve razumljivo. Što je drugo mogla? Napokon, Newbury je bio lord. I to jedan od onih koji su se ponašali u savršenom skladu sa svojom titulom, odnosno, pompozno i bahato, uzimajući si za pravo da im je sve dopušteno. Usto, njezini djed i baka zacijelo su očekivali da prihvati. Newbury je bio njihov kućni prijatelj i nije ih mogla osramotiti time da odbije plesati s njim.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Nestrpljivo ću vas čekati. Vratite se čim završite - s osmijehom joj se obratio pa svrnuo pogled na strica.

Vidjevši kako mu iz očiju sijevaju munje, odjednom je shvatio da je grdno pogriješio. Nije se smio uplesti i pomoći joj da se izvuče iz nevolje. Time joj nije učinio nikakvu uslugu. Bilo bi znatno bolje da joj je društvo okrenulo leđa. U tom slučaju, vratila bi se u provinciju i prije ili poslije pronašla mladića koji je navikao na jednostavan život koji je poznavala, udala se za njega i živjela s njim sretno do kraja svog života.

Sebastian se zamalo nasmijao ironiji situacije. Svi su mislili kako on želi Newburyju preoteti gospođicu Winslow, samo zato da bi mu napakostio, no istina je bila posve suprotna.

Njegov stric u potpunosti je odustao od zamisli da je oženi, no kada je stekao dojam kako se on zagrijao za nju, sve se u trenutku promijenilo. Zahvaljujući tomu, sada ju je želio više nego ikad.

I, ako je bio uvjeren kako mržnja koju Newbury osjeća prema njemu ima nekih granica, očito se prevario. Jer nema.

- Gospođica Winslow i ja imamo izvjestan sporazum - rekao je Newbury.

- Doista? Misli li i ona tako? - britko je upitao Sebastian.

- Neodgojeni klipane - promrsio je, a po načinu na koji ga je prostrijelio pogledom, Sebastian je na trenutak pomislio da će ga ponovo udariti. Ipak, to se nije dogodilo. Njegov stric u međuvremenu je očito shvatio

kako bi ubuduće bilo mudrije suzdržati se od takvih javnih ispada.

- Šteta što sam se trudio učiniti sve što je bilo u mojoj moći kako bi je društvo ponovo prigrlilo na svoja bujna njedra kao najdražu kćer - tiho je rekao. Doista, bilo je to vrijedno žaljenja. Uzaludan trud. Jer ako Newbury smatra kako ona i on imaju izvjestan sporazum, to što je učinio isto je kao da je vuku predao janje na pladnju.

Na spomen bujnih njedara, Newburyjev pogled požudno se spustio na Annabeline grudi.

Vidjevši to, Sebastianu je zamalo pozlilo.

Polako, Newbury je svrnuo pogled na nećaka i nadmeno se osmjehnuo. To što je mogao vidjeti u njegovim očima, Sebastian je mogao protumačiti jedino kao ponos nad neupitnim vlasništvom.

- Ne morate plesati s njim - tiho je rekao Sebastian, pogledavši Annabel. Dovraga njezina baka, djed i cijelo londonsko društvo, zajedno sa svim njihovim očekivanjima. Nijedna dama ne bi trebala plesati s muškarcem koji se usuđuje tako otvoreno zuriti u njezine grudi.

- Rekla bih da moram - tiho je odvrtila Annabel, pogledavši ga s beskrajnom tugom u očima.

Pobjednički se osmjehnuvši, Newburyju je poveo prema sredini dvorane.

Naizgled mirno, Sebastian je promatrao kako se udaljavaju. No unutar sebe, izgarao je od srdžbe. Znao je da svi zure u njega, čekajući da vide što će učiniti. Jednako kao što je znao kako svi znaju da ju je izgubio.

Deset stvari koje volim kod tebe

Mrzio je taj osjećaj. Mrzio je osjećati se gubitnikom.
No upravo tako se osjećao.

SLJEDEĆEG POPODNEVA

Posjetitelj. Annabel više nije mogla izdržati tu pošast.

Sada, kada su se i stric i nećak zanimali za nju, svaki pripadnik londonskog društava želio ju je posjetiti. I pritom se činilo posve sporednim što isti ljudi koji su prošlog tjedna dolazili provjeriti koliko je jadna, ponovo dolaze.

Nekako je izdržala do ranog popodneva a zatim je zaključila da će poludjeti ako ne pobjegne. Pa je smislila najgluplji mogući izgovor, kazavši baki kako joj treba novi šeširić koji bi se uklapao s njezinom novom haljinom boje lavande.

- Tornjaj mi se s očiju - napokon je rekla baka. - Ne mogu više slušati te gluparije.

Daleko od toga da bi propustila opaziti kako je Annabelino iznenadno zanimanje za modne detalje u najmanju ruku čudno. Kao i to da je za nekoga tko je toliko opsjednut usklađivanjem boja, nadasve čudno da pođe u kupnju šeširića bez da sa sobom ponese navedenu haljinu. No nije se time zamarala.

Jer, ono što ju je tog trenutka znatno više zanimalo, bilo je slaganje pasijansa uz neizostavnu čašicu konjaka. Annabel je mogla izjaviti i da joj je nužno potrebno

indijansko pero koje će staviti u kosu, a lady Vickers svejedno ne bi rekla ni riječ.

I tako je Annabel, zajedno s Nettie, svojom služavkom, zaobilaznim putem krenula u Bond Street. Što se nje tiče, da je to ikako mogla provesti u praksi, ne bi ni izlazila iz sporednih ulica. Ali nije se mogla vratiti kući bez nekog novog pokrivala za glavu. Pa je hrabro nastavila prema Bond Streetu, nadajući se da će joj duga šetnja po svježem zraku pomoći da razbistri glavu.

To se, naravno, nije dogodilo, a gužva u Bond Streetu samo je pogoršala stvar. Činilo se da su tog popodneva svi odlučili izaći iz kuće. Galama je bila jeziva, konji su uzbuđeno njištali a probijanje kroz masu prolaznika i pozdravljanje s brojnim znancima ubrzo je postalo prilično zamorno. Usto, bilo je pretopio, a zrak je bio toliko težak da je jedva uspijevala disati.

Dakle, upala je u zamku iz koje nije vidjela izlaz. Sudeći po njegovu ponašanju prethodne večeri, lord Newbury ipak je namjerava oženiti. Postalo je samo pitanje trenutka kada će je službeno zaprositi.

Doista joj je laknulo kada se činilo da je odustao od nje. Bila je svjesna da je njezina obitelj u novčanim poteškoćama, ali ako je ne bi zaprosio, ne bi se ni našla u situaciji da mora odlučiti hoće li pristati ili ne.

Ne bi morala odlučiti hoće li se udati za muškarca kojeg drži krajnje odbojnim, ili odbiti njegovu ponudu i do kraja života nositi teret krivice zbog vlastite sebičnosti.

Da stvar bude gora, jutros je primila sestrično pismo. Mary je bila godinu dana mlađa od nje i oduvijek su bile bliske. U stvari, da se te zime nije tako jako nahladila,

zbog čega ju je još uvijek mučio kašalj, došle bi zajedno u London. - Obje ćemo riješiti o istom trošku - rekla je lady Vickers kada je njezinoj majci predložila da djevojke dođu u London, gdje će se ona potruditi pronaći im pogodnog supruga. - Tako će biti najisplativije.

Ton Maryna pisma bio je veseo i prpošan. Pisala je o novostima kod kuće i u selu, spomenuvši i crnog kosa koji je uletio u crkvu. Neko vrijeme letio je uokolo zabijajući se u prozore i zidove, a kada je shvatio da ne može izaći, sletio je nasred župnikove glave, vjerojatno odlučivši kako će biti najbolje da se do daljnjega tu ugniježdi.

Čitajući o tome Annabel je osjetila takvu čežnju za domom, da bi istog trenutka najradije odustala od svega i vratila se. Nažalost, nije to mogla učiniti, jer ma koliko Maryno pismo bilo lepršavo, između redova dalo se naslutiti kako njezina obitelj u svemu oskudijeva. Majka više nije mogla kćerima plaćati učiteljicu koja ih je dolazila podučavati, a kada je barun koji živi nedaleko od njih, zajedno sa suprugom jedne večeri u vrijeme objeda slučajno svratio k njima, mogli su ih ponuditi samo s jednom vrstom mesa, što je bilo uistinu sramotno.

Novac je jednostavno kopnio. To je barem bilo jasno kao dan, iako Mary o tome nije otvoreno pisala. Pomislivši na sestru,

Annabel je zdvojno odmahнула glavom. Mary zacijelo misli kako ona uživa u Londonu. Vjerojatno zamišlja kako joj udvara neki nevjerojatno privlačan i basnoslovno imućan mladi plemić, za kojeg će se uskoro sretno udati i nakon toga obasuti ih novcem koji će riješiti sve njihove probleme.

Umjesto toga, udvarao joj je oduran ali basnoslovno imućan plemić i nadasve privlačan vragolan koji po svemu sudeći nije imao ni prebijene pare u džepu. No uz njega se osjećala...

Ne. To zacijelo nije bilo nešto o čemu bi smjela razmišljati. Nije važno kako se uz njega osjeća. Gospodin Grey nije joj ponudio brak, niti je to namjeravao, a i da jest, ne bi se mogla udati za njega. Jer nije imao novca. Iako je rijetko pridavala pozornost takvim naklapanjima, najmanje dvanaest od osamnaest posjetitelja s kojima je bila primorana razgovarati tog prijepodneva, spomenulo je kako on jedva spaja kraj s krajem. Ne računajući one koji su je došli posjetiti nakon njegova sukoba s Newburyjem. Većina njih također je tvrdila isto.

Barem što se tiče njegova imovinskog stanja. U drugim stvarima nisu se u potpunosti slagali, no po pitanju novca svi su mislili isto. Nije imućan. Zapravo, potpuno suprotno. Sudeći po svemu, bio je puki siromah.

No to je ionako bilo sporedno. Jer, niti ju je zaprosio niti je bio na putu da to učini.

Teška srca, Annabel je odlučila poći kući. Ne obazirući se na Nettieno uporno čavrljanje o predivnim šeširima s perjem koje su vidjele u izlogu jedne od trgovina u Bond Streetu, skrenula je u Brooke Street, ulicu u kojoj su stanovali njezina baka i djed, no ugledavši veliku kočiju kako se zaustavlja pred njihovom kućom, stala je kao ukopana.

- Čekaj - oštro je prošaputala, zgrabivši Nettie za ruku.

Služavka ju je podozrivo pogledala, no stala je. I zašutjela.

Ukočena pogleda Annabel je promatrala kako lord Newbury izlazi iz kočije i samouvjereno maršira prema ulazu. Nije ni najmanje dvojila o tome zbog čega se tog popodneva uputio k njima.

- Ah! Gospođice...

Svrnuvši pogled na Nettie, shvatila je kako prejako stišće nadlakticu sirote djevojke. - Oprosti - u dahu je izgovorila i hitro je oslobodila stiska. - Ali, ne mogu poći kući. Ne još.

- Želite li možda kupiti još jedan šešir? - upitala je Nettie, spustivši pogled na paket u svojim rukama. - Onaj boje crnog grožđa prilično je otmjen, ali mislim da se ne bi uklapao s bojom vaše haljine.

- Ne želim. Samo... samo... ne mogu poći kući. Ne sad - panično je prošaputala pa ponovo zgrabila Nettie za ruku i povukla je nazad niz ulicu. Brzo je skrenula za najbliži ugao i jednako žurno nastavila dalje, sve do trenutka kada je napokon došla do zaključka da su se dovoljno udaljili od kuće njezine bake i djeda.

- Što se događa? - upitala je Nettie, hvatajući dah.

- Molim te, nemoj me ništa pitati - odvrtila je Annabel, na rubu živčanog sloma. Nebesa, što sad? Našla se usred stambene četvrti. Ne može tu ostati cijelo popodne. - Ah, mogle bismo poći...

Kamo? Kamo bi, zaboga, mogle poći? Nije se željela vratiti u Bond Street. Mogla bi ponovo naletjeti na ljude koje je već susrela, a za to doista nije imala živaca. - Poći ćemo u slastičarnicu - gotovo je povikala. - Nije li to

odlična zamisao? Sigurno si gladna. Ja umirem od gladi. A ti?

Nettie ju je pogledala s izrazom lica kao da misli kako mora da je sišla s uma. Što se toga tiče, možda i jest. Jer, znala je što mora učiniti. Otpočetka je to i predobro znala. Samo... nije to željela provesti u praksi tog popodneva. Nego nekom drugom prigodom. Nije li zaslužila dobiti barem malu odgodu?

- Hajde - hitro je izgovorila. - Mislim da sam nedaleko vidjela jednu slastičarnicu...

- Nedaleko? Gdje točno?

- Možda u Clifford Streetu? - nagađala je Nettie.

- Da, da! Idemo tamo - bez daha je izgovorila i požurila naprijed, trudeći se potisnuti suze. Pogled joj je bio toliko zamagljen da je jedva vidjela kamo ide. Bila je svjesna da se pod hitno mora pribрати. Ne može se takva pojaviti među ljudima, čak ni u običnoj slastičarnici. Mora doći k sebi, smiriti se dovoljno da...

- Oh, pa to je gospođica Winslow!

Annabel je stala kao ukopana. Zaboga, ne još i to! Nije joj bilo do razgovora ni sa kime.

- Gospođice Winslow!

Duboko je udahnula i okrenula se. Lady Olivia veselo joj se osmjehnula pa pružila neki paketić vlastitog služavki i pohitala preko ulice.

- Veselim se što sam naletjela na vas - rekla je, široko se osmjehnuvši. - Čula sam... ah, jeste li dobro?

- Sve je u redu - slagala je Annabel. - Samo...

Deset stvari koje volim kod tebe

- Jasno da nije - odlučno je odvrtila Olivia. - Hajde, pođite sa mnom - kratko je naredila. Primivši je pod ruku pvela ju je na drugu stranu ulice, sve do jedne od kuća. - Idemo k meni - objasnila je. - Potrebno vam je malo mira.

Annabel je prešutno pristala, jednako sretna što ima kamo otići, kao i što se pojavio netko tko će joj reći što da radi.

- Dobro bi vam došla šalica čaja - rekla je Olivia, uvevši je u salon, pa pozvonila služavki i rekla joj neka im pripravi čaj. Čim je djevojka izašla, sjela je pokraj Annabel i primila je za ruku. - Annabel - rekla je. - Smijem li vas zvati po imenu?

Annabel je kimnula.

- Mogu li vam ikako pomoći?

Annabel je odmahнула glavom. - Nažalost, ne možete.

Olivia je nervozno zagrizla donju usnicu. - Radi li se možda o Sebastianu? - s oklijevanjem je upitala. - Je li vas možda nečim povrijedio?

- Ne, nipošto - hitro je odvrtila Annabel. - Ne, molim vas, ne smijete misliti loše o njemu - nastavila je, niječno odmahujući glavom takvom brzinom da ju je na trenutak uhvatila nesvjestica pa je morala položiti ruku na čelo da se pribere. - Ne postoji išta što bih mu zamjerila - trenutak potom je dodala, trudeći se smiriti uzbuđeni ton svog glasa. - On je jedna divna, velikodušna i plemenita osoba... da mi nije pomogao, svi bi mi okrenuli leđa.

Olivia je polako kimnula. - U tom slučaju, zacijelo se radi o lordu Newburyju.

Annabel je polako spustila pogled na svoje krilo i još polakše kimnula. - Postupila sam vrlo glupo i sebično - jedva čujno je progovorila, pa pročistila grlo i kratko se nakašljala, svom snagom se trudeći da ne brižne u plač. Ipak, kratak jecaj oteo joj se iz grla. - Znam da jesam, ali... ne mogu...

Nije mogla nastaviti. Nije ni morala. - Dakle, ipak vas je zaprosio - tiho je rekla Olivia, ne trudeći se prikriti prizvuk sažaljenja u glasu.

- Ne, još nije - oborena pogleda odvrtila je Annabel. - Ali, upravo je kod moje bake i djeda. Vidjela sam kad se kočijom dovezao pred kuću - objasnila je. Samo nebo zna što bi sve Olivia mogla pročitati iz izraza njezina lica, no nije dovijeka mogla govoriti svom krilu. Prije ili kasnije morat će podići pogled. Ali ne sad. - Znam da sam se ponijela poput kukavice - zdvojno je uzdahnula. - Vidjela sam kako ulazi u kuću i jednostavno sam pobjegla. Pomislila sam... ako ne uđem, neće me moći upitati hoću li se udati za njega... i zato sam pobjegla... da ne bih morala pristati.

- Zar ga ne možete odbiti?

Annabel je niječno odmahнула glavom. Osjećala se posve poraženom. - Ne mogu - odvrtila je, pitajući se kako je moguće da joj glas zvuči toliko umorno. - Moja obitelj... nemamo dovoljno... - ponovo je kratko pročistila grlo. - Nakon smrti mog oca za nas su nastupila teška vremena i...

- U redu je - rekla je Olivia, kratko joj stisnuvši ruku. - Razumijem.

Annabel je napokon podigla pogled i očiju punih suza tužno joj se osmjehnula, istinski zahvalna na njezinoj toplini i potpori. Doduše, bila je uvjerena da Olivia ni uz najbolju volju *ne može* shvatiti što joj pokušava reći. Netko poput nje, sa suprugom koji je obožava i imućnim, uglednim roditeljima, ni u snu ne bi mogao zamisliti kakav je teret svaljen na njezina leđa onog trenutka kada je shvatila kakvu žrtvu će morati podnijeti da bi svoju obitelj spasila od siromaštva.

Olivia je duboko uzdahnula. - U redu - mirno je nastavila. - Sve je odgođeno barem za jedan dan. Možete ostati ovdje cijelo popodne. Ne brinite, nećete mi smetati.

- Hvala - tiho je odvratila Annabel.

Olivia ju je kratko potapšala po ruci pa ustala, odšetala do prozora i provirila na ulicu.

- Kuća mog djeda i bake ne vidi se odavde - rekla je Annabel.

- To mi je poznato - rekla je Olivia, kratko joj se osmjehnuvši. - Ali, najbolje razmišljam dok stojim uz prozor i gledam na ulicu. Možda bih trebala malo prošetati i vidjeti je li lordova kočija još uvijek tamo.

- Nipošto - odvratila je Annabel. - U vašem stanju...

- Ne brinite, sasvim se dobro osjećam - samouvjereno je odvratila. - U stvari, volim biti na svježem zraku. Prva tri mjeseca bilo mi je grozno, a sudeći po mojoj majci, tako će biti i zadnja tri. No barem u međuvremenu mogu se opustiti i uživati.

- U pravu ste, to je najbolji dio trudnoće.

Olivia ju je začuđeno pogledala.

- Ja sam najstarija od osmero djece. Moja majka bila je gotovo neprekidno trudna tijekom mog odrastanja.

- I rodila je osmero djece? Nebesa, ne mogu to čak ni zamisliti.

- To i jest glavni razlog zbog kojeg me lord Newbury želi oženiti - ravnodušno je izjavila Annabel. - Moja majka imala je još šestero braće i sestara. A otac devetero. Čula sam kako se govori da čak i ptičice cvrkuću o mojoj plodnosti.

Olivia se kratko trgnula. - Dakle, ta glupost došla je čak i do vaših ušiju.

Annabel je zakolotala očima. - Barem sam se dobro nasmijala.

- Dobro je što se možete smijati šalama na vlastiti račun.

- Što bih drugo? - odvrtila je Annabel, očito pomirena sa sudbinom. - Ako se čovjek ne može smijati šalama na vlastiti račun, onda...

Duboko je uzdahnula i zašutjela. Ta tema bila je previše depresivna. Utonuvši u sofu zagledala se u površinu izrezbarenog stolića u kutu. Nepomično je zurila u njega sve dok nije osjetila kako joj se pogled muti, a slika razdvaja na dvije polovine. Očito nešto nije u redu s njezinim očima, zaključila je. Hoće li oslijepiti? Ako bi oslijepila, lord Newbury možda je više ne bi htio. Može li itko oslijepiti ako cijeli dan nepomično zuri u jednu točku?

Možda može. Vrijedilo bi probati.

Nastavila je nepomično zuriti u stolić.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Annabel? Gospođice Winslow? Jeste li dobro?

- Jesam - automatski je odvrtila, ne mičući pogled sa stolića.

- Ah, stigao je i čaj - veselo je uzviknula Olivia, sretna što joj se pružila prilika prekinuti napetu tišinu. - Želite li mlijeko i šećer? - upitala je, pa usula malo čaja u šalicu i stavila je na tanjurić.

Annabel je nevoljko svrnula pogled sa stolića pa nekoliko puta kratko trepnula, pokušavajući razbistriti vid. - Samo mlijeko, molim - odvrtila je. - Bez šećera.

Olivia je usula mlijeko u šalicu i stavila je pred Annabel, pa napunila jednu i za sebe. Čekajući da se čaj prestane pušiti, započela je čavrljati o svemu, svačemu i ničemu posebnom. Annabel joj je bila nadasve zahvalna što ne mora ništa činiti osim sjediti i slušati. Između ostalog, uspjela je saznati kako Oliviina šogorica ne voli boraviti u gradu i kako se njezin muž, Oliviin brat blizanaac, katkad ponaša kao da je plod đavoljeg sjemena. - U međuvremenu - rekla je, svrnuvši pogled k nebu - umije biti *prilično drag*.

Annabel je srknula gutljaj čaja i kimnula. Olivia je uzdahnula pa promijenila temu i počela pričati o poslu svog supruga. - Prije se bavio prevođenjem ratnih dokumenata za vladu. Jezivo dosadan posao. Čovjek bi pomislio da će takvi dokumenti biti prilično intrigantni, no vjerujte mi, to zacijelo nije slučaj.

Annabel je srknula čaj pa kimnula. Pa srknula čaj i kimnula. I tako u nedogled.

- Neprestano kuka kako su Gorelyčine knjige dosadne - nastavila je Olivia. - Ali, stekla sam dojam da ih voli prevoditi, iako to nikada ne bi priznao - rekla je pa raširila oči kao da se odjednom nečega sjetila. - Zapravo, upravo Sebastianu može zahvaliti što je dobio taj posao.

- Doista? Kako to mislite?

Olivia je zaustila da joj odgovori, pa zatvorila usta i kratko se zamislila. - Iskreno, ne znam kako bih vam to objasnila. Stvar je u tome što je Sebastian čitao jednu od Gorelyčinih knjiga princu Alekseju. Mislim da ste ga jučer upoznali?

Annabel je kimnula. - Čitao je princu Alekseju? - začuđeno je upitala.

Olivia je izgledala kao i da sama jedva vjeruje u to. - Upravo tako. U stvari, napravio je od toga cijeli igrokaz. Princ je na kraju bio oduševljen. A koliko sam čula, njegove služavke su bile toliko ganute izvedbom, da su cijelo vrijeme brisale suze iz očiju - objasnila je Olivia pa u nedoumici slegnula ramenima.

- To je zbilja neobično - zaključila je Annabel. Doista će morati pročitati neku od Gorelyčinih knjiga.

- Knjiga koju mu je čitao bila je *Gospođica Butterivorth i ludi barun*. Princu se toliko svidjela da je naposljetku zamolio Harryja da je prevede, tako da je i njegovi zemljaci mogu pročitati.

- Mora da je stvarno dobra.

- O, jest. Jedan od glavnih ženskih likova preminuo je od zaraze koju prenose golubovi.

Annabel se zagrcnula. - Mora da se šalite!

Deset stvari koje volim kod tebe

- Nipošto. Kažem vam, majka gospođice Butterworth uzgajala je golubove i tako se zarazila. A zatim je majčina sestra, koja je bila jedini živi član Butterworthičine obitelji, dobila kugu. No uspjela je preživjeti.

- Kugu? - upitala je Annabel, očiju raširenih od čuđenja.

- Ah, ne, oprostite, bile su to boginje. No više bi mi se svidjelo da se radilo o kugi.

- Doista moram pročitati neku od njezinih knjiga - rekla je Annabel.

- Mogu vam dati jednu - rekla je Olivia pa spustila šalicu na stolić i uputila se prema niskom ormariću s knjigama. - Harry često podcrtava tekst, pa imamo po dva primjerka od svake - objasnila je, nagnuvši se nad ormarić u namjeri da zaviri unutra.

- Bože, ne mogu vjerovati da sam postala toliko nespretna. Annabel je hitro ustala. - Mogu li vam pomoći?

- Ne zamarajte se time - s uzdahom je odvrtila. - Evo jedne. *Gospođica Sainsbury i tajanstveni bojničnik*. Mislim da je to prva koju je napisala.

- Hvala - rekla je Annabel, uzevši knjigu iz njezine ruke. Vrhovima prstiju lagano je prešla preko korica, a zatim ih polako rastvorila i počela čitati.

Blistave zrake izlazećeg sunca poigravale su se na staklu prozora sobe u kojoj je gospođica Anne Sainsbury ležala skutrena ispod tankog pokrivača, pitajući se gdje će tog dana pronaći novac za hranu. Svrnuvši pogled na psa koji je mirno ležao tik do njezine postelje, znala je kako je

kucnuo čas da donese konačnu odluku. Budućnost njezine braće i sestara ovisila je o tome.

Naglo je zatvorila knjigu.

- Što se zbilo? Ne sviđa vam se? - smeteno je upitala Olivia.

- Nije to, nego... nije važno - slegnula je ramenima pa popila gutljaj čaja. Nije bila sigurna želi li trenutačno čitati o djevojci koja mora donijeti važne odluke. Pogotovo ne o jednoj koja ima braću i sestre čija budućnost ovisi o njezinom postupku. - Pročitat ću je poslije - rekla je.

- Ako želite čitati, nemam ništa protiv - odvratila je Olivia.

- Rado ću vam se pridružiti. Još uvijek nisam stigla pročitati jutarnje novine.

- Ne, ne. Počet ću večeras - tužno se osmjehnula. - Dobro će mi doći da ne razmišljam od drugim stvarima.

Olivia je zaustila da joj odgovori, no začuvši kako netko ulazi u kuću, hitro je pogledala prema vratima. - Harry? - viknula je.

- Ne, to sam ja.

Annabel se smrznula. Gospodin Grey!

- Sebastiane! - viknula je Olivia, uputivši gošći napet upitan pogled. Annabel je panično odmahнула glavom. Nije ga željela vidjeti. Ne sad, kada se osjećala toliko ranjivom.

- Sebastiane, nisam te očekivala - rekla je Olivia požurivši prema vratima salona.

Zastao je u do vratku i poljubio je u obraz. - Moram li se ubuduće najaviti? Dosad to nije bio slučaj.

Annabel je utonula u sof u. Možda će se uspjeti stopiti s njom. Njezina plava haljina bila je gotovo iste boje kao i tkanina kojom je bila presvučena sofa. Možda je neće vidjeti. Možda je i on postao slabovidan od buljenja u jednu točku. Možda...

- Annabel? Gospođice Winslow?

Slabašno se osmjehnula.

- Otkud vi ovdje? - začuđeno je upitao i požurio prema njoj. - Je li sve u redu? - zabrinuto je upitao, vidjevši kako izgleda.

Polako je odmahнула glavom. Ni uz najbolju volju nije mogla progovoriti ni riječ. Doista bi se morala pod hitno pribрати, pomislila je. Zaboga, pa maločas joj je čak uspelo i *nasmejati se*. No jedan pogled na gospodina Greyja bio je dovoljan da sve ono što se cijelo vrijeme svojski trudila potisnuti, ponovo izbije na površinu. Grlo joj se iznenada stegnulo, a oči se napunile suzama.

- Annabel, što se dogodilo? - zabrinuto je upitao pa hitro kleknuo pokraj nje.

Umjesto odgovora briznula je u plač.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Jučer, po završetku plesa s njegovim stricem, Sebastian je opazio da je slomljena. Više manje gledala je u pod, i općenito djelovala napadno mirno i pokorno, no u njezinu držanju nije bilo ničega što bi ukazivalo na nešto poput *ovoga*. Ridala je kao da joj se cijeli svijet upravo raspao na stotinu komadića.

Osjećao se kao da ga je netko snažno pogodio šakom posred trbuha.

- Nebesa - rekao je, svrnuvši pogled na Oliviu. - Što se dogodilo?

Napućenih usnica bez riječi mahnula je glavom prema Annabel. Sebastiana je obuzeo čudan osjećaj da ga je upravo prekorila, iako nije imao pojma što je skrivio.

- Sve je u redu - kroz jecaje je progovorila Annabel. - Nije mi ništa.

- Jasno da vam je nešto - odvratio je Sebastian, pa uputio Olivii kratak napeti pogled, prepun neizrečenih pitanja.

- Jasno da joj je nešto - složila se Olivia.

Seb je promrsio tihu psovku. - Radi se o Newburyju, zar ne? - Ijutito je upitao. - Što je ovoga puta učinio?

- Ništa - rekla je Annabel, hitro odmahnuvši glavom. - Nije ništa učinio jer... jer...

Deset stvari koje volim kod tebe

Sebastian je osjetio neobično stezanje u grlu, i to mu se nije nimalo svidjelo. Kao ni čudan, nelagodan osjećaj u trbuhu. Bilo je to poput lošeg predosjećaja. Njegov stric nije bio na glasu kao nasilnik ili zlostavljač, ali nijedna žena ne bi ga nazvala pažljivim i plemenitim. Bio je tip muškarca koji ne mari kako se žena osjeća, niti se time želi zamarati. Drugim riječima, bio je sebičan. Uzimao je što je htio, jer je bio uvjeren da mu to pripada, neovisno o tome sviđa li se to nekome ili ne. Jednostavno, nije ga bilo briga.

- Annabel, recite mi što se dogodilo - zamolio je.

Još jače je zajecala. Nos joj je bio crven i...

Bez riječi dodao joj je maramicu.

- Hvala - promrmljala je i ispuhala nos. Dvapat.

- Olivia - rekao je, pogledavši je na način iz kojeg nije bilo teško zaključiti da polako gubi strpljenje. - Bi li mi konačno rekla što se događa?

Prekrižila je ruke na prsima i svisoka ga pogledala onako kako to samo žena može učiniti. - Gospođica Winslow je uvjeren da će je tvoj stric zaprositi. Najvjerojatnije, već danas.

Sebastian je duboko uzdahnuo. Nije mogao reći da ga to iznenađuje. Annabel je posjedovala sve osobine žene kakvu je želio za brak, pogotovo otkad je pomislio da je i Sebastian želi.

- U tom slučaju, potpuno vas razumijem - rekao je i kratko joj stisnuo ruku, pokušavajući je utješiti. - I ja bih plakao ako bi me Newbury zaprosio.

Na trenutak je izgledala kao da će se nasmijati, ali potom je ponovo zajecala.

- Zašto mu jednostavno ne kažete da se nećete udati za njega? - upitao je. - Zašto mu jednostavno ne kaže da se neće udati za njega? - upitao je Oliviu.

Hladnokrvno je slegnula ramenima. - Što misliš, zašto?

- Kad bih znao, ne bih te pitao - odbrusio je, naglo ustavši.

- Njezina majka rodila je osmero djece, Sebastiane. Osmero!

- Za ime Boga! - prasnuo je. - Bi li jednostavno rekla što misliš?

Annabel je naglo prestala ridati i začuđeno ga pogledala.

- Napokon razumijem o čemu ste govorili - rekao je Sebastian, kratko je pogledavši.

- Ostali smo bez novca - jedva čujno progovorila je Annabel. - Moje sestre više nemaju učiteljicu, a braća će morati prekinuti školovanje i vratiti se kući.

- Što je s vašim djedom i bakom? Lord Vickers prilično je imućan i ne vjerujem da bi mu bio problem platiti nekoliko školarina.

- Moj djed već dvadeset godina nije progovorio ni riječ s mojom majkom. Nikada joj nije oprostio što se udala za mog oca - drhtavim glasom objasnila je Annabel pa ispuhala nos i duboko udahnula, pripremajući se da nastavi. - Pristao je da dođem samo zato što ga je baka gnjavila sve dok nije popustio. Doduše, nemam pojma

zašto joj je do toga toliko stalo... vjerojatno joj je bilo dosadno i željela se nečim zabaviti.

Seb je svrnuo pogled na Oliviu. Uspravna, ruku prekriženih na prsima, izgledala je poput ratoborne koke spremne na obranu nejakog pileta. - Ispričavam se - rekao je, pa zgrabio Oliviu za ruku i poveo je u kut pokraj prozora. - Što želiš od mene? - oštro je prošaputao.

- Nemam pojma o čemu govoriš.

- Jasno da imaš. Otkad sam se pojavio napadno zuriš u mene.

- Zar ne vidiš koliko je uznemirena?

- Jasno da vidim - srdito je odbrusio.

- Onda učini nešto! - rekla je, zakolutavši očima.

- Što? Nisam ništa skrivio.

Olivia tome nije mogla prigovoriti. Istina, Sebastian nije ništa zgriješio. Newbury se zagrijao za Annabel prije nego što se on pojavio u cijeloj toj priči. Što se nje tiče, našla bi se u istoj situaciji i da nije upoznala Sebastiana.

- Mora se udati, Sebastiane.

Za ime Boga! Sebastian je jedva mogao vjerovati vlastitim ušima. - Nije moguće da želiš reći kako bih je *ja* trebao zaprositi? - zgranuto je upitao, iako je vraški dobro znao što želi reći. - Poznajem je jedva tjedan dana!

Zurila je u njega kao u zadnju propalicu. U prokletog gada. Dovraga, pogledavši Annabel kako spuštenih ramena sjedi na sofi i tiho jeca držeći njegovu maramicu prslonjenu uz nos, tako se i osjećao. Čovjek bi uistinu morao imati srce od kamena da se ne sažali nad njom i ne poželi joj nekako pomoći.

Ali brak? Koji bi normalan muškarac ponudio brak ženi koju poznaje... koliko, zapravo? Osam dana? Londonsko društvo može ga smatrati površnim i nepromišljenim, ali samo zato jer njemu to savršeno odgovara. Želio je da i nastave tako misliti, jer... jer... Iskreno, nije bio siguran zašto mu je do toga stalo. Možda zato što ga je sve to prilično zabavljalo.

Ipak, mislio je da ga Olivia bolje poznaje.

- Priznajem, svidjela mi se - prošaputao je. - Doista jest. I žao mi je što se našla u takvoj situaciji. Zaboga, ako itko zna što znači podnositi nekog poput Newburyja, onda sam to nesumnjivo ja. Ali, ja doista nemam ništa s tim. To jednostavno nije moj problem.

Olivia je spustila pogled. Bilo je očito da je razočarana.

- Ti si se udala iz ljubavi - podsjetio ju je.

Vidjevši kako se ugrizla za usnicu, znao je da je pogodio metu. Unatoč tome, nije mogao shvatiti zašto se istodobno osjeća toliko krivim. Ipak, to ga nije spriječilo da nastavi. - Bi li meni uskratila isto? - upitao je.

Osim ako...

Ponovo je pogledao Annabel. Očiju punih suza zurila je kroz prozor. Pramen njezine tamne kose uredno skupljene na potiljku, oslobodio se ukosnice, zavojito se spustivši niz vrat sve do lopatica.

Bio bi duži da je moker, odsutno je pomislio Sebastian.

No kakve to veze ima, kad mu se ionako nikada neće pružiti prilika da to vidi?

Ponovo je osjetio stezanje u grlu.

- U pravu si - tiho je rekla Olivia.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Što? - upitao je, blijedo je pogledavši.

- U pravu si - ponovila je. - Ne mogu tražiti od tebe da uskočiš i podmetneš leđa. Napokon, nije ni prva ni posljednja koja se mora udati za muškarca kojeg ne želi.

Sebastian se sumnjičavo zagledao u nju. Smišlja li nešto? Vrlo vjerojatno, da. A možda i ne. Prokletstvo. Mrzio je kad bi mu se to dogodilo. Kad mu ne bi uspjelo pročitati joj misli.

- Nije na tebi da izigravaš spasitelja.

- Jasno da nije - složio se, iako se ne bi okladio kako Olivia to doista misli.

- U redu - suho je odvratila. - Možemo joj barem nakratko pomoći. Rekla sam joj neka ostane ovdje do večeri. Newbury će dotad sigurno izgubiti strpljenje i otići.

- Kod njezinih je?

Kratko je kimnula. - Vraćala se kući iz... ne znam, valjda- iz kupovine, kad ga je vidjela kako izlazi iz kočije i ide prema ulazu.

- I uvjerena je kako je došao s namjerom da je zaprosi?

- Misliš li kako bi možda trebala otići provjeriti? - sarkastično je upitala Olivia.

Polako je kimnuo. Nije mu bilo lako zamisliti što bi učinio na njezinu mjestu, no vjerojatno bi isto postupio.

Olivia je svrnula pogled na sat iznad kamina. - Moram izaći. Imam dogovoreni sastanak.

Ni na sekundu nije povjerovao u to, no kimnuo je. - Ne brini, pravit ću joj društvo dok se ne vratiš.

Olivia je duboko uzdahnula. - Vjerojatno bih trebala poslati nekog da odnese poruku njezinima. Uskoro će se zacijelo početi pitati gdje je. Doduše, poznavajući njezinu baku, možda i ne.

- Poruči im da si u gradu naletjela na nju - predložio je.
- Tome barem nitko neće moći prigovoriti ni riječ - dodao je. Olivia je visoko kotirala na londonskoj društvenoj ljestvici. Svatko bi bio oduševljen da njegovu kćer ili unuku uzme pod svoje okrilje.

Olivia je kimnula pa pošla objasniti gošći kako je mora privremeno napustiti. Sebastian je za to vrijeme prišao stolicu s pićem, uzeo jednu od čaša i do vrha je napunio konjakom pa u jednom gutljaju ispraznio sadržaj, ponovo je napunio, spustio na stolić, uzeo drugu čašu, napunio je i s obje se uputio prema sofi. Olivia je istog trenutka ustala, oprostila se i požurila prema vratima.

Bez riječi Sebastian je Annabel pružio čašu.

- Rekla je da ide na neki sastanak - tiho je izgovorila Annabel.

Kimnuo je. - Popijte to - rekao je. - Čak i ako vam ne paše. Koristit će vam.

Prinijela je čašu usnicama, srknula gutljaj i spustila je na stolić. - Moja baka previše pije - monotonim tonom je izjavila. Zvučala je žalosno ravnodušno.

Bez riječi sjeo je u fotelju najbližu sofi. Nije imao pojma kako bi se trebao ponašati u društvu žalosne ženske osobe. Što bi uopće trebao reći? Ili učiniti?

- Nije od onih koji postaju ratoborni kad popiju. No u tom stanju, često se ponaša budalasto.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Želite li reći da se pretvara u opaku zavodnicu? - upitao je, široko se osmjehnuvši. Bio je to nadasve drzak komentar, no Sebastian jednostavno više nije mogao podnijeti pogled na njezine tužne oči. Uspije li je nasmijati, vrijedilo je ispasti ne- uljudan.

I jest. Nasmiješila se. Bio je to sasvim maleni osmijeh, ali ipak osmijeh. Kako bilo, Sebastian je bio zadovoljan.

- Ah, da, moglo bi se i tako reći - priznala je, prekrivši rukom usnice. - Nadam se da joj nećete zamjeriti - dodala je, pa polako odmahнула glavom. - Iskreno, ne sjećam se da mi je ikada u životu bilo toliko neugodno. Nikad dotad nije učinila takvo što.

- To je zato što sam neodoljiv. Bio je to prevelik izazov za nju.

Annabel ga je bez riječi sarkastično pogledala.

- Biste li barem priznali da sam nadasve pristojan i diskretan?

Odmahnula je glavom, ali vidio je iskrice smijeha u njezinim očima. - Koješta! Nikad nisam bila osobito dobra lažljivica.

Nasmijao se.

Posegnula je za čašom pa popila gutljaj pića, no ovoga puta nije ju odložila nazad na stol. Umjesto toga, počela ju je nesvjesno okretati među prstima. O, dakle mala slatka Annabel doista je od onih koji ni pet minuta ne mogu ostati mirni.

No pitanje je bilo, otkad on to smatra simpatičnim? Ta osobina bila mu je posve strana. Mogao je satima ostati miran. Zato je vjerojatno i bio tako dobar strijelac. U ratu,

katkad je satima mirno ležao na mjestu, čekajući trenutak da pritisne okidač.

- Željela bih da znate... - započela je.

Mirno je čekao da nastavi. O čemu god da se radilo, to joj očito nije bilo lako izreći.

- Željela bih da znate - ponovila je, zvučeći kao da pokušava skupiti hrabrost - kako mi je savršeno jasno da ovo nema nikakve veze s vama. Ne očekujem...

U želji da je poštedi daljnjih neugodnosti, naglo je podigao ruku, dajući joj znak da zašuti. - Ne morate ništa reći - odvratio je, polako odmahnuvši glavom.

- Ali, lady Olivia...

- Ona se zna zanijeti - prekinuo ju je. - Bit će najbolje da se pretvaramo kako... je li to jedna od Gorelyčinih knjiga? - odjednom je upitao.

Annabel je trenutak blijedno zurila u njega pa spustila pogled u krilo. Posve je zaboravila da ju je tu spustila. - Ah, da - zbunjeno je odvratila. - Lady Olivia mi je posudila jednu od njih.

- Koju? - upitao je, ispruživši ruku.

- Ah... - zbunila se, pa hitro pogledala naslov. - *Gospođicu Sainsbury i tajanstvenog bojnika* - rekla je, pruživši mu knjigu. - Pretpostavljam da ste je pročitali.

- Naravno - rekao je, pa rastvorio knjigu i zagledao se u riječi na prvoj stranici. *Blistave zrake izlazećeg sunca...*

Mogao se savršeno jasno prisjetiti trenutka kada je na komad papira zapisao te riječi, nakon što je u glavi oblikovao cijeli ulomak.

Deset stvari koje volim kod tebe

Bio je to trenutak kada se našao na prekretnici. Nakon toga, život mu je krenuo drugačijim tijekom. Pitao se, doživi li svatko takvo što? Trenutak nakon kojega se život može podijeliti na *prije i poslije*. Kako bilo, za njega je to bio taj trenutak. Te noći, kada nije mogao zaspati, a koja zapravo, ni po čemu nije bila različita od noći prije nje ili one prije nje.

Izuzev po tome što mu je iz nekog nedokučivog razloga upravo te noći palo na pamet da bi mogao napisati knjigu.

Pa je uzeo papir i pero i...

Jest, bio je to trenutak kada se našao na prekretnici. Zamišljeno se zagledao u Annabel.

Trenutak zatim, svrnuo je pogled s njezina lica. Nije želio razmišljati o trenutku kada će se ona naći na prekretnici.

- Biste li željeli da vam čitam? - upitao je. Morao je učiniti nešto, bilo što, ne bi li promijenio tijek svojih misli. Usto, možda će je tako uspjeti oraspoložiti.

- Nemam ništa protiv - odvrtila je, nesvjesno se osmjehnuvši. - Lady Olivia kaže da umijete jako lijepo čitati.

Nemoguće! Olivia ne bi *nikada* rekla takvo što. - Nije valjda? Doista je to rekla?

- Ne izravno - priznala je Annabel. - Ali rekla je da su se služavke princa Alekseja rasplakale slušajući vas.

- Od muke?

Prasnula je u smijeh. Sebastian je iskreno čestitao samom sebi.

- Hajdemo to provjeriti - rekao je pa spustio pogled na knjigu. - *Prvo poglavlje* - započeo je pa kratko pročistio grlo. - *Blistave zrake izlazećeg sunca poigravale su se na staklu prozora sobe u kojoj je gospođica Anne Sainsbury ležala skutrena ispod tankog pokrivača, pitajući se gdje će tog dana pronaći novac za hranu.*

- Mogu to u potpunosti zamisliti - rekla je Annabel.

Iznenadena ju je pogledao. Osjećao se prilično počašćenim.

- Zaista?

Kimnula je. - Kod kuće, imala sam običaj rano ustajati. U zoru, sunčeva svjetlost je drugačija. Izgleda poput razlivenog zlata. Uvijek sam mislila... - zašutjela je i zamišljeno nakrivila glavu. Namrštena čela i spojenih obrva djelovala je uistinu neodoljivo. Sebastian je bio siguran da bi joj mogao pročitati misli, ako bi dovoljno dugo zurio u nju.

- Mislim da točno znate što mislim.

- Mislite?

- Da - odvrtila je. Oči su joj kratko bljesnule, kao da se nečega prisjetila. - Već ste mi o tome govorili. Kada smo se sreli u Hampsteadu.

- U parku - s uzdahom je rekao. Nebesa, činilo se kao da je otada prošlo cijelo dugo stoljeće.

- Jest - kimnula je. - Govorili ste o jutarnjoj svjetlosti. Rekli ste da je *drugačija*. I da biste voljeli... - naglo je zašutjela i porumenjela. - Nije važno.

- Naravno da jest. Sada sam *doista* znatiželjan. Što sam rekao?

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ah... rekli ste - započela je pa hitro odmahнула glavom.

- Ne, ne mogu vam reći.

- *Anna-bel*- zapjevušio je - naravno da možete.

- Rekli ste da biste se voljeli okupati u toj svjetlosti - u dahu je izgovorila.

- Zaista? - začudio se. Čudno. Nije se toga mogao sjetiti. No zvučalo je poput nečega što bi mogao reći, u trenucima kad bi se izgubio u vlastitim mislima.

Kimnula je.

- Hm, onda je valjda tako - rekao je i pozorno se zagledao u nju, kao što je uvijek činio kada bi se spremao izreći poantu.

- Zvuči kao nešto u što bih se rado upustio.

Ponovo je kimnula.

- Možda sam, no bilo bi mi milije u društvu - dodao je.

- *Prekinite* - naglo je izgovorila.

No nije izgledala uvrijeđeno. Ni najmanje. Dugi trenutak Sebastian ju je pozorno promatrao. Smiješila se. Bio je to sasvim malen osmijeh, ali samouvjeren. Osmijeh iza kojega je stajala snažna i hrabra osoba. Netko tko se umije nositi s nedaćom, kakva god ona bila.

Polako je odmahnuo glavom. Prokletstvo, doista bi se morao pribrati. Smiješila se kako se smiješila jer se osmijehom pokušavala obraniti od nelagode. Bilo joj je neugodno zbog njegova komentara i to je bilo sve. Kakve to veze ima sa životnim nedaćama?

Doista bi se morao pribrati i prestati joj pridavati osobine kakve nema. U protivnom će od nje izgraditi

nepostojeći lik. To je bilo ono što je svake noći radio, s perom u ruci, za svojim pisaćim stolom. Stvarao je nepostojeće likove. Ne bude li obuzdao maštu, stvorit će od nje savršenu ženu.

Što nije bila, i što ne bi smio očekivati. Niti zbog sebe, niti zbog nje.

Kratko je pročistio grlo pa svrnuo pogled na knjigu. - Želite li da nastavim?

- Molim vas.

- *Svrnuvši pogled na psa koji je mirno ležao...*

- Imam i psa - u dahu je izgovorila.

Začudeno ju je pogledao. Ne zato što je upravo saznao da ima psa. Djelovala je poput nekog od koga bi se takvo što moglo očekivati. Ali, nije očekivao da će ga ponovo prekinuti. Barem ne tako brzo. - Zaista? Kakvog?

- Hrta.

- Vodite li ga na utrke pasa?

- Odmahnula je glavom. - Nazvala sam ga Miš.

- To je doista bilo okrutno od vas, gospođice Winslow.

- Žao mi je, ali savršeno mu odgovara. Pomalo je plašljiv.

- Pretpostavljam da se nije borio za naslov Winslowa koji može trčati brže od purana?

Nasmijala se. - Nije.

- No vi ste u toj kategoriji osvojili treće mjesto - podsjetio ju je. - Želite li reći da trči sporije od vas?

- Ne, ali upravo zato ne bi bilo pošteno uvrstiti ga u natjecanje - odvrtila je. - Doduše, možda i bi - nakon

kraćeg razmišljanja je dodala. - Imam dva brata koji su prilično brzi na nogama.

Kimnuo je pa podigao knjigu. - Mogu li nastaviti?

- Nedostaje mi moj pas - tužno je uzdahnula.

Očito ne. Spustio je knjigu. - Vaši baka i djed nemaju psa? - upitao je.

- Ne. Ali Louisa ima onog smiješnog baseta.

- Prilično je nabijen - rekao je, prisjetivši se male debele kobasice na nogama, koju je vidio u parku.

Sarkastično se osmjehnula. - Frederick. Bi li itko normalan tako nazvao psa?

- Molim? - zbunjeno je upitao. Prebrzo je skakala s teme na temu. Više nije bio siguran da je može pratiti.

- Louisa je svog psa nazvala Frederick - objasnila je, promeškolvivši se u sjedalu. Doista nije mogla dugo mirno sjediti.

- Ne zvuči li vam to smiješno?

- Zapravo, ne - priznao je.

- Ali, tako se zove jedan od moje *braće*.

Nije imao pojma zašto mu to govori, no ako joj je pričanje o sporednim stvarima moglo pomoći da zaboravi na brige, što se njega tiče, nema ništa protiv. - Je li Frederick jedan od onih koji su brzi na nogama? - upitao je.

- Jest. Također je i nositelj titule Winslowa koji, po svemu sudeći, neće nikad postati pop - objasnila je pa uprla prstom u sebe. - U *tome* bih ga sigurno pobijedila, ali curama nije bilo dozvoljeno natjecati se za taj naslov.

- U to ni najmanje ne sumnjam - promrmljao je -
budući da ste nositeljica naslova Winslowice koja uvijek
zadrijema u crkvi.

- Je li to doista istina? - upitao je, kao da mu je tek sada
sinulo koliko je to neobično. - To, da drijemate u crkvi?

Umorno je uzdahnula. - Svake... pojedine... nedjelje.
Bez iznimke.

Nasmijao se. - Nas dvoje bili bismo dobar par.

- I vi drijemate u crkvi?

- Ah, ne, ne idem u crkvu. Izbacili su me zbog lošeg
ponašanja.

Nagnula se prema njemu, očiju punih iščekivanja. - Što ste
učinili?

Tajanstveno se osmjehnuvši, nagnuo se prema njoj. -
Nema šanse da vam to ikada kažem.

Razočarano se odmaknula od njega. - To doista nije
pošteno od vas.

- Svejedno - odvratio je, slegnuvši ramenima. - Neću
vam reći.

- Nikad?

- Nikad. No mogu vam reći da bih *vrlo vjerojatno* i ja
zadrijemao u crkvi - zamišljeno je odvratio. Doista, vrlo
vjerojatno bi. Nije lako ostati budan uz monoton crkveni
obred. Osobito ne nekome tko noću ne može spavati.

Čeznutljivo se osmjehnula, vjerojatno se prisjetivši
svojih iskustava po tom pitanju, pa hitro ustala. Začuden,
Sebastian je također ustao.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Sjedite - rekla je. - Ne idem nikamo - dodala je pa požurila prema prozoru. Odmaknuvši zavjesu zamišljeno je pogledala niz ulicu. - Mislite li da je još uvijek tamo?

Nije se pretvarao kako nema pojma o kome govori. - Vjerojatno jest. Prilično je žilav kad za nešto zapne. Ako su mu vaši rekli da ćete se uskoro pojaviti, sumnjam da bi odustao.

- Lady Olivia rekla mi je da će prije povratka proći pored kuće mog djeda i bake, i provjeriti je li njegova kočija još uvijek tamo - rekla je, pa pustila zavjesu i okrenula se prema njemu. - Nije izašla zato što se morala s nekim sastati, zar ne? - upitala je, gledajući negdje iza njegove glave.

Zaustio je da je razuvjeri pa zatvorio usta. Nije joj želio lagati. - Nisam stekao takav dojam - rekao je.

Polako je kimnula. Trenutak zatim izraz njezina lica naglo se promijenio. Stisnula je usnice i zatvorila oči kao da se pokušava suzdržati... *ah ne*, pomislio je, *neće se valjda opet rasplakati!*

Zaboga, doista nije podnosio ženske suze. Osobito njezine. Nebesa, što će sad? Kako će je utješiti? Ali, prije nego što je stigao smisliti što bi joj mogao reći...

Shvatio je da se smije. - Smijete se? - zaprepašteno je upitao.

Odmahnula je glavom i nastavila se smijati.

Naglo je ustao i sumnjičavo se zagledao u nju. - Zaboga, što je toliko smiješno?

- Lady Olivia - u dahu je izgovorila. - Čini se da želi ugroziti vašu reputaciju.

Bila je to najluđa stvar koju je ikada čuo. - Ah, moja reputacija odavno je ugrožena - odvratio je i polako joj prišao poput mačka koji se sprema baciti na neopreznu ptičicu.

- O tome se i radi - rekla je, pa ponovo prasnula u smijeh. - Pogrešno ste razumjeli. Nisam tako mislila...

Sebastian je čekao da mu objasni što je on to pogrešno razumio ili što je ona točno mislila, no o čemu god da se radilo, nestalo je pod novom provalom smijeha.

- Nebesa! - rekla je i rukom se oslonila o zid, hvatajući dah.

- Ne razumijem što je u tome toliko smiješno - s osmijehom je rekao. Bilo je nemoguće gledati kako se smije i pritom ostati ozbiljan.

- Nije važno - rekla je, odmahnuvši rukom. Malo zatim, ponovo je prasnula u smijeh, pa hitro prekrila rukama usta.

Zapravo, cijelo lice. No ramena su joj se i dalje tresla, a iz grla izlazili prigušeni, neartikulirani glasovi.

- Izgledate kao da plačete - rekao je.

- Ne plačem - promumljala je.

- Znam, ali kad bi netko ušao i vidio vas ovakvu, mogao bi pomisliti da sam vas ja natjerao u plač.

- Oprostite - rekla je, provirivši kroz skupljene prste.

- Što je toliko smiješno u vezi s mojom reputacijom? - ponovo je upitao. Jer doista nije znao.

- Ah, nije to - odvrtila je. - Smijem se nečem drugom.

- Čemu? - strpljivo je upitao, oslonivši se rukom o zid.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Jučer ste rekli kako ste se trudili da me društvo prigri na svoja njedra kao najdražu kćer.

- Istina, zvuči pomalo smiješno. Trebao sam se više potruditi.

- Radi se o tome kako nisam sigurna da su *to* njedra uz koja bih se *ja* željela priviti - u dahu je izgovorila, pa rukama pokrila oči. - Zaboga, izletjelo mi je! Nisam to smjela reći.

Dugi trenutak ostao je posve nepomičan, pa polako spustio pogled na njezina njedra. Grudi su joj se dizale i spuštale poput valova... što je neminovno dovelo do plimnog učinka na određene dijelove njegova tijela.

Podigavši pogled na njezine pune ružičaste usnice, prestao je disati.

Želio ju je poljubiti. Žudio je za njezinim poljupcem više nego za zrakom. Jer da, zaboravio je i disati. Sve što je želio bilo je poljubiti je. Znao je da se to protivi zdravom razumu. I da bi se morao pribрати. Jednostavno se okrenuti, otići iz sobe i pod hitno leći u jednu vrlo, vrlo hladnu kupku.

Umjesto toga, prišao joj je. Blago je položio dlanove na njezine nadlanice, spriječivši je da makne ruke s očiju.

Usnice su joj se razdvojile i na licu je nakratko osjetio njezin vreli dah. Nije bio siguran je li što god prošaputala ili samo uzdahnula, niti je mario za to. Sve što je želio bilo je zarobiti njezin dah i učiniti ga svojim.

Ali polako. Sasvim, sasvim polako. Nije želio žuriti. Nije mogao, iz straha da ne izgubi makar i sekundu. Želio je upamtiti svaki pojedini trenutak. Želio se sjećati

osjećaja kada su njegove usnice bile dva centimetra od njezinih. Pa jedan, pa...

Spustio je usnice na njezine, no bio je to tek površinski, lepršavi dodir, prije nego što se odmaknuo. Želio je vidjeti izraz njezina lica, zapamtiti kako je točno tog trenutka izgledala. Zapamtiti izraz njezinih očiju dok je očekivala da je ponovo poljubi.

Upleo je prste u njezine i polako joj maknuo dlanove s očiju. - Pogledaj me - prošaputao je.

No odmahнула je glavom, odbivši otvoriti oči.

Nije više mogao čekati. Ni trenutak. Naglo ju je privukao u zagrljaj i spustio usnice na njezine. No ovoga puta, bilo je to znatno više od poljupca. Milovao je njezina leđa i ramena a zatim je zgrabio za stražnjicu i snažno je pritisnuo uz sebe. Nije bio posve siguran uživa li više u milovanju njezinih raskošnih oblina ili osjećaju njezina tijela tijesno pripijena uz njegovo.

Imala je tijelo božice, zamamno bujno i sočno. Nije ju mogao prestati dodirivati. I dok je milovao njezine obline, gnječio ih i mijesio, gotovo je zaboravio koliko uživa u poljupcu. Ali, njezino tijelo... o Bože! Bilo je predivno. I više od toga. Bilo je čudesno! Teškom mukom odvojio je usnice od njezinih, no samo zato da bi ih trenutak zatim spustio na njezin vrat. Jer, jednako toliko koliko je želio posvuda milovati, želio ju je i posvuda ljubiti.

- Annabel - promuklo je promrmljao pa ne gubeći ni časka počeo joj žustro raskopčavati haljinu. Oh, barem je u razodijevanju žena bio prilično vješt. Čak i kad se haljina kopčala odostraga, kao njezina. Najčešće bi to

činio polako, uživajući u svakom trenutku i svakom centimetru nage kože koju bi osjetio pod prstima... no sada s njom, nije se mogao suzdržati. Mahnito je provlačio sićušne gumbе kroz rupice, žudeći da joj što prije spusti haljinu niz ramena.

Nosila je običan bijeli pamučni steznik, bez svilenih vrpce i čipkanih uresa. No nisu joj trebali uresi. Bila je savršena, takva kakva jest. Jedan jedini pogled na njezino tijelo čovjeku je bio dovoljan da se rastane s pameću.

Drhtavim prstima počeo je razvezivati vrpce steznika svezanog na njezinim ramenima. Razvezavši ih, na trenutak je zadržao dah.

Očekivao je da će skliznuti s njezinih grudi, ali to se nije dogodilo. Njezine velike oble dojke odbile su iskočiti iz košarica. Vidjevši kako su čvrste i uzdignute, u nevjerici je odmahnuo glavom. - O, Annabel - prošaputao je i nastavio ponavljati njezino ime, vrhovima prstiju klizeći niz njezin vrat sve do zamamne udubine između grudi.

Tog trenutka malo je nedostajalo da posve izgubi nadzor nad svojim postupcima.

Ipak, ono malo razuma što mu je ostalo bilo je dovoljno da se zaustavi. Znao je da mora prekinuti s tim. Bila je to puka ludost. Annabel je pristojna mlada dama, a ne...

Nježno je poljubivši u rame, duboko je udahnuo miris njezine kože i napokon se primorao odmaknuti od nje.

- Žao mi je. Nisam to smio učiniti - rekao je, iako mu nije bilo ni najmanje žao. Znao je da bi mu trebalo biti, no

sumnjao je da bi ikada - i na trenutak - mogao požaliti što ju je držao u naručju.

Zamalo se okrenuo, jer doista - ne bude li to odmah učinio, neće se moći suzdržati da je ponovo ne uzme u naručje - kada je opazio da su joj oči sklopljene.

Srce mu je naglo potonulo u pete. - Annabel - jedva čujno je prošaputao, dodirnuvši joj rame. - Što ti je? - upitao je, nježno je pomilovavši po obrazu.

- Ništa - jednako tiho je odvratila.

Vrhovima prstiju dodirnuo je kut njezina oka. - Zašto su ti oči sklopljene?

- Zato jer se bojim.

- Čega?

Progutala je slinu. - To što se upravo dogodilo... bojim se da vam moram reći kako nisam željela...

- Znam, nisam to smio učiniti - naglo ju je prekinuo. Zaboga, vjerojatno nije željela da je poljubi. Zašto je pomislio da to želi? Je li mu uopće uzvratila poljubac? Je li ga uopće zagrlila? Nije se mogao sjetiti. Bio je toliko lud od želje za njom, toliko mahnit od užitka koji ga je preplavio dok je milovao njezino tijelo, da se sada ni uz najbolju volju nije mogao sjetiti što je ona činila.

- Ne - tiho je odvratila i napokon otvorila oči. - Htjela sam reći kako nisam željela da prestanete - objasnila je, pa polako odmahнула glavom, zatvorila oči i trenutak potom ponovo ih otvorila, kao da se trudi shvatiti što se zapravo dogodilo. - Molim vas, biste li mi pomogli... - zaustila je, ali prije nego što je stigla do kraja izreći molbu, Sebastian je hitro kimnuo. Bio je spreman učiniti sve što bude tražila

Deset stvari koje volim kod tebe

od njega. Zaštititi će je od svog strica i pomoći će njezinoj obitelji da se izvuče iz neimaštine i platit će školarinu njezinoj braći i...

Odjednom, vidjevši kako ga s iščekivanjem promatra držeći vrpce steznika među prstima, shvatio je kako želi da joj pomogne ponovo ih svezati.

Duboko je uzdahnuo i bez riječi ih svezao. U potpunoj tišini zakopčao je i gumbe na njezinoj haljini, a zatim "se bez komentara udaljio i sjeo na sofu. Annabel je ostala stajati uz prozor.

Minuta duga poput vječnosti prošla je u potpunoj tišini. Pa još jedna. Pa još jedna.

- Lady Olivia upravo dolazi - rekla je Annabel, napokon prekinuvši tišinu.

Naglo je ustao i prišao prozoru. Pogledavši niz ulicu vidio je kako se kočija lady Olivie polako približava kući.

Annabel se okrenula od prozora i u tom kratkom trenutku, kada su im se pogledi načas sastali, jednostavno mu je izletjelo...

- Hoćeš li se udati za mene?

OSAMNAESTO POGLAVLJE

Malo je nedostajalo da joj koljena otkazu poslušnost.

- Što?

- To baš nije odgovor koji sam očekivao - promrmljao je Sebastian.

Ipak, nije bila posve sigurna da je dobro čula. - Želite se vjenčati sa mnom?

- Nisam li to upravo rekao? - odvratio je, slegnuvši ramenima.

- Ali, ne morate me oženiti - krenula ga je uvjeravati zato jer... zato jer je bila glupača. Jasno da jest, jer jedino glupača može muškarcu koji ju je upravo zaprosio reći da je ne mora oženiti.

- Znači li to da se ne želiš udati za mene?

- Nisam to rekla.

Osmjehnuo se. - Znači, želiš?

- Ni to nisam rekla - odvratila je. Zaboga, zašto joj se odjednom toliko vrti u glavi?

- Mislio sam da ne voliš govoriti u zagonetkama, Annabel - rekao je, zbunjeno odmahnuvši glavom.

- To je zato što ste me zatekli posve nespremnu - optužila ga je. - Iznenadili ste me.

- I sebe sam iznenadio - promrmljao je.

U potrazi za bilo kakvim osloncem, čvrsto je uhvatila naslon stolice koja je stajala uz prozor. Bila je glomazna i

djelovala je neudobno, no stajala je uz prozor, odakle se lijepo vidjela ulica i... zaboga! Nema li pametnija posla nego razmišljati o položaju glupe stolice? Sebastian Grey upravo ju je upitao bi li se *udala* za njega!

Hitro je pogledala kroz prozor. Kočija lady Olivie upravo se zaustavila pred kućom. Za dvije, najviše tri minute, Olivia će im se pridružiti u salonu. - Zašto to želite? - upitala je, hitro pogledavši Sebastiana.

- Zašto te želim oženiti?

Kimnula je. - Niti sam ja princeza u nevolji, niti ste vi vitez koji bi me trebao spasiti. U stvari, u nevolji sam, ali to znači da biste se vi trebali osjećati dužnim da mi pomognete.

- Naravno da ne - složio se.

Nije to očekivala. Mislila je kako će je pokušati razuvjeriti. Ili tako nešto. Ali ne baš da će se složiti. To ju je potpuno zbunilo. - Ne?

- U pravu si, ne osjećam se dužnim pomoći ti - rekao je i namjerno joj prišao korak bliže. Sada je već stajao opasno blizu. - Ali, pričinila bi mi neopisivo zadovoljstvo kada bi pristala.

- Ah...

Osmjehnuo se.

- Vratila sam se! - viknula je lady Olivia iz predvorja.

- Annabel je hitro pogledala Sebastiana. Doista je stajao preblizu.

- Poljubio sam te - jedva čujno je izgovorio.

Možda bi rekla nešto da je mogla. Ali nije mogla. Jedva je uspijevala disati.

- Kao što muž ljubi ženu.

Imala je osjećaj da joj se još više približio. Ako je to uopće bilo moguće. No zacijelo jest, jer na licu je mogla osjetiti njegov vreli dah. Sada više definitivno nije mogla disati.

- I čini mi se da ti se sviđjelo.

Olivia je otvorila vrata. - Sebastiane? - zgranula se.

- Ne sad, Olivia - odvratio je, ni ne pogledavši je. - I zatvori vrata.

Annabel je začula kako se vrata naglo zatvaraju. - Gospodine Grey, mislim da bismo...

- Ne misliš li da bi bilo vrijeme da me počneš zvati imenom?

Progutala je slinu. - Sebastiane, doista mislim...

- Žao mi je - uzviknula je Olivia ponovo otvorivši vrata. - Ne mogu ostati vani.

- Naravno da *možeš*, Olivia - odbrusio je Sebastian.

- Ne, doista ne mogu - pobunila se. - U mojoj ste kući, a ona je neudata i...

- Upravo joj pokušavam objasniti zašto bi se trebala *udati* za mene.

- Oh! - uzviknula je Olivia i naglo zatvorila vrata.

Annabel se istinski trudila pribrati, no dok je Sebastian stajao tako blizu nje, to se činilo nemogućim. Smiješio se i promatrao je kao da razmišlja bi li je počeo grickati od glave ili od pete. Čudan osjećaj prostrujao je cijelim njezinim tijelom, osobito određenim dijelovima. Ipak, nije mogla zaboraviti da lady Olivia stoji pred vratima. A nije mogla zaboraviti ni da...

Deset stvari koje volim kod tebe

- Čekaj malo - rekla je, pa položila dlanove na njegova prsa, pokušavajući ga nježno odgurnuti. Budući da se nije ni pomakao, morala je primijeniti malo jaču silu.

Zakoračio je unazad, ali nije se prestao osmjehivati.

- Nisi li joj i ne prije tako dugo vremena rekao da me ne želiš oženiti?

- Hmm?

- Prije nego što je izašla. Dok ste šaputali u kutu. Rekao si joj da me poznaješ jedva tjedan dana.

- Ah, to - rastreseno je odvratio.

- Mislio si da nisam čula o čemu ste govorili, zar ne? - optužila ga je.

- Pa, *zaista* te poznajem jedva tjedan dana.

Bez riječi nastavila ga je uporno promatrati pa mu nije preostalo drugo nego da spusti jedan mali brzi poljubac na njezine usnice. - Promijenio sam mišljenje - rekao je.

- Promijenio si mišljenje? - polako je ponovila pa svrnula pogled na uru iznad kamina. - Za samo dva sata?

- Zapravo, dva i pol - odvratio je, osmjehnuvši joj se jednim od svojih najčarobnijih osmijeha. - Ali, bila su to prilično značajna dva i pol sata, zar ne?

Olivia je ponovo naglo otvorila vrata. - Što si joj *učinio* za to vrijeme?

Sebastian je zakolutao očima. - Nikad od tebe špijunke, Olivia. Ne možeš tako upadati ako želiš nešto saznati.

Olivia je doslovce doletjela do njih. - Nisi je valjda *iskoristio* u mom salonu?

- Ne - hitro je odvratila Annabel. - Nije. Ne, ne, jasno da nije. Ne. Nipošto.

Sebastian je zlovoljno pomislio kako je dovoljno puta ponovila 'ne' da uvjeri čak i Oliviu.

- Poljubio me - objasnila je Annabel. - Ali to je sve.

Sebastian je polako prekrizio ruke na prsima. - Otkad si postala tako kruta i uštogljena, Olivia?

- Problem je u tome što sije poljubio u *mom salonu*, Sebastiane.

- Nije vidio zašto bi to bio problem. - Pa što s tim? Nisi bila kod kuće - istaknuo je.

- Doista si pretjerao - ljutito je odvrtila Olivia pa prišla Annabel i primila je za ruku. - Idemo, gospođice Winslow - oštro je dodala.

Ah ne, to ipak neće tako ići, pomislio je Sebastian. - Kamo je vodiš? - jednako oštro je upitao.

- Nazad k njezinima. Upravo sam se provezla pored njihove kuće. Newbury je otišao.

- Još uvijek mi nije rekla hoće li se udati za mene - strpljivo je odvratio Sebastian.

- Reći će ti sutra - odvrtila je Olivia pa svrnula pogled na Annabel. - Reći ćete mu sutra.

- Čekaj malo - naglo je rekao Sebastian pa privukao Annabel k sebi. Ma koliko mu bila draga, neće dopustiti Olivii da mu preuzme palicu i umiješa se u njegovu prosidbu. - Prvo si navalila da je oženim, a sada je želiš odvući što dalje od mene - rekao je, čvrsto primivši Annabel oko struka.

- Pokušao si je iskoristiti!

- Da sam takvo što pokušao, pri povratku bi zatekla sasvim drugačiji prizor.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ako ste zaboravili, još uvijek sam ovdje i čujem vas - podsjetila ih je Annabel.

- Ja sam vjerojatno jedina ženska osoba u cijelom Londonu koja nije nikada bila zaljubljena u tebe - ljutito je odvrtila Olivia. - Ali to ne znači da ne znam koliko možeš biti šarmantan i uvjerljiv.

- Ah, Olivia - rekao je Sebastian - iskreno ti hvala na komplimentu.

- Rekla sam da sam još uvijek tu - glasnije je ponovila Annabel. Bez učinka. Jer Olivia i Sebastian i dalje su ljutito zurili jedno u drugo.

- Za nju je bolje da sada pođe kući i u miru razmisli o svemu. Ne možeš je primoravati da ti odgovori dok gledaš u nju tim svojim... tim svojim... očima.

Čitave dvije sekunde Sebastian je ostao posve miran. A zatim se salonom prolomio njegov glasan smijeh.

- Što je u tome toliko smiješno? - nabusito je upitala Olivia.

- U pravu si, Olivia - rekao je Sebastian. - Znaš, inače je gledam *nosom*.

Annabel se naglo ugrizla za usnicu. U protivnom bi i ona prasnula u smijeh.

O, moja mala Annabel doista ima smisla za humor; pomislio je Sebastian, kratko je pogledavši.

Olivia je prekrížila ruke na prsima pa svrnula pogled na Annabel. - Moram priznati da je bolji od Newburyja - zajedljivo je izjavila. - Ali ne i puno bolji.

- Što se događa? - upitao je Harry, uletjevši u salon. Kosa mu je bila razbarušena, a lice umrljano tintom. - Sebastian opet nešto izvodi?

Seb se zagledao u njega, pa svrnuo pogled na Oliviu pa ponovo prasnuo u glasan, neobuzdan smijeh. Malo zatim sručio se u fotelju, brišući suze s lica.

Harry je trenutak blijedo zurio u njega, pa mirno slegnuo ramenima i svrnuo pogled na Annabel. - O, pa i vi ste tu, gospođice Winslow. Tek sam vas sada opazio.

- Nisi li rekao da je ne bi prepoznao na ulici? - ispod glasa upitala je Olivia.

Ne obazirući se na njezino podbadanje Harry je zakoračio prema komodi. - Došao sam po pero - rekao je. - Danas sam polomio tri pera na tom prokletom tekstu - objasnio je pa otvorio ladicu i počeo prekapati po njoj.

- Tri pera u samo jednom danu? - začuđeno je upitala Olivia.

Harry je otvorio drugu ladicu. - Ta Gorelyica doista me izluđuje. Katkad piše beskonačno duge rečenice... zaboga, kao da ne zna staviti točku. Nisam siguran da to mogu prevesti kako treba.

- Moraš se više potruditi - dobacio je Sebastian, pokušavajući doći do daha.

Harry ga je kratko pogledao preko ramena. - Što ti je? Čemu se toliko smiješ?

Seb je odmahnuo glavom i ponovo se nasmijao. - Nije važno - rekao je. - Zabavljam se na račun tvoje žene.

Harry je upitno pogledao Oliviu. Umjesto odgovora, zakolotala je očima.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Njih dvoje katkad znaju pretjerati - rekao je Harry, pogledavši Annabel. - Nadam se da ste unatoč tome danas ovdje proveli pokoji ugodan trenutak.

Annabelini obrazi naglo su postali očaravajuće ružičasti. - Ah, naravno da jesam, hvala - promucala je.

Kako bilo da bilo, Harry je bio slijep na boje, pa mu to nije ništa značilo. - Ah, evo ga - rekao je, izvukavši pero iz ladice.

- Ispričavam se, ali moram se udaljiti - rekao je. - Imam posla - dodao je, pa svrnuo pogled na Sebastiana. - Nemam pojma što ovoga puta izvodiš, no slobodno nastavi s tim, kad te to već toliko zabavlja.

- Hoću - svečano je izjavio Sebastian. Zvučalo je poput bračne zakletve. Morao je priznati da mu se sviđa.

- Morala bih poći kući - rekla je Annabel, čim je Harry izašao iz salona.

Sebastian je istog trenutka ustao. - Otrpatit ću te.

- Ne, nećeš - usprotivila se Olivia.

- Jasno da hoću - odvratio je, pa zabacio glavu unazad i pogledao je preko nosa.

- Što sad izvodiš? - planula je.

- *Gledam, te* - zapjevušio je.

Annabel je hitro rukom prekrila usta.

- S no-som - dodao je, u slučaju da dosad nije shvatila šalu.

Olivia je rukama prekrila lice. Ali ne zato što se smijala.

Sebastian se okrenuo prema Annabel, no nastavio je postrance promatrati Oliviu. - Vidi kako je narogušena -

prošaputao je. - Sigurno se ne bi željela priviti uz *njezina* njedra, zar ne?

- Vjerojatno je bolje da ne znam što si joj upravo rekao - promrmljala je Olivia.

- Jest, bolje da ne znaš - složio se Sebastian i sa širokim osmijehom na licu ponovo se okrenuo prema njoj. - Otpratit ću Annabel kući.

- Ah, samo izvoli kada si toliko zapeo za to - poraženo je uzdahnula Olivia.

- Uspio sam je iscrpiti - rekao je Sebastian, pogledavši Annabel.

- Iskreno rečeno, i *mene* si iscrpio - odvrtila je.

- Nadam se da nisam... tako brzo.

Annabel je ponovo porumenjela, a Sebastian je došao do zaključka kako mu nikada nije bilo draže što i on nije slijep na boje.

- Moraš joj dati barem jedan dan da razmisli o tvojoj prosidbi - ustrajala je Olivia.

Sebastian je visoko podigao obrve. - Je li Harry tebi možda ostavio i dan za razmišljanje? - podboo ju je.

- To se ne može uspoređivati - promrmljala je Olivia.

- U redu - rekao je Sebastian, pogledavši Annabel. - Pokorit ću se njezinu mišljenju. Ona je ipak znatno stručnija u tim stvarima, Harry je valjda bio dvanaesti muškarac koji ju je zaprosio, pa vjerujem da zna o čemu govori. Napokon, ja se dosad nisam usudio čak ni spomenuti riječ 'brak' u prisutnosti ženske osobe.

Annabel se osmjehnula na način da je Sebastian pomislio kako je sunce zasjalo u prostoriji.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Sutra ću ti doći u posjet, pa ćeš mi reći što si odlučila
- s osmijehom je izgovorio. - A u međuvremenu... - dodao je, pruživši joj ruku - hoćemo li krenuti?

Annabel je zakoračila prema njemu pa zastala. - Zapravo, mislim da bih radije sama pošla kući.

- Sama?

Kimnula je. - Pretpostavljam da je moja služavka joj uvijek tu. Zajedno ćemo prošetati... ionako nema puno hoda do kuće. Usto... - hitro je zagrizla donju usnicu i pogledala u pod.

Polako joj je podigao bradu. - Što je, Annabel? Reci mi što misliš.

- Prilično mi je teško bistro razmišljati kada si pored mene - rekla je, i dalje izbjegavajući izravno ga pogledati.

Sebastian je zaključio kako je to, sve u svemu, jako dobar znak.

Oprezno je zatvorila velika ulazna vrata pa na trenutak zastala u predvorju, napeto osluškujući. Posvuda je vladala mrtva tišina. Odložila je knjigu na stolicu pa hitro svukla rukavice, nadajući se da je njezina baka izašla. Kako god bilo, bolje je da što prije ode u svoju sobu, zaključila je, pa uzela knjigu i požurila prema stubama. No prije nego što je uspjela stići do njih, njezina baka izašla je iz salona.

- Dakle, napokon si stigla - mrzovoljno je promrmljala.
- Dovraga, gdje si se dosad zadržala?

- U kupovini - slagala je. - Naletjela sam na neke prijatelje i otišli smo na sladoled.

Lady Vickers nezadovoljno je odmahнула glavom. - Nastaviš li tako, upropastit ćeš liniju.

Annabel se kruto osmjehnula pa podigla knjigu. - Idem u sobu malo čitati prije spavanja - rekla je i produžila prema stubama.

Lady Vickers nije rekla ni riječ sve do trenutka kada je Annabel stala na prvu stubu. - Lord nam je svratio u posjet.

Annabel je progutala slinu i polako se okrenula. - Bio je tu?

Lady Vickers sumnjičavo ju je promatrala, no ako je i pomislila da je namjerno izbjegla susret s Newburyjem, nije rekla ni riječ. Umjesto toga, okrenula se i pošla nazad u salon, mahnuvši joj da pođe za njom. Annabel nije preostalo drugo nego da je poslušna. Ušavši, zastala je kraj dovratka, gledajući kako baka prilazi ormariću s pićem i vadi iz njega čašu i bocu.

- Bilo bi znatno bolje da si i ti bila prisutna - započela je lady Vickers - ali, drago mi je što te mogu izvijestiti da smo ga uspjeli pritisnuti i bez tebe. Proveo je gotovo sat vremena u razgovoru s tvojim djedom.

- Zaista? - tiho je upitala Annabel, svjesna da zvuči prilično šuplje i napeto.

- Jest, i trebala bi mi *zahvaliti* što sam stajala iza vrata i prisluškiivala o čemu govore - rekla je, pa duboko uzdahnula i popila gutljaj pića. - Tvoj djed propustio mu je spomenuti išta o problemima u koje su tvoji upali, pa sam se morala uplesti i srediti stvar.

- Srediti stvar?

Deset stvari koje volim kod tebe

- To što sam navršila pedeset i tri godine...

Zapravo, sedamdeset i jednu, pomislila je Annabel.

- ..ne znači da mi mozak ne radi kako treba - rekla je lady Vickers pa odložila čašu na stol i ponosno se uspravila. Izgledala je prilično samodopadno. - Platit će školarinu tvojoj braći. Svoj četvorici. I budu li htjeli, podmazat će nekoga da ih zaposli na kakvom visokom položaju u državnoj službi. Što se tvojih sestara tiče, uspjela sam iskamčiti mali miraz za svaku od njih, ali i to je više nego što ti imaš - rekla je pa ponovo posegnula za čašom i ispila dugi gutljaj. -I što je najbolje od svega, *ti* ćeš ga naslijediti.

Bilo je to sve o čemu je Annabel mogla samo sanjati. Budućnost njezine braće i sestara biti će osigurana. Imat će sve što im je potrebno za život.

- Želi da se nakon zaruka što prije vjenčate - nastavila je lady Vickers. - Ne čudim se. Poznato ti je da želi sina, i to što je prije moguće. I zato prestani zuriti u mene kao da je to neka novost. Nemaš razloga biti zabezegnuta. Znala si što slijedi.

Annabel je hitro odmahнула glavom. - Ja... ja... nisam zabezegnuta. Samo...

- *Zaboga* - progundala je lady Vickers. - Ne moram li ti valjda *objasniti* neke stvari?

Annabel je hitro odmahнула glavom. Iskreno se nadala da neće.

- Bogu hvala - s olakšanjem je izjavila lady Vickers. - Morala sam taj razgovor obaviti s tvojom majkom i s

Joan, tvojom tetkom. Trebat će mi malo duži konjak budem li morala i s tobom.

- Mislim da znam dovoljno - u dahu je izgovorila Annabel. - Ne moraš mi ništa objašnjavati.

- Doista? - upitala je baka, odjednom vrlo zainteresirana.

- Ah... htjela sam reći... - s oklijevanjem je započela Annabel - kako mi *zasad* ne moraš ništa objašnjavati - hitro je završila. - A možda ni poslije - jedva čujno je dodala.

- Hm - promrmljala je baka, sumnjičavo se zagledavši u nju.

- Odrasla sam na selu - rekla je Annabel, trudeći se djelovati prpošno, ali bez osobita uspjeha. - Životinje... i to... znaš već što mislim.

- U redu, možda znaš ponešto o kozama i ovcama što ja ne znam, niti želim znati - odsječno je započela lady Vickers - ali možeš biti sigurna da znam pokoju korisnu sitnicu o bračnim dužnostima s ugodno popunjenim plemićem.

Annabel je duboko uzdahnula pa sjela u najbližu stolicu. O kakvom god prosvjetljenju da se radilo, imala je osjećaj da će ga bolje podnijeti u sjedećem položaju.

- Zapamti, sve se svodi na jedno - rekla je lady Vickers podigavši kažiprst. - Kada siđe s tebe, skupi noge i podigni ih visoko u zrak.

I posljednja kap krvi netragom je nestala iz Annabelina lica.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Učini kako sam ti rekla - ustrajala je baka. - Vjeruj mi, znam što govorim. Tako će sjeme ostati u tebi, a što prije zatrudniš, bolje za tebe. Barem više nećeš morati spavati s njim. U tome se, draga moja, krije ključ svakog uspješnog braka.

Annabel je podigla knjigu iz krila pa hitro ustala i kao opijena uputila se prema vratima. - Mislim da bih morala poći na spavanje - promrmljala je.

- Naravno, draga - s osmijehom je odvrtila lady Vickers. - Oh, oprost, umalo sam zaboravila! - trenutak potom je uzviknula. - Večeras odlazimo iz grada.

- Što? Kamo idemo? - zgranula se Annabel. Nebesa, kako će to dojaviti Sebastianu?

- Winifred inzistira da dođemo na zabavu u njezinu ladanjsku kuću - odvrtila je lady Vickers. - To se, dakako, odnosi i na tebe.

- Ali... zašto bih i ja... - promucala je Annabel.

- Bolje ti je da šutiš - oštro ju je upozorila baka. - I ja se moram pojaviti tamo iako mi nije do toga. Ta prokleta glupa prefrigana kravetina! Vječno nešto smišlja. Krvavu joj majku...

Slijedio je niz najgorih prostota koje je Annabel ikada čula. Zvučalo je prilično impresivno, čak i za njezinu baku.

- Mrzim odlaske u provinciju - mrzovoljno je promrmljala lady Vickers, kao da se pokušava opravdati.

- Boli me glava od svog tog silnog zraka.

- Zašto bismo morali ići? Ne možeš li se jednostavno ispričati?

- Prestani postavljati glupa pitanja. Moramo ići jer i Newbury će biti tamo. Gore od svega, ta smutljivica odlučila je pozvati i njegovog nećaka. Nisam je mogla uvjeriti da to ne učini.

- Seb... gospodina Greyja? - zapanjila se Annabel, toliko da joj je knjiga ispala iz ruke.

- Tako je, draga moja. O tome se i radi - odvrtila je baka, dobacivši joj dug, umoran pogled dok je čekala da podigne knjigu s poda i odloži je na stol. - Ipak, ne mogu je osuđivati zbog toga. Bit će to zabava sezone. Pozvala je sve koji išta znače u društvu.

- Misliš li da će doći ako sazna da će i njegov stric biti tamo?

- Tko bi znao? Danas popodne svima je poslala pozivnice. Preostaje nam vidjeti, zar ne? - odvrtila je lady Vickers, slegnuvši ramenima. - No moram priznati da je zbilja zgodan.

- Kakve to sada veze ima s... - u dahu je izgovorila Annabel pa hitro zatvorila usta, shvativši kako radije ne bi čula odgovor.

- Odlazimo u roku od dva sata - rekla je lady Vickers pa usula u sebe posljednji gutljaj konjaka.

- Tako brzo? Ne mogu se tako brzo spakirati.

- Jasno da možeš. Služavke su već spakirale sve što ti je potrebno. Winifredino imanje nije daleko od grada, a sunce je tek zašlo. S dobrim konjima, stići ćemo tamo znatno prije ponoći. Kad već moram, radije ću poći večeras. Mrzim pomisao da bih nakon svega morala rano ustati zbog putovanja.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Jasno - rekla Annabel. - Nakon tolikog truda moraš se naspavati.

Lady Vickers ponosno se uspravila. - Upravo tako - složila se, pršteći od zadovoljstva. - Trebala bi se ugledati na mene i sama se malo potruditi oko lorda. Neke stvari ne mogu obaviti umjesto tebe.

- Ali ja... - započela je Annabel i naglo zašutjela, vidjevši kako ju je baka prostrijelila pogledom.

- Nadam se da mi nisi namjeravala reći da se ne želiš udati za njega? - ledenim tonom upitala je lady Vickers.

- Zvučalo je prilično prijeteći. Bez riječi, Annabel je polako odmahнула glavom.

- Tako i treba - odvrátila je lady Vickers. - Sigurna sam da ne želiš učiniti ništa čime bi svojoj braći i sestrama otežala život.

- Annabel je naglo ustuknula. Zaboga, to je *nesumnjivo* bila prijetnja.

- Prokletstvo - planula je baka. - Što izvodiš? Sva si se skamenila! Ne misliš valjda da ću te išibati?

- Ne, ali...

- Stvari su vrlo jednostavne. Udaj se za lorda, a njegovog nećaka si uzmi za ljubavnika.

- Bako!

- Dovraga, prestani se ponašati poput svete! To je odlična kombinacija. Boljem od toga ne možeš se nadati. Zatrudniš li s krivim, ionako sve ostaje u porodici.

Annabel je bez riječi zurila u nju.

- Ah, zamalo sam ti zaboravila reći da će i Louisa poći s nama. Ona njezina uštogljena tetka se nahladila i ne

može poći s njom, pa ću ja preuzeti ulogu njezine pratilje. Ne možemo dopustiti da umre od dosade sjedeći u kući, zar ne?

Annabel je niječno odmahнула glavom.

- U redu. Pođi se spremiti. Odlazimo za sat vremena.

- Nisi li rekla za dva?

- Doista? - upitala je lady Vickers pa zbunjeno odmahнула glavom. - Mora da sam se zabunila. Iskreno, to mi zvuči znatno bolje od pomisli da postajem senilna.

Raširenih očiju Annabel je promatrala kako baka izlazi iz salona. Jedno je bilo posve sigurno: ovo je bio najčudniji dan u čitavom njezinom životu.

Doduše, nije se mogla osloboditi osjećaja da bi sutrašnji mogao biti još čudniji.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

SLJEDEĆEG JUTRA

Sebastian ni trenutka nije dvojio zbog čega je pozvan na ladanjsku zabavu lady Challis. Znao je da ga ne podnosi i nikad prije nije joj palo na pamet pozvati ga da je uveseli svojom nazočnošću na kojem od njezinih prijama ili zabava. Jasno, u društvu je izigravala sveticu, no žudjela je za prestižem i ako je uočila priliku prirediti ono što bi se lako moglo pretvoriti u zabavu godine, s Annabel i *oba* njezina udvarača pod istim krovom, nema toga što nije moglo spriječiti da to i ne učini.

Sebastian nije ni najmanje uživao u ulozi bilo čije lutke na koncu, no nije mu bilo ni na kraj pameti dopustiti Newburyju da se slobodno mota oko Annabel, što bi se zacijelo dogodilo kad bi odbio njezin poziv.

Usto, rekao je Annabel da sljedećeg dana očekuje njezin odgovor, i namjeravao ga je dobiti. Makar i u Berkshireu, u ladanjskoj kući lady Challis.

Daleko od toga da je bio toliko glup da ne bi znao kako njezina baka, Challisica i ostale uvažene dame iz njihova kruga, priželjkuju da ga Newbury pobjedi u bitki za Annabel. Za uspješan rat potrebni su pomagači, pa je, htio-ne htio, morao izvući Edwarda iz kreveta i ubaciti ga u kočiju za Berkshire. Edward, doduše, nije bio na popisu

uzvanika, ali bio je mlad, neoženjen i koliko je Sebastianu bilo poznato, imao je sve zube na broju. Što je u konačnici značilo da ga nitko neće zamoliti da se udalji s neke ladanjske zabave. Ni slučajno.

- Znaju li Harry i Olivia da si im maznuo kočiju? - upitao je Edward, sneno protrljavši oči.

- Pripazi na jezik. Nisam je maznuo, nego posudio. I da, znaju - odvratio je Sebastian. Otprilike. Ostavio im je poruku na stolu.

- Tko će sve biti tamo? - upitao je Edward, široko zijevnuvši.

- Stavi ruku na usta kad zijevaš.

Edward je zakolutao očima.

- Sebastian je nestrpljivo pogledao kroz prozor. Na ulici je vladala jeziva gužva i kočija se vukla sporo poput puža. - Jedino što pouzdano znam jest da će gospođica Winslow i Newbury biti tamo. Što se ostalih tiče, nemam pojma.

- Ah, gospođica Winslow! - čeznutljivo je uzdahnuo Edward.

- Zaboga, prekini s tim - planuo je Sebastian.

- S čim?

- Prestani praviti takav izraz lica kad pomisliš na nju.

- Kakav?

- Poput prokletog psa kojem netko maše odreskom ispred nosa.

- Ali, moraš priznati da je vrlo...

- Preporučam ti da to ne izgovoriš - upozorio ga je Sebastian.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Samo sam želio reći da je vrlo lijepa - izvijestio ga je Edward.

- Ne, Edwarde, nisi - odbrusio je Sebastian.

- Ima vrlo lijepe...

- *Edwarde!*

- Oči - rekao je Edward, nacerivši se od uha do uha.

- Sebastian ga je prostrijelio pogledom, pa prekrižio ruke na prsima i pogledao kroz prozor. Trenutak potom ponovo se zagledao u njega, kratko se namrštio i naglo ga udario šakom u nadlakticu.

- Zaboga, čime sam to zaslužio? - zaprepastio se Edward.

- To ti je za svaki budući nepristojan komentar koji ti padne na pamet izreći.

Edward je prasnuo u smijeh. Čudno, ali Sebastian tog puta nije imao osjećaj da mu se podsmijehuje. Zapravo, zvučao je poput nekoga kome je nešto upravo sinulo.

- Moram priznati da nalazim doista zanimljivim što si se zaljubio u mladu damu s kojom se tvoj stric namjerava oženiti - rekao je Edward.

Sebastian se nelagodno promeškolljo u sjedalu. - Nisam se zaljubio u nju.

- Jasno da nisi - rekao je Edward ponovo se nacerivši od uha do uha. - Vjerojatno se želiš oženiti s njom samo zato jer nemaš pametnija posla.

- Olivia ti je ipak rekla? - zaprepastio se Sebastian. Dovraga, lijepo ju je zamolio da nikome ne kaže.

- Nije - hladnokrvno je odvratio Edward. - Ali, ti si mi upravo rekao.

- Bitango - promrmljao je Sebastian.

- Misliš li da će pristati?

Sebastian je naglo zauzeo obrambeni stav. - Zašto ne bi pristala?

- Nemoj me pogrešno shvatiti, ali da sam žena, vjenčao bih se s tobom radije nego bilo s kim na svijetu.

- Ne mogu ti opisati koliko mi je laknulo što nisi žena. Vjerojatno i cijelom muškom rodu.

Edward je ovoga puta odlučio zanemariti uvredu. - Newbury je može učiniti plemkinjom - podsjetio ga je.

- To bi uz malo sreće mogla postati i uz mene - promrmljao je Seb.

- Mislio sam da ti nije stalo do njegovog nasljedstva i titule.

- I nije - odvratio je. Jer nije. No sada možda i jest. - Ali ne zbog mene.

Edward je nehajno slegnuo ramenima. Sebastianu se ta gesta učinila neobično poznatom. Kao da ju je već negdje vidio, ali nije se mogao sjetiti gdje.

Odjednom je shvatio da se osjeća kao da sam sebe promatra u zrcalu.

- Ne podnosi ga - u dahu je izgovorio.

- Ne bi bila ni prva ni zadnja koja bi se udala za muškarca kojeg ne podnosi - odvratio je Edward, široko zijevnuvši.

- Triput je stariji od nje.

- Pa što? Ponavljam, ne bi bila ni prva ni zadnja koja ima muža triput...

Deset stvari koje volim kod tebe

Krajnje razdražen, Sebastian je nemoćno podigao ruke u zrak. - Zašto mi sve to govoriš?

- Zato jer iskreno sumnjam da si pripremljen na negativan odgovor - odvratio je, naglo se uozbiljivši.

- Dakle, misliš da će me odbiti?

- Iskreno rečeno, nemam pojma. Nikada vas nisam vidio zajedno, pa ne znam. Ali, ne bih se veselio da ti srce bude slomljeno.

- Ne brini, srce mi neće biti slomljeno - promrmljao je Seb. Jer, neće ga odbiti. Nije li rekla da ne može bistro razmišljati u njegovoj prisutnosti? Ako je ikada ikoja žena svim srcem željela pristati na bračnu ponudu, onda je to Annabel.

No, je li njezina želja da pristane dovoljna? Njezina baka i djed bili bi sve samo ne oduševljeni kad bi izabrala njega umjesto Newburyja. Usto, znao je kako je prilično zabrinuta za budućnost svoje braće i sestara. Ipak, nije mogao vjerovati da bi žrtvovala svoju sreću zbog malo pišljiva novca. Nije baš da su njezini spali na prosjački štap. U protivnom njezina braća ne bi bila na školovanju. Usto, on je imao novca. Ne toliko koliko Newbury u redu, ni približno toliko - ali ipak, imao je nešto. Zacijelo dovoljno za plaćanje školarine njezinoj braći.

No, ona to vjerovatno nije znala. Većina ljudi iz londonskog društva držala ga je običnim klaunom. Šarmantnim i zabavnim, ali ništa više od toga. Čak je i Harry mislio kako svakog dana doručkuje kod njih zato jer si ne može priuštiti pristojan objed o vlastitom trošku.

Svoje mjesto u društvu mogao je zahvaliti jedino šarmu i dobrom izgledu. I tome što su svi znali kako postoji mogućnost da njegov stric umre bez nasljednika. No, nitko ni u snu nije pomislio da bi mogao imati neki prihod. A manje od svega da je zaradio lijepu svotu novca pišući ljubavne romane pod ženskim imenom.

Čim su izašli iz Londona, Edward je zaspao. I nastavio spavati sve do trenutka kada su stigli u Stonecross, pred golemo tudorsko zdanje u kojem je lady Challis boravila kada bi se zaželjela ladanjskog ugođaja. Izašavši iz kočije, Sebastian je zastao i pozorno se osvrnuo oko sebe.

Na određeni način, osjećao se kao da je ponovo na ratištu. Pozorno je promatrao sve oko sebe i nastojao upamtiti svaku pojedinost. To je bilo ono što je činio kao vojnik. Motrio je. Nikada nije sudjelovao u borbi prsa o prsa. Nikada nije gledao neprijatelja ravno u oči. Umjesto toga, djelovao je iz pozadine. Čekao, promatrao i pucao iz daljine.

I nikada nije promašio. Posjedovao je obje osobine neophodne za vrhunskog snajperistu - savršeno je gađao i bio je beskrajno strpljiv. Nikada nije uzalud ispucao metak. I nikada nije paničario. Čak ni onda kada je vidio kako se francuski kapetan s nožem u ruci prikrada Harryju, Ostao je savršeno miran. Jednostavno je promatrao i čekao pravi trenutak da ispali metak. Harry nikada nije saznao koliko je bio blizu smrti.

A on se nakon svega izbljuvao u najbliži grm.

Čudno, ali doista se osjećao kao da se ponovo našao na ratištu. A možda to i nije bilo baš toliko čudno. Otkad zna za sebe, ratovao je sa stricem.

Tog jutra za doručkom, lady Challis rekla je Annabel i Louisi da će većina gostiju, uključujući i lorda Newburyja, doći tek kasno popodne. Nije rekla ni riječ o Sebastianu, a Annabel se nije usudila pitati. Njezina baka o tome bi odmah bila obaviještena, a Annabel nipošto nije htjela ponovo biti pozvana na razgovor poput jučerašnjeg.

Bilo je vedro i toplo pa su Annabel i Louisa odlučile prošetati do jezera. Nalazilo se izvan mjesta, a budući da nitko nije bio raspoložen za tako dugu šetnju, krenule su same. Čim su stigle, Louisa se sagnula, pronašla plosnati kamenčić i zavitlala ga po površini vode. Triput je veselo odskočio prije nego što je potonuo.

- Kako ti je to uspjelo? - začuđeno je upitala Annabel.

- Lako - s osmijehom je odvratila Louisa. - Nemoj mi reći da ne znaš bacati žabice?

- I ne znam - odvratila je Annabel, slegnuvši ramenima. - Moja braća oduvijek su tvrdila da nijedna cura to ne može učiniti.

- I povjerovala si im?

- Jasno da nisam. Ali nije mi uspjelo dokazati im suprotno - rekla je, pa i sama potražila kamenčić i bacila ga. Istog trenutka je potonuo.

Baš poput kamena.

Louisa se nadmeno osmjehnula pa uzela još jedan kamenčić i bacila ga.- Jedan... dva... tri... četiri... *pet!*- veselo je uzviknula. - Rekord mi je šest.

- Šest? - začudila se Annabel. Osjećala se poput zadnje nesposobne glupače. Zašto ona to ne može?

Louisa je slegnula ramenima pa krenula u potragu za novim kamenčićem.

- Moj otac nema običaj provoditi vrijeme sa mnom, ni u Škotskoj ni u Londonu, pa sam morala pronaći nešto čime ću se sama zabaviti. Doduše, u Londonu se uvijek nešto događa, ali u Škotskoj mi ne preostaje drugo nego šetati uz jezera - rekla je, sagnuvši se po još jedan kamenčić. - I tako, imala sam dovoljno vremena za uvježbavanje.

- Bi li mi pokazala kako...

No Louisa je već bacila kamenčić. - Jedan... dva... tri... četiri - razočarano je uzdahnula. - Zнала sam da je pretežak. Pokupila je još jedan kamenčić i bacila ga, a zatim još dva.

Svaki od njih odbio se od površine jezera pet puta prije nego što je potonuo. Annabel je jedva mogla vjerovati vlastitim očima. - Moram priznati da sam ljubomorna - s uzdahom je izjavila.

- Na mene? - začudila se Louisa.

- Izgledaš kao da nisi sposobna čak ni podići neki od tih kamenčića, a kamoli ih u letu poslati preko jezera.

- No, no - sa smiješkom ju je opomenula Louisa. - Ne smiješ biti tako zlobna.

Annabel je slegnula ramenima, pretvarajući se da je nadurena.

- Gledaj, nisam brza u trčanju i zabranili su mi sudjelovanje na svim turnirima u gađanju lukom i strijelom, zbog sigurnosti drugih sudionika. A svatko s kim sam ikada kartala najradije bi me poslao u vrašku

Deset stvari koje volim kod tebe

mater - rekla je Louisa, pokušavajući joj objasniti kako stoje stvari s njezinim sposobnostima.

- *Louisa!* - zgranuto je uzviknula Annabel. Nije mogla vjerovati da je doista izrekla takvu prostotu. I to ona!

Louisa je nehajno slegnula ramenima. - Ali, zato me rijetko tko može nadmašiti u bacanju kamenčića po vodi - rekla je pa zavatlala još jedan kamenčić.

- To ti doista vjerujem - složila se Annabel, prilično impresionirana. - Bi li mi pokazala kako to radiš?

- Ne bih - nehajno je odvrtila Louisa. - Napokon sam u nečemu bolja od tebe i to mi se prilično sviđa.

Annabel joj je isplazila jezik. - Nijedan od tih kamenčića nije odskočio šest puta. A rekla si da možeš to učiniti.

- I mogu - samouvjerenost je odvrtila Louisa.

- Vjerovat ću ti tek kad se u to uvjerim vlastitim očima - rekla je Annabel i uputila se prema obližnjoj stijeni, pa sjela na nju. - Ne brini, mogu čekati cijelo prijepodne. Kad malo bolje razmislim, i popodne.

Louisa ju je mrko pogledala i promrmljavši nešto sebi u bradu, bacila se u potragu za pogodnim kamenčićima.

Usljedili su novi pokušaji. Prvi kamenčić potonuo je nakon pet, drugi nakon četiri, a zadnja dva nakon pet odskoka.

- Čekam - zapjevušila je Annabel.

- To je zato što ne mogu pronaći pogodan kamenčić - ljutito je uzviknula Louisa.

- Dobar izgovor zlata vrijedi - odvrtila je Annabel. Čekajući da Louisa napokon pronađe savršen kamen, od

dosade je počela proučavati vlastite nokte. Podigavši pogled ugledala je kamenčić kako leti površinom jezera i u sebi počela brojati: jedan. .. dva... tri... četiri... pet... šest!

- Uspjela si! - veselo je uskliknula skočivši na noge.

- To nisam bila je - zgranuto je rekla Louisa.

- Obje su se istog trenutka okrenule.

- Dobro jutro - rekao je Sebastian, uljudno se naklonivši. Annabel je jedva mogla vjerovati da je uistinu toliko naočit. Nikada se nisu susreli u rano jutro. Znala je kako izgleda u kasno prijepodne, popodne, na mjesecini i uvečer, u kazalištu, pri svjetlu stotina svijeća. No nikada ga nije vidjela ujutro, i tek sada je shvatila da mu je kosa prošarana crvenkastim pramenovima.

Jutarnja svjetlost uistinu je *drugačija*.

Obuzeta nelagodnom, naglo je spustila pogled.

- Bravo! - veselo je uskliknula Louisa. - Koji je vaš osobni rekord?

- Sedam.

- Doista?

Annabel nije bila sigurna da je ikada vidjela Louisu toliko živahnu. Izuzev, možda, dok je pričala s njim o Gorelyčnim knjigama. O čemu ona sama nije mogla reći ni riječ, jer još uvijek nije pročitala nijednu. Sve što je jučer prije spavanja stigla pročitati bila su dva poglavlja *Gospođice Sainsbury i tajanstvenog bojnika*. I morala je priznati da je impresionirana količinom nevolja koje je sirota gospođica Sainsbury uspjela prevladati do dvadeset četvrte stranice. Preživjela je koleru, mišju groznicu i dvaput uganula nogu.

Deset stvari koje volim kod tebe

U usporedbi s tim, njezini problemi činili su se ništavni.

- Kako vi stojite sa žabicama, gospođice Winslow? -
uljudno je upitao Sebastian.

- Na vlastitu sramotu, nažalost, nikako.

- Meni je uspjelo postići da kamenčić odskoči šest puta
- pohvalila se Louisa.

- Ali ne danas - podbola ju je Annabel.

Louisa joj je zaprijetila prstom pa krenula u potragu za novim kamenčićem. Sebastian se, ruku prekrivenih na leđima polako okrenuo prema Annabel i dugi trenutak zagledao se u nju. - Jesi li joj možda rekla? - tiho je upitao.

Annabel je odmahнула glavom.

- A nekome drugome?

Ponovo je odmahнула glavom.

- Razumijem - rekao je.

Annabel nije bila sigurna što razumije, jer ona sama, iskreno rečeno, ništa nije razumjela.

- Imaš li možda i ti osjećaj da je ovo bio neobično brz poziv na ladanje?

Annabel je zakolutala očima. - Mislim da je moja baka umiješala prste u to.

- U tom slučaju, pogotovo me čudi što sam pozvan.

- Zapravo, da se nju pitalo, ne bi bio pozvan. Ali rekla mi je da nije uspjela spriječiti lady Challis da te ne pozove.

Sebastian se morao nasmijati. - Očito me obožava - zaključio je i pogledao je jednim od onih svojih pogleda.

Annabelino srce naglo je počelo tući kao da će iskočiti iz grudi. Nebesa, doista je sramotno zgodan, pomislila je.

- Što je? - zbunjeno je upitao vidjevši kako nepomično zuri u njega.

- Ništa, samo...

- Evo ga! - viknula je Louisa i pohitala nazad k njima. - Savršen je - rekla je, pokazavši im lijepo zaobljeni, tanki kamenčić.

- Smijem li ga pogledati? - upitao je Sebastian, ispruživši ruku.

- Samo ako obećate da ga nećete baciti.

- Dajem vam riječ da neću.

Uzevši kamenčić iz njezine ruke, ogledao ga je sa svih strana, provjerio koliko je težak i gladak pa slegnuo ramenima i bez riječi joj ga vratio.

- Mislite da nije dobar? - pomalo razočarano upitala je Louisa.

- Nije loš - nehajno je odvratio.

- Pokušava te obeshrabriti - rekla je Annabel.

Louisa ga je zgranuto pogledala. - Ne biste to valjda učinili?

- Čini se da me gospođica Winslow poznaje bolje nego što sam mislio - s osmijehom je odvratio Sebastian.

- To je posljednje što bih očekivala od vas, gospodine Grey - prekorila ga je Louisa i široko se osmjehnula. - Ali, neće vam uspjeti - dodala je i požurila prema jezeru.

Sebastian se kratko nasmijao pa sjeo na stijenu uz Annabel.

- Sviđa mi se tvoja sestrična. Ima duha - rekao je.

- I meni je draga.

Deset stvari koje volim kod tebe

Zastavši uz rub jezera, Louisa se na trenutak duboko usredotočila, pa zamahnula rukom i...

Svi su istodobno počeli glasno brojati. - Jedan... dva... tri... četiri... pet... *šest!*

- *Šest!* - vrisnula je Louisa. - Uspjela sam! Što sad kažeš? - viknula je, pogledavši Annabel. - Rekla sam ti da mogu to učiniti.

- Sada vam predstoji oboriti vlastiti rekord - rekao je Sebastian.

- Jest - složila se Louisa. - Ali ne danas. Zasad ću uživati u svom sekstetu.

- Sekstetu? - upitao je Sebastian, podigavši obrve.

- Kvintet plus jedan - zapjevušila je Louisa.

- Oktet manje dva - predložio je Sebastian.

Annabel se počela smijuljiti.

- Sve u svemu, pola tuceta - ponosno je zaključila Louisa. - Želite li pokušati nadmašiti moj rezultat? - s osmijehom je upitala Sebastiana.

Odmahnuo je glavom, unaprijed priznavajući poraz. - Sumnjam da bih uspio. Nisam to godinama činio.

Louisa se široko osmjehnula. - U tom slučaju, moram vas napustiti. Idem proslaviti svoj današnji uspjeh. Vidimo se poslije. U svakom slučaju, *ne uskoro* - u dahu je izgovorila i požurila stazom prema kući.

- Pogrešno sam se izrazio kada sam rekao da mi se tvoja sestrična sviđa - promrmljao je Sebastian. - Mislim da je volim - dodao je, iskosa pogledavši Annabel. - Ali ne brini, to je samo platonska ljubav.

Ostavši sama s njim, Annabel je osjetila kako je preplavljuje nemir. Duboko je udahнула pokušavajući se smiriti, no nije pomoglo. Znala je da Sebastian očekuje odgovor. Naravno, imao je pravo čuti ga. Ali, nije mu imala što reći. Osjećala se jezivo praznom. Izgubljenom.

- Izgledaš umorno - rekla je, kratko ga pogledavši.

- Loše sam spavao. U stvari, nisam mogao zaspati. Ništa novo - odvratio je, slegnuvši ramenima.

Annabel ga je pozornije pogledala. Glas mu je odjednom zvučao prilično čudno, a nakon njezina pitanja naglo se zagledao u daljinu. Trenutak zatim spustio je pogled na vrhove svojih cipela. Moralo je proći nekoliko dugih trenutaka da bi se Annabel prisjetila kako je onog dana u parku, nakon što je pucao u metu, izgledao jednako napeto i odsutno.

A prisjetila se i da je odbio razgovarati o tome.

- Posve te razumijem - rekla je. - Mrzim kad ne mogu zaspati.

Ponovo je slegnuo ramenima. - Navikao sam na to - rekao je, trudeći se zvučati nehajno, no bez osobita uspjeha.

Trenutak je šutjela ne znajući što bi rekla. A zatim je shvatila kako tu nema puno filozofije. - U čemu je problem? - jednostavno je upitala.

- Problem? - ponovio je.

- Jest, očito se radi o problemu. Zašto ne možeš zaspati?

Nekoliko trenutaka zurio je u jezero, pa zaustio kao da će progovoriti... i zatvorio usta.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Želiš li čuti što ja činim kada ne mogu zaspati? - upitala je Annabel.

Upitno ju je pogledao.

- Jednostavno je. Zatvorim oči i više ih ne otvaram.

Zbunjeno je slegnuo ramenima, očito ne shvaćajući.

- Ako želiš zaspati, moraš zatvoriti oči, zar ne? Jednostavno sam shvatila da ne mogu zaspati buljeći u strop.

Sebastian je trenutak razmislio o tome i odjednom se osmjehnuo. - U pravu si. Često buljim u strop - priznao je.

- Eto, zato i ne možeš zaspati.

Sebastian je duboko uzdahnuo. Kad bi to barem bilo toliko jednostavno, pomislio je, zagledavši se u njezine velike bistre oči. Ali nije. Ili... *možda ipak jest?* Možda svaki problem ima jednostavno rješenje. Pa i najzamršeniji.

Možda je *ona* rješenje njegovog problema.

Želio ju je poljubiti. Silno ju je želio poljubiti. Ne strastveno ili požudno. Sve što je želio bilo je usnicama ovlaš dodirnuti njezine. Ništa više od toga. Dati joj samo jedan običan mali poljubac, kojim bi joj zahvalio, pokazao kako mu je draga ili malo više od toga...

Ali, neće to učiniti. Ne još. Gledajući kako ga promatra, glave nakrivljene u stranu, odjednom je poželio saznati o čemu razmišlja. Želio ju je upoznati. Saznati sve o njezinim skrivenim željama, nadama i strahovima. Želio je saznati o čemu razmišlja u noćima kad ne može zaspati i što sanja kad napokon zaspe.

- Ne mogu zaspati jer često me more sjećanja na rat - tiho je izgovorio. Nikada nikome to nije rekao.

Kimnula je. Doduše, sumnjao je da bi itko drugi taj mali pokret glavom protumačio kao kimanje. Vjerojatno ga ne bi ni opazili. No on ga je vidio.

- Mora da je bilo strašno - trenutak potom suosjećajno je odvrtila.

- Ne stalno - rekao je. - No ono čega se prisjećam kad ne mogu zaspati...

Zašutio je i nakratko zatvorio oči, boreći se protiv sjećanja na krv, miris baruta i što je bilo gore od svega, zvukove umiranja.

- Žao mi je - tiho je prozborila, položivši dlan na njegovu nadlanicu.

- Prije nekoliko godina bilo mi je puno gore. Sada je izdržljivo.

- Zvuči ohrabrujuće - s osmijehom je odvrtila. - Što je uzrok tome? Pada li ti išta na pamet?

Zaustio je da joj odgovori pa zatvorio usta. Nije joj mogao reći. Ne još. Kako bi joj mogao reći išta o knjigama koje je napisao, kad nije pročitala nijednu? Nije imao pojma hoće li joj se svidjeti. Nikada mu nije osobito smetalo što su Harry i Olivia tvrdili da su Gorelyčine knjige jezive... u redu, ne baš jezive, ali, bude li Annabel mislila slično...

Ta pomisao bila mu je neizdržljiva.

- S vremenom sam vjerojatno ipak pomalo otupio na sve to - rekao je. - Ne kaže se uzalud da vrijeme liječi sve rane.

Deset stvari koje volim kod tebe

Ponovila je isti mali pokret glavom, onaj, za koji je volio misliti kako ga samo on vidi, pa nakrivila glavu i znatiželjno se zagledala u njegove oči.

- Što je? - upitao je, vidjevši kako su joj se obrve začuđeno podigle.

- Oči su nam potpuno iste boje - rekla je, zvučeći kao da se pita kako je to moguće.

- Barem se nećemo prepirati oko toga kakvu će boju očiju imati naša djeca - odvratio je Sebastian prije no što je stigao pregristi jezik.

Svjetlo u njezinim očima iznenada se ugasilo. Prokletstvo, nije ju želio stjerati u kut. Barem ne još. Ne sada, nakon što je podijelio s njom nešto toliko osobno. Nije se mogao sjetiti kada je posljednji put bio toliko opušten. I miran. I jednostavno... sretan. Povjerio je nekome svoju tajnu, nešto što ga je dugo mučilo i začudo, zemlja se nije rastvorila i progutala ga. Nije mogao vjerovati koliko se dobro osjeća. Osjećao se jednostavno prekrasno.

Ne, zacijelo postoji bolja riječ kojom bi se mogao opisati taj osjećaj. To je doista frustrirajuće, pomislio je, trudeći se pronaći pravu riječ. Ni uz najbolju volju nije je mogao pronaći. Osjećao se...

Bestežinski. Kao da leti.

Lagano poput ptice.

I posve mirno i opušteno. Toliko mirno i opušteno da je bio siguran kako bi istog trenutka mogao zaspati, kad bi položio glavu na jastuk do njezinoga. Nikad u životu nije osjetio takvo što.

Kako je mogao biti toliko glup da sve to uništi u jednom jedinom trenutku? Pogledavši Annabel, srce mu se stisnulo od jada. Mirno je sjedila, pogleda uprta u zemlju. Obrazi su joj bili jednake boje kao i prije, ni bljeđi, ni rumeniji, a svejedno je izgledala kao da je sva boja nestala iz njezina lica.

Bilo je to nešto što se nije moglo vidjeti izvana. Dolazilo je iznutra i učinilo je samrtnički blijedom, iako nije problijedila. I to mu je slomilo srce.

Mogao je točno zamisliti što će se dogoditi uda li se za njegovog strica. Život će jednostavno polako iscuriti iz nje.

Ne može to dopustiti. Jednostavno ne može.

- Jučer sam te zaprosio - tiho je izgovorio. - Što si odlučila?

Bez riječi podigla je pogled i zagledala se u daljinu.

Nije imala odgovor. Čudio se zašto ga to čudi. Nije ga čak ni odbila; samo je preklinjala još malo vremena.

I to nijemo, ako bi se želio precizno izraziti. Zapravo, ako bi htio biti još precizniji, mogao bi to opisati kao potpuno izbjegavanje odgovora.

Ipak, *zaprosio* ju je. Je li možda mislila da je to učinio olako? Oduvijek je očekivao da će mu se žena koju jednom napokon zaprosi, sa suzama u očima baciti u naručje, izvan sebe od sreće i ushita. Duga će se pojaviti na nebu, leptiri će lepršati oko njihovih glava i svi ljudi na svijetu primit će se za ruke i pjevati od radosti.

Deset stvari koje volim kod tebe

Naposljetku će ipak pristati. Morao je vjerovati u to. Nije htio misliti o sebi kao o muškarcu koji nudi brak ženi koja bi ga mogla odbiti.

Ustao je. Bio je previše nemiran da bi mogao sjediti. Sva opuštenost, osjećaj da je lagan poput ptice, sve je odjednom nestalo. Dovraga, što će sad?

DVADESETO POGLAVLJE

Annabel je promatrala kako Sebastian polako prilazi jezeru.

Stigavši do ruba vode, zastao je i zamišljeno se zagledao na drugu obalu. Izgledao je neobično kruto i ukočeno.

Nije bio nimalo nalik sebi. I to se činilo... jednostavno pogrešnim.

Sebastian je bio opušten, gibak, skladnih kretnji. Bio je prirodno neusiljen. Svaki njegov pokret bio je poput plesa, svaki osmijeh poput neizrečene pjesme. Ovo nije bilo u redu. To jednostavno nije bio on.

Otkud joj pomisao kako ga tako dobro poznaje, da po njegovu držanju može reći kako nije sav svoj? I zašto ju je spoznaja da ga tako dobro poznaje, odjednom toliko zaboljela? Spoznaja da ga poznaje u dušu.

Imala je osjećaj da je prošla čitava vječnost prije nego što se okrenuo i pogledao je. - Po tvojoj šutnji mogu jedino zaključiti da ne znaš što bi mi odgovorila - rekao je.

Kimnula je. Neznatno, no sasvim dovoljno za priznanje.

- Moram priznati da se ne osjećam osobito polaskanim
- rekao je.

- Nije to tako jednostavno - odvrtila je.

Deset stvari koje volim kod tebe

Na trenutak je upitno podigao obrve. I odjednom, ta neobična krutost u njegovu držanju u trenutku je iščezla. Ponovo je postao Sebastian koji se dobro osjeća u vlastitoj koži. Uputio se nazad prema njoj, otmjenom lakoćom koju je navikla u njega vidjeti i koja ju je od prvog trenutka očarala.

- Jasno da jest jednostavno - rekao je. - Toliko je jednostavno da ne može biti jednostavnije. Zaprosio sam te i sve što trebaš jest pristati. Jer to je ionako ono što želiš.

- Nisam rekla da...

- Želiš - kratko ju je presjekao, s nevjerojatnim stupnjem samouvjerenosti. - I sama to znaš.

Jasno, bio je u pravu, ali Annabel to nije mogla tek tako priznati. Usto, njegova samouvjerenost ju je živcirala. - Prilično si siguran u sebe - ironično je odvrtila.

Prišao joj je korak bliže i polako se osmjehnuo. Izgledao je previše zavodljivo. Napasno zavodljivo. - Misliš li možda da ne bih trebao biti?

- Moja obitelj... - prošaputala je.

- Neće umrijeti od gladi - odvratio je pa nježno okrenuo njezino lice prema sebi. - Nisam prosjak, Annabel.

- Ali, osmero nas je.

Primio je to na znanje tako što je slegnuo ramenima. - U redu, i dalje tvrdim da nećete umrijeti od gladi. Možda ćete svi malo smršaviti, ali to je sve.

I protiv svoje volje prasnula je u smijeh. Mrzila je što je može natjerati da se nasmije u ovakvom trenutku. Ne, to

nije bila istina. Obožavala je što je može natjerati da se nasmije u ovakvom trenutku. Bio je doista divan. Tko ga ne bi *volio*'?

Zaboga!

Naglo je skočila na noge.

- Što ti je? - zbunjeno je upitao.

Šutke je odmahнула glavom.

- Reci mi - ustrajao je i primivši je za ruku, privukao je bliže k sebi. - Nešto se upravo dogodilo. Vidio sam to u tvojim očima.

- Nije. Gospodine Grey, možda...

- Sebastian - podsjetio ju je, spustivši lagan poljubac na njezino čelo.

- Sebastiane - promuklo je izgovorila, ali u međuvremenu je zaboravila što mu je htjela reći. Bilo je uistinu teško razmišljati dok je stajao tako blizu nje.

Polako je spustio usnice do njezine jagodice. - Imam načina uvjeriti te da mi kažeš - prošaputao je.

- Mo... lim?

Lagano je zagrizao njezinu donju usnicu pa odmah potom i ušnu resicu. - Reci mi - promrmljao je.

Sve stoje izašlo iz njezinih usta bilo je nerazumljivo mrmljanje.

- Čini se da ću morati poduzeti oštrije mjere - rekao je, pa dlanovima kliznuo niz njezina leđa, sve do stražnjice. Obujmivši je, snažno ju je pritisnuo uz sebe. Obuzeta iznenadnom vrtoglavicom Annabel je hitro zabacila glavu unazad, pokušavajući doći do zraka, no svejedno nije mogla disati. Iz njegova snažnog muškog tijela isijavala je

Deset stvari koje volim kod tebe

neopisiva toplina, a toliko čvrsto ju je privio uz sebe da je mogla osjetiti njegov napeti ud.

- Želim te - prošaputao je. - I znam da i ti mene želiš.

- Ovdje? - zgranuto je upitala.

Kratko se nasmijao. - Ipak sam malo profinjeniji - rekao je. - No, s druge strane, *sami smo* - dodao je, nakon što je trenutak razmislio.

Annabel je nesvjesno kimnula.

- Nitko od gostiju još nije došao - rekao je, spustivši poljubac tik ispod njezina uha. -I po svemu sudeći, tvojaj čarobnoj sestrični nije ni na kraj pameti ometati nas. Sebastiane, ja...

- Zamolit ćemo je da bude kuma našoj djeci.

- Što? - jedva čujno je prozborila jer... nekako je uspio raskopčati gumbe na donjem dijelu njezine haljine i sasvim malo podići joj bedro. Malo, no dovoljno da bi ga mogao neometano milovati. I, nebesa... to je doista bila grozna pomisao, ali sve što je željela bilo je još malo raširiti noge i još malo podići bedro, ne bi li mu olakšala da nastavi činiti to što je činio ili namjeravao učiniti.

- Mogla bi ih učiti bacati žabice - rekao je. Osjetivši kako vrhom prsta kruži njezinim koljenom, Annabel je kratko zadrhtala.

- Škakljiva si? - s osmijehom je upitao i pomaknuo dlan nekoliko centimetara više. - Imat ćemo puno djece. Cijelu četu.

Zaboga, morala bi ga zaustaviti. Morala bi mu reći neka prestane, kazati mu da još uvijek nije odlučila hoće li se udati za njega i da zato ne bi smjeli činiti to što čine, jer

ona prije nego što se upuste u takvo što mora dobro razmisliti o svemu, što sada očito ne može, a kako bi i mogla kada joj u njegovoj blizini mozak ne radi kako treba. Naposljetku, jasno joj je dao do znanja da želi s njom imati djecu, i nastavi li šutjeti, mogao bi to shvatiti kao prešutni pristanak.

Vrhovima prstiju pomilovao je unutrašnjost njezina bedra. - Najmanje četvrtinu - nastavio je. - Ne može ih biti manje, jer neću ti dopustiti da izađeš iz postelje - promrmljao je, ljubeći joj uho.

Osjetila je slabost u koljenima.

Uhvativši je za kuk, palcem je lagano prešao pregebom između njezine noge i zdjelice. - Želiš li čuti što ću ti sve činiti? U postelji?

I protiv svoje volje, ponovo je kimnula.

Osjetivši kako je njegov vruć dah oplahnio površinu njezina uha, znala je da se osmjehnuo. - Prije svega - jedva čujno je prozborio - pobrinut ću se za tvoj užitak.

S usana joj se oteo tihi uzdah. Ili je to bilo skvičanje?

- Započet ću s poljupcem - rekao je. - No, gdje?

- Gdje? - šapatom je upitala, no zvučalo je više poput jeke njegova vlastita pitanja.

Vrhovima prstiju dodirnuo je njezine usnice. - Ovdje? Možda - rekao je, pa kažiprstom lagano kliznuo niz njezin vrat, sve do udubine između ključnih kostiju. - Ovo mjesto mi se osobito sviđa. Ali... - dlanom je obuhvatio njezinu dojku i nježno je stisnuo - tu bih te mogao ljubiti od jutra do večeri - promuklo je izgovorio.

Deset stvari koje volim kod tebe

Annabel je nesvjesno leđa savila u luk, posve se prepuštajući njegovu milovanju. Nije imala pojma što čini i koliko ga time izluđuje. Ali, ni uz najbolju volju nije mogla zaboraviti kako je Sebastian milovao njezine grudi u salonu lady Olivie. Cijeli život ih je mrzila zato što su muškarci uvijek zurili u njih. A kada bi previše popili, uspaljeno su zviždali gutajući ih pogledom poput zrelog voća koje bi najradije zagrizli.

No uz Sebastiana se osjećala drugačije. Osjećala se lijepom. Volio je njezino tijelo i uspio postići da ga i sama zavoli.

Provukao je ruku ispod ruba njezina steznika i prstima joj dodirnuo bradavicu. -Nemaš pojma što ću sve činiti s njom -prošaputao je.

Osjetivši kako vrhom prsta kruži njezinom bradavicom, Annabel je ostala bez daha. Pogled mu je bio zamućen i znala je da se teško suzdržava. Na vlastito čuđenje i sama se teškom mukom suzdržavala da cijelu vrašku stvar ne spusti s ramena i dopusti mu da s njezinim grudima čini što želi, da ih ljubi, gnječi i mijesi i do mile volje siše njezine bradavice...

- O, moj Bože - promrmljala je.

- Htjela si nešto reći? - upitao je.

Odmahnula je glavom. Ni u ludilu mu ne bi mogla reći kakve su joj se bludne misli upravo vzmale glavom.

- Jesi li mi možda htjela reći gdje bi još željela da te poljubim?

Nebesa, ponadala se da ne očekuje od nje da mu na to pitanje doista odgovori.

- Postoje još neka mjesta gdje bih te volio ljubiti - rekao je, pa dlanom ponovo pomilovao unutrašnjost njezina bedra. - Ako bih ti zaista želio pružiti užitak - promuklo je promrmljao - doista pravi užitak - ponovio je - onda bih te morao poljubiti ovdje - rekao je i vrhom prsta pomilovao je između nogu.

Zamalo je ustuknula i zacijelo bi to i učinila da je drugom rukom nije tako čvrsto držao oko struka.

- Sviđa li ti se ovo? - upitao je, polako kružeći prstom prema središtu.

Kimnula je. A možda je samo pomislila da je kimnula. U svakom slučaju, nije rekla ne.

Izluđujuće nježno počeo je kružiti prstima oko njezina vlažna otvora. Osjetivši kako joj tijelom prolaze žmarci, Annabel ga je naglo zagrlila oko vrata. Toliko je podrhtavala da je morala to učiniti; u protivnom bi se zacijelo srušila.

- Siguran sam da bi imala okus najslađeg voća - nastavio je, u očitoj namjeri da je do kraja izludi. - Prvo bih te lizao ovdje - rekao je, prešavši dlanom preko unutarne strane njezina lijeva bedra. - Pa ovdje - ponovio je postupak na unutarnoj strani njezina desna bedra. - A zatim *ovdje* - dodao je, položivši dlan na najintimniji dio njezina tijela.

Jedva se suzdržala da ne vrisne.

Prislonio je usnice na njezino uho. - A zatim bih se vratio ovdje.

Jače se privila uz njega. Jer nije mogla drugačije.

Deset stvari koje volim kod tebe

- No bojim se da ni to ne bi bilo dovoljno - šapatom je nastavio. - Tijelo zahtjevno poput tvog nije tako lako zadovoljiti.

- Oh, Sebastiane - tiho je zastenjala.

Kratko se nasmijao, a njegov vreli dah ponovo je oplahnuo površinu njezina uha. - Morao bih biti malo maštovitiji - rekao je, pa prstima ponovo počeo kružiti oko njezina vlažna otvora. Malo zatim, prstom je lagano kliznuo unutra. - Možda bi ti se ovo svidjelo. Što misliš?

- Da - uzdahnula je. - Ah, da.

Lagano je počeo pomicati prst. - A ovo?

- Da, ah da!

Ah, doista je bio pravi pokvarenjak kad je mogao s njom činiti takve stvari, a i ona nije bila ništa manje pokvarena kad je u njima mogla toliko uživati. Oboje su bili ludi, objesni i do besvijesti poročni, vrijedni svake osude. Nebesa, činili su to na otvorenom, gdje ih je svatko mogao vidjeti. No nekim čudom, tako je sve postalo još uzbudljivije.

- Hajde, Annabel, posve se opusti - prošaputao je.

- Ne mogu - zajecala je, nogom ga obujmivši oko struka. Izgarala je od žudnje i jednostavno je morala to učiniti. Nije se mogla primorati reći mu neka joj prestane činiti to što je činio.

Jer nije željela da prestane.

- Hajde, pusti to iz sebe. Samo se opusti i doći će - ponovo je prošaputao.

- Ja... ja... ne razumijem... ne znam...

Kratko se nasmijao. - Reći ću ti otvoreno, Annabel. Jednostavno sv...

- Aaaaaah!

Nije bila sigurna je li mislio na to ili ne, no osjećala se kao da je na trenutak izašla iz vlastite kože. Snažno se uhvatila za njegova ramena, bojeći se da ne odleti. Na trenutak je pomislila da umire. Osjetivši kako joj se tijelo opustilo u njegovim rukama, podigao ju je u naručje i odnio do male travnate zaravni, nekoliko metara dalje, pa nježno spustio na meki zeleni pokrivač. Trenutak potom, legla je na leđa, puštajući da joj tople sunčeve zrake ogriju lice.

- Zeleno ti lijepo pristaje uz ten - rekao je.

- Ako nisi opazio, ovo je ružičasta haljina - zatvorenih očiju je odvrtila.

- A još bi ti bolje pristajalo kad bi je svukla - rekao je, spustivši poljubac na vrh njezina nosa. - Onda biste bili samo ti i trava.

- Nisam sigurna što se upravo dogodilo... to što si mi učinio. .. - rekla je, pa polako odmahнула glavom. Jedva je mogla prepoznati vlastiti glas. Osjećala se posve opijenom. Nikad u životu nije bila tako omamljena.

Spustio je lagan poljubac na njezine usnice. - Mogao bih smisliti barem još deset stvari koje bih ti volio učiniti.

- Bojim se da to ne bih preživjela.

Glasno se nasmijao. - Morat ćemo malo više vježbati. Tek toliko da stekneš kondiciju.

Napokon je otvorila oči i pogledala ga. Sjedio je, okrećući djetelinu među prstima. Vidjevši njezin pogled,

Deset stvari koje volim kod tebe

legao je na bok, rukom podbočio glavu i dugi trenutak zagledao se u njezino lice. - Lijepa si, Annabel - rekao je i djetelinom je pošakljao po nosu. - Nemaš pojma koliko.

Nježno mu se osmjehnula, srca ispunjena radošću.

- Hoćeš li se udati za mene?

Ponovo je zatvorila oči. Srce joj se odjednom ispunilo neopisivom tugom.

- Annabel?

- Voljela bih - tiho je odvrtila.

- Zašto imam dojam da to baš ne zvuči poput potvrdnog odgovora?

Duboko je uzdahnula. Doista je lijepo osjećati sunčeve zrake na licu. Toliko lijepo, da se nije željela zamarati pomišlju kako će joj se lice osuti pjegama.

- Što ću s tobom? - glasno se upitao. Osjetila je kako se pomaknuo i trenutak zatim začula njegov glas tik do svog uha. - Mislim da ću morati razmisliti o novim metodama uvjeravanja. Dosadašnje se izgleda nisu pokazale dovoljno učinkovitima.

Prasnula je u smijeh.

- Srećom, nadahnuće me nije napustilo. Ima ih najmanje deset. Kao prvo...

- Znaš, i ja to često činim - rekla je, uživajući u jarko narančastoj svjetlosti ispod očnih kapaka. Bila je to tako lijepa, topla boja.

- Što?

- Nabrajam do deset. To je lijep, okrugao broj.

Nježno ju je uštinuo za ušnu resicu. - Volim lijepe, okrugle stvari.

- Prekini - u dahu je izgovorila. Nažalost, ni samu sebe nije uspjela uvjeriti da to ozbiljno misli.

- Znaš li kako znam da ćeš se ipak udati za mene?

Otvorila je oči. Jer zvučao je i više nego samouvjeren.

- Kako?

- Pogledaj se. Zračiš srećom i spokojem. Ako se ne udaš za mene, jurit ćeš uokolo poput lude kokoši... zapravo, poput poludjele *bezglave guske*, bez prestanka se pitajući *što sam učinila od vlastita života i kako sam to mogla učiniti i zašto je moralo tako završiti*.

- Misliš li da i sama to ne znam?

- Nisam stekao takav dojam.

- Znači, ne vjeruješ mi? - zgranula se.

- Ne - hladnokrvno je odvratio pa ustao i pružio joj ruku da joj pomogne ustati. - No danje dug, a ja sam čovjek od riječi. Ne brini, do večeri te više neću gnjaviti s tim.

- A onda ćeš nastaviti? - u nevjerici je upitala. - Nije li ovo bilo sasvim dovoljno?

- Draga moja gospođice Winslow, nisam još ni započeo s gnjavljenjem - odvratio je. - Moraš znati da sam veliki gnjavator. Nećeš mi moći umaći - dodao je. Trenutak zatim, oči su mu naglo zaiskrile. - Hmm - promrmljao je, naizgled duboko zabrinut.

- Što je?

Kratko se nasmijao, uzeo je za ruku i poveo prema stazi. - Nisi osvojila titulu Winslowice koja može umaći gnjavatoru? Zar ne?

Smijala se sve do Stonecrossa.

DVADESET I PRVO POGLAVLJE

KASNIJE, TE VEČERI

- Jeste li se vidjeli danas popodne?

Da je ikako mogla, Annabel bi se zacijelo okrenula i upitno pogledala Louisu, koja je upravo ušla u sobu, ali nije mogla, budući da joj je Nettie upravo slagala punđu, i to prilično okrutno.

- Na *koga* točno misliš? - upitala je. - Aaah! Nettie! Netty je još jače uvrnula jedan od neposlušnih pramenova i ukosnicom ga pričvrstila na zatiljak. - Budete li mirni, začas ćemo biti gotovi - odvrtila je.

- Dobro znaš na koga - odvrtila je Louisa, pa sjela na stolicu do njezine.

- U plavom si - s osmijehom je rekla Annabel. - Volim te vidjeti u plavom. Lijepo ti stoji ta boja.

- Ne trudi se promijeniti temu.

- Nisu se vidjeli - rekla je Nettie.

- Nettie!

- Pa što? Niste se vidjeli - izjavila je Nettie, slegnuvši ramenima.

-Nismo se vidjeli nakon ručka - s uzdahom je priznala Annabel. Ručak je poslužen na terasi, a budući da nije bilo rasporeda sjedenja, Annabel je završila za stolom za

četvero, u društvu Sebastiana, njegova bratića Edwarda i Louise. Odlično su se zabavljali sve do trenutka kada je lady Vickers prišla njihovu stolu i zatražila da nakratko porazgovara s Annabel.

- Što izvodiš? - oštro je upitala kada su zastale kraj velikih balkonskih vrata.

- Ništa - odvrtila je Annabel. - Louisa i ja...

- Ne zanima me tvoja sestrična - rekla je lady Vickers, ljutito je zgrabivši za nadlakticu. - Želim znati što izvodiš s gospodinom Greyjem. Koji, ako te na to moram uopće podsjetiti, *nije* lord od Newburyja.

Annabel je opazila kako je bakin povišen ton istog trenutka privukao pozornost, pa je snizila svoj, nadajući se da će lady Vickers slijediti njezin primjer. - Lord Newbury još nije stigao - odvrtila je. - Da jest...

- Sjedila bi s njim za stolom? - upitala je baka, ironično podigavši obrve. - I upijala svaku njegovu riječ? Bi li se možda i u njegovu društvu pred očima svih prisutnih ponašala poput obične djevojčure?

Annabel je naglo ustuknula, kao da je upravo dobila šamar.

- Svi su zurili u vas - prosiktala je baka. - Kada se udaš, možeš činiti što te volja. Čak ću ti i udijeliti pokoji koristan savjet. No zasad, ostat ćeš čista i neokaljana. Želim da tvoj ugled ostane bijel poput snijega. Je li ti jasno?

- Zašto i ne bi ostao? Nisam učinila ništa čime bih ga ukaljala - tiho je odvrtila Annabel. Napokon, bila je

uvjerena kako njezina baka ne može znati što se događalo na jezeru. Kao ni itko drugi.

- Izgleda kako ti ništa od onoga čemu sam te pokušavala naučiti nije doprlo do mozga - mirno je odvrtila baka, zagledavši se u nju bistrim pronicljivim pogledom. - Nije važno što činiš, nego što ljudi misle da činiš. Gutala si ga očima kao da si zaljubljena u njega.

Kad *jesam*, pomislila je Annabel.

No to, dakako, nije glasno izrekla. - Pripazit ću na svoje ponašanje - obećala je i vratila se za stol, budući da nije mogla dopustiti da svi vide kako izbezumljeno juri u kuću, nakon što joj je baka priredila jezikovu juhu. No čim je objed završio, povukla se u svoju sobu, kazavši Sebastianu kako mora malo otpočiniti. Naposljedku, bila je to čista istina. Usto, željela je izbjeći susret s njegovim stricem, kada se konačno pojavi. No *to* nije glasno izgovorila.

Iako je i to bila čista istina.

I tako je završila u svojoj sobi, udobno zavaljena u krevetu s *Gospođicom Sainsbury*. I njezinim tajanstvenim bojnikom. Jer ona to zaslužuje. Nakon svih uzbuđenja valjda zaslužuje jedno mirno poslijepodne. Napokon, imala je i više nego dovoljno materijala za razmišljanje.

Znala je što želi učiniti i što *treba* učiniti. A znala je i da to nipošto nije jedno te isto.

Također je znala kako će, uspije li cijelo popodne zadržati pozornost na knjizi, barem na nekoliko sati zaboraviti sve svoje probleme.

Što je djelovalo uistinu neodoljivo.

Možda će se, bude li dovoljno strpljiva, njezini problemi nekim čudom riješiti sami od sebe. Možda se problemi tako rješavaju. S vremenom jednostavno nestanu.

Možda bi i njezina majka jednog dana mogla pronaći davno izgubljenu dijamantnu ogrlicu.

A lord Newbury možda bi mogao pronaći djevojku još širih kukova.

Možda bi moglo doći i do poplave velikih razmjera. Ili do epidemije kuge. Doista, u svijetu se događaju svakakve katastrofe. Ljude mogu zadesiti svakojake nesreće. Dovoljno je pogledati što se sve dogodilo sirotoj gospođici Sainsbury između trećeg i osmog poglavlja. Osim što se našla u moru nakon što je pala s broda, oteo ju je gusar, a naposljetku ju je i zamalo pregazio jarac.

Tko kaže da se isto ne može dogoditi i njoj?

Doduše, kad se sve uzme u obzir, vjerojatnije je da njezina majka pronađe izgubljenu ogrlicu.

No budući da prije ili poslije svemu dođe kraj pa tako i njezinu bijegu od stvarnosti, sada je sjedila pred zrcalom i strpljivo podnoseći torturu natezanja kose u svim smjerovima, slušala Louisin izvještaj o tome što je u međuvremenu propustila.

Primjerice, dolazak lorda Newburyja. - Vidjela sam kada je stigao - objasnila je Louisa.

Umjesto odgovora Annabel je kratko je zastenjala.

- Čula sam njegov razgovor s lordom Challisom - nastavila je Louisa. - Rekao je... ah... - nervozno je progutala slinu pa počela čupkati rub čipke na orukvici. -

Govorio je o posebnoj dozvoli za vjenčanje - u dahu je izgovorila.

- *Molim?* - zapanjeno je upitala Annabel. - Zaboga, *Nettie! Čupaš me!* - trenutak potom je uzviknula.

- Prestanite naglo okretati glavu pa vas neću čupati - poučno je odvrtila Nettie.

- Što je točno rekao? - oštro je prošaputala Annabel. Daleko od toga da je bilo razloga za šaputanje. Nettie je umjela držati jezik za zubima. Annabel se nadala kako će dva šešira i par cipela, koje joj je obećala pokloniti, biti dovoljni da se nastavi s tom praksom.

- Rekao je da kasni zato što se zadržao u Canterburyju. I da je dobio dozvolu.

- Kako si to uspjela čuti?

- Nisam mogla ne čuti. Razgovarali su u hodniku ispred biblioteke, gdje sam čitala, a vrata su bila otvorena. Nisu me vidjeli.

- Dakle, dobio je posebnu dozvolu - s uzdahom je ponovila Annabel. Uz posebnu dozvolu parovi su se mogli vjenčati bez prethodne objave vjenčanja, a obred se mogao održati u bilo kojoj župi. Na taj način štedjelo se na vremenu. Teoretski, mogli su se vjenčati odmah, no u skladu s tradicijom, većina parova čekala je barem do subote ujutro.

Annabel se zagledala u vlastiti zapanjeni odraz u zrcalu. A danas je četvrtak!

Louisa ju je hitro zgrabila za ruku i čvrsto je stisnula. - Mogla bih ti pomoći - rekla je.

Annabel ju je zbunjeno pogledala. Louisa je djelovala neobično napeto i ozbiljno. - O čemu govoriš? - upitala je.

- Imam... - započela je Louisa pa svrnula pogled na Nettie, koja se trudila još jednom ukosnicom pričvrstiti neposlušni uvojak koji se oteo iz Annabeline punde. - Željela bih nasamo razgovarati sa sestričnom - rekla je.

- Moram pričvrstiti još samo ovaj pramen, i onda vas napuštam - rekla je Nettie, pa po Annabelinu mišljenju uporabila prekomjernu silu da bi uvojak pričvrstila tamo odakle je ispao, nakon čega je napokon izašla iz sobe.

- Imam nešto ušteđevine - rekla je Louisa, čim su se za njom zatvorila vrata. - Nije puno, ali svakako dovoljno za početak.

- Ali, to ne dolazi u obzir!

- Nikad ne potrošim sav džeparac, a otac mi da je puno više nego što je potrebno - rekla je, tužno slegnuvši ramenima. - Čini to zato da bi se iskupio što ne provodi sa mnom više vremena. No to sada nije važno. Želim da uzmeš taj novac i pošalješ ga majci. Time će moći platiti školarinu tvojoj braći. Barem još jedan semestar.

- A što će biti sa semestrom nakon tog? - upitala je Annabel. Zato jer će i njega trebati platiti. Kao i onog poslije njega. Ma koliko Louisina ponuda bila velikodušna, njome se ništa ne rješava na dulji rok.

- O tome ćemo razmišljati kad bude vrijeme za to. Napoljetku, tim novcem možemo ti barem kupiti vrijeme. Možda ćeš upoznati nekog drugog. A možda i gospodin Grey...

- Louisa!

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ne, neću prestati - odvrtila je Louisa. - Možda i on ima određenu svotu kojom bi ti mogao pomoći.

- Misliš li da mi to onda ne bi spomenuo?

- Zacijelo nije puki siromah.

- Nije ni puno više od toga - kratko je odbrusila Annabel, mrzeći samu sebe što zvuči toliko naprasito. No nije joj bilo lako razmišljati o Sebastianu i svim razlozima zbog kojih se ne može udati za njega. - I sam je to rekao. Kako nije puki siromah. No kad sam ga podsjetila da nas je osmero, našalio se, kazavši kako nećemo biti gladni, no morat ćemo malo smršavjeti.

Louisa se nakratko zbunila pa slegnula ramenima. - U redu, znali smo da nije bogat kao Newbury. No iskreno rečeno, malo je njih koji su toliko imućni. Napokon, ne trebaju ti palače i dragulji, zar ne?

- Naravno da ne. Kad se ne bih morala pobrinuti za svoje...

- Što bi onda? - upitala je Louisa. - Što, Annabel?

Udala bih se za Sebastiana.

Ali, nije se usudila to glasno izreći.

- Moraš misliti navlastitu sreću - rekla je Louisa.

Annabel se ironično nasmijala. - Doista? A što misliš o čemu cijelo vrijeme razmišljam? Da ne razmišljam o vlastitoj sreći i da mi je takvo što posve sporedno, vjerojatno bih se već odavno bacila lordu oko vrata i molila ga da me oženi.

- Annabel, *ne možeš* se udati za lorda Newburyja.

Dugi trenutak Annabel ju je zapanjeno promatrala. Nikad dotad nije čula da je Louisa povisila ton.

- Misliš li da se *želim* udati za njega?

- Onda nemoj.

Annabel je bila na rubu da počne vrištati od muke. Ne zbog Louise i njezinih riječi. Nego zbog života. Zašto mora biti toliko okrutan? - Louisa, za razliku od tebe, nemam puno izbora - napokon je progovorila, trudeći se zvučati staloženo. - Nisam kći nekog vojvode i nemam miraz kojim bih mogla kupiti nekakvo omanje kraljevstvo. Nisam odrasla u zamku i...

Vidjevši kako se Louisa trgnula kao da ju je upravo ošamarila, naglo je zašutjela. - Nisam te željela uvrijediti - trenutak potom je promrmljala.

- Znam - odvrtila je Louisa, polako kimnuvši glavom. - No čini se da ti nije palo na pamet, da ni ja nisam poput tebe. I da sam, u skladu s tim, jednako zakinjuta. Muškarci se nisu nikada zavadili zbog mene u nekom klubu. Nitko mi nikada nije udvarao, k tomu još u Operi, i nikada nikome nije bilo ni na kraj pameti reći kako i ptičice na granama cvrkuću o mojoj plodnosti.

Annabel je kratko zastenjela. - Dakle, i ti si to čula?

- Oprosti, nisam to smjela reći - odvrtila je Louisa.

- Nemam ti što oprostiti - odvrtila je Annabel, odmahnuvši glavom. - U stvari, mislim da je to prilično smiješno.

- Ne, nije - rekla je Louisa, no izgledala je kao da se jako trudi ostati ozbiljna. No kad je ispod oka pogledala Annabel i vidjela kako se i ona trudi ostati ozbiljna, odustala je. - U redu, jest smiješno - priznala je.

Obje su prasnule u smijeh.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ah, Louisa - rekla je Annabel, kad su se utišale - doista te volim.

Louisa ju je nježno potapšala po ruci. - I ja tebe, Annabel - rekla je pa skočila na noge. - Vrijeme je da siđemo na večeru.

Annabel je također ustala i pošla za njom prema vratima.

- Lady Challis je rekla da ćemo nakon večere igrati igre *Vješala* i *Čovječe, ne ljuti se!* - rekla je Louisa, kada su se spustile u predvorje.

- *Vješala* i *Čovječe, ne ljuti se!* - ponovi la je Annabel. Zvučalo je prilično prigodno.

Lady Challis zamolila je goste da se prije svakog objeda okupe u salonu. Annabel je iz tog razloga do zadnjeg trenutka odlagala silazak. Lord Newbury nije bio glup; nekoliko dana uporno ga je izbjegavala i bila je sigurna da on to zna. Naravno, čim je ušla u salon, ugledala ga je kako stoji nedaleko od vrata. Čekao ju je.

Kao i Sebastian, koji je istog trenutka krenuo prema njoj.

No lord je bio brži. - Gospođice Winslow - rekao je i istog trenutka priprečio joj put - moramo porazgovarati.

- Rekla bih da sada za to nije najbolji trenutak, gospodine - odvrtila je, uljudno se naklonivši. - Mislim da će nas uskoro pozvati na večeru.

- Ne brinite, imat ćemo dovoljno vremena - jednako uljudno je odvratio i povukao je u obližnji kut. Krajičkom

oka Annabel je vidjela kako im se Sebastian polako približava.

- Razgovarao sam s vašim djedom - rekao je Newbury.
- Sve smo dogovorili.

Sve su *dogovorili*? On i njezin djed? Annabel se jedva suzdržala da ga ne upita je li ikada imao namjeru zaprositi je. No pregrizla je jezik. Pretposljednje što bi poželjela bilo je da njezinom krivnjom dođe do scene u salonu lady Challis. A o tome kako bi lord Newbury njezine riječi mogao shvatiti kao poziv da je na licu mjesta zaprosi, i da se ne govori.

Što je bilo posljednje što je željela.

- Sada zacijelo nije najbolji trenutak za razgovor o tome, gospodine - ponovila je. Newburyjevo lice se smrknilo. A Sebastian im je svakim korakom bio sve bliže.

- Poslije večere objavit ću naše zaruke - rekao je lord Newbury.

Annabel ga je zgranuto pogledala. - Ne možete to učiniti - u dahu je izgovorila.

To mu je, po svemu sudeći, zvučalo prilično smiješno. - Doista?

- Niste me čak ni zaprosili - pobunila se. Shvativši kako se izlanula, poželjela je iščupati si jezik. Toliko o odluci kako mu neće priliku za prosidbu pružiti na pladnju.

Newbury se kratko nasmijao. - I vi u tome vidite nekakav problem? Slatka mala curica je uvrijeđena - podsmjehnuo se. - U redu, poslije večere mogu vam malo

Deset stvari koje volim kod tebe

cvrkutati o ljubavi i tim stvarima. To će vas valjda zadovoljiti. A zatim biste vi mene mogli nečim zadovoljiti - rekao je, požudno oblizavši debelu donju usnicu.

- Lorde Newbury!

Ponovo se kratko nasmijao i uštinuo je za stražnjicu.

Zgranuta, naglo je zakoračila korak unazad. No lord se više nije obazirao na nju. Smijući se, jednostavno se okrenuo i pošao prema blagovaonici. Gledajući ga, Annabel je osjetila kako je preplavljuje čudan osjećaj.

Sloboda. Osjećala se slobodnom.

Jer, nakon svih odlaganja i izbjegavanja i nadanja kako će se dogoditi nešto zbog čega neće morati pristati na brak s čovjekom koji bi trebao riješiti sve njezine obiteljske probleme, shvatila je da se jednostavno ne može udati za njega.

Možda prošlog tjedna, prije nego što se Sebastian pojavio i...

Ne, pomislila je, ma koliko Sebastian bio zgodan i neodoljiv, ma koliko ga obožavala i nadala se kako i on nju jednako toliko obožava, ne radi se o tome da se zbog njega ne može udati za lorda Newburyja. Ipak, morala je priznati da predstavlja krasnu alternativu.

- Zaboga, što se upravo dogodilo? - upitao je Sebastian u trenutku se stvorivši kraj nje.

- Ništa - odvrtila je, trudeći se prikriti osmijeh.

- Annabel...

- Zaista, Sebastiane, ništa se nije dogodilo. *Ništa* od onoga što sam očekivala.

- Kako to misliš? - zbunjeno je upitao.

Odmahnula je glavom. - Reći ću ti poslije - odvratila je i trenutak potom izgubila se u skupini ljudi koja se uputila prema blagovaonici.

Bila je suviše zauzeta vlastitim mislima da bi ih tog trenutka željela s ikim podijeliti, pa čak i s njim. Tko bi pomislio da će jedno obično štipanje za stražnjicu, riješiti sve njezine dvojbe? Zapravo, nije se čak ni radilo o štipanju. Nego o načinu na koji ju je gledao.

Kao da je njegovo vlasništvo.

Tog trenutka shvatila je kako postoji najmanje deset dobrih razloga zašto se nikad pa ni onda ne bi mogla udati za nekog poput njega.

Deset, ako ne i stotinu.

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Prvo i osnovno, bio je jednostavno prestar, pomislila je, zauzevši svoje mjesto za stolom. **Drugo**, toliko je žudio za nasljednikom da nije vjerojatno ozlijedio u pokušaju provođenja tog ludog nauma u djelo, a zacijelo ne postoji žena koja bi sa slomljenim kukom mogla devet mjeseci nositi dijete. Nadalje...

- Zašto se smiješiš? - prošaputao je Sebastian, nakratko zastavši kraj nje, na putu do svoje stolice koja se nalazila dijagonalno nasuprot njezine. Kako je ikome palo na pamet napraviti raspored sjedenja tako da njih dvoje ostanu u domašaju pogleda, tog trenutka bilo je izvan mogućnosti njezina poimanja. Što je u konačnici imalo veze s **trećim**, odnosno s činjenicom da je privukla pozornost najšarmantnijeg i najzgodnijeg muškarca u čitavoj Engleskoj. A napokon, tko je ona da bi si mogla dopustiti odbiti blago poput tog?

- Sretna sam što sjedim na začelju, s ostalim običnim smrtnicima - prošaputala je. Lady Challis bila je posljednja osoba na svijetu od koje bi se očekivalo da napravi i najmanji propust pri slaganju rasporeda sjedenja. Svakome je bilo dodijeljeno mjesto u savršenu skladu s njegovim društvenim položajem. Što je značilo da su Annabel i lord Newbury jedno od drugoga bili udaljeni najmanje četrdeset stolica. Može li bolje od toga?

Možda i može, jer uz nju je sjedio Edward, Sebastianov bratić, koji se pokazao vrlo simpatičnim. Budući da je tijekom ručka doista uživala u njegovu društvu, došla je do zaključka kako bi bilo doista neuljudno kad bi se i dalje nastavila zabavljati vlastitim mislima, pa je naprečac odlučila skratiti stvar i sve od **četvrtog** do **desetog** razloga zbog kojeg se ne može udati za Newburyja staviti pod istu kapu. Naposljetku, svi oni ticali su se njezine braće i sestara i svodili se na činjenicu kako im je zacijelo previše stalo do nje da bi pristali na njezinu žrtvu samo iz osobne koristi.

S osmijehom na licu okrenula se prema mladom gospodinu Valentineu. U stvari, bilo je to i više od osmijeha. Kilometarski osmijeh. Toliko širok, da je Edward na trenutak ostao zatečen.

- Predivna večer, zar ne? - upitala je. Jer, doista je bila *predivna*.

Dugi trenutak blijedo je zurio u nju, pa hitro svrnuo pogled na Sebastiana, kao da očekuje njegovo odobrenje za razgovor s njom. Ilije možda samo želio provjeriti obraća li on pozornost na njih. - Hm, jest - napokon je odvratio.

- Veselim se što vas vidim ovdje - nastavila je, oduševljeno promatrajući sadržaj svog tanjura. Odjednom je shvatila da je gladna. Veselje je uvijek dobro djelovalo na njezin apetit. Promatrajući je, Edward je pomislio kako je više od svega veseli vidjeti hranu na svom tanjuru (što je bila čista istina, no Annabel si tu doista nije mogla

Deset stvari koje volim kod tebe

pomoći - doslovce je *umirala* od gladi), ali suzdržao se od komentara.

- Nisam znala da ćete doći - nastavila je. Vidjela je popis gostiju koji je njezina baka dobila od lady Challis i bila je sigurna da na njemu nije bilo nikog od Valentineovih.

- Bojim se da ni lady Challis to nije znala - odvratio je Edward.

- Ipak, sigurna sam da je počašćena vašim iznenadnim dolaskom - zaključila je Annabel, i dalje se smiješeći od uha do uha.

Doista si nije mogla pomoći. - No, sad kad ste već tu, možda bismo mogli porazgovarati o znatno važnijoj stvari. Sigurna sam da znate svakakve čarobne pikanterije o gospodinu Greyju - rekla je i blistavih očiju povjerljivo se nagnula prema njemu. - Želim čuti *sve*, do posljednjeg detalja - prošaputala je.

Sebastian nije mogao točno razlučiti je li zaintrigiran ili srdit.

Ne, to nije bila istina. Jer, kad malo bolje razmisli, on nije osoba koja se može lako rasrditi. Dakle, bio je zaintrigiran.

Kada je vidio kako je Newbury Annabel stisnuo u kut i naposljetku je uštinuo za stražnjicu, malo je nedostajalo da se uplete i zauzvrat ga nogom raspali po debelom dupetu. No tada je ugledao izraz njezina lica...

Predomislio se. Bila je to najbrža i najneobičnija pretvorba koju je ikada u životu vidio na bilo čijem licu.

Na trenutak, izgledala je kao da uopće nije tamo. Kao da je njezin duh napustio tijelo i uzdigao se do neke daleke, uzvišene točke.

Izgledala je bestežinski. Kao da je odjednom uzletjela, lagano poput ptice.

Iskreno je sumnjao da bi joj Newbury mogao reći išta što bi je toliko usrećilo, a budući da su svi krenuli prema blagovaonici, preostalo mu se pomiriti s time da zasad neće dobiti odgovor.

Napokon, ako Annabel nije šizila zbog toga što ju je Newbury uštinuo za stražnjicu, neće ni on.

Zapravo, djelovala je prilično živahno i pravo rečeno, obzirom na razdaljinu na kojoj su sjedili, to ga je pomalo živciralo. Ne samo zato što nije mogao uživati u njezinu smijehu. Nego i zato što se nije smijala *njemu* i *njegovim* šalama. Po svemu sudeći, prilično je uživala u Edwardovu društvu. Ako bi se nagnuo malo ulijevo, zacijelo bi mogao čuti o čemu razgovaraju.

Možda bi i čuo, da s njegove lijeve strane nije sjedila lady Millicent Farnsworth. Koja je, uzgred rečeno, bila prilično nagluha.

Što je, pomislio je Sebastian, bila nesretna okolnost s kojom će, po svemu sudeći, i sam morati živjeti nakon ove večeri.

- JE LI TO PATKA? - proderala se lady Millicent, uprivši kažiprstom u komad mesa na svom tanjuru.

Sebastian je progutao slinu nadajući se da će tako, možda, uspjeti utišati zvonjavu u svom lijevom uhu, pa

rekao da jest i da je izvanredno pripremljena (iako je još nije kušao).

Lady Millicent odlučno je odmahнула glavom. - NE JEDEM PATKU - odvratila je. - Previše me nadima. Od nje dobivam vjetrove - (nekim čudom) je prošaputala.

Sebastian je istog trenutka zaključio kako je to sve što ikada želi saznati o prehranbenim navikama bilo koje žene u sedmom desetljeću njezina života.

Dok je lady Millicent uživala u junetini u burgundcu, Sebastian je izdužio vrat ulijevo, pokušavajući čuti o čemu Annabel i Edward razgovaraju.

- Nisam znala da ćete doći - rekla je Annabel.

- Bojim se da ni lady Challis to nije znala - odvratio je Edward.

Sebastian je zaključio da razgovaraju o popisu gostiju, a zatim, vidjevši kako mu se smiješi - Edwardu - ne njemu...

Promrsio je kratku tihu psovku.

- ŠTO STE REKLI?

Toliko se trgnuo da je zamalo pao iz stolice. Posve nagonski. U cilju očuvanja sluha njegova lijeva uha.

- Junetina je odlično pripravljena, zar ne? - upitao je, uprijevši prstom u njezin tanjur, kako bi izbjegao moguće zabune.

Kimnula je i odvratila kako i ona misli da nedolično ponašanje parlamentarnih zastupnika ima svojih granica, pa nabola krumpirić na vilicu.

Sebastian se zagledao u Annabel. I dalje je živahno razgovarala s Edwardom.

Pogledaj me, poslao joj je misaonu poruku. Nije.

Pogledaj me. Ništa.

Pogledaj...

- KAMO ZURITE?

- Divim se vašoj puti, lady Millicent - bez oklijevanja odvratio je Sebastian. - Zacijelo postupate vrlo mudro ako se štedljivo izlažete sunčevim zrakama.

- Jest, mudro postupam s novcem - promrmljala je. - Nemam ga običaj rasipati.

Sebastian se zgranuto zagledao u nju. Sam Bog zna što li je mislila da joj govori.

- PROBAJTE JUNETINU-rekla je, posluživši se još jednim komadom. - NAJBOLJA JE OD SVEGA PONUĐENOG.

Poslušao ju je. No, učinilo mu se da nije dovoljno slana. Morat će uporabiti solenku koja se nekim slučajem nalazila na stolu točno ispred Annabelina tanjura.

- Edwarde, bi li zamolio gospođicu Winslow da mi doda solenku? - obratio se svom bratiću.

Edward je svrnuo pogled na Annabel i ponovio njegovu zamolbu, iako, po Sebastianovu mišljenju nije bilo potrebe da spušta pogled s njezina lica.

- Naravno - promrmljala je Annabel pa posegnula za solenkom.

Pogledaj me.

I dodala je Edwardu.

Pogledaj me.

Deset stvari koje volim kod tebe

I tada... *napokon*. Istog trenutka poklonio joj je jedan od svojih najčarobnijih osmijeha, onaj koji je obećavao neslućene skrivene užitke.

Porumenjela je. Od ruba kose, preko ušiju, sve do čipkom obrubljenog dekoltea. Sebastian je blaženo uzdahnuo. To ga je doista usrećilo.

- Gospođice Winslow - zabrinuto je upitao Edward - jeste li dobro?

- Odlično - odvrtila je, hladeći se dlanom. - Imate li osjećaj da je ovdje prevruće?

- Jest - složio se, iako je bilo očito da ne misli tako. U košulji zakopčanoj do grla, povrh koje je nosio kravatu, prsluk i sako, izgledao je poput nekog tko se sasvim dobro osjeća u vlastitoj koži pri trenutačnoj temperaturi. Za razliku od Annabel, koja je nosila haljinu prilično dubokog izreza na grudima.

Posegnula je za čašom i popila dug gutljaj vina. - Mislim da je umak bio prevruć - rekla je, dobacivši Sebastianu kratak čeznutljiv pogled. Uzvratio joj je tako što je diskretno oblizao usnice.

- Gospođice Winslow? - zabrinuo se Edward vidjevši kako se još jače zarumenila.

- Dobro sam - kratko je odvrtila.

Sebastian se nasmijao.

- MORATE PROBATI RIBU.

- Rado - odvratio je Sebastian i poslužio se lososom. Lady Millicent bila je u pravu - doista je bio odličan. Trenutak zatim ponovo je kriomice pogledao Annabel. Izgledala je kao da bi joj nužno bila potrebna velika čaša

ledene vode. Edward je, za razliku od nje, s tim ukočenim pogledom koji je uvijek imao kad bi razmišljao o Annabel, izgledao kao da se smrznuo.

Morao ga je raspaliti nogom ispod stola.

Edward se naglo trgnuo i zgranuto ga pogledao.

- Gospodine Valentine? - začudila se Annabel. - Što se dogodilo?

- Moj bratić ima prilično duge noge - ljutito je odvratio Edward.

- Udario vas je nogom? - zgranuto je upitala Annabel pa svrnula pogled na Sebastiana. *Udario si ga nogom?*, usnicama je oblikovala pitanje.

Sebastian se mirno poslužio još jednim komadom ribe.

- Zašto bi učinio takvo što? - upitala je Annabel, ponovo pogledavši Edwarda. Koji je, uzgred rečeno, istog trenutka pocrvenio do ušiju.

Ako se Sebastian ponadao da će Annabel iz toga izvući određene zaključke, bio je u krivu. Jer, ponovo ga je pogledala, ovoga puta prilično mrko.

- Ah, gospođice Winslow, pokušajte sami dokučiti što bi tome mogao biti razlog - napokon je izgovorio.

- REKLI STE MI NEŠTO O GOSPOĐICI WINSLOW?

- Gospođicu Winslow zanima što nas dvoje upravo jedemo - odvratio je Sebastian.

Lady Millicent zgranuto je pogledala Annabel, pa odmahнула glavom i sebi u bradu promrmljala kako nije jako teško razlikovati lososa od patke i junetine.

Sebastian se mogao zakleti kako je čuo da je spomenula i psa.

To ga je, iskreno rečeno, pomalo zabrinulo.

Svrnuo je pogled na tanjur, no patka je izgledala poput patke, junetina poput junetine, a losos poput lososa. Zaključivši kako ga je sluh vjerojatno prevario, počeo je rezati komadić junetine.

- Ukusna je, zar ne? - upitala je lady Millicent.

Osmjehnuo se i kimnuo, sretan što se napokon prestala derati.

- Rekla sam vam da je to večeras najbolje jelo na stolu.

Sebastianu se, doduše, više sviđao losos, no nije stigao izreći svoje mišljenje jer...

- GDJE JE JUNETINA?

Sada je zaista bio siguran kako će zauvijek oglušiti na lijevo uho.

Lady Millicent izdužila je vrat gledajući lijevo i desno po stolu. Vidjevši kako je ponovo zaustila da upita gdje je junetina, Sebastian je brzo podigao ruku, nadajući se da će to shvatiti kao znak da treba zatvoriti usta, pa hitro mahnuo poslužitelju.

- Lady Millicent želi još malo junetine - rekao je, kad mu se mladić hitro približio.

- Nažalost, bojim se da nije preostao ni zalogaj - odvratio je mladić.

- Možete li joj donijeti nešto što *izgleda* poput junetine?

- Patka je u sličnom umaku i...

- Zaboga, samo ne to - odvratio je Sebastian. Nije imao pojma bi li se lady Millicent od komadića patke mogla naduti dovoljno da ispusti vjetar, ali pravo rečeno, mogao je živjeti i bez tog saznanja.

Nestrpljivo odmahnuvši rukom Sebastian je rekao kako doista ne zna tko je pustio tog ludog hrta u blagovaonicu i dopustio mu da im se mota oko nogu, i čim se lady Millicent sagnula da baci pogled pod stol, hitro je prebacio junetinu iz svog tanjura na njezin.

Ne pronašavši pod stolom nikakvog hrta, lady Millicent zbunjeno ga je pogledala pitajući se je li možda govorio o krtu, rtu ili vrtu, no Sebastian je nehajno odmahnuo rukom i pokazavši na tanjur rekao kako su ipak uspjeli pronaći još jednu porciju junetine.

Zadovoljno se osmjehnula i vratila se jelu. Sebastian je ponovo kratko pogledao Annabel. Po svemu sudeći, vidjela je što je upravo izveo.

I osmjehivala se od uha do uha.

Pomislivši na dame iz londonskog društva, zaključio je kako bi se većina njih zgrozila nad njegovim postupkom. Zacijelo bi ga promatrale s neskrivenim gnušanjem. Ako bi se među njima i našla neka s imalo smisla za humor, hitro bi prikrila osmijeh, dlanom prekrivši usta.

Ali ne i Annabel. Ona se osmjehivala onako kako se i smijala - otvoreno i bez ikakva ustezanja. Jednostavno čarobno. Pri treperavoj svjetlosti svijeća njezine oči izgledale su poput dva svjetlucava komadića kositra.

Tog trenutka, sjedeći za masivnim stolom u blagovaonici lady Challis, Sebastian je shvatio kako više

ne bi mogao živjeti bez nje. Bila je toliko lijepa i toliko neopisivo ženstvena da bi svaki put kad bi je pogledao, jednostavno ostao bez daha. Svaki dio njezina tijela bio je savršen. Srcoliko lice i te pune, predivne usnice koje su uvijek izgledale kao da će se osmjehnuti; njezina put, iako ne toliko svijetla koliko bi pomodni trendovi zahtijevali, no savršena za nju, takvu kakva je bila. Izgledala je zdravo i vedro, poput djevojke koja svijetom kroči nošena vjetrom.

Bila je od žena s kojima muškarac želi sagraditi dom. Ne, to zvuči posve pogrešno. Bila je *jedina* žena s kojom je *on* želio sagraditi dom. Jest, zaprosio ju je... no zašto je to učinio? Jedva se mogao sjetiti. Tog trenutka nesumnjivo je bio obuzet požudom a usto, Bog mu je svjedok da je oduvijek volio pomagati bespomoćnim ženama. Ipak, nikad dotad nije došao u napast nijednu od njih zaprositi.

Je li njegovo srce možda već onda znalo to što je tek sad shvatio?

Voli je. Da je voli.

Obožava je.

Želio je svake noći leći s njom u postelju i voditi ljubav kao da sutra ne postoji. Želio se svakog jutra probuditi u njezinu naručju i provoditi dane posvećen jedino tome da je učini sretnom i veselom.

Polako je podigao čašu i osmjehnuo se. Treperavo svjetlo svijeća plesalo je po stolu, a Sebastian Grey nakon dugo vremena bio je potpuno sretan.

Po završetku večere dame su ustale od stola i povukle se u salon, prepustivši muškarcima da u miru porazgovaraju uz cigaru. Annabel i Louisa (koja je na vlastiti užas morala sjediti uz lorda Newburyja, na čelu stola), ruku pod ruku također su krenule za njima.

- Lady Challis rekla je kako možemo prekratiti vrijeme čitanjem ili vezenjem, dok nam se muškarci ne pridruže.

- Jesi li ponijela što za vezenje?

Louisa je zakolutala očima. - Mislim da je rekla kako će se ona pobrinuti da imamo što vesti.

- Napokon postaje savršeno jasno zašto nas je sve pozvala ovamo - suho je odvrtila Annabel. - Do povratka u London imat će novi set izvezenih jastučnica.

Louisa se nasmijala pa kratko osvrnula oko sebe. - Zamolit ću nekog da skokne u moju sobu i donese mi knjigu. Hoćeš li da donese i tvoju? - upitala je.

Annabel je kimnula pa pričekala da Louisa porazgovara s domaćicom. Čim je završila, produžile su u salon i sjele na stolice postrani. Nekoliko minuta potom, jedna od služavki donijela im je knjige.

- Što čitaš? - upitala je Louisa a kad joj je Annabel pokazala, glasno se nasmijala. - *Gospođicu Sainsbury i tajanstvenog bojnika!* Isto što i ja.

Annabel ju je iznenađeno pogledala. - Nisi li je već pročitala?

Louisa je nehajno slegnula ramenima. - Toliko sam uživala u *Gospođici Truesdale i šutljivom gospodinu*, da sam nakon toga odlučila ponovo pročitati i ostale njezine

Deset stvari koje volim kod tebe

romane - rekla je pa zavirila u Annabelinu knjigu. - Dokle si došla?

- Hmmm - promrmljala je Annabel pa bacila pogled na tekst. - Stala sam tamo gdje se gospođica Sainsbury bacila preko živice. Ili u živicu?

- Ah, kad je bježala pred jarcem - uzbuđeno je rekla Louisa. - Obožavam to poglavlje. Ja sam tek na početku - dodala je, otvorivši svoju knjigu.

Minutu ili dvije zadubile su se svaka u svoju knjigu, no prije nego što je ijedna od njih stigla okrenuti stranicu, lady Challis upitala je Louisu što čita.

- *Gospođicu Sainsbury i tajanstvenog bojnika* - uljudno je odvrtila Louisa.

- A vi, gospođice Winslow?

- I ja čitam *Gospođicu Sainsbury i tajanstvenog bojnika*.

- Obje čitate istu knjigu? Pa to je nešto preslatko! - oduševljeno je izjavila lady Challis pa mahnula prijateljici. - Rebecca, dođi, moraš ovo vidjeti. Obje čitaju istu knjigu.

Annabel se pitala čemu toliko oduševljenje, no mirno je pričekala da lady Westfield priđe njoj i Louisi.

- Sestrične čitaju istu knjigu - izjavila je lady Challis.

- Ja sam je jednom već pročitala - rekla je Louisa.

- Koja je to knjiga?

- *Gospođica Sainsbury i tajanstveni bojnik* - ponovila je Annabel.

- Ah, da. Od gospođe Gorely. Ta mi se doista sviđjela. Osobito kad se ispostavilo da je pirat...

- Ah ne, ne smijete to reći - hitro ju je prekinula Louisa.
- Annabel još nije pročitala knjigu.
- Ah, da, naravno.

Annabel ih je smeteno pogledala pa prelistala nekoliko stranica unazad. - Mislila sam da se radi o gusaru - promrmljala je.

- To je jedna od najboljih knjiga koju sam ikada pročitala - nastavila je Louisa.

- Sviđa li se i vama jednako toliko, gospođice Winslow? - upitala je lady Westfield, svrnuvši pogled na Annabel.

Annabel je kratko pročistila grlo. Nije mogla reći kako joj se knjiga sviđa jednako kao Louisi, no ipak, bilo je nešto u njoj. Svidio joj se autoričin ležeran stil. Na određeni način, podsjetio ju je na Sebastianov način razmišljanja. Tu se vjerojatno krio razlog zašto su mu se njezine knjige toliko sviđale. Mogao se pronaći u njima.

- Gospođice Winslow? Sviđa li vam se knjiga? - ponovila je lady Westfield.

Shvativši kako nije odgovorila na njezino pitanje, kratko se trgnula. - Sve u svemu, mogla bih reći da mi se sviđa - odvratila je. - Zaplet je prilično zabavan, iako pomalo nevjerojatan.

- Pomalo? - nasmijala se Louisa. - Potpuno je nevjerojatan. No zato i jest neodoljiva.

- Jest - složila se Annabel - ako je to ono što ti se sviđa. Meni bi se više sviđjela da je malo realnija. I da nije toliko nakićena. Katkad imam osjećaj kako plovim morem opisnih pridjeva.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ah, upravo mi je pala na um odlična zamisao - uzviknula je lady Challis, pljesnuvši dlanom o dlan. - *Vješala i Čovječe, ne ljuti se!* ostavit ćemo za sutra.

Annabel je odahnula. Nikada nije uživala u tim igrama.

- Umjesto toga priredit ćemo igrokaz.

- Igrokaz? - upitala je Annabel, smeteno se zagledavši u nju.

- Jest. Po knjizi koju upravo čitate. Ovdje imamo već dvije, a sigurna sam da u biblioteci imam još jednu. Vjerujem da će nam to biti dovoljno.

- Vi ćete zacijelo biti gospođica Sainsbury - pretpostavila je Annabel.

- Ah ne - odvrátila je lady Challis, položivši ruku na srce. - Domaćini nikada ne sudjeluju.

Annabel je bila prilično sigurna kako to nije točno, no po svemu sudeći, preostalo joj se s time pomiriti.

- Vi biste mogli biti jedan od glavnih likova - rekla je lady Challis. - Čini se da imate smisla za dramu.

Možda je tako trebalo zvučati, ali Annabel je bila sigurna kako to nipošto nije bio kompliment. Bez riječi je kimnula, jer i s time joj se, po svemu sudeći, preostalo pomiriti.

- Možda biste trebali upitati gospodina Greyja želi li i on sudjelovati - predložila je Louisa.

Annabel je iznenada poželjela očerupati je poput kokoši, no ni tu zasad nije bilo puno pomoći.

- On je veliki obožavatelj Gorelyčinih djela - nastavila je Louisa.

- Doista? - promrmljala je lady Challis.

- Jest - potvrdila je Louisa. - Nedavno sam s njim razgovarala o tome i izrazio je veliko divljenje prema njezinu radu.

- U redu - pristala je lady Challis. - Zamolit ću ga da sudjeluje. Kao i vas, lady Louisa.

- Ah, ne, nipošto - naglo je odvrtila Louisa, porumenjevši do korijena kose. - Loša sam u tim stvarima. Rijetko sam to činila i. . .

- Onda vam je ovo odlična prilika da steknete malo prakse, zar ne?

Annabel bi se rado osvetila Louisi zbog onoga što je maločas učinila, no ipak nije mogla biti toliko okrutna i dopustiti da se njezina sestrična javno osramoti. - Lady Challis, sigurna sam da bismo mogli pronaći nekog tko biste rado zamijenio. Louisa bi nam mogla biti nešto poput redatelja.

- Mislite li da nam treba takvo što?

- Ali, naravno! Jest, sigurna sam da nam treba redatelj. Glumci u kazalištu uvijek postupaju po uputama redatelja, a ovo je slično tome, zar ne?

- U redu - složila se lady Challis, odmahnuvši rukom poput kraljice. - Dogovorite se između sebe kako ćete to izvesti. Ispričajte me na trenutak - dodala je. - Moram poći vidjeti što je gospodu toliko zadržalo.

- Hvala ti - prošaputala je Louisa, čim se lady Challis udaljila. - Ne bih to nikad uspjela izvesti.

- Znam - uzdahnula je Annabel. Ni sama se nije osobito veselila sudjelovanju u igrokazu. Barem ne večeras, pred svim tim ljudima. Srećom, za razliku od

Louise, u tome je ipak imala nekakva iskustva. Kod kuće, u večernjim satima, često su priređivali igrokaze čitajući iz knjige.

- Što misliš, koje poglavlje bi bilo najbolje izvesti?

- Ne znam - uzdahnula je Annabel. - Nisam stigla ni do polovice knjige. Pripazi da ti slučajno ne padne na pamet dodijeliti mi ulogu jarca - oštro ju je upozorila.

Louisa se kratko nasmijala. - Ne boj se - odvrtila je. - Ti ćeš biti gospođica Sainsbury. A gospodin Grey će, naravno, biti vojnik. Zaboga, treba nam i pripovjedač. Što misliš o bratiću gospodina Greya? Bi li on bio dobar za takvo što?

- Mislim kako bi bilo znatno zabavnije da gospodin Grey bude gospođica Sainsbury - ležerno je odvrtila Annabel.

- Doista si opaka - rekla je Louisa, prikrivši osmijeh.

Annabel je slegnula ramenima. - Ja bih mogla biti pripovjedač.

- Ni slučajno - usprotivila se Louisa. - Ako gospodina Greyja namjeravaš pretvoriti u gospođicu Sainsbury, onda ti moraš biti vojnik. Gospodin Valentine biti će pripovjedač - odlučno je odvrtila i zatim se na trenutak zamislila. - Hm, možda bismo ga trebali pitati želi li biti pripovjedač prije nego mu dodijelimo tu ulogu.

- Mene nitko ništa nije pitao - podsjetila ju je Annabel.

Louisa se s time morala složiti. - Istina. U redu, hajdemo pronaći pogodan dio teksta. Što misliš, koliko bi taj igrokaz trebao trajati?

- Što je kraće moguće - odlučno je odvrtila Annabel.

Louisa je prelistala nekoliko stranica. - Ovo poglavlje s jarcem doista je zanimljivo.

- Louisa... - upozorila ju je Annabel.

- Pretpostavljam da ćeš zabraniti i sve prizore na gusarskom brodu - uzdahnula je Louisa.

- Bilo bi ih poželjno preskočiti - složila se Annabel.

- Louisa je zdvojno odmahнула glavom. - Prilično si mi suzila izbor, Annabel. Ne možemo izbaciti sve najzanimljivije prizore.

- Mora biti nešto osim jaraca i gusara - rekla je Annabel, zavirivši u knjigu preko njezina ramena.

- U što ste se vas dvije toliko zadubile? - upitao je Sebastian, zastavši kraj njih. Budući da su im glave bile pognute nad knjigom, nije mogao vidjeti što čitaju.

Začuvši njegov glas, Annabel je gotovo skočila iz stolice. - Izvest ćemo igrokaz tako što ćemo čitati iz knjige *Gospođica Sainsbury i tajanstveni bojni* - objasnila je, nelagodno se osmjehnuvši. - Već smo podijelili i uloge.

- Doista? - iznenađeno je upitao pa istog trenutka sjeo na stolicu do Annabeline. - Koji prizor ste odabrale?

- Nismo se još dogovorile - odvratila je Louisa, kratko ga pogledavši. - Uzgred, vi ćete biti gospođica Sainsbury.

- Ja? - upitao je, zbunjeno je pogledavši. - Kako to?

Louisa je slegnula ramenima pa bacila pogled na sestričnu.

- Annabel će biti bojni.

- Zamijenile ste mušku i žensku ulogu? Nije li to pomalo čudno?

Deset stvari koje volim kod tebe

- Annabel misli da će tako biti zabavnije - rekla je Louisa.

- To je bila njezina zamisao.

Dugi trenutak Sebastian se zagledao u Annabel. - Zašto me to ne iznenađuje? - suho je odvratio.

Annabel se jedva usudila disati. Njegova blizina činila ju je napetom. Kako i ne bi, kad je sjedio toliko blizu nje? Tijela im se nisu dodirivala, niti ju je Sebastian u bilo kojem trenutku dotaknuo - takvo što ipak ne bi nikada učinio u društvu - no i njegova blizina bila je dovoljna da je naglo obuzme drhtavica.

Prisjetivši se kako ju je jutros ljubio i milovao, oblila ju je takva vrućina da je iskreno požalila što nije ponijela lepezu. *Doista* joj je trebala. Ako ne to, onda barem čaša vrlo hladne limunade.

- Vaš bratić biti će pripovjedač - rekla je Louisa, posve nesvjesna kako njezinoj sestrični prijeti opasnost od toplotnog udara.

- Edward? - upitao je Sebastian ležerno se zavalivši u stolicu. Njemu barem očito nije prijela opasnost ni od čega sličnog. - Siguran sam da će uživati u toj ulozi.

- Mislite? - ponadala se Louisa. - Onda nam još samo preostaje pronaći pravi prizor.

- Nadam se da ćete odabrati nešto doista uzbudljivo.

Louisa je kimnula. - To i pokušavam. Jako mi se sviđa prizor s jarcem, ali Annabel se tome oštro usprotivila.

Annabel je poželjela reći kako nema namjeru meketati u ničijem salonu, ali glas ju je nažalost izdao.

- Mislim da lady Challis ne bi rado slušala meketanje u svom salonu - rekao je Sebastian.

Annabel se uspjela opustiti dovoljno da može normalno disati, no i dalje se osjećala nadasve čudno. Ruke i noge još uvijek su joj podrhtavale, a o stezanju u trbuhu da se i ne govori.

- Znete li da nikad u životu nisam vidjela jarca - s osmijehom je rekla Louisa. - Osim u knjigama, na slici.

- Vjerojatno nikada niste dvaput pogledali gospodina Bettsa - rekao je Sebastian. - Ako ga lijepo zamolite, možda će vam dopustiti da ga počesete po bradici. Tako ćete nadoknaditi sve što ste propustili.

Annabel je ukočeno gledala ravno pred sebe. Nebesa, razgovarali su *preko* nje, i to o nekakvim *jarcima*, a ona se osjećala kao da će se svakog trenutka onesvijestiti. Kako je moguće da nitko od njih nije to opazio?

- Sumnjam da bi pristao - rekla je Louisa, veselo hihoćući.

- Šteta - rekao je Sebastian. - U tom slučaju, do daljnjeg ćete ostati zakinuti za to iskustvo.

Annabel je ponovo plitko udahnula. Glas mu je bio tako dubok i baršunast... nebesa, nastavi li tako govoriti, doista se neće moći tako skoro pribрати.

- Ah, evo ga - uzbuđeno je rekla Louisa. - Što mislite o ovom prizoru? - upitala je i pružila knjigu Sebastianu. Posegnuo je za njom, i pritom se bedrom lagano oslonio o Annabelino.

Naglo je ustala, pri čemu je knjiga pala na pod (u bilo čijoj ruci da se tog trenutka nalazila, o čemu Annabel nije

imala pojma, niti je za to marila). - Oprostite - promucala je. - Moram na trenutak izaći.

- Jesi li dobro? - zabrinuto je upitala Louisa.

- Sve je u redu... samo... - u dahu je izgovorila. - Začas ću se vratiti - dodala je pa kratko pročistila grlo. - Moram... ah... moram...

- Nije važno - rekla je Louisa. - *Idi*.

Poslušala ju je. No u žurbi da što prije izađe iz salona, nije gledala kamo ide i stoji li joj tko na putu, tako da se na vlastito zaprepaštenje zaletjela ravno u gospodina Newburyja, koji je upravo ušao u salon.

Odnosno, u lorda Newburyja.

Čudno, ali istog trenutka se rashladila. Kao da ju je netko upravo zalio kantom hladne vode. - Lorde Newbury - promrmljala je i uljudno mu se naklonila. Jer, nije ga smatrala svojim neprijateljem. Jedino se nije željela udati za njega.

- Gospođice Winslow - rekao je, pa pogledom polako okružio prostoriju. Annabel je opazila kako mu se čeljust ukrotila kad je spazio Sebastiana. No izuzev toga, izgledao je prilično samouvjereno i samozadovoljno.

Što je Annabel protumačila kao znak za uzbunu. I bila je u pravu, jer...

- Sada ću objaviti naše zaruke - rekao je.

- *Zaboga* - zgranula se. Nekim čudom uspjela je to izreći donekle normalnim tonom. Iako bi najradije vrištala od muke. - Gospodine - znatno mirnije je nastavila - sada zaista nije vrijeme za to.

- Glupost - oholo je odvratio. - Jasno da jest. Svi su na okupu.

- Niste me zaprosili. Niti ste dobili moj pristanak - ljutito je prošaputala.

Pogledao ju je onako kako bi čovjek pogledao dosadnu muhu i bez riječi pogledom ponovo okružio prostoriju. Očito je držao kako se na to nema što za reći.

Annabel je jedva mogla vjerovati da je ne smatra dostojnom odgovora. I to ju je doista raspalilo. - Lorde Newbury - čvrstim glasom je započela. - Ne dopuštam vam da objavite naše zaruke.

Njegovo uvijek rumeno lice naglo je poprimilo boju purpura, a vidjevši kako su mu žile na vratu iskočile, Annabel je zakoračila korak unazad. Doduše, sumnjala je da bi se usudio udariti je pred svima. No, čini se da mu publika nije smetala kad je Sebastiana napao u klubu. Stoga je zaključila kako se za svaku sigurnost bolje povući na razumnu udaljenost.

- Nisam pristala udati se za vas - ponovila je, budući da on još uvijek nije rekao ni riječ. Umjesto toga nepomično je zurio u nju, a iz pogleda su mu sijevale munje. Annabel se na trenutak uplašila da će ga lupiti srčani udar. Nikad u životu nije vidjela nikog toliko ljutitog. S ruba usna cijedila mu se slina, a oči su mu bile izbuljene kao u žabe. Izgledao je zastrašujuće. Jezivo. Poput čudovišta, što je očito i bio.

- Nisam ni tražio tvoj pristanak - u dahu je izgovorio, oštrim promuklim šapatom. - Niti sam ga mislio tražiti. Bila si na prodaju i ja sam te kupio. I zato, sljedećeg

Deset stvari koje volim kod tebe

tjedna, kad uđem u krevet, raširit ćeš noge i izvršiti svoju dužnost. I to ćeš nastaviti činiti sve dok mi ne rodiš zdravog sina. Je li ti sada sve savršeno jasno?

- Ne - rekla je Annabel, pobrinuvši se da joj barem glas zvuči savršeno jasno. - Bojim se da se to neće dogoditi, gospodine.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

- Hajde da vidimo što ste odabrali, lady Louisa - rekao je Sebastian i posegnuo za knjigom, koja je trenutak potom tresnula o pod, nakon što je Annabel naglo ustala. Pomisao da će čitati vlastitih ruku djelo, doista ga je zabavljala. Najsmješnije od svega bilo je što mu je u igrokazu dodijeljena uloga gospođice Sainsbury. Nije smatrao da će to ugroziti njegovu muževnost. Napokon, bio je uvjeren da takvu parodiju nitko ne bi mogao izvesti bolje od njega.

Sviđalo mu se misliti kako je dobar u glumi i čitanju. Pritom nije bilo ni najmanje važno što se tijekom izvedbe kod princa Alekseja toliko zanio jednim prizorom da se spotaknuo preko stolca i u padu iščašio rame. Vrijedilo je. Na kraju krajeva, služavke su se rasplakale slušajući ga kako čita. Uspio ih je rasplakati!

Bio je to nezaboravan trenutak.

Ustao je pa podigao knjigu i pružio je Louisi, no vidjevši kako napeto zuri prema vratima, zabrinuta izraza lica, okrenuo se da vidi što se zbiva.

Annabel je stajala uz dovratak razgovarajući s njegovim stricem.

- Ne podnosim tog čovjeka - oštro je prošaputala Louisa.

- Ni meni nije osobito drag - odvratio je Sebastian.

Deset stvari koje volim kod tebe

Louisa ga je zgrabila za ruku snagom koju nikad ne bi očekivao od nježnog stvorenja poput nje, a kad se okrenuo i pogledao je, ostao je zatečen plamenom u njezinim očima. Tko bi rekao da netko poput nje može biti toliko vatren?

- Ne smijete dopustiti da se uda za njega - rekla je.

- Ne brinite, takvo što nije mi ni na kraj pameti - odvratio je i ponovo se okrenuo prema vratima.

Odlučio je pričekati i vidjeti kako će se stvari dalje razvijati. Za Annabelino dobro, nije se želio uplesti i izazvati scenu. Bio je u potpunosti svjestan da je lady Challis od prvog trenutka svoje goste naumila zabaviti dogodovštinama unutar ljubavnog trokuta Grey - Winslow - Newbury. Bilo što, makar i samo izdaleka podsjećalo na skandal, danima bi se prepričavalo po londonskim salonima. Vidjevši kako svi prisutni napeto zure u Annabel i Newburyja, Sebastian se nije ni najmanje iznenadio.

Kao što ga nije iznenadilo ni kad je opazio kako povremeno gledavaju njega.

Unatoč tome, doista se nije imao namjeru uplesti. No kada je vidio kako se njegov stric, sav zapjenjen i očiju raskolačenih od bijesa, nagnuo prema Annabel i dobio joj u lice nekoliko, očito oštrih riječi, Sebastian više nije mogao ostati po strani.

Hitro im je prišao, kratko pogledao strica pa svrnuo pogled na Annabel. - Ima li kakvih problema, gospođice Winslow?

- Ne takvih koji bi se tebe ticali - odbrusio je stric.

- Oprosti - uljudno je odvratio Sebastian - ali ako je neka dama uznemirena, a čini se da jest, rekao bih da to onda postaje i moj problem.

- Dama o kojoj govoriš je moja zaručnica - planuo je Newbury. - Što znači da nikada ništa u vezi s njom nije i neće biti tvoj problem.

- Je li to istina? - upitao je Sebastian, svrnuvši pogled na Annabel. Doduše, ne zato što je povjervao u Newburyjevu tvrdnju nego zato što joj je želio pružiti priliku da to javno opovrgne.

Odlučno je odmahнула glavom.

Sebastian je ponovo pogledao strica. - Rekao bih da gospođica Winslow nije stekla dojam da ste vas dvoje zaručeni.

- Gospođica Winslow je obična maloumna glupača.

Sebastian je osjetio snažan poriv da ga šakom tresne posred debelog lica, no kao i uvijek, suzdržao se. - I unatoč tome želiš se oženiti s njom? - upitao je, ironično podigavši obrve.

- Ostani po strani - upozorio ga je stric.

- Teško - odvratio je Sebastian. - Bojim se da ne bih mogao mirno spavati ako bih ovako lijepu mladu damu ostavio da se sama snalazi u nevolji.

Newburyjeve oči naglo su se suzile. - Nikada se nećeš promijeniti, zar ne?

Sebastian ga je blijedo pogledao. - Ako misliš na moj neodoljivi šarm...

Newburyjeva čeljust počela je podrhtavati od ljutnje.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ili si možda želio reći kako se nadaš da ću ostati jednako dopadljiv... neki bi rekli čak i privlačan? - upitao je Sebastian. Znao je da ga ne bi trebao provocirati, no dovraga, kako je mogao odoljeti? Nije se mogao osloboditi dojma kako ga čeka još jedno *deja vu* iskustvo. Ista stara priča. Ista scena, isti sudionici. Njegov stric uvijek bi napadao, a Sebastian bi mirno čekao da se istutnji, pretežno se trudeći da ne počne zijevati od dosade. Stoga se i ne treba čuditi što je ležerno prekrizio ruke na prsima i pripremio se odslušati još jednu tiradu.

- Cijeli život - bijesno je započeo Newbury - bio si neodgovoran klippan bez ikakva cilja osim kurvanja i klatarenja uokolo. Nisi nizašto. Kad se sjetim tvojih neuspjeha na studiju...

- Stani malo - prekinuo ga je Sebastian. - Pretjerao si. Nisam bio baš tako loš student - rekao je, budući da je morao obraniti čast pred auditorijem. Istina, nikada nije bio među najboljima, ali daleko od toga da se jedva provlačio kroz studij.

No njegov stric, po svemu sudeći, nije imao namjeru tako lako odustati. - Što misliš, tko je plaćao račune za tvoje obrazovanje? Tvoj otac? - upitao je, prezirno se nasmijavši. - Kako da ne! Taj se nikada nije uspio sastati s novcem. Cijeli život plaćao sam njegove račune.

Dugi trenutak Sebastian ga je bez riječi promatrao. - U tom slučaju, moram ti zahvaliti - tiho je rekao. - Nisam to znao.

- Naravno da nisi - proderao se stric. - Kako bi i znao kada te nikada ništa nije zanimalo, niti te zanima! Odlaziš

u krevet s tuđim ženama pa napuštaš domovinu i prepuštaš drugima da se pobrinu za tvoje svinjarije.

Sada je *doista* prevršio mjeru. Kada bi se razljutio, Sebastian bi redovito postajao prilično opak. No samo na jeziku. Kratko je pogledao Annabel, pa odmahnuo glavom, jedva vjerujući kako je čuo to što je čuo. - Čudno, ali bio sam uvjeren da sam otišao u rat. Za kralja i domovinu, znaš već kako to ide - rekao je, ironično se osmjehnuvši stricu.

.Gosti su se počeli okupljati oko njih. Postalo je očito da su svi, uključujući i lady Challis, odustali od pretvaranja kako ih ne zanima što se događa.

- A možda sam i sve to sanjao - dodao je, skeptičnim pogledom okruživši promatrače. - Doista, volio bih da jesam. Bilo bi mi puno draže da nisam morao pucati na sve te ljude.

Netko se kratko nasmijao. Netko drugi, pokušavao je rukom na ustima prikriti smijuljenje. No nitko se nije pokušao uplesti. Sebastian se pitao bi li on to učinio na njihovu mjestu.

Vjerojatno ne bi. Prizor je bio previše zabavan. Stariji muškarac, izvan sebe od bijesa i mladi, koji uporno pravi budalu od njega. Napokon, bilo je to ono što su očekivali od njega. Predstavu. Zašto i ne bi? Bio je brz na jeziku, duhovit i šarmantan, nikad naprasit ili nasilan.

Newburyjevo lice postalo je zaprepašujuće ljubičasto. Znao je da će Sebastian svojim ubitačnim humorom osvojiti simpatije svih prisutnih. Naposljetku, ljudi će se prikloniti tituli i novcu, no tog trenutka, postao je

predmetom njihova ismijavanja. I to ga je prilično zaboljelo, jer znao je da i Sebastian to zna.

- Ne guraj nos u stvari koje te se ne tiču - odbrusio je, uperivši u Sebastianova prsa svoj debeli kažiprst. - Počeo si se zanimati za gospođicu Winslow tek kad si čuo da se namjeravam oženiti s njom. Prije toga nisi je ni opažao.

- Ne, striče - gotovo ljubazno je odvratio Sebastian. - Nije tako bilo. Ako me sjećanje dobro služi, odustao si od zamisli da je oženiš sve do trenutka kada si pomislio da se ja zanimam za nju.

- Posljednje što bi mi trebalo je jedna od tvojih djevojčura. Što će i postati, nastavi li se viđati s tobom - srdito je viknuo Newbury, mahnuvši rukom prema Annabel koja je cijelu scenu promatrala širom otvorenih očiju i usta.

Sebastianu je ponovo obuzela snažna želja da ga udari, no i tog puta se suzdržao. - Pripazi na jezik - upozorio ga je, opasno tihim tonom. - Upravo si uvrijedio jednu pristojnu mladu damu.

Lord Newbury zakolutao je svojim izbuljenim očima. - Ne, nego drolju.

I to je bila kap koja je prelila čašu. Sebastian Grey, muškarac koji se uvijek trudio povući iz sukoba, koji je čak i rat proveo djelujući iz pozadine, koji je držao da je srdžba posve nekorisna emocija...

Poludio je od srdžbe.

Toliko mu se zamračilo pred očima da više nije bio sposoban jasno razmišljati. Mozak mu se u potpunosti isključio i više nije imao pojma gdje se nalazi i što se oko

njega zbiva. Zarezavši poput bijesne životinje, bacio se na Newburyja i jednim snažnim udarcem oborio ga na pod.

U padu, Newbury je prevrnuo stolić na kojem je stajao svijećnjak s nekoliko upaljenih svijeća. Kao iz daljine, Sebastian je začuo prodoran vrisak. Posve maglovito do mozga mu je doprlo kako nekoliko muškaraca pokušava nogama ugaziti plamen koji je zahvatio rub debelog saga, no nije se time zamarao. Što se njega tiče, cijela prokleta kuća može se pretvoriti u buktinju. On, trenutačno, ima pametnija posla od gašenja vatre.

Držeći ga koljenom prikovanog uz pod, čvrsto je zgrabio strica za vrat. - Ispričaj se dami - prijeteći je zarezao.

Newbury je uvrijeđeno zaroktao.

Sebastian je pojačao stisak oko njegova vrata. - To mi nije zvučalo kao isprika.

Umjesto isprike, Newbury mu je pljunuo u lice.

Sebastian nije ni trepnuo. - Ispričaj se - ponovio je, naglasivši svaki slog.

U pozadini, nesvjesno je čuo povišene uzbuđene glasove, a trenutak zatim netko ga je snažno uhvatio za nadlakticu, pokušavajući ga odvojiti od strica prije nego što ga zadavi. No Sebastianov um bio je previše obuzet srdžbom da bi do njega mogla doprijeti i riječ od onoga što su vikali. Prošao je rat, rješavajući se neprijatelja iz daljine, i nikada, doista *nikada*, nije želio vidjeti čovjeka kako umire pred njegovim očima.

Sve dosad.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ispričaj se, jer tako mi Boga, zadavit ću te - srdito je promrsio, pa pojačao stisak, gotovo uživajući u pogledu na stričevo tamnojubičasto lice i izbuljene oči, no...

Nije bio posve svjestan kako im je to uspjelo, ali trenutak zatim našao se na nogama, u čeličnom stisku dvojice muškaraca.

- Zaboga, Sebastiane, saberi se - oštro je prošaputao Edward, čvrsto ga držeći oko pasa.

- Ispričaj se gospođici Winslow - povikao je Sebastian, pokušavajući se oteti, no Edwardu i lordu Challisu nije bilo ni na kraj pameti dopustiti mu da se oslobodi.

Druga dva gospodina pomogla su lordu Newburyju da se uspravi u sjedeći položaj. Nekoliko trenutaka halapljivo je gutao zrak, no unatoč tomu što mu je lice još uvijek bilo modro, preostalo mu je dovoljno snage da pljune pred Annabeline noge.

- Droljo - promuklo je uzviknuo.

Srdito zarežavši Sebastian se zaletio prema stricu, no Edward i lord Challis uspjeli su ga obuzdati prije nego što je stigao do njega.

- Ispričaj se dami - povikao je.

- Neću.

- *Ispričaj se!* - riknuo je poput razljućena lava.

Sve je u redu, ne mora se ispričati - viknula je Annabel, ali čak ni njezin glas nije se uspio probiti do njegova srdžbom preplavljena uma.

Krv mu je uzavrela u venama, srce luđački tuklo, a svaki mišić u njegovu tijelu napeo se od žudnje da

Newburyju nanese bol. Mogao bi ga udarati sve dok ne izdahne...

Ponovo se zaletio prema njemu, pritom povukavši oba muškaraca za sobom, no uzalud. Edward i lord Challis povukli su ga nazad. Shvativši kako im se ne može oti, duboko je udahnuo i pogledom prostrijelio Newburyja. - Posljednji put ti kažem, ispričaj se gospođici Winslow - zarežao je. - Jer, ako to istog trenutka ne učiniš, tako mi Boga, tražit ću zadovoljštinu!

U salonu je naglo nastupila mrtva tišina. Svi su zgranuto zurili u Sebastiana pitajući se jesu li dobro čuli. Je li doista izazvao Newburyja na dvoboj? Pravo rečeno, ni Sebastian nije bio siguran je li to doista izrekao.

No Newburyja se njegova prijetnja, po svemu sudeći, nije osobito dojmila. Sopćući, podigao se na noge pa nehajno odmahnuo rukom. - Mičite tu budalu odavde - rekao je.

Unatoč naporu dvojice muškaraca da ga odvuku dalje od Newburyja, Sebastian je ostao čvrsto stajati na mjestu. Nekoliko trenutaka mirno je promatrao kako njegov stric ležerno otire prašinu s rukava pa polako odmahnuo glavom. Ne, ne može mu dopustiti da se udalji kao da se ništa nije dogodilo. Ne može tako završiti. To jednostavno nije pošteno. Nije u redu. Annabel zaslužuje bolje od toga.

Ovoga puta, kada je progovorio, glas mu je zvučao savršeno jasno. - Imenuj svoje sekundante.

- Ne! - vrisnula je Annabel.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Prokletstvo, što izvodiš? - planuo je Edward, laktom ga munuvši u rebra.

Lord Newbury polako je podigao pogled i zaprepašteno se zagledao u Sebastiana.

- Jesi li sišao s uma? - oštro je prošaputao Edward.

- Uvrijedio je Annabel. Zahtijevam zadovoljštinu, i to je sve - odbrusio je Sebastian.

- Ali, on je tvoj *stric*.

- Ne mojim izborom.

- Ako ga ubiješ u dvoboju... - započeo je Edward pa hitro odmahnuo glavom, odbijajući i pomisao na takvu mogućnost. Obuzet panikom kratko je pogledao Newburyja pa Annabel i naposljetku se ponovo zagledao u Sebastiana. - Zaboga, njegov si nasljednik! Ako ga ubiješ, svi će pomisliti da si to namjerno učinio. Trunut ćeš u tamnici do kraja života.

Ne baš, ironično je pomislio Sebastian. Vjerojatnije je da bi ga ubrzo objesili. No te misli odlučio je zadržati za sebe. - Uvrijedio je Annabel - tvrdoglavo je ponovio.

- Nije važno - u dahu je izgovorila Annabel, hitro im prišavši. - Iskreno, ne treba mi njegova isprika. Nije mi stalo do toga.

- Ali meni jest.

- Sebastiane, *zaklinjem te*, urazumi se. Time nećeš ništa postići.

- Istina - hitro se složio Edward. - Baš ništa.

Sebastian je znao da su u pravu, no nije se mogao s time pomiriti. Cijeli život trpio je stričeve uvrede. Mirno je podnosio što ga naziva svakakvim imenima i nabija mu

na nos njegov način života, katkad i s pravom, ali većinom ne. I uvijek bi samo slegnuo ramenima, držeći da se time ne treba zamarati. No kad se njegov stric usudio uvrijediti Annabel...

Preko toga nije mogao prijeći.

- Znam da nisam... to što je rekao - tiho je prozborila Annabel, položivši ruku na njegovu nadlakticu. - I znam da i ti to znaš. I to mi je jedino važno.

No Sebastian je svejedno žudio za odmazdom. Nije si mogao pomoći. Bio je svjestan kako je to mizerno i djetinjasto, ali želio je Newburyju nanijeti bol. Želio ga je poniziti i osramotiti. Odavno je to želio, no stjecajem okolnosti ta želja sada se poklopila sa željom da Annabel Winslow učini svojom suprugom.

- Povlačim izazov - glasno je rekao.

Sebastian je začuo kako su svi istodobno odahnuli od olakšanja. No zrak u salonu i dalje je bio ispunjen napetošću. Svi do jednoga pretvorili su se u oko i uho, iščekujući što će se dalje zbiti.

Lord Newbury, naizgled mirno slegnuo je ramenima i uputio se prema vratima.

Ne gubeći ni časka, Sebastian je kleknuo na koljeno ispred Annabel i posegnuo za njezinom rukom.

- O, moj Bože! - glasno je uzdahnuo netko od okupljenih. Netko drugi izgovorio je Newburyjevo ime, vjerojatno ga pozivajući da se okrene.

- Annabel Winslow - započeo je Sebastian i pogledao je ravno u oči. Na njegovu licu nije bilo ni traga neodoljivom zavodničkom osmijehu od kojega bi srca

jače zakucala svim ženskim stvorenjima između devet i devedeset godina. Onom, koji je obećavao neslućene uzlete i najtajnije užitke.

Tog trenutka bio je jednostavno muškarac koji s obožavanjem gleda voljenu ženu, iskreno se nadajući da će mu uzvratiti osjećaje.

Polako je prinio njezinu ruku usnicama. - Hoćeš li mi učiniti čast i postati mojom ženom?

Dugi trenutak Annabel je razrogačenim očima gledala u njega. - Hoću - drhtavim glasom je prozborila. - Hoću - trenutak potom glasno je uzviknula, presijavajući se od sreće.

Sebastian je naglo ustao i čvrsto je privio u naručje. Posvuda uokolo začuli su se glasni uzvici oduševljenja. Doduše, bilo bi pretjerano reći kako su baš svi bili oduševljeni, no razdragani glasovi ipak su nadjačali pokoji zloban komentar. Iako Sebastian nije žudio od svoje prosidbe napraviti kazališnu predstavu kojom će zabaviti dokono londonsko društvo, bilo mu je drago što je javno ponizio strica (ma koliko bio svjestan da to nije naročito pohvalno, odbio je izigravati sveca i pretvarati se kako mu nije stalo). Ipak, kada su ljudi počeli tražiti da poljubi svoju odabranicu, ni uz najbolju volju nije im mogao udovoljiti.

Jer taj trenutak pripadao je samo njemu i njoj. Nije ga želio dijeliti s drugima.

Promatrajući Annabel kako se radosno smiješi Louisi, Edwardu i ostalima, zakleo se da će joj ga nadoknaditi. Poslije. Kad budu posve sami.

Kad bi se upustio u pisanje novog romana, pomislio je, točno tako bi ga napisao.

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

Netko je u sobi.

Zaprepaštena tom spoznajom, Annabel se na trenutak ukočila ispod pokrivača. Te noći, dugo ju je mučila nesanica. Nebesa, udat će se za Sebastiana! Bila je previše radosna i uzbuđena da bi mogla zaspati. Sve se odjednom riješilo na tako čudesan način. Još uvijek joj je bilo teško povjerovati da je tako lako i jednostavno odbacila teret koji je danima nosila na srcu.

Ipak, njezin trik sa zatvorenim očima, kao i uvijek, pokazao se uspješnim, i napokon je zapala u san.

No bila je sigurna da nije spavala više od nekoliko minuta, i zacijelo ne duboko, u protivnom se ne bi tako lako probudila. Što ju je točno probudilo, nije imala pojma. Možda zvuk otvaranja vrata ili koraka. Kako god bilo, netko se ušuljao u njezinu sobu.

Možda lopov? Ako jest, bit će najpametnije da ostane mirna. Nije posjedovala ništa spomena vrijedno; čak je i Gorelyčina knjiga na njezinu noćnom ormariću, pripadala trećem izdanju.

Ako se radi o lopovu, ubrzo će i sam to shvatiti pa izaći kako je i ušao.

Ako se ne radi o lopovu... dovraga, onda je doista u škripcu. Trebat će joj nešto čime bi ga mlatnula po glavi, no sve čime je raspolagala bio je jastuk, pokrivač i knjiga.

Gospođica Sainsbury, nažalost, nije bila dovoljno debela da bi, u tom smislu, bila od ikakve koristi.

Ako se ne radi o lopovu, možda bi trebala pokušati iskrasti se iz postelje. Bi li se mogla sakriti pod postelju? Ili stići do vrata? Bi li uopće to stigla provesti u djelo? Što ako...? A možda. .. ili ipak ne?

Na trenutak, čvrsto je stisnula oči, pokušavajući se pribitati. Srce joj je luđački tuklo, tako da se morala svojski potruditi smiriti ubrzano disanje. Ne smije se prepustiti panici. Treba joj bistar um. I to brzo. U sobi je vladao potpuni mrak. Čak da je na nebu te noći slučajno bio puni mjesec - što nije - sumnjala je da bi imalo svjetla prošlo kroz teške zastore na prozoru. Bilo je toliko mračno da nije mogla nazrijeti čak ni siluetu svog noćnog posjetitelja. Jedini znak njegove prisutnosti bilo je jedva čujno, povremeno škriputanje parketa.

Kretao se polako, ali...

Uporno.

Drhtala je toliko da se ne bi začudila kad bi se i postelja počela tresti ispod njezina tijela. Uljez joj je svakim korakom bio sve bliže. Ne, to zacijelo nije bio lopov, nego netko tko je u njezinu sobu ušao s podlim namjerama, vjerojatno u želji da joj naudi, nanese nekakvo zlo ili tko zna što... kako bilo da bilo, mora pokušati pobjeći, i to brzo.

Nadajući se da uljez također ne vidi nju, kao ni ona njega, oprezno se primakla rubu postelje i polako spustila noge na pod...

Deset stvari koje volim kod tebe

Osjetivši kako joj je rukom poklopio usta i gurnuo je nazad na postelju, pokušala je vrisnuti, no uzalud. Sve što je izašlo iz njezinih usta bio je tihi prigušeni jecaj.

- Ako imaš imalo pameti u glavi, nećeš ispustiti ni glasa.

Oči su joj se raširile od užasa. Bio je to lord Newbury. Prepoznala mu je glas, pa čak i zadah - tu odurnu mješavinu koja je zaudarala na pokvarenu ribu i ustajali konjak.

- Počneš li vrištati, netko će dotrčati. Možda tvoja baka, no vjerojatnije sestrična. Spava u sobi do tvoje, zar ne? - tiho je upitao, zvučeći gotovo kao da se odlično zabavlja.

Annabel je kimnula, istodobno pokušavajući suzbiti mučninu. Bio je u tankoj košulji i držao ju je čvrsto pripijenu uz svoje debelo tijelo ljepljivo od znoja. Kome od toga ne bi pozlilo?

- Pokušaj zamisliti taj prizor - nastavio je, zlobno se nasmijavši. - Ako me čistunka poput lady Louise ugleda među tvojim nogama, početak će vrištati toliko glasno da će probuditi cijelu kuću.

Annabel nije rekla ni riječ. I da je htjela, ne bi mogla, s njegovom rukom preko njezinih usta.

- Tada će svi dojuriti ovamo. O, kakav će to biti skandal! Doći ćeš na loš glas. Biti ćeš zauvijek upropaštena. A tvoj zaručnik, ta budaletina, nakon toga te više neće htjeti ni pogledati.

Ne, to je obična laž. Sebastian je ne bi nikada odbacio. Annabel je bila i više nego sigurna u to.

- Svi će te gledati kao posrnulu ženu - nastavio je Newbury pa obuhvatio njezinu dojku i stisnuo je.

Užasnuta, Annabel je tiho zajecala.

- Sviđa ti se kada ti to činim, zar ne? - kratko se nacerio i jače je stisnuo.

Annabel bi ga rado razuvjerila, no ruka mu je još uvijek bila na njezinim ustima, pa ni uz najbolju volju nije to mogla učiniti.

- Nađu li nas zajedno u tvojoj sobi, svi će reći da te moram oženiti - rekao je, lijeno opipavajući njezinu dojku. - Vjerojatno nikome neće pasti na pamet kako to u stvari *ne moram* učiniti. Biti će dovoljno da kažem kako sam upravo otkrio da nisi djevica. Tako će ispasti da se poigravaš sa mnom i s mojim nećakom. Zamisli što će nakon toga ljudi misliti o tebi.

Pokušavajući se osloboditi njegove ruke, Annabel je žestoko odmahнула glavom. Lord Newbury kratko se nasmijao. - U redu - rekao je - pustit ću te. Ali pripazi da ne ispustiš i glasa - prošaputao je, približivši svoje slinave usnice njezinu uhu.

- Ali, ne smijete reći kako ste otkrili da nisam djevica - zaprepašteno je prošaputala Annabel. - Bila bi to obična...

- Vidi, vidi... - kratko se nasmijao pa hitro odgurnuo pokrivač s njezina tijela. - Želiš li reći da nisi djevica? To onda štošta mijenja na stvari - promuklo je promrmljao i grubo joj raširivši noge, prikovao je uz postelju svojim golemim tijelom.

- Ne - tiho je zajecala Annabel. - Htjela sam reći... - započela je pa zašutjela, odjednom shvativši kako nema

smisla pokušavati bilo što mu objasniti. Zelja za osvetom pomutila mu je um. Mrzio je i nju i Sebastiana, a vjerojatno i ostatak svijeta. Nije se mogao pomiriti s time da je te večeri pred svima ispao budala.

Čovjek poput njega jednostavno nije mogao dostojanstveno podnijeti poraz.

- Ne mogu vjerovati koliko si glupa - rekao je, polako odmahnuvši glavom. - Mogla si postati plemkinja. Očito nemaš ni trunke mozga u glavi.

Annabel je zaključila kako će biti bolje da zasad ostane potpuno mirna. Bio je pretežak da bi išta postigla otimanjem. Radije će pričekati povoljan trenutak da ga snažno odgurne od sebe.

- Bio sam siguran da sam napokon pronašao pravu - uzdahnuo je.

Annabel se u nevjerici zagledala u njega. Zvučao je kao da bi se svakog trenutka mogao rasplakati.

- Sve što sam želio bio je jedan mali popišanac, tako da me ona protuha ne može naslijediti.

Annabel bi se najradije pobunila i rekla da Sebastian nije takav. Nego u svakom pogledu briljantan. Izuzetno je bistar i maštovit. I pametan. Nitko ga ne može nadmudriti. Nitko. I nevjerojatno je zabavan i duhovit. Nebesa, nitko na svijetu ne može je nasmijati kao on.

Bio je i razuman. I mudar. Čak i prilično pronicljiv. Imao je nevjerojatnu sposobnost opažanja svakog detalja. Nikada mu ništa nije promaklo. I razumio je ljude. Mogao je istinski shvatiti sve njihove želje i snove, pa čak i razloge koji se kriju iza njih.

Ako to nije briljantno, onda ona ne zna što jest.

- Zašto ga toliko mrzite? - šapatom je upitala.

- Zato što je običan šupak - kratko je odvratio Newbury.

Annabel je zamalo rekla da *to* doista nije odgovor, ali u posljednji trenutak se predomisli.

- To je ionako manje važno - nastavio je Newbury. - Vara se ako misli da sam krenuo u potragu za ženom, samo zato što ne želim da me on naslijedi. Ima li ičeg lošeg u tome što čovjek želi ostaviti titulu i imanje vlastitom sinu?

- Nema - tiho je odvrtila Annabel, zaključivši kako će biti najbolje da se prema njemu odnosi prijateljski. Možda će ga to umiriti. Usto, u tome što je želio *doista* nije bilo ničeg lošeg. Nego u načinu na koji je odlučio provesti to u djelo. - Kako je umro? - tiho je upitala.

Lord Newbury je šutio.

- Vaš sin - objasnila je.

- Slomio je nogu i rana se zagnojila.

Annabel je šutke kimnula. Poznavala je nekoliko ljudi koji su bili u smrtnoj opasnosti nakon što im se rana zagnojila.

Otvorene rane prilično su opasne. Ako se pravilno ne zbrinu, često se zagnoje, a to naposljetku nerijetko vodi ravno u smrt. Ipak, nije se mogla prestati pitati zašto neke rane zarastu lako i brzo, a neke ne. Činilo se da za to ne postoji razuman razlog. Hirovita sudbina u tim stvarima valjda ipak ima posljednju riječ. Nije li to krajnje nepošteno?

Deset stvari koje volim kod tebe

- Žao mi je - tiho je prozborila.

Na trenutak se činilo da joj je povjerovao. Stisak njegovih ruku na njezinim ramenima je popustio, a pogled mu je postao mekši, barem je Annabel stekla takav dojam, budući da je bilo previše mračno da bi to mogla vidjeti. No tada se prezirno nasmijao. - Ne, nije ti žao - grubo je odvratio.

Ironija je bila u tome što joj je doista bilo žao. Barem tog trenutka. No svaki osjećaj sućuti nestao je u trenutku kad ju je zgrabio za vrat.

- Zgrabio me za gušu. Ovako! - bijesno je prošaputao. - I to pred svima.

Zaboga, je li ju naumio zadaviti? Obuzeta strahom, Annabel je duboko udahnula. No strah je ovoga puta bio i više nego dobrodošao. Čak i da je Newbury dvostruko teži, zbacila bi ga sa sebe poput perca.

Ili možda ipak ne bi?

- Udat ću se za vas - panično je prošaputala kad se stisak na njezinu vratu pojačao.

- Što si rekla? - zapanjeno je upitao i opustio stisak.

Halapljivo gutajući zrak, Annabel se zakašljala. - Udat ću se za vas - promuklim glasom je progovorila. - Ostavit ću ga i udat ću se za vas. Molim vas, nemojte me ubiti.

Lord Newbury prasnuo je u glasan neobuzdan smijeh. Annabel je prestrašeno pogledala prema vratima. Zaboga, probudit će sve u kući. A njoj je govorio neka bude tiho!

- Mislila si da ću te ubiti? - upitao je, pa na njezino zaprepaštenje nadlanicom počeo brisati suze iz kutova

očiju. - O, ne mogu se sjetiti kad sam se zadnji put rasplakao od smijeha.

U prvi trenutak Annabel je pomislila da je poludio. No odmah zatim se predomislila. Jasno da nije lud. Bilo bi to previše jednostavno.

- Neću te ubiti - rekao je, još uvijek se smijuljeći. - Toliko glup ipak nisam. Bio bih prvi na popisu osumnjičenih. Sumnjam da bi me kaznili, no ne trebaju mi takve neugodnosti. Bilo bi to krajnje neprikladno.

Neprikladno? Ubojstvo? Možda ipak jest lud.

- Morao bih na izvjesno vrijeme prekinuti potragu za pogodnom mladom damom. Nisi jedina koja mi je zapela za oko. Stinsonova mala je oskudna u gornjem dijelu, ali kukovi joj izgledaju dovoljno široki da rodi zdravo dijete. Usto, otvara usta samo ako je se nešto pita.

Zato jer joj je tek *petnaest*, ljutito je pomislila Annabel. Nebesa, oženio bi se s *djevojčicom*.

- Ne bije bilo tako zabavno povaliti kao tebe, ali ne trebam ženu za to - rekao je i ponovo se nagnuo nad nju, požudno je gutajući pogledom. - No, to ne znači da te svejedno ne mogu imati.

- Ne, molim vas - zajecala je Annabel, no vidjevši kako se pobjedonosno osmjehnuo, shvatila je kako bi bilo da se suzdržala. Uživao je u njezinu strahu. Želio joj se osvetiti, jednako kao što se želio osvetiti Sebastianu. Oboje ih je mrzio. Slijepo i potpuno bezumno.

I to ga je činilo opasnim.

No kada se kratko podigao s nje u namjeri da se bolje namjesti između njezinih nogu, Annabel je nagoniski

shvatila kako mora pokušati iskoristiti priliku da se oslobodi. Jer druga joj se možda neće pružiti. Hitro je podigla koljeno i snažno udarila Newburyja između nogu. Zajaukao je od boli, no prije no što je uspio doći k sebi od iznenađenja, ponovo ga je udarila, ovoga puta još jače, budući da nije bila sigurna je li to prvi puta učinila dovoljno jako. Shvativši da je ostao bez daha, svom snagom odgurnula ga je od sebe i skočila iz kreveta.

Srušio se na pod pa kratko opsovao i prije nego što je Annabel stigla pojuriti prema vratima, čvrsto je zgrabio za gležanj. - Prokleta mala kujo - ljutito je promrsio.

- Pustite me - zaječala je, pokušavajući se otrgnuti. No prečvrsto ju je držao a sljedećeg trenutka, slobodnom rukom obuhvatio je njezino bedro, pokušavajući se poslužiti njime kao potpornjem da bi ustao.

- Pustite me! - ponovo je zastenjala. Znala je da će mu pobjeći ako se uspije osloboditi njegova grčevita stiska. Prokletstvo, ako može trčati brže od purana, jedan običan, po riječima njezine bake, ugodno popunjen plemić, zacijelo je neće dostići.

Svom snagom zakoračila je prema vratima, polako vukući Newburyja za sobom, poput golemog morskog čudovišta koje se ljigavim kracima drži za njezinu nogu. Spotaknuvši se, ispružila je ruke ispred sebe; srećom u tom trenutku našla se dovoljno blizu zida da se dlanovima osloni o njega i tako spriječi pad. Odjednom, shvatila je da se nalazi kraj kamina. Naslijepo, ispružila je ruku prema ložištu i zamalo uskliknula od sreće kad je napipala željeznu dršku žarača.

Okrenuvši se prema Newburyju koji se pokušavao podići na koljena, što nije bio nimalo lak zadatak, obzirom da nije želio ispustiti iz šapa njezin gležanj, s obje ruke podigla je žarač visoko u zrak.

- Pustite me - oštro je prošaputala. - U protivnom, kunem vam se da...

Stisak na njezinu gležnju naglo je olabavio.

Oslobođena, hitro je odskočila korak unazad pa duboko udahnula i leđima se oslonila o zid. Dugi trenutak pozorno je promatrala Newburyja, čekajući da ustane.

Ali, nije se ni pomakao.

- O, moj Bože - u dahu je izgovorila. - O, moj Bože - ponovila je, jer nije imala pojma što bi drugo rekla. Ili učinila.

- O, moj Bože.

Sebastian se tiho poput mačke uspinjao mračnim stubištem prema Annabelinoj sobi na drugom katu. Umjetnost noćnih posjeta damama s vremenom je dotjerao do savršenstva, a spoznaja da mu ta vještina uskoro više neće trebati, nije ga činila ni najmanje nesretnim.

Zapravo, pomislio je, bila je to jednako znanost koliko i umjetnost. Za uspješan poduhvat trebalo se prije svega dobro pripremiti, što je podrazumijevalo detaljno istraživanje terena, odnosno lociranje sobe u kojoj dama provodi noć, kao i utvrđivanje identiteta osoba koje spavaju u sobama nedaleko njezine. Nakon toga trebalo je provesti istraživanje cijele rute, odnosno proći njome i

unaprijed saznati škripe li podovi i ima li na njima ikakvih sumnjivih izbočina.

Sebastian je u pravilu volio biti dobro pripremljen na sva moguća iznenađenja.

No ovoga puta nije stigao provjeriti rutu; za takvo što, nakon što je zaprosio Annabel, nije imao vremena. No znao je gdje spava i također je znao da se njezina soba nalazi između bakine i sestričnine.

A to, što je preko puta njezine sobe bila soba lady Millicent, moglo se smatrati darom s neba. Ona je barem, provjereno, bila gluha kao top.

Doduše, nije znao jesu li tri spavaće sobe povezane vratima, što bi u normalnim okolnostima, bilo važno saznati na vrijeme, no što je, tu je. Odlučio je da se time neće zamarati. Kad uđe unutra, lako će provjeriti kako stoje stvari s tim detaljčićem.

Srećom, podovi ladanjskog zdanja lady Challis bili su odlično održavani, pa je do Annabeline sobe stigao bez da je usput proizveo ikakav zvuk. Stavivši ruku na kvaku, osjetio je da je pomalo vlažna i ljepljiva. Čudno. Nije stekao dojam da su služavke lady Challis nemarne, no s poslugom se, napokon, nikad ne zna.

Polako je pritisnuo kvaku, pripravan na eventualno škripanje, no kao i sve ostalo u kući, i kvake su bile dobro održavane i očito redovno podmazivane, jer vrata su se otvorila lako i bešumno.

Zakoračivši u sobu, hitro ih je zatvorio i odmah shvatio kako nešto nije kako treba. Disanje koje je začuo nije bilo nimalo nalik onome kakvo bi očekivao od osobe u duboku snu. Bilo je oštro, uzbuđeno i...

Brzo je otvorio vrata da propusti više svjetla u prostoriju.

- Annabel?

Stajala je uz kamin, a u rukama, visoko podignutim iznad glave, čvrsto je držala žarač. Na podu, tik do njezinih nogu, ležao je lord Newbury.

- Annabel? - ponovio je, no nije ga ni pogledala. Činilo se da nije čak ni opazila da je ušao. Bila je u potpunom šoku.

Pohitao je prema njoj i polako joj uzeo žarač iz ruku.

- Nisam ga udarila - jedva čujno je prozborila, ne mičući pogled s nepokretnog tijela na podu. - Samo sam mu zaprijetila i...

- Što se dogodilo? - upitao je, pa za svaki slučaj brzo pregledao žarač, provjeravajući ima li na njemu krvi. Nema, s olakšanjem je ustanovio.

- Mislim da je mrtav- rekla je, jedva otvarajući usta. - Držao me za gležanj i rekla sam mu da ću ga udariti ako me ne pusti i tada...

- Vjerojatno ga je izdalo srce - zaključio je Sebastian. - Što bi drugo moglo biti? - dodao je, pa spustio žarač u željezni stalak kraj kamina. Začuo se kratak zveket, srećom ne dovoljno glasan da bi privukao pozornost.

Okrenuvši se prema Annabel, nježno ju je pomilovao po licu. - Jesi li dobro? - oprezno je upitao, strahujući od mogućeg odgovora. No morao je pitati. Kako će joj pomoći ako ne sazna što se točno dogodilo?

- On... ušuljao se ovamo i... - promucala je i prije nego što je Sebastian stigao trepnuti okom, sručila mu se u

naručje. Djelovala je potpuno onemoćalo, kao da je sva snaga u trenutku iscurila iz nje.

- Sve je u redu - rekao je, ljuljuškajući je poput djeteta.

- Tu sam. Sve je u redu.

Glave oslonjene na njegove grudi, polako je kimnula. Ramena su joj podrhtavala ali oči su joj bile suhe. - On... htio je... ali uspjela sam pobjeći prije nego...

Hvala Bogu, s olakšanjem je uzdahnuo. Da ju je njegov stric silovao, Sebastian bi ga morao probuditi iz mrtvih samo zato da bi ga nakon toga vlastitim rukama zadavio. Tijekom rata, vidio je žene koje su bile silovane. Pogledi su im bili prazni i izgledale su mrtve iznutra. Na određeni način, doista su bile mrtve, baš poput muškaraca koji su poginuli na ratištu. Zapravo, bilo je to i gore nego da su umrle. Tijela su im bila živa, no duša u njima bila je mrtva.

- Što ćemo sad? - tiho je upitala Annabel.

- Ne znam - iskreno je priznao. - Smislit ću nešto - dodao je. No što? Umio je izaći na kraj gotovo sa svime... ali zaboga... mrtvo tijelo na podu sobe njegove zaručnice?

Bilo je to previše, čak i za njega.

Mora uključiti mozak. I to brzo. Kad bi ovo bio neki od zapleta iz njegovih romana...

- Prvo ćemo zatvoriti vrata - rekao je, trudeći se zvučati kao da zna što radi. Oprezno je odmaknuo Annabel od sebe, i čim se uvjerio da može stajati, požurio je prema vratima i zatvorio ih, pa upalio svijeće u svijećnjaku.

Annabel je i dalje stajala kao ukopana. Ruku prekriženih na grudima, lagano je podrhtavala, kao da se smrzava.

- Želiš li da te nečim ogrnem? - upitao je, što je obzirom na okolnosti zvučalo prilično šašavo. No Sebastian je bio preveliki gospodin da bi neovisno o okolnostima mogao dopustiti da dama u njegovu društvu dršće od hladnoće.

Bez riječi odmahnula je glavom.

Ruku oslonjenih o kukove Sebastian se dugi trenutak zagledao u strica koji je nepokretno ležao na truhu. Posljednje što bi očekivao bilo bi da se stvari između njih završe ovako. Prokletstvo. Što bi sada trebao učiniti? - Kad bih pisao o tome... - promrmljao je, trudeći se smisliti kako bi se radnja mogla dalje odvijati - što bi moji likovi sada učinili?

- Što si rekao?

Naglo se okrenuo prema Annabel i zbunjeno je pogledao. Toliko se izgubio u vlastitim mislima da je posve zaboravio na nju. - Ništa - odvratio je, nadajući se da će zaključiti kako mrmlja besmislice sebi u bradu i prestati ga zapitkivati.

- Sada se već puno bolje osjećam - izjavila je.

- Što?

Prstom se lagano kucnula po čelu. - Mozak mi je proradio. Sposobna sam učiniti sve što treba.

Začudeno se zagledao u nju, iznenađen njezinim brzim oporavkom. - Jesi li sigurna? Mogu se i sam...

- Plakat ću poslije - odlučno je izjavila.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Jesam li ti već rekao da te volim? - upitao je, svjestan kako je to najgluplji mogući trenutak za takvu izjavu, no gledajući kako se u toj tankoj pamučnoj spavaćici hrabro uspravila i pogledala ga ravno u oči, nije si mogao pomoći. - Volim te - ponovio je. Tko je ne bi volio?

Kutovi njezinih drhtavih usnica blago su se izvili u osmijeh. - I ja tebe volim - odvrtila je.

- Pao mi je kamen sa srca. U protivnom ne znam što bih - našalio se. - U redu - nastavio je, budući da doista nije bilo vrijeme za cvrkutanje o ljubavi. - Hajde da vidimo što ćemo s njim.

- Mislim da bismo ga trebali odnijeti nazad u njegovu sobu - rekla je, gadljivo promatrajući Newburyja.

Sebastian je kimnuo i također se zagledao u strica, pokušavajući procijeniti težinu njegova tijela. - Znaš li možda gdje je njegova soba? - zlovoljno je upitao.

Odmahnula je glavom. - Znaš li ti?

- Ne - kratko je odvratio. Dovraga.

- Mogli bismo ga ostaviti u salonu - predložila je. - Ili bilo gdje, kamo je mogao poći potražiti piće. Ako ga tamo pronađu, pomislit će da se srušio jer se napio toliko da nije mogao stajati na nogama - rekla je, pa kratko pročistila grlo. - I pritom možda lupio glavom o nešto.

Sebastian je duboko uzdahnuo pa ponovo položio dlanove na kukove i dugim gadljivim pogledom zagledao se u strica. Njegovo mlohavo gojazno tijelo u smrti je izgledalo još odurnije nego za života. - Posve je svejedno je li udario glavom ili ga je izdalo srce - promrmljao je. Nakon svega što se dogodilo, sumnjao je da će itko

postavljati previše pitanja oko razloga Newburyjeve smrti. - Zlo mi je od samog pogleda na njega - dodao je.

Oklijevajući, trenutak ili dva ostao je mirno stajati, pa shvativši kako nema drugog načina, slegnuo ramenima i pomirio se s neizbježnim. - Moramo ga okrenuti na leđa - rekao je. - Ja ću ga primiti ispod ruku, a ti ga uhvati za noge.

Prevrnuvši ga na leđa, pokušali su ga podići, no to se pokazalo nemogućim. - Tako mi Boga na nebesima - zapanjeno je promrmljao Sebastian. - Zbilja je težak.

- To jednostavno neće ići - uzdahnula je Annabel.

- Mora.

U drugom pokušaju uspjeli su ga podići i prenijeti jedva metar dalje, no bilo je to sve. Morali su ga ponovo spustiti. I to ne baš nježno. A bogme ni tiho. Nema šanse da će ga tim tempom uspjeti odnijeti do salona, a da usput ne probude pola kuće.

- Morat ću otići po Edwarda - rekao je Sebastian.

Annabel ga je zabrinuto pogledala očito sumnjajući kako je to najpametnije rješenje.

- Ne brini, nadasve je pouzdan - rekao je Sebastian.

Kimnula je. - Možda bi nam i Louisa...

- Sumnjam da ona može podići i perce.

- Jača je nego što izgleda - rekla je Annabel, pokušavajući samu sebe uvjeriti u to. Čvrsto zagrizavši donju usnicu napeto se zagledala u Newburyja. - Dobro će nam doći bilo kakva pomoć, pa makar i njezina - dodala je.

Deset stvari koje volim kod tebe

Svjestan da je Annabel nesumnjivo u pravu, Sebastian je kimnuo. No prije nego što su stigli poći i potražiti pomoć, sama se pojavila u obliku koji su najmanje očekivali.

DVADESET PETO POGLAVLJE

- Dovraga, što se ovdje događa?

Annabel se na trenutak smrznula. Ali ne od straha. Nego od nečeg znatno goreg od straha.

- Annabel? - srdito je upitala baka, stojeći na vratima između njihovih soba. - Imaš li slona u sobi? Uz toliko lupanja nitko normalan ne bi mogao spavati... ah!

Ugledavši Sebastiana začuđeno je razrogačila oči, pa polako spustila pogled na tijelo ispred njegovih nogu. - Grom i pakao!

Začudo, nije zvučala srdito. Čak ni pretjerano iznenađeno. Nego kao da bi ih najradije poslala ravno u vrašku mater.

- Tko ga je ubio? - mrzovoljno je upitala pogledavši Sebastiana. - Ti ili ona?

- Nitko - hitro je odvrtila Annabel. - Jednostavno je... umro.

- U tvojoj sobi?

- Nisam ga pozvala u *posjet* - istaknula je Annabel, pokušavajući obraniti svoju čast.

- Jasno da nisi - odvrtila je baka. - To ti ne bi bilo ni nakraj pameti.

Annabel je dugi trenutak zapanjeno zurila u nju. Zvučala je gotovo kao da joj želi dati do znanja da je time nešto propustila. Htjela ne htjela, morala se štošta upitati.

Deset stvari koje volim kod tebe

- A što ti radiš ovdje? - upitala je lady Vickers, zagledavši se u Sebastiana pogledom hladnim poput leda.

- Točno ono što ste i pomislili, gospođo - odvratio je. - Nažalost, zakasnio sam - dodao je, svrnuvši pogled na strica. - Kad sam došao, već je bio mrtav.

- I bolje je tako - promrmljala je lady Vickers. - Da je došao poslije tebe i našao te na njoj... nebesa, onda bi stvarno imali skandal.

Annabel je znala kako se od nje očekuje da porumeni od srama. Ali nije mogla. Iskreno je sumnjala da bi joj više zbog čega moglo biti nelagodno.

- Što je, tu je. Moramo ga se riješiti - ustanovila je baka, tonom kao da govori o iznošenju dotrajalog komada namještaja iz salona. - Moram priznati da su se stvari naposljetku sasvim lijepo riješile u *tvoju* korist - dodala je, svrnuvši pogled na Annabel.

- O čemu govoriš? - zgranuto je upitala Annabel.

- O tome da je *on* sada lord - odvrtila je baka, uprijevši prstom u Sebastiana. - A nesumnjivo je ugodniji prizor za oči od Roberta.

Robert, pomislila je Annabel, kratko pogledavši Newburyja. Dakle, tako se zvao. Čudno, ali dosad to nije znala. Trebala se udati za njega, zatim ju je umalo silovao i naposljetku umro pred njezinim nogama, a nije mu čak znala ni ime.

Dugi trenutak svi su bez riječi zurili u njega. - Prokletstvo, stvarno je debeo - napokon je izgovorila lady Vickers.

Annabel je hitro rukama prekrila usta. Jer to *doista* nije bilo smiješno. Nipošto.

Ali nije si mogla pomoći. Jer *bilo je* smiješno. Jedva se suzdržala da ne prasne u smijeh.

- Mislim da ga ne možemo odnijeti do salona, a da pritom ne probudimo pola kuće - rekao je Sebastian, pogledavši lady Vickers. - Pretpostavljam da ni vi ne znate gdje je njegova soba?

- Desno od sobe naših domaćina. Vas dvoje nećete ga uspjeti tamo unijeti, a da ih ne probudite. To je jednako loše rješenje kao i ovo sa salonom.

- Probudit ću svog bratića - odvratio je Sebastian. - Nas troje valjda možemo...

- Ne biste to uspjeti izvesti ni da vas je petero - prekinula ga je lady Vickers. - Barem ne dovoljno tiho.

- Ali, pozovemo li i... - započela je Annabel, no njezina baka prekinula ju je pokretom ruke dostojnim prvakinje drame londonskog kazališta. - Hajde - teatralno je uzdahnula - od- nesite ga u moj krevet.

- Što? - zgranula se Annabel.

- Ostavit ćemo ljude u uvjerenju da je umro dok je bio sa mnom u krevetu.

- Ali... ali - promucala je Annabel pa pogledala Newburyja, baku i naposljetku Sebastiana, koji je otvorenih usta zurio u njezinu baku.

Sebastian?

Sebastian otvorenih usta zuri u nekoga? Bit će da to što je lady Vickers rekla ipak znači ono što je Annabel posumnjala.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Za ime Boga - rekla je lady Vickers, očitno razljućena njihovom zgranutošću. - I prije smo to radili.

Annabel je tako duboko udahнула da je zamalo isisala sav zrak iz sobe. - Vas dvoje ste... *što?*

- Doduše, bilo je to davno - rekla je lady Vickers, nehajno odmahnuvši rukom. - No svi znaju za to. Nitko se ne bi iznenadio.

- I nakon svega, zahtijevala si da se *udam* za njega?

Lady Vickers stavila je ruke na kukove i oštro se zagledala u Annabel. - Ne misliš li kako nije najbolji trenutak za razgovor o tome? Usto, nije bio toliko loš koliko možda misliš, ako razumiješ na što mislim. Percival je sasvim dobro ispao.

- O, moj Bože! - u nevjerici je zavapila Annabel. - Ujak Percy?

- Čini se da je tvoj ujak Percival i meni nešto u rodu - rekao je Sebastian, zbunjeno pogledavši Annabel.

- Bratić - suho ga je izvijestila lady Vickers. - Dobro, hoćemo li ga napokon maknuti odavde ili ne? I još uvijek nisam čula da mi je itko od vas dvoje pokušao zahvaliti što stavljam svoju glavu na panj, ako se tako mogu izraziti.

Bila je to istina. Ma koliko joj baka napravila pakao od života zahtijevajući da se uda za Newburyja, sada je činila sve što je mogla da popravi stvar. Annabel je bila svjesna da će nastati jeziv skandal. Ljudi će danima, a vjerojatno i mjesecima zbijati paprene šale na račun tog događaja. Unatoč tomu, Annabel se nije mogla osloboditi osjećaja

kako njezina baka nema ništa protiv malo popularnosti, poglavito u njezinoj životnoj dobi.

- Hvala - rekao je Sebastian, budući da se očito uspio pribрати prije nego Annabel. - To je vrlo plemenito od vas.

- Hajde već jednom - nestrpljivo je odvrtila lady Vickers, tonom kao da naređuje slugama da se pokrenu. - Neće se sam smjestiti u moj krevet.

Sebastian je ponovo uhvatio strica ispod pazuha, a Annabel za gležnjeve, no čim su ga pomakli, začulo se krkljanje od kojeg se Annabel sledila krv u žilama. Podigavši pogled susrela je Newburyjeve raskolačene oči.

Vrisnuvši, ispustila je njegove gležnjeve iz ruku.

- Tako mi Boga na nebesima - zavapila je lady Vickers. Je li se itko od vas dvoje sjetio provjeriti je li doista mrtav?

- Izgledao je kao da jest - zaprepašteno je odvrtila Annabel. Srce joj je lupalo tako jako da se uplašila da će se onesvijestiti.

Za svaku sigurnost, sjela je na rub kreveta. Bila je jednako prestravljena kao u noći vještica, kad bi netko od njezine braće, s plahtom prebačenom preko glave, iskočio pred nju. Zapravo, ovo je bilo još i gore. Tisuću puta gore.

Lady Vickers svrnula je pogled na Sebastiana, koji je, pak, u nedoumici slegnuo ramenima.

- Mislio sam da zna što govori - rekao je, pa polako spustio stričevu glavu na pod.

Dugi trenutak svi su nepomično zurili u Newburyja koji je ponovo polako zatvorio oči.

- Je li opet umro? - upitala je Annabel.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Tome se možeš samo nadati - jetko je odvrtila baka.

Annabel je u nevjerici pogledala Sebastiana koji je, također, pogledom punim nevjerice zurio u nju, očito očekujući da mu objasni kako je moguće da takvo što nije provjerila.

Annabel mu je uzvratila tako što je bespomoćno raširila ruke, slegnula ramenima i pogledala ga kao da se samo po sebi razumije da je on trebao provjeriti.

- Ja? - začudio se. - Ali, rekla si...

- Otkud sam mogla znati?

- Oboje ste ni za što - progundala je lady Vickers i spustila se na koljena do Newburyja. - Newbury! - oštro je viknula. - Probudi se.

Annabel je zagrizla usnicu i napeto pogledala prema vratima. Možda bi se ipak trebali potruditi biti malo tiši, što zadnjih minuta sigurno nisu bili.

- Probudi se!

Lord Newbury promrmljao je nešto nerazumljivo, no oči su mu i dalje bile čvrsto zatvorene.

- Roberte! - planula je lady Vickers i izgubivši živce snažno ga ošamarila. - Probudi se!

Annabel je zgranuto pogledala Sebastiana. Bio je jednako zgranut, no činilo se da mu je istinski laknulo što je njezina baka uzela stvar u svoje ruke.

Newbury je polako otvorio oči i istog trenutka počeo grcati i kašljati u pokušaju da dođe do zraka. Podigavši se na lakte, dugi trenutak zagledao se u lady Vickers. - Margaret? - zbunjeno je upitao, trepćući poput jezivog križanca leptira i meduze.

Ponovo ga je snažno ošamarila. - Kretenu jedan!

- Dovraga, što sam ti skrivio? - zapanjeno je upitao.

- Ona je moja unuka, Roberte - prosiktala je. - Moja unuka! Kako se usuđuješ i pomisliti da bi joj mogao nauditi?

Svako toliko, pomislila je Annabel, baka ipak dokazuje kako joj je stalo do nje. Najčešće u najčudnijim situacijama.

- Očekivao sam da će se udati *za mene* - ljutio je odvratio Newbury.

- Očito neće. Daje li ti to pravo da je *zlostavljaš*?

Annabel je osjetila kako je Sebastian posegnuo za njezinom rukom i lagano je stisnuo. Bio je doista divan. Tako pažljiv. Uzvratila mu je kratkim stiskom.

- Pokušala me ubiti - pobunio se Newbury.

- To je obična laž - viknula je Annabel i zakoračila prema njima, no Sebastian ju je naglo povukao nazad.

- Pusti baku neka se pobrine za to - prošaputao je.

Ali Annabel nije mogla šutke otrpjeti takvu optužbu. - Samo sam se željela obraniti - vatreno je izjavila.

- Žaračem? - srdito je odvratio Newbury.

Annabel je u nevjerici pogledala baku. - Čime bih se inače obranila?

- Doista, Roberte - ironično je odvrtila baka. - Čime?

Uz puno gundanja i roktanja Newbury se konačno uspio podići u sjedeći položaj. - Zaboga - planuo je. - Namjerava li mi itko malo pomoći?

Nitko se nije ni pomakao.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ja sam jedna obična slabašna žena - rekla je lady Vickers, slegnuvši ramenima.

- Što *on* radi tu? - upitao je Newbury, mrko pogledavši Sebastiana.

Sebastian je mirno prekrizio ruke na prsima. - Rekao bih da nisi u položaju da postavljaš ikakva pitanja.

- Postaje očito da moram preuzeti stvar u vlastite ruke - izjavila je lady Vickers, kao da je dotad radila nešto drugo. - Newbury - zapovjedničkim tonom je započela - vratit ćeš se u svoju sobu i čim se ujutro probudiš, sjest ćeš u kočiju i vratiti se u London.

- Jasno da to neću učiniti - ljutito je odbrusio.

- Bojiš li se možda kako će svi pomisliti da si podvio rep i pobjegao? - suho je upitala lady Vickers. - U redu, onda razmisli o alternativni. Jer, budeš li još tu nakon što ustanem, rastrubit ću svima da si proveo noć u mojoj postelji.

Lice lorda Newburyja naglo je postalo ljubičasto od nelagode.

- Srećom, ne morate otići u cik zore. Rijetko ustaje prije podneva - rekla je Annabel, budući da nakon svega što je doživjela od njega, nije mogla odoljeti prilici da ga podbode.

- Nadalje - nastavila je lady Vickers, prostrjelivši unuku pogledom zbog toga što se usudila upasti joj u riječ - odustat ćeš od te svoje preglupe potrage za ženom. Moja unuka udat će se za tvog nećaka i zato ćeš se pomiriti s time da će te on jednog dana naslijediti.

- Nije mi na kraj pameti... - ljutito je započeo Newbury, no ne zadugo.

- Dosta! - oštro ga je prekinula lady Vickers. - Roberte, mora ti biti jasno da praviš budalu od sebe - odlučno je nastavila. Zaboga, stariji si od mene! - slagala je bez i da je trepnula.

- Ali, dopustila bi da se oženim s njom - istaknuo je Newbury.

- Samo zato što pretpostavljam da nećeš dugo živjeti.

Ovoga puta, ostao je doslovce bez riječi.

- Prihvati to kao činjenicu i nastavi se ponašati u skladu sa svojom dobi - nastavila je. - Zaboga, dovoljno je da se pogledaš. Pokušaš li nekoj jadnici napraviti dijete, vjerojatno ćeš je sprešati tijekom čina. Ili izdahnuti na njoj - suho je iznijela činjenice, pa hitro svrnula pogled na Annabel i Sebastiana. - Da se niste usudili nasmijati - zaprijetila im je. - To nije ni najmanje smiješno.

- Zapravo, jest - promrmljao je Sebastian. - I to poprilično.

Lady Vickers odmahнула je glavom kao da više nema živaca ni slušati ni gledati nikoga od njih. - Završili smo - rekla je, pa svrnula pogled na Newburyja. - Tornjaj se u svoju sobu.

Poslušao ju je i brzo se uputio prema vratima, ljutito mrmljajući kako njemu nitko neće prijetiti i govoriti što će činiti sa svojim životom, no svi su znali da ujutro više neće biti tu. Znao je da se s lady Vickers nije za šaliti. Doduše, što se tiče potrage za suprugom, zacijelo je neće poslušati. Za takvo što bio je previše tvrdoglav.

Deset stvari koje volim kod tebe

- A sada vas dvoje - dramatično je izjavila lady Vickers, naglo se okrenuvši prema njima.

- Mi? - nesigurno je upitala Annabel.

- Jest - odvrtila je baka i oštro se zagledala u Sebastiana. - Hoćeš li je doista oženiti?

- Hoću - svečano je izjavio.

- U redu - progundala je. - Bojim se da moje srce ne bi podnijelo još jedno neugodno iznenađenje.

Annabel je bila sigurna da bi u tom slučaju srce prije izdalo nju, nego njezinu baku, no nije rekla ni riječ.

- Idem na spavanje - izvijestila ih je lady Vickers. - Nadam se da me više nećete uznemiravati.

- Naravno da ne - promrmljao je Sebastian. - Mogu li još štogod učiniti za vas?

- Potrudite se biti tihi i to je sve - rekla je, pozorno se zagledavši u Sebastiana. - Nadam se da si me razumio?

Kimnuo je, pokušavajući prikriti osmijeh.

- Onog trenutka kad zatvorim vrata iza sebe - nastavila je - činite što vas je volja. No ako me probudite, *nadrapali ste* - oštro ih je upozorila.

Trenutak potom nestala je u svojoj sobi, odlučno zalupivši vratima.

Annabel je u nevjerici zurila u zatvorena vrata pa svrnula pogled na Sebastiana. - Mislim da mi je baka upravo dala dopuštenje da činim s tobom što me volja.

- Ne moraš se previše truditi - s osmijehom je odvratio.

- Ako nemaš ništa protiv, ja ću obaviti većinu posla.

Annabel je ponovo svrnula pogled na vrata bakine sobe. - Mora da je sišla s uma - rekla je, polako odmahnuvši glavom.

- Baš suprotno - odvratio je Sebastian i prišavši joj s leđa, nježno je zagrlio. - Bila je najpribranija i najmudrija od svih nas - dodao je, poljubivši je u vrat. - Napokon smo sami - promrmljao je.

Annabel se okrenula i pogledala ga u oči. - Ne osjećam se tako - rekla je, pogledavši prema bakinoj sobi.

Sebastian ju je privukao u naručje i počeo je milovati po leđima. Na trenutak, Annabel je pomislila kako je pokušava udobrovoljiti i pomoći joj da se opusti, no tada je shvatila da se smije. Bolje rečeno, da se svim silama trudi ne smijati se. - Što je smiješno? - zbunjeno je upitala.

- Zamišljam je kako stoji s uhom na vratima.

- I to je smiješno?

- Jest - odvratio je, iako nije mogao točno objasniti zašto.

- Možeš li je zamisliti i s tvojim stricem? Ne mogu vjerovati da je bila u ljubavnoj vezi s njim.

Sebastian se naglo uozbiljio. - Ako me pokušavaš ohladiti, jamčim ti da će ti uspjeti ako me natjeraš da si predočim tu sliku.

- Znala sam da ujka Thomas i ujka Artur nisu od mog djeda, ali Percy... - u nevjerici je odmahнула glavom - nikada ne bih posumnjala - prošaputala je i naslonila glavu na Sebastianovo rame i na trenutak se posve opustila, uživajući u njegovim milovanjima. Odjednom, naglo se ukočila.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Što je?
- Što ako je moja majka također...
- Ona je bez sumnje Vickersova - rekao je Sebastian. -
Imaš oči svog djeda.
- Doista?
- Ne boju, nego oblik - rekao je, prstima nježno
prošavši po vanjskom kutu njezina oka. - Ista linija -
dodao je i na trenutak se pozorno zagledao u njezino lice.
- A imate i iste jagodice.
- Zapravo, prilično sam nalik svojoj majci - zaključila
je Annabel.
- Eto, nema sumnje da si Vickersova - s osmijehom je
rekao.
- Srećom - s osmijehom je odvrtila.
- Slažem se - rekao je. - Misliš li da je već zaspala? -
upitao je, spustivši malen poljubac na njezine usnice.
- Annabel je odlučno odmahнула glavom.
- Duboko je uzdahnuo i poljubio je u vrat. - A sad?
- Ponovo je odmahнула glavom.
- Pogledao je u strop pa uzdahnuo i počeo tiho brojati do
deset. Završivši, polako je spustio pogled i zagledao se u
nju očima punim iščekivanja. - A sad? - upitao je, tonom
djeteta koje ne može dočekati da razmota božićne darove.
- Annabel je zaustila da ga prekori i kaže mu neka se
strpi i uozbilji, no nije mogla. Zato jer je jednostavno bila
luda za njim. Jedva je mogla vjerovati da će se doista
udati za njega. Nakon svega što se dogodilo, odjednom je
shvatila kako treba uživati u životu i svaku priliku za
sreću i veselje zgrabiti s obje ruke.

- Da - rekla je i ovila mu ruke oko vrata. - Mislim da je zaspala.

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Kad bi pisao roman, pomislio je Sebastian podigavši Annabel u naručje, na ovom mjestu završio bi poglavlje. Ne, poglavlje bi zapravo moralo završiti barem tri stranice prije, bez naznaka intimnosti ili pokušaja zavođenja, uključujući i poplavu žudnje koja ga je obuzela kad ga je Annabel zagrlila oko vrata i primakla usnice njegovima.

Takve stvari ipak se ne mogu staviti na papir.

No nije pisao roman, nego ga je proživljavao, i u trenutku kada je nosio Annabel prema postelji, bio je prilično zadovoljan zbog toga.

- Volim te - prošaputao je, spustivši je na madrac. Kosa joj je bila raspuštena i promatrajući tu predivnu masu tamnih uvojaka, poželio je svaki od njih omotati oko prsta. Želio je osjetiti svileni dodir njezine kose na svojim prsima i ramenima, želio je osjetiti njezino tijelo pripijeno uz svoje, i znao je da do kraja života neće to nikada prestati željeti.

Legavši na postelju nadvio se nad Annabel i dugi trenutak zagledao se u njezine oči. Nije želio žuriti, želio je jednostavno uživati u svakom trenutku, upiti u sebe miris njezine kose i tijela. Gledala ga je, očima toliko ispunjenim ljubavlju da je nakratko ostao zatečen, nesposoban izgovoriti i riječ. Odjednom, obuzeo ga je

osjećaj velike odgovornosti, kakav nikad dotad nije imao prilike upoznati.

Sada nekome pripada. Više nije sam i sve što će odsad pa nadalje činiti, na određeni način odrazit će se na nju. Njegove misli i planovi više nikada neće biti samo njegovi. Sve što bude činio, rekao... nebesa, bude li je povrijedio, razočarao...

- Zašto si tako zamišljen? - šapatom je upitala i vrhovima prstiju dotakla mu obraz. Shvativši kako joj je ruka hladna, uzeo ju je u svoju i nježno je poljubio u dlan.

- Ruke su mi uvijek hladne - rekla je.

Osmjehnuo se. - Zvučala si kao da mi otkrivaš neku strašnu, mračnu tajnu.

- I stopala su mi hladna.

Spustio je malen poljubac na vrh njezina nosa. - Obećavam ti da ću ostatak života grijati tvoje ruke i stopala.

Osmjehnula se, onim, sada mu već dobro poznatim, širokim veličanstvenim osmijehom koji je često bio samo uvod u njezin čaroban zvonki smijeh. - A ja tebi obećavam...

- Da ćeš me voljeti i kad oćelavim? - predložio je.

- Dogovoreno.

- I da ćeš nastaviti sa mnom igrati pikado, iako ću te uvijek pobijediti?

- Hm, nisam sigurna da...

- I da ćeš... - započeo je pa zašutio. - U stvari, to bi bilo sve.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Doista? - začudila se Annabel. - Nećeš tražiti da ti obećam kako ću te voljeti do kraja života?

- To je već uključeno u ono o gubitku kose.

- Ni da ću ti zauvijek biti najbolja prijateljica?

- To ide u paketu s pikadom.

Nasmijala se. - Tebe doista nije teško zavoljeti, Sebastiane.

Skromno se osmjehnuo. - Nadam se da je tako.

- Ipak, moram ti otkriti jednu tajnu.

- Zaista? - s iščekivanjem je upitao. - Obožavam tajne.

- Ali, ne usudim se to glasno izreći. Moram ti to šapnuti. Pognuo je glavu.

- Bliže - rekla je. - Još bliže - istog trenutka je dodala.

- Da, gospodarice - rekao je, gotovo prislonivši uho na njezine usnice.

- *Jako dobro* igram pikado.

Počeo se smijati. Bio je to tih ali žestok smijeh koji je potresao njegovo tijelo od trbuha do vrhova nožnih prstiju i nazad. Zatim je polako približio usnice njezinu uhu, dovoljno blizu da ga oplahne svojim vrelin dahom. - Ne bolje od mene - prošaputao je.

Odlučno je obujmila njegovo lice dlanovima i ozbiljno mu se zagledala u oči.

- O, voliš biti glavna, zar ne? - s osmijehom je upitao.

- Nositeljica sam naslova Winslowice koja najčešće pobjeđuje u pikadu - rekla je, naglasivši svaku riječ.

-Ne zadugo. Sljedećeg mjeseca promijenit ćeš prezime u Grey. Čeznutljivo je uzdahnula, poput nekoga tko ne može dočekati trenutak ispunjenja neke ogromne

želje. Sve što je Sebastian poželio, bilo je ostatak života provesti slušajući zvukove poput tog. - Čekaj - rekao je i naglo se odmaknuo od nje. Zamalo je zaboravio kako je te noći krenuo k njoj s više nego dobrim razlogom.

- Želio bih to napokon učiniti kako treba - rekao je. Nagnula je glavu u stranu i zbunjeno ga pogledala.

- Nijednom te nisam zaprosio kako treba - objasnio je. Zaustila je da se pobuni, no hitro joj je stavio prst na usta.

- Ne želim čuti ni riječ - upozorio ju je. - Jasno mi je da si kao najstarije dijete navikla da te svi ostali slušaju, no ovoga puta ti ćeš biti ta koja će šutjeti i slušati.

Pokorno je kimnula, očiju blistavih od iščekivanja.

- Moram te ponovo zaprositi - rekao je. - Napokon, muškarac to radi samo jednom u životu... no dobro, pokušao sam te zaprositi nekoliko puta, ali nikada to nisam dovoljno dobro izveo - objasnio je pa zašutio, odjednom shvativši kako ne zna što bi rekao. Prije dolaska, pripremio je cijeli govor i točno je znao što će joj reći i kojim redoslijedom... no sada, gledajući njezine velike blistave oči i poluotvorene usnice...

Sve je zaboravio.

I to baš on, čovjek koji je znao s riječima, koji je pisao romane i komunicirao s ljudima lako i spontano. A sad, kad ih je najviše trebao, riječi su jednostavno nestale.

To je zato, odjednom je shvatio, što zapravo ne postoje dovoljno dobre riječi kojima bi opisao to što osjeća. Sve što bi joj mogao reći zvučalo bi poput blijede kopije onoga što nosi u srcu. Bilo bi oskudno i suhoparno, a on je želio da njegove riječi budu zamamne, raskošne i

Deset stvari koje volim kod tebe

slikovite, kao da su ispisane kistom na platnu, a ne perom na papiru. Jer Annabel, *njegova* Annabel, nije zaslužila dobiti manje od opojnog vrtloga raskošnih boja.

Ipak, morat će barem pokušati. Nikad dotad nije bio zaljubljen i nije se namjeravao ponovo zaljubljevati i zato će je sada, držeći je u naručju pri svjetlosti svijeća, napokon zaprositi kako treba.

- Annabel - započeo je - želim te za suprugu jer te volim. Ne znam kako se to dogodilo tako brzo, ali znam da te doista volim. Kada te pogledam...

Pomislivši kako će se ugušiti od navale osjećaja, naglo je zašutio pa duboko udahnuo i kratko pročistio grlo. - Kada te pogledam - šapatom je nastavio - jednostavno *znam* da si ti jedina žena koju ću ikada voljeti.

Katkad, jednostavne riječi su najbolje. Volio ju je i to je bilo sve.

- Volim te - ponovio je i spustio malen poljubac na njezine usnice. - Volim te, i učinit ćeš me najsretnijim čovjekom na svijetu ako mi dopustiš da provedem život s tobom, s jednim ciljem da te učinim sretnom.

Očiju blistavih od suza polako je kimnula. - Jedino ako mi dopustiš da ja za tebe učinim isto - prošaputala je.

- Sa zadovoljstvom - odvratio je i ponovo je poljubio, ovoga puta znatno strastvenije.

Budući da se više nije imalo što reći, sjeo je na rub postelje pa jednim pokretom svukao košulju preko glave. Vidjevši kako je zadivljeno pogledala njegovo nago poprsje, kratko je zadrhtao od žudnje.

A kada ga je vrhovima prstiju pomilovala, tiho je zastenjao, jedva vjerujući da tako maleni dodir može u njemu raspaliti tako veliku vatru.

Želio ju je. Želio ju je više nego išta na svijetu, više nego što je i sanjao da bi išta mogao željeti. - Volim te - rekao je, jer morao je to reći, morao je ispustiti tu bujicu osjećaja iz sebe, u protivnom bi ga preplavila. - Volim te - ponovio je, svlačeći joj spavaćicu i nastavio ponavljati iste riječi dok je sa sebe svlačio ostatak odjeće, sve do posljednjeg komada. - Volim te - rekao je i kada je uzeo njezino nago tijelo u naručje. Kao i onda kada se smjestio između njezinih bedara, pripremajući se da je napokon učini potpuno svojom.

Osjetivši kako je vruća i vlažna, znao je da ga želi, no trenutak prije nego će je uzeti, ipak se suzdržao. Morao ju je pitati. Morao je biti siguran da mu se zaista želi podati.

- Annabel? - promuklo je prošaputao, pružajući joj priliku da kaže kako još nije spremna ili da ne želi voditi ljubav s njim prije vjenčanja. Ne bi je uzeo protiv njezine volje, makar se nakon toga i mrtav srušio na nju. Jer doista, nije bio siguran da bi to preživio. I svim srcem nadao se da je razumjela što je pita, jer nije bio sposoban izgovoriti više ni riječ, a kamoli čitavu rečenicu.

Dugi trenutak zagledao se u njezine strašću ispunjene oči. Disala je duboko, a na licu je mogao osjetiti njezine vrele izdisaje. Poželio je podići joj ruke iznad glave i zauvijek je učiniti svojom zarobljenicom.

I posvuda je ljubiti.

Deset stvari koje volim kod tebe

I snažno se zabiti u nju i tako joj, na najprimitivniji mogući način pokazati da je njegova i samo njegova.

I klečati pred njom, kao pred božicom.

Želio je voditi ljubav s njom bilo kada i bilo gdje.

Na sve moguće načine.

I želio je da mu kaže što želi. Samo da bi to mogao ispuniti.

- Volim te - prošaputala je, no bio je to šapat koji je došao iz dubine njezina bića i kojim mu je dala dopuštenje da čini s njom što želi.

Krenuo je polako i pažljivo, a osjetivši kako ga uvlači u sebe, zamutilo mu se pred očima. - O, Annabel, tako si... - prošaputao je, ali nije mogao završiti misao. Bio je previše izgubljen i previše omamljen da bi mogao jasno razmišljati.

Bili su stvoreni jedno za drugo. Cijeli život čekao je taj trenutak. S njom.

- O, Bože - prošaputao je. - O, Annabel.

Podigla je kukove i privila se još jače uz njega. Trudio se ne žuriti, dati joj vremena da se privikne na njega, no svaki put kada bi kratko zajecala, krv bi počela jače kolati njegovim venama. Svakim pokretom uvlačila ga je dublje u sebe.

Obujmio je njezinu dojku i tog trenutka zamalo je izgubio nadzor nad svojim postupcima. Bila je predivna. Velika, meka i obla. Jednostavno čarobna. - Moram je kušati - rekao je, pa počeo jezikom kružiti oko vrška njezine bradavice. Začuvši njezino tiho stenjanje,

ponosno se osmjehnuo. Bila je to mala, tipično muška pobjeda, no ispunila ga je neopisivim zadovoljstvom.

Trenutak zatim, jače se privila uz njega. Zahvaljujući čemu je, naravno, ušao još dublje u nju.

Požudno je usisao njezinu bradavicu. Nije se mogao odvojiti od nje. Bio je siguran da je Annabel najčarobnije i najženstvenije stvorenje koje se ikada rodilo. Poželio je zauvijek ostati u njoj i sagorjeti u vatri ljubavi.

Želio je da i njoj njihov ljubavni čin bude jednako čaroban. Želio je da istinski uživa u njemu. Ali, nikad dotad nije vodila ljubav, a čuo je da žene prvi put rijetko uživaju u tome. Usto, bio je previše napet. Neprestano je strahovao da će izgubiti nadzor nad sobom i postići vrhunac prije nje. Nije se mogao sjetiti kad je zadnji put bio toliko napet dok je vodio ljubav. No zapravo, to stoje prije činio sa ženama... to nije bilo vođenje ljubavi. Nikad dosad to nije shvatio. Razlika je bila ogromna, a činila ju je žena u njegovu naručju.

- Annabel - prošaputao je, jedva prepoznavajući vlastiti glas. - Je li ti ovo...? Jesam li te..? - progutao je slinu i potrudio se sastaviti suvislu misao. - Je li ti ovo bolno?

Odmahnula je glavom. - Malo me zaboljelo, ali sada mi je...

Zadržao je dah.

- Dobro - završila je misao. - Neobično, ali ugodno. Jako ugodno.

- Postat će ti još ugodnije - odvratio je. Tako mu svega, pobrinut će se da joj bude doista čarobno, pomislio je, i

Deset stvari koje volim kod tebe

počeo se pomicati u njoj. Ne s oklijevanjem, kao u početku, nego onako kako treba. Poput muškarca koji je došao kući nakon dugog puta po svijetu.

Ugurao je ruku između njihovih spojenih tijela, i počeo je milovati, ne prekidajući nasrtaje. Visoko je podigla kukove, a disanje joj se naglo ubrzalo. Još jače privila se uz njega i nesvjesno uzviknula njegovo ime.

Zvučalo je kao da ga preklinje da prekine to slatko mučenje.

Tko bi tome mogao odoljeti? Zakleo se da će joj pružiti užitak.

I to će i učiniti.

Ponovo je obujmio njezinu dojku i počeo je pomamno ljubiti i grickati. Kad bi mogao, istodobno bi je ljubio posvuda, no možda se tako i osjećala, jer u trenutku kada je pomislio da se više neće moći suzdržati, zabila je nokte u njegova ramena i čvrsto ga obujmila nogama. Na trenutak, tijelo joj se ukrutilo, a zatim su ga potresli snažni trzaji. Bila je tako uska i toliko jako je stisnula mišiće da ga je zamalo izbacila iz sebe, no jednim snažnim nasrtajem zabio se u nju i napokon se predao i prepustio vrhuncu.

- Volim te - prošaputao je, kada se napokon uspio odvojiti od nje. Legavši na svoju stranu kreveta, privukao ju je k sebi i shvativši kako im tijela prianjaju jedno uz drugo kao žlica uz žlicu, blago se osmjehnuo, zatvorio oči i zaspao.

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

Kad je Annabel otvorila oči, u sobi je vladao polumrak. Pogledavši na sat koji je stajao na stolicu kraj kreveta, shvatila je da je jedva pola pet ujutro. No sunce je rano izlazilo u to doba godine, pa je hitro skočila iz postelje, navukla kućni ogrtač i požurila razmaknuti zastore. Iako je baka prešutno dopustila Sebastianu da ostane u njezinoj sobi, Annabel je znala da mora izaći odavde prije no što gosti ustanu.

Soba se nalazila na istočnoj strani kuće i kad se već tako rano probudila, Annabel je zaključila kako bi bilo šteta ne uživati u izlasku sunca. Nebo je još uvijek bilo obojano noćnim tamno- ljubičastim tonovima, no duž horizonta mogla se vidjeti traka blještavo narančaste i ružičaste boje.

I žute. Na samom dnu, blistavo žuta boja počela je izranjati na površinu.

Blistave zrake izlazećeg sunca, pomislila je Annabel, prisjetivši se Gorelyčina opisa. Iako nije pročitala knjigu do kraja, ta rečenica urezala joj se u pamćenje. Sviđala joj se. Nikada sebe nije smatrala osobom sposobnom opaziti detalje, no u tom opisu bilo je nešto što je prepoznala kao blisko i poznato.

Deset stvari koje volim kod tebe

Začuvši šuškanje posteljine, okrenula se. Sebastian je ležao na leđima i zurio u polumrak, pokušavajući razbistriti pogled.

- Vrijeme je za buđenje - s osmijehom ga je izvijestila.
- Dan je već svanuo.

- Zapravo tek sviće - odvratio je, široko zijevnuvši.

- Istina - odvrátila je. - Svejedno je vrijeme za buđenje
- dodala je i ponovo se okrenula prema prozoru. Trenutak potom začula je njegove korake. Obujmivši je s leđa, naslonio je glavu na njezinu. - Prekrasnog li svitanja - tiho je izgovorio.

- Ne mogu vjerovati kako se boja neba brzo mijenja. Prije nekoliko trenutaka još uvijek je bilo tamno.

Osjetila je kako je kimnuo.

- Nisam vidjela puno sunčevih izlazaka u ovo doba godine - nastavila je, ne obazirući se na njegovo zijevanje.

- Ljeti sunce izlazi doista rano.

- Mislio sam da imaš običaj rano ustajati.

- Istina, ali ne baš toliko rano - odvrátila je. - A ti? - upitala je, jer je to po svemu sudeći bila jedna od stvari koju bi trebala znati o budućem suprugu.

- Kod mene je posve suprotno - tiho je odvratio. - Najčešće zaspim tek u zoru.

Malo je nedostajalo da se našali na njegov račun i kaže mu kako je to cijena brojnih noćnih izlazaka, no kada se okrenula i pogledala ga, naglo je zatvorila usta. Izgledao je prilično rezignirano. - Zato jer ne možeš prije zaspiti - tiho je izgovorila.

Bez riječi je kimnuo.

- Ipak, noćas si spavao - rekla je, prisjetivši se ravnomjernog zvuka njegovog disanja.

- Doista - rekao je, iznenađeno je pogledavši. - Zaspao sam u tili čas - dodao je, u nevjerici odmahnuvši glavom.

- Možda je i tebi svanuo novi dan - blago je odvrtila i podigavši se na prste poljubila ga u obraz.

Dugi trenutak gledao je u nju kao da ne zna što bi odgovorio, pa spustio nježan poljubac na njezine usnice. - Volim te - rekao je i odmah zatim široko se osmjehnuo. - Hajde, obuci se. Idemo prošetati.

- Što?

Pustivši je iz zagrljaja požurio je prema odjeći razbacanoj po podu, tik do postelje. - Požuri - dobacio je i počeo se oblačiti.

Shvativši kako još uvijek stoji kao ukopana i zuri u njegova široka naga pleća, Annabel se naglo prenula. - Nije li malo prerano za šetnju? - upitala je i poslala potražiti što će obući.

- Ne smiju me zateći ovdje, a ne želim se odvojiti od tebe - objasnio je. - Jedino što nam preostaje jest izlazak iz kuće. Ne brini, ako nas netko vidi pri povratku, jednostavno ćemo reći da smo naletjeli jedno na drugo pri jutarnjoj šetnji.

- Misliš li da će itko to povjerovati?

- Naravno da neće, no što s tim? Ionako ne mogu dokazati suprotno - s osmijehom je odvratio. Njegova poletnost bila je toliko zarazna da se Annabel u tili čas obukla. Prije nego što je stigla prebaciti ogrtač preko ramena, Sebastian ju je zgrabio za ruku i povukao je za

sobom u hodnik. Poput dvoje nestašne djece pojurili su niz stube, sve do ulaznih vrata, ne obazirući se na začuđene poglede služavki koje su već počele raznositi vrčeve s vodom za umivanje u gostinske sobe.

Čim su izašli, Annabel je zastala i duboko udahнула svjež jutarnji zrak. Bio je toliko hladan i oštar da su joj se obrazi istog trenutka zarumenili. Očima umivenim rosom, zagledala se u Sebastiana. - Kamo idemo? - znatiželjno je upitala.

- Mogli bismo prošetati do jezera - predložio je, pa spustio malen poljubac na njezino uho. - Uz to mjesto vežu me neka lijepa sjećanja - prošaputao je.

Osjetila je kako su joj se obrazi još jače zarumenili, doduše ne od hladnoće. Znala je da bi se nakon noćasnijih događaja trebala prestati rumeniti, no tu zasad očito nije bilo pomoći.

- Naučit ću te bacati žabice - rekao je.

- Ah, sumnjam da će mi uspjeti. Godinama sam pokušavala, i ništa. Čak su i braća digla ruke od mene.

- Možda su namjerno sabotirali tvoje pokušaje - odvratio je, pozorno se zagledavši u nju.

Otvorenih usta zagledala se u njega pa polako odmahnula glavom.

- Da sam ja tvoj brat - započeo je Sebastian - što na obostranu sreću nisam, mislim da se ne bih naročito trudio naučiti te kako se to *pravilno* izvodi.

- Ne bi mi to učinili!

Sebastian je slegnuo ramenima. - Nisam upoznao tvoju braću pa ne mogu tvrditi da sam u pravu, no poznavajući

tebe, na njihovom mjestu *ja* bih se prilično potrudio da ne naučiš bacati žabice.

Ljutito ga je pljesnula rukom po ramenu.

- Doista - nastavio je - ima li tome kraja? Winslowica koja najčešće pobjeđuje u pikadu, Winslowica koja trči brže od purana...

- U tome sam tek treća - pobunila se.

- Ne čudim se što im to ide na živce - odvratio je. - Pomalo je iritantno...

- Iritantno?

- Muškarci vole u svemu biti prvi - promrmljao je.

- I to što ja pobjeđujem, tebi djeluje *iritantno*?

- Na simpatičan način - rekao je i poljubio je u vrh nosa.

Čim se jezero ukazalo na vidiku, Annabel je potrčala do male pješčane uvale. - Ako me do kraja dana ne naučiš bacati žabice... - prijeteći je uzviknula pa odjednom zašutjela.

- Što? Što će se onda dogoditi? - s osmijehom je upitao Sebastian.

- Nisam još smislila, ali jamčim ti da ti neće biti ugodno.

Glasno se nasmijao i pozvao je da mu priđe. - Prvo moraš pronaći pogodan kamenčić - poučnim tonom je započeo.

- To mi je već poznato - hitro je izgovorila.

- Mora biti plosnat, lagan i...

- Znam, znam - nestrpljivo je odvrtila.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Počinjem shvaćati zašto te braća nisu htjela naučiti kako se to radi.

Prostrijelila ga je pogledom.

Nasmijavši se, krenuo je u potragu za kamenčićem. - Evo - rekao je - ovaj je dobar. - Primi ga ovako... - pokazao je. - Ruka ti ne smije biti ukočena. Moraš opustiti zglob i...

- I što? - zbunjeno je upitala, shvativši kako se zagledao u jezero.

Polako je odmahnuo glavom. - Ništa, samo... taj odbljesak sunca na vodi doista je prekrasan.

Annabel je svrnula pogled na jezero. Odbljesak sunca na vodi doista je bio krasan, no ono što je znatno više zaokupilo njezinu pozornost, bio je izraz Sebastianova lica. Izgledao je neobično ozbiljno i promišljeno, kao da pokušava zapamtiti svaki detalj. Za nekoga tko je bio na glasu kao zabavan, bezbrižan, pa čak i površan, bilo je to prilično čudno.

Nije se mogla ne upitati postoji li itko tko ga doista poznaje.

- Blistave zrake izlazećeg sunca - rekla je.

- Što? - upitao je, pozorno se zagledavši u nju.

- Doduše, nije više izlazeće, ali nije ni visoko na nebu.

- Zašto mi to govoriš?

Slegnula je ramenima. - Ne znam - odvrtila je, pa svrnula pogled na površinu jezera. - Možda zato što je sunce još uvijek nisko, a kad ovako obasjava jezero... površina djeluje poput stakla... kao u onoj rečenici na početku Gorelyčina romana... kad se blistave zrake

izlazećeg sunca poigravaju na staklu, ako znaš na što mislim.

- Znam - tiho je odvratio.

Ponovo je slegnula ramenima. - Sviđa mi se taj opis. No, još uvijek nisam pročitala knjigu do kraja.

- Sviđa li ti se ono što si dosad pročitala?

Začuđeno ga je pogledala. Zvučao je prilično napeto. Što za nekoga poput njega nipošto nije bilo karakteristično. - Valjda - nehajno je odvrtila.

Dugi trenutak pozorno se zagledao u nju. - Ili ti se sviđa ili ne - nestrpljivo je odvratio.

- Nije to tako jednostavno. Ima dijelova koji mi se jako sviđaju i nekih u kojima manje uživam. Reći ću ti konačno mišljenje o toj knjizi tek kad je pročitam.

- Dokle si stigla?

- Zašto te to toliko zanima?

- Samo pitam - pobunio se. - Nije da me osobito zanima - dodao je, slegnuvši ramenima. No izgledao je baš poput njezina brata Fredericka, kad je tvrdio da ga Jenny Pitt, djevojka iz njihova susjedstva, uopće ne zanima, iako se stalno raspitivao o njoj.

- Volim njezine knjige, i to je sve - promrmljao je.

- Ja volim jorkširski puding i ni najmanje mi ne smeta ako ga netko drugi ne voli.

Budući da na to nije imao što za reći, posvetila se kamenčiću koji je držala u ruci, pokušavajući izvesti zahvat koji joj je maločas pokazao.

- Što ti se zapravo ne sviđa? - upitao je.

Deset stvari koje volim kod tebe

Blijedo se zagledala u njega. Mislila je da su završili s tim razgovorom.

- Možda zaplet?

- Ne, zaplet je dobar - odvratila je, promatrajući ga sa sve većom znatiželjom. - Naravno, nema nimalo veze sa stvarnošću, no to je u biti prilično zabavno.

- A što nije dobro? - ustrajao je.

- Ah, ne znam - uzdahnula je i zatim se kratko zamislila, pokušavajući se sjetiti što joj se nije svidjelo. - Pojedini opisi su predugi i zamorni.

- Zamorni? - začudio se.

- S mnoštvom pridjeva - objasnila je. - Ipak, ima sjajnih opisa. Ono s blijedim svjetlom zore doista mi se svidjelo.

- Sumnjam da je moguće išta opisati bez pridjeva.

- Istina - složila se.

- Mogao bih pokušati, ali...

Zašutio je. Prilično naglo.

- Što si rekao?

- Ništa.

Jasno da je nešto rekao. - Rekao si... - započela je i naglo raširila oči. - *Ti* si to napisao! Zar ne?

Nije rekao ni riječ. Umjesto toga prekrizio je ruke na prsima i navukao na lice izraz koji je jasno govorio kako nema pojma o čemu to ona trabunja.

Annabel je i dalje pozorno zurila u njega. Kako je moguće da joj je to promaklo? Bilo je toliko znakova. Primjerice, nakon što ga je stric udario, komentirao je kako sada barem zna kakav je osjećaj dobiti udarac u lice,

i da čovjek ne može opisati nešto što ne zna. A tek one knjige s autoričinim potpisom! K tomu, nije li u operi spomenuo kako se junak ne bi smio onesvijestiti na prvoj stranici. Ne u prvoj sceni, nego na prvoj stranici!

- Ti si Sarah Gorely. Znam da jesi. Imate čak i iste inicijale.

- Doista, Annabel, nemam pojma...

- Ne laži. Ja sam tvoja buduća supruga i ne bi mi smio lagati. Znam da si to ti. Dok sam čitala knjigu, čak sam pomislila da me štošta u njoj podsjeća na tebe - rekla je i široko mu se osmjehnula. - To su oni dijelovi za koje sam ti rekla da mi se jako sviđaju.

Oči su mu nakratko radosno bljesnule. - Zbilja? - oduševljeno je upitao.

- Jest - odvrtila je Annabel, pitajući se je li uopće shvatio da se upravo odao. - Zaboga, kako si uspio to zatajiti? Pretpostavljam da ni Olivia ništa ne zna, inače zacijelo ne bi tvoje knjige nazvala groznima - rekla je i istog trenutka se pokajala. - Uh, to sada zbilja grozno zvuči - hitro je dodala, obuzeta grizodušjem.

- Upravo zato i ne zna - odvratio je Sebastian. - Osjećala bi se grozno kad bi saznala. Ne želim je dovesti u tu situaciju.

- To je doista velikodušno od tebe - uzdahnula je Annabel. - A Harry? Zna li on?

- Ni on ništa ne zna.

- Ali, prevodi tvoje knjige!

Sebastian je šutke slegnuo ramenima.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Ah, sigurno bi se osjećao *jezivo*, kad bi saznao - rekla je Annabel, pokušavajući zamisliti kako bi to izgledalo. Nije dobro poznavala Harryja, ali ipak... njih dvojica bili su bratići. - I nikada nije posumnjao? - začuđeno je upitala.

- Ne bih rekao.

- O, Bože - rekla je, pa sjela na obližnju stijenu. - O, Bože, to je doista čudno.

- Neki bi rekli da je to prilično neozbiljan posao - oprezno je rekao, pa sjeo do nje.

- Ja ne mislim tako - hitro je odvrtila, odlučno odmahnuvši glavom. Nebesa, Sebastian je Sarah Gorely. Udat će se za Sarah Gorely.

Hm, možda bi bilo bolje da o tome ne razmišlja na takav način, na brzinu je zaključila.

- Mislim da je to jednostavno fantastično - odlučno je dodala.

- Zaista? - upitao je, pozorno se zagledavši u njezine oči. Annabel je tek tog trenutka postala svjesna koliko mu je stalo do njezina pozitivna mišljenja. Što je bilo pomalo čudno za nekoga tko je u tolikoj mjeri zračio samopouzdanjem. Sebastian je djelovao poput čovjeka koji se u svakom trenutku osjeća dobro u vlastitoj koži. Bila je to jedna od prvih stvari koju je pomislila o njemu, čak dok mu još nije ni znala ime.

- Zaista - odvrtila je, osjećajući se pomalo krivom što joj se sviđjela ranjivost u njegovim očima. No nije si mogla pomoći. Uživala je u spoznaji da toliko drži do njezina mišljenja. - Biti će to naša mala tajna - rekla je i odjednom prasnula u smijeh.

- Što je smiješno?
- Znaš, kada smo se prvi put sreli u parku, dok te još nisam čak ni poznavala, osmjehivao si se kao da dijelimo neku nadasve komičnu tajnu. Svidio mi se taj osjećaj. Osjećaj da mi vjeruješ i da sam dio tvog svijeta.
 - Uvijek ćeš biti dio mog svijeta - svečano je izjavio.
 - Možda bih ti mogla biti od pomoći pri odabiru naslova sljedećeg romana - sramežljivo je predložila. - Recimo... mogao bi se zvati *Gospođica Winslow i tajanstveni pisac*.
 - Već imam tajanstvenog bojnika - s osmijehom je odvratio. - Ne mogu tu riječ ponovo uporabiti za naslov.
 - Bogme, nije lako biti pisac - odvrtila je, duboko se zamislivši.
 - *Gospođica Winslow i vatreni ljubavnik?* - predložio je.
 - Previše raskalašeno - rekla je, lupivši ga po ramenu. - Izgubit ćeš svu čitalačku publiku, i što će onda biti s nama? Čime ćemo prehraniti našu buduću sivooku dječicu?
- Oči su mu nakratko nježno bljesnule, a zatim se ponovo zamislio. - Možda... *Gospođica Winslow i nesiguran nasljednik?*
 - Ah, ne znam. Istina, vjerojatno nećeš naslijediti Newburyja, srećom, ne mojom krivnjom, no *nesiguran* zvuči tako...
 - Nesigurno? Misliš, nimalo nalik na mene? - našalio se.

Deset stvari koje volim kod tebe

- Upravo tako - složila se. Obožavala je njegovu ironiju. - Kako bi ti zvučalo kad bi se glavna junakinja zvala gospođa Grey? - s osmijehom je upitala.

- Gospođa Grey? - ponovio je.

- Meni se sviđa.

Kimnuo je. - Onda... *Gospođa Grey i njezin odani suprug?*

- Radije, *Gospođa Grey i njezin ljubljeni suprug* - rekla je, s naglaskom na 'ljubljeni'.

- Misliš li da bi to trebao biti roman u nastavcima? - upitao je.

- Svakako - rekla je i zagrlila ga oko vrata, pa protrljala nos o njegov. - I svaki dio mora imati sretan završetak.

- Uh, to se čini kao vraški puno posla... - promrmljao je.

Odmakla se od njega i ozbiljno ga pogledala. - Možda, no vrijedi se potruditi.

Kratko se nasmijao. - Predlažeš li nešto u tom smislu?

- Ne, gospodine Grey, ja ne govorim u zagonetkama - s osmijehom je odvratila.

- To je ono što obožavam kod vas, buduća bivša gospođice Winslow.

- Više bi mi se svidjelo kad bi me nazvao budućom gospođom Grey. Kako nešto može biti buduće bivše?

- Želiš li reći da se ne znam izražavati?

- Samo predlažem.

- Htio sam reći da gospođica Winslow uskoro odlazi u prošlost i umjesto nje na scenu stupa gospođa Grey. Shvati to kao piščevu slobodu izražavanja.

Sumnjičavo je slegnula ramenima.

I dalje ju je upitno promatrao, očekujući odgovor.

- U redu - odustala je. - No, ipak mi se više sviđa kada me nazivaš budućom gospođom Grey - rekla je, zavodljivo mu se osmjehnuvši.

Nježno ju je privukao u naručje. - Što se naslova buduće knjige tiče, mislim da najbolje zvuči nešto kao... *Gospodin Grey i njegova ljubljena supruga*. Što misliš? - upitao je, spustivši poljubac na njezine usnice. Pa odmah zatim još jedan.

- Odličan naslov - složila se Annabel. - Bolje ne može.

EPILOG

- Ključ uspješnog braka je u tome da se muškarac oženi čarobnom ženom - izjavio je Sebastian tonom propovjednika na nedjeljnoj misi, izuzev što nije stajao za propovjedaonicom, već je sjedio za svojim pisaćim stolom.

Budući da je to izrekao bez vidljiva razloga, nakon približno sat vremena uzajamne šutnje, Annabel Grey nije se mogla ne upitati što zapravo smjera. Sebastian, naime, nije imao običaj započinjati razgovor ulagivanjem kada bi želio čuti njezino mišljenje o tekstu na kojem je radio.

No njegova izjava svejedno ju je usrećila, i to iz najmanje deset razloga.

Prvo: razbarušene kose Seb je izgledao neodoljivo, osobito kad bje pogledao *tim* pogledom koji je imao kada je *to* izrekao. **Drugo:** to što je rekao, odnosilo se na *nju*. **Treće:** najvjerojatnije stoga, što je jutros zaradila pokoji dodatni bod, zdušno izvršavajući najsladju od svih slatkih dužnosti njegove supruge. **Četvrto:** što je značilo da će njihovo troje preglasne dječice za devet mjeseci najvjerojatnije drečati u kvartetu. **Peto:** u vezi s čim bi također valjalo spomenuti koliko je sretna i zahvalna sudbini što njezina dječica nalikuju Sebastianu a ne lordu Newburyju, kojemu je, uzgred rečeno, buđenje iz mrtvih u Annabelinoj sobi bio dovoljan motiv za odlazak na

strogu dijetu, nakon čega se vjenčao s dokazano plodnom udovicom. **Šesto:** što naposljetku ipak nije urodilo plodom, jer rasni pastuh bio je prestar da bi uspio produljiti rasu. **Sedmo:** iz čega proizlazi da će ga Sebastian najvjerojatnije ipak naslijediti. **Osmo:** što se u međuvremenu pokazalo sporednim jer Sebastianove knjige prodavale su se bolje nego ikad, poglavito nakon što je objavio *Gospođicu Spencer i divljeg Škota*. **Deveto:** odnosno knjigu koju je čak i kralj prozvao 'pravom poslasticom'. U skladu s tim, Sebastian je postao najpopularnijim piscem u domovini. **Deseto:** osvojio je i rusko tržište, što je u konačnici značilo da je budućnost njezine braće i sestara dugoročno osigurana. **I** naposljetku, **jedanaesto:** zahvaljujući tomu pao joj je kamen sa srca jer se više nije morala opterećivati pomišlju kako je postigla vlastitu sreću na račun njihove.

Jedanaest?

Shvativši dokle je stigla, Annabel se osmjehnula. No tu, doista, nije bilo pomoći. Stvari katkad premašuju zadane okvire, a nije bilo stavke koju bi mogla izostaviti. Zapravo, vjerojatno bi mogla i pokoju dodati.

- Postoji li neki poseban razlog za taj radosni osmijeh na tvom licu? - upitao je Sebastian, kratko je pogledavši. Još uvijek je sjedio za pisaćim stolom, pretvarajući se kako je zadubljen u rad.

- Ah, i više nego jedan - veselo je odvrtila. - Upravo sam shvatila koliko je toga što me čini sretnom.

- Zanimljivo. I ja sam se bavio sličnim mislima.

- Zaista?

Deset stvari koje volim kod tebe

- Jest, i uspio sam ih razvrstati u točno deset stavki.
- Kod mene ih ima jedanaest.
- Još uvijek se trudiš u svemu biti bolja?
- Ah, moram li te podsjetiti kako sam jedina od Greyjevih koja može trčati brže od purana? Čak ni u žabicama ne zaostajem za tobom.

Uspjela je postići da joj kamenčić odskoči šest puta od površine vode. Ah, bio je to trenutak za pamćenje! Pogotovo zato jer Sebastian nije uspio *dokazati* kako može postići bolji rezultat.

- Kvaliteta je važnija od kvantitete - odvratio je, pogledavši je na način kako je to činio kada joj je želio dati do znanja da bi se mogla prestati hvalisati svojim uspjesima. - Za razliku od tebe, ja *moгу* nabrojati točno deset stvari koje volim kod tebe.

Annabel je na trenutak prestala disati.

- **Prvo**, započeo je, volim tvoj čarobni osmijeh. Što se prirodno nastavlja na **drugo**, a to je da jednako volim i tvoj čarobni smijeh. **I** jedno i drugo u uskoj je vezi s **trećim**, što je tvoja čarobna, nepatvorena iskrenost koja proizlazi iz tvog velikog plemenitog srca.

Osjetivši kako joj se grlo stegnulo od ganuća, Annabel je znala da ni uz najbolju volju neće moći zaustaviti suze.

- **Četvrto** - nastavio je - znaš čuvati tajnu, a **peto**, i nimalo manje važno, napokon si se prestala uplitati u moj rad i davati mi savjete kako trebam pisati. To nalazim doista čarobnim.

- Nipošto - usprotivila se, nadlanicom otirući suze koje su joj se u potocima slijevale niz obraze. - *Gospođica*

Forsby i njezin vjerni sluga, mora biti bolja od svega što si dosad napisao, a ne budeš li me slušao...

- Budem li te slušao, mogla bi ispasti upola lošija od svega što sam *ikad* napisao.

- Ali...

- Iskreno, Annabel, žao mi je što ti moram reći da među stavkama neće biti nijedne koja bi se odnosila na moje oduševljenje što si mi napokon prestala upadati u riječ - rekao je, pa kratko pročistio grlo. - **Šesto**, usrećila si me s troje čarobne djece, koja, **sedmo**, ne bi mogla poželjeti čarobniju majku od tebe. **I** tako dolazimo do **osmog**, koje se više-manje svodi na moje zadovoljstvo što si mi život pretvorila u čaroliju... poglavito u *nekim* segmentima.

- Sebastiane!

- Zapravo, mislim da taj segment zaslužuje zaseban broj, pa ću ga staviti pod **devet** - rekao je, gutajući je pogledom.

Osjetila je kako joj se licem širi rumenilo, sve do ušiju. Jedva je mogla vjerovati da nakon četiri godine braka još uvijek može porumeniti kada je Sebastian tako pogleda.

Bez riječi Sebastian je ustao, prišao joj, kleknuo pred nju pa uzeo obje njezine ruke u svoje. - **I deseto** - tiho je prozborio, poljubivši joj jedan pa drugi dlan - volim te jer si takva kakva jesi. Ti si najčarobnija, najpametnija, najdivnija i najvelikodušnija žena koju sam ikad u životu susreo. I najšašavija, barem što se tiče tvoje želje za pobjeđivanjem. I uz sve to, možeš trčati brže od purana.

Deset stvari koje volim kod tebe

Dugi trenutak bez riječi ga je promatrala, ne mareći što su joj oči zacijelo crvene od suza. Usto, hitno joj je trebala maramica da bi njome ispuhala nos, no i to se činilo sporednim. Voljela ga je. I to je, zapravo, bilo jedino važno. - Mislim da je naposljetku bilo ipak više od deset stavki - prošaputala je.

- Zaista? - upitao je, spustivši poljubac na njezine usnice. - Nakon desete prestao sam brojati.

SVRŠETAK